

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JIM BUTCHER

HAYALET TEHLİKESİ

DRESDEN DOSYALARI 3. KİTAP

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

JIM BUTCHER, 1971 yılında Independence, Missouri'de doğdu. Yazdığı *Dresden Dosyaları* ve *Codex Alera* serileri ile fantezi edebiyatının öne çıkan isimlerinden biri haline geldi. Eskrimle uğraşan, şarkı söylemeyi, kötü bilimkurgu filmlerini, canlı aksiyon oyunlarını seven Butcher eşi Shannon, oğlu James Joseph ve bekçi köpeğiyle birlikte Independence'ta yaşamaktadır.

Jim Butcher

Dresden Dosyaları 3. Kitap / Hayalet Tehlikesi

Özgün Adı: *Dresden Files Book 3 / Grave Peril*

İthaki Yayınları - 736

Edebiyat - 594

ISBN 978-605-375-130-4

1. Baskı, Temmuz 2011, İstanbul

© Türkçe Çeviri: Ulaş Apak, 2010

© İthaki, 2011

© Jim Butcher, 2001

Bu eserin tüm hakları Donald Maass Literary Agency ve ONK Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayına Hazırlayan: Evrim Öncül

Kapak İllüstrasyonu: Ethem Onur Bilgiç

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Şükrü Karakoç

Kapak, İç Baskı: Kitap Matbaacılık, Davutpaşa Cad. No: 123

Topkapı-İstanbul, Tel: 0212 482 99 10

Sertifika No: 16053

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok.

Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul,

Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97, Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Jim Butcher

DRESDEN DOSYALARI 3. KİTAP

HAYALET TEHLİKESİ

Çeviri
Ulaş Apak

BİR

Hızlı araba sürmekten nefret etmemin sebepleri vardır. Birincisi, yolculuklarımda kullandığım uyumsuz renkleri olan Volkswagen'im Mavi Tosbağa yüz kilometrenin üstündeki hızlarda tehlikeli gıcırtilar ve iniltiler çıkarır. İkincisi, teknolojiyle aram pek iyi değildir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra üretilmiş her şey yanına yaklaştığımda aniden arızalanmaya yatkın oluyor. Çok dikkatli ve makul bir şekilde araba kullanmak benim için kuraldır.

Bu gece o kurala bir istisnaydı.

SOLA DÖNÜLMEZ tabelasını açıkça hiçe sayarak bir köşeyi dönerken Tosbağa'nın lastikleri protesto eder gibi gıcırdadı. Caddeye çıktığımızda yaşlı araba sanki neyin tehlikede olduğunu sezmiş gibi cesaretle homurdandı ve yürekli bir şekilde inleyip takırdayarak ilerlemeye devam etti.

Michael, "Daha hızlı gidemez miyiz?" dedi ağır ağır. Bu bir şikayet değil, sakın bir sesle sorulan bir soruydu sadece.

"Ancak arkadan rüzgar alırsak ya da yokuş aşağı gidecek," dedim. "Hastaneye ne kadar kaldı?"

İriyarı adam omuz silkip başını iki yana salladı. Saçı bazı şanslı erkeklerin irsi olarak sahip oldukları gibi kırdı, ama sakalı hâlâ koyu kahverengi, hattâ neredeyse siyahtı. Kayış gibi yüzünün kenarlarında endişe ve gülücük çizgileri vardı. Geniş, damarlı ellerini ön panel yüzünden yukarı kaldırmak zorunda kaldığı dizlerinin üzerine koymuştu. “Tam bilmiyorum,” dedi. “Üç kilometre olabilir.”

Tosbağa'nın penceresinden solan gün ışığına baktım. “Güneş batmak üzere. Umarım çok geç kalmamışızdır.”

Michael, “Elimizden geleni yapıyoruz,” diye güvence verdi. “Tanrı'nın izniyle vaktinde orada olacağız.” Ardından ağzını tiksintiyle kıvrarak, “Kaynağından emin misin?” diye sordu.

“Bob insanı sinir edebilir, ama nadiren yanılır,” diye cevap verirken frenlere asıldım ve bir çöp kamyonetin solundan kaçtım. “Eğer hayaletin orada olacağını söylediyse, orada olacaktır.”

Michael, “Tanrı bizimle olsun,” deyip haç çıkardı. Güçlü bir şeyin, çevresini saran durgun enerjinin kıpırdadığını hissettim –inancın gücüydü bu. “Harry, ne zamandır seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

Rahatsız bir sesle, “Sakın yeniden Pazar ayinine gelmemi isteme,” dedim. “Hayır diyeceğimi biliyorsun.” Kırmızı bir Taurus önüme çıkınca dönüş şeridine girip çevresinden dolaşarak yeniden önüne geçmek zorunda kaldım. Tosbağa'nın iki tekerleği havaya kalktı. Sürücü penceresinden, “İt herif!” diye uludum.

“Bu sormamı engellemez,” dedi Michael. “Ama hayır. Ba-

yan Rodriguez ile ne zaman evleneceğini sormak istiyordum.”

Kaşlarımı çatarak, “Lanet olsun Michael,” dedim. “İkimiz son iki haftadır şehrin dört bir yanında aniden boy gösteren türlü türlü hayaleti ve ruhu kovalayıp duruyoruz. Ruh dünyasının zıvanadan çıkmasına neyin yol açtığını hâlâ bilmiyoruz.”

“Bunu biliyorum Harry, ama...”

“Şu anda,” diye sözünü kestim, “Cook County’deki berbat bir kocakarının peşinden gidiyoruz ve odaklanmazsak bizi öldürmesi işten bile değil. Ve sen kalkmış bana aşk hayatımı soruyorsun.”

Michael kaşlarını çattı. “Onunla yatıyorsun, değil mi?” dedi.

“Pek sık değil,” diye homurdandım ve yine şerit değiştirip bir yolcu otobüsünün solladım.

Şövalye içini çekip, “Onu seviyor musun?” diye sordu.

“Michael,” dedim. “Beni rahat bırak. Böyle sorular da nereden aklına geliyor?”

“Onu seviyor musun?” diye bastırdı.

“Burada araba sürmeye çalışıyorum.”

“Harry,” dedi gülümseyerek. “Kadını seviyor musun, sevmiyor musun? Zor bir soru değil bu.”

“Uzman konuştu,” diye söylendim. Hız sınırının otuz kilometre üstünde bir hızla bir polis otomobilinin yanından geçtim ve direksiyondaki polis memurunun ben geçerken gözlerini kırıştırdı kahvesini üzerine döktüğünü gördüm. Dikiz aynasını kontrol ettiğimde polis otomobilinin üstündeki mavi lambaların yandığını fark ettim. “Lanet olsun, başımız belada. Polisler yakamıza yapışacaklar.”

Michael, “Onları dert etme,” diye güvence verdi. “Sadece soruma cevap ver.”

Michael’a hızla göz attım. O geniş ve dürüst yüzü, güçlü çenesi ve parlak, gri gözleriyle beni izliyordu. Saçı asker tıraşılıydı ve yüzünde her zaman kısa bir savaşçı sakalı vardı. “Sanırım,” dedim bir saniye sonra. “Evet.”

“O halde bunu söylemeye bir itirazın yoktur?”

Oyalamak için, “Neyi söylemeye?” diye sordum.

Tosbağa caddedeki bir çukuru zıplayarak geçerken Michael tutundu ve azarlayan bir ses tonuyla, “Harry,” dedi. “Bu konuda çocukluk etme. Kadını seviyorsan, söyle.”

“Neden?” diye sordum.

“Ona söylemedin, değil mi? Hiç söylemedin.”

Ona dik dik baktım. “Söylemediysem ne olmuş? Biliyor. Ne fark eder ki?”

“Harry Dresden,” dedi. “Sözcüklerin önemini en iyi sen bilmelisin.”

“Bak, biliyor, tamam mı?” deyip frene bastım, sonra yine gazı kökledim. “Ona bir kart verdim.”

“Kart mı?” dedi Michael.

“Bir Hallmark.”¹

İçini çekti. “Söylediğini duymak istiyorum.”

“Neyi?”

“Onu sevdiğini söyle,” dedi. “Eğer o kadını seviyorsan neden söyleyemiyorsun?”

“Bunu insanlara öylesine söylemem Michael. Yıldızlar adına, bu... Yapamam, tamam mı?”

1) Ünlü Amerikan kutlama kartı üreticisi. –çn

“Onu sevmiyorsun,” dedi Michael. “Anladım.”

“Öyle olmadığını bili...”

“Söyle, Harry.”

“Yakamdan düşmeni sağlayacaksa,” dedim ve Tosbağa’nın gaz pedalına basabildiğin kadar bastım. Arkamdaki trafikte bir yerlerde polisi görebiliyordum. “Pekala.” Michael’a büyücülere özgü vahşi bir ifadeyle baktım ve, “Onu seviyorum,” diye hırladım. “İşte, şimdi oldu mu?”

Michael gülümsedi. “Gördün mü? İkinizin arasına giren tek şey bu. Sen hissettiklerini söyleyen türden bir insan değilsin. İç dünyasına bakabilen biri de değilsin Harry. Bazen sadece aynaya bakman ve oradakileri görmen gerekir.”

“Aynaları sevmem,” diye homurdandım.

“Ne olursa olsun, o kadını *sevdiğinin* farkına varman gerekiyordu. Elaine’den sonra kendini çok fazla yalıtılabileceğini ve asla...”

İçimde ani bir öfke ve şiddet parlaması hissettim. “Elaine’den *bahsetmem* Michael. Asla. Eğer beğenmiyorsan, arabamdan cehennem ol ve kendi başıma çalışmama izin ver.”

Michael kaşlarını çatı, ama muhtemelen bunun sebebi sadece kullandığım sözcüklerdi. “Susan’dan bahsediyorum Harry. Eğer onu seviyorsan, onunla evlenmelisin.”

“Ben bir büyücüyüm. Evlenmeye *vaktim* yok.”

“Ben bir şövalyeyim,” diye cevap verdi Michael. “Ve benim vaktim var. Çabana değecektir. Çok yalnız kalıyorsun. Belli olmaya başlıyor.”

Ona tekrar sertçe baktım. “O da ne demek?”

“Gerginsin. Huysuzsun. Ve kendini giderek daha fazla ya-

lıtıyorsun. İnsanlarla teması sürdürmen gerekiyor Harry. Karanlık bir yola girmen çok kolay olabilir.”

“Michael,” diye çıktım. “Bana ders vermeni istemiyorum. Bir kere daha o kötülüğe dönme vaazını vermeni istemiyorum. *Bir kere daha* ‘kötü güçlerin seni tüketmeden onları bir kenara bırak’ demeni istemiyorum. Senden tek istediğim bu yaratığın icabına bakarken bana destek olman.”

Cook County Hastanesi görüş alanımıza girince yasak bir yerden U dönüşü yapıp Mavi Tosbağa’yı Acil Servis’in giriş şeridine soktum.

Michael daha araba durmadan emniyet kemerini çözdü ve arka koltuğa elini uzatıp, siyah kını içinde tam bir buçuk metre uzunluğunda devasa bir kılıç aldı. Arabadan çıkıp kılıcı beline bağladı. Sonra yeniden arkaya uzanıp bu sefer göğsünün sol tarafında kızıl bir haç bulunan beyaz bir pelerin aldı ve onu üzerinde çalışılmış bir hareketle omuzlarının üstüne attı. Gümüş bir başka haçla pelerini boğazına tutturdu. Pelerin pazen işçi gömleğine, kot pantolonuna ve çelik uçlu çalışma çizmelerine hiç uymuyordu.

“En azından pelerini giymesen olmaz mı?” diye şikayet ettim. Kapıyı açarak arabadan indim, uzun bacaklarımı gerdim ve arka koltuğa uzanıp kendi teçhizatımı, daha yeni oyduğum, kenarları hâlâ biraz yeşil olan yeni büyücü asamı ve patlatma çubuğunu aldım.

Michael başını kaldırıp incinmiş bir ifadeyle bana baktı. “Pelerin de en az kılıç kadar yaptığım şeyin parçası Harry. Kaldı ki, giydiğin pardösüden daha gülünç değil.”

Başımı eğip siyah deri pardösüme baktım. Büyük manto-

su omuzlarımın çevresinden düşüyor ve bacaklarımın çevresinde çok ağır ve tatminkar bir biçimde dalgalanarak yayılıyordu. Siyah kot pantolonum ve koyu renk kovboy gömleğim ise Michael'ın kıyafetine göre çok daha şıktı. “Pardösümün nesi varmış?”

“*El Dorado*’nun setinden fırlamış gibi,” dedi Michael. “Hazır mısın?”

Ona susmasını söyleyen bir bakış fırlattım, o da gülümseyerek diğer yanağını çevirdi ve kapıya doğru yürümeye başladık. Arkamızdan, belki bir iki blok öteden polis sirenlerinin yaklaştığını duyabiliyordum. “Bu iş ucu ucuna olacak.”

“O halde acele etsek iyi olur.” Beyaz pelerini sağ kolundan geriye attı ve elini büyük kılıcının kabzasına koydu. Ardından başını eğip haç çıkardı ve, “Merhametli Tanrım, biz karanlık güçlerle savaşmaya giderken bize kılavuzluk et ve bizi koru,” diye mırıldandı. Bir kere daha kalın bir duvarın diğer yanından duyulan müzik titreşimleri gibi çevresini bir enerji tıngırtısı sardı.

Başımı iki yana sallayıp pardösümün cebinden aşağı yukarı avucum büyüklüğünde deri bir kese çıkardım. Kısa bir süre asamı, patlatma çubuğunu ve kesemi bir elimden diğerine aktarmak zorunda kaldım, ama sonunda asayı olması gerektiği gibi sol elime, çubuğu sağ elime aldım, keseyi de dişlerimle tuttum. “Güneş battı,” diye hırıldadım. “Çabuk olalım.”

Sonra şövalye ve büyücü ikilisi olarak Cook County Hastanesi’nin acil servisinin girişinden içeri koştuk. Ben pardösüm arkamda siyah bir bulut halinde dalgalanarak, Michael

da beyaz pelerini ismini aldığı intikam meleğinin kanatları gibi yayılarak içeri girerken herkes bize bakakaldı. İçeride koşmayı sürdürdük ve serin, steril ve hareketli koridorlarda ilk kesişime geldiğimizde kayarak durduk.

Gördüğüm ilk hademenin omzunu kavradım. Adam gözlerini kırptırdı, sonra ağzı bir karış açık halde kovboy çizmelerimden başımdaki koyu renk saçıma kadar bana baktı. Asama, çubuğuma ve göğsümden sallanan beş köşeli yıldız muskasına tedirginlikle göz atıp yutkundu. Ardından giydiği beyaz pelerine ve belinde asılı kılıçla tezat oluşturacak biçimde yüzünde tamamen dingin bir ifade olan uzun ve cüsseli Michael'a baktı. Tedirginlikle bir adım geri gitti. "S-s-size yardımcı olabilir miyim?"

En vahşi ve gözü kara gülümsememi takındım ve deri keseyi tutan dişlerimin arasında, "Merhaba. Bize bebek odasının nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" dedim.

İKİ

Yangın merdiveninden çıktık. Michael teknolojinin bana nasıl tepki verdiğini biliyordu ve ikimizin de son isteği, masumların hayatı söndürülürken bozuk bir asansörde mahsur kalmaktı. Michael önden gidiyordu. Bir eli parmaklıkta, bir eli kılıcının kabzasındaydı ve belli bir tempoda yürüyordu.

Oflayıp puflayarak arkasından çıktım. Michael kapının yanında duraklayıp dönerek bana bakınca beyaz pelerini bal-dırlarının çevresinde dalgalandı. Ancak birkaç saniye sonra nefesim kesilmiş halde yanına varabildim. “Hazır mısın?” diye sordu.

“İııhhh,” diye cevap verip başımla onayladım. Deri keseyi dişlerimle tutmaya devam ederek el yordamıyla pardösümün cebinden beyaz bir mum, bir de kibrit kutusu çıkardım. Mumu yakmak için çubuğumu ve asamı kenara koymam gerekti.

Michael duman kokusunu alınca burnunu kırııştırıp kapıyı iterek açtı. Ben de bir elimde mumu, diğer elimde çubu-

ğumla asamı tutarak peşinden gittim. Gözlerim mumun aleviyle etrafımdakiler arasında gidip geliyordu.

Bütün görebildiğim hastane dekoruydu. Temiz duvarlar, temiz koridorlar, bütün zemine döşenmiş karolar ve floresan lambalar. Uzun, ışık saçan tüpler sanki aynı anda hep birden bozulmuş gibi zayıf bir şekilde titreşiyordu, bu yüzden koridor loştu. Uzun gölgeler bir kapının kenarında duran tekerlekli sandalyeden uzanıyor ve koridorların kesiştiği yerdeki rahatsız görünümlü bir grup plastik sandalyenin altına düşüyordu.

Dördüncü kat adeta bir mezarlık, çıt çıkmıyordu. Televizyon ve radyolar cızırdamıyordu. İnterkomlar vızıldamıyordu. Klimalar mırıldanmıyordu. Bir ölüm sessizliği vardı.

Uzun bir koridor boyunca yürüdük. Sessiz olmak için çaba sarf etmemize rağmen ayak seslerimiz net bir şekilde duyuluyordu. Parlak renkli plastik bir soytarıyla süslenmiş bir tabelada BEBEK ODASI/DOĞUM SERVİSİ yazdığını ve başka bir koridorun işaret edildiğini gördük.

Michael'ın önüne geçip ileriye baktım. Koridor iki kanatlı bir çarpma kapıyla son buluyordu. Burası sessizdi. Hemşire masasında kimsecikler yoktu.

Işıklar titreşmiyordu –tamamen sönmişti. Ortalık zifiri karanlıktı. Her yerde gölgeler ve belli belirsiz şekiller vardı. Bir adım ilerleyip Michael'ın önüne geçtim. Bu sırada mumun alevi iyice zayıflayarak soğuk, berrak, mavi renkli bir ışık noktasına dönüşmüştü.

Ağızımdaki keseyi bırakıp cebime soktum. Telaştan kısılarak bir hırıltıya dönüşmüş bir sesle, “Michael, o burada,” dedim. Işığı görebilmesi için vücudumu çevirdim.

Yüzünü önce muma, sonra yeniden ilerideki karanlığa çevirdi. “İman, Harry.” Ardından sağ elini yanına uzatıp yavaş ve sessiz bir şekilde *Amoracchius*’u kınından çekti. Kılıcı sözlerine göre biraz daha cesaretlendiriciydi. Michael karanlıkta ileriye adım atıp yanına gelirken büyük kılıcın cilalı metalinin ışıltısı etrafa yayılıyor ve hava kılıcın gücüyle resmen tın-gırdıyordu –Michael’ın kendi imanının bin kat güçlendirilmiş haliydi bu.

“Hemşireler nerede?” diye fısıldadı.

“Belki de ürküp kaçmışlardır,” diye cevap verdim aynı sessizlikle. “Veya bir tür büyüünün etkisindedirler. En azından ayak altında değiller.”

Kılıcın kabzasındaki uzun, ince madeni çiviye göz attım. Belki de sadece hayal ediyordum, ama sanki üstünde hâlâ kırmızı lekeler görebiliyordum. Muhtemelen pastır, diye akıl yürüttüm. Kesinlikle pas.

Mumu yere koydum. Yerde berrak bir nokta halinde yanarak ruhani bir varlığı işaret etmeye devam etti. Büyük bir ruhani varlıktı bu. Bob, Agatha Haggleshorn’un hayaletinin iki paralık bir gölgeden ibaret olmadığını söylerken haklıydı.

“Geride kal,” dedim Michael’a. “Bana bir dakika ver.”

Michael, “Eğer o ruhun sana anlattıkları doğruysa, bu yaratık tehlikeli,” diye cevap verdi. “Önce ben gideyim. Daha güvenli olur.”

Başımla ışıldayan kılıcı işaret ettim. “Güven bana, bir hayalet sen daha kapıya varmadan kılıcın geldiğini hissedecektir. Önce ben ne yapabileceğime bir bakayım. Eğer hayaletle toz serpebilirim bu iş başlamadan bitmiş olur.”

Michael'in bana cevap vermesini beklemedim. Onun yerine patlatma çubuğumu ve asamı sol elime, keseyi de sağ elime aldım. Kesenin ağzındaki basit düğümü çözdüm ve ileriye, karanlığa süzıldüm.

Çarpma kapıya ulaştığımda kanatlardan birini yavaşça araladım ve uzun bir an boyunca hareketsiz durup dinledim.

Şarkı söyleyen bir ses duydum. Bir kadına aitti. Yumuşak ve sevecendi.

Uyusun da büyüsun ninni, tıpış tıpış yürüsün ninni.

Michael'a göz attım, sonra kapıdan içeriye, zifiri karanlığa süzıldüm. Göremiyordum, ama bana boşuna büyücü demiyorlardı. Göğsümde, kalbimin üstünde duran beş köşeli yıldız, annemden bana kalan gümüş muskayı düşündüm. Pek çok sefer amacının dışında kullanılmaktan yıpranmış, hırpanlanmış ve çizilmiş bir mücevherdi, ama hâlâ takmaya devam ediyordum. Dairenin içindeki beş köşeli yıldız, büyümün ve inandıklarımın simgesiydi, evrenin uyum içinde çalışan, insanın kontrolündeki beş kuvvetini temsil ediyordu.

Beş köşeli yıldızla odaklanarak irademin küçük bir kısmını ona aktardım ve muska hafif, mavi-gümüşü bir ışıqla parlamaya başladı. Işık önümde ince bir dalga halinde yayılarak devrilmiş bir sandalyenin ve bir tezgahın ardındaki masalarında yığılıp kalmış, derin derin nefes alıp veren iki hemşirenin silüetlerini ortaya çıkardı.

Sakinleştirici, alçak ninni devam ediyordu. Efsunlu uyku. Yeni bir şey değildi. Hemşireler kendilerinden geçmişlerdi, bir yere gitmiyorlardı ve tılsımın üzerlerindeki etkisini sona

erdirmeye çalışmanın pek anlamı yoktu. Yumuşak şarkı monoton bir şekilde sürerken, biraz dinlenebilmek için, devrilmiş sandalyeyi yerden kaldırmak üzere elimi uzattığımı fark ettim.

Donup kaldım ve böyle dođauřtú bir şarkının etkisi altında birkaç saniye boyunca bile oturmanın ne büyük bir budalalık olacağını kendime hatırlattım. Bu incelikli ve güçlü bir büyüydü. Ne beklemem gerektiğini bildiğim halde dokunuşunu son anda hissedebilmiştim.

Sandalyenin yanından dolaşıp, giysi askıları ve sıralar halinde üzerlerine asılmış küçük pastel renkli hastane giysileriyle dolu bir odada ilerledim. şarkı burada daha da yükselmişti, görünür bir ruhani kaynağı olmaksızın odanın dört bir yanında sürükleniyordu. Odanın bir duvarı pleksiglastı ve ardında aynı anda hem steril hem de hoş görünmeye çalışan bir oda vardı.

Odada tekerlekli stantlar üzerinde küçük cam beşikler sıralanmıştı. Ellerinde küçücük hastane eldivenleri, saçsız başlarında ufacık takkeler olan yeni doğmuş bebekler uyuyor ve bebek rüyaları görüyorlardı.

Büyücü ışığının parıltısında şarkı sesinin kaynağının bebeklerin arasında yürüdüğünü görebiliyordum.

Agatha Haggleshorn öldüğünde yaşlı değildi. On dokuzuncu yüzyılın Chicago'sunda onun mevkisinde olan bir hanımefendiye yaraşacağı üzere muntazam, yüksek yakalı bir gömlek ve uzun, siyah, pratik bir etek giyyordu. şeffaf bednine bakınca arkasındaki küçük beşiği görebiliyordum, bu-

nun dışında somut ve gerçek görünüyordu. Yüzü gergin ve kemikli olsa da hoş görünümlüydü ve sağ elini sol dirseğinin ucundaki kalıntının üzerinde kıvrırmıştı.

Uyusun da büyüsün ninni, okula da gitsin ninni...

Büyüleyici bir sesi vardı. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Hoş iniş çıkışlarla söylüyor, ördüğü enerjiyi havaya verip dinleyicileri giderek derinleşen bir uykunun içine düşürüyordu. Eğer durdurulmazsa, hem bebekleri hem de hemşireleri asla uyanamayacakları bir uykuya sokacaktı ve yetkililer de suçu karbonmonoksit veya düşman bir hayaletle göre daha normal sayılacak bir şeye atacaktı.

Daha yakına sokuldum. Agatha'yı ve onun gibi bir düzine hayaleti daha yerine mıhlamaya yetecek kadar hayalet tozum vardı. Tozu atarsam, Michael daha sonra hızla, minimum kırılganlık ve telaş yaratacak şekilde onun icabına bakabilirdi. Tabii iskalamazsam.

Çömeldim, küçük toz kesesini sağ elimde gevşek bir şekilde tuttum ve uyuyan bebeklerle dolu odaya açılan kapıya doğru süzıldüm. Hayalet beni fark etmişe benzemiyordu –hayaletler çok iyi gözlemciler değildir. Sanırım ölü olmak hayata bambaşka bir açıdan bakmanıza neden oluyor.

Odaya girince Agatha Hagglesworth'un sesi uyuşturucu gibi üzerimden geçerek ürpermeme sebep oldu. Beş köşeli yıldızımın içinden akıp belli belirsiz bir ışık halinde etrafa yayılan büyümün serin gücünü düşünerek odaklanmaya çalıştım.

Uyusun da büyüsün ninni, eli ekmek tutsun ninni...

Dudaklarımı yaladım ve hayaletin sallanan beşiklerden birinin üzerine eğilmesini izledim. Gözlerinde sevgi dolu bir şef-

katle gülümsedi ve bebeğe nefesini vererek şarkısını söyledi.

Uyuduğu için gözleri kapalı olan bebek ürpererek çok hafif bir sesle nefesini verdi, ama nefes almadı.

Uyusun da büyüün ninni...

Zaman tükenmişti. Mükemmel bir dünyada basitçe tozu hayaletin üstüne atabilirdim. Ama mükemmel bir dünyada değildik: Hayaletlerin gerçeklik kurallarına göre hareket etmeleri gerekmez ve onlar orada olduğunuzu kabul edinceye kadar onları etkilemek çok ama çok zordur. Yüzleşmek tek yoldur ve o zaman bile gölgenin kimliğini bilmek ve ismini yüksek sesle söylemek onu sizinle yüzleştirmenin tek kesin yoludur. Dahası da var, çoğu ruh öyle herkesi duyamaz –öbür dünyaya doğrudan bir çağrı yapmak için büyü gerekir.

Keseyi kavrayıp doğruldum ve sesime irademi katarak, “Agatha Hagglesworth!” diye bağırdım.

Ruh uzaktan bir ses duymuşçasına irkildi ve bana doğru döndü. Gözleri büyüdü. Şarkı aniden kesildi.

“Sen de kimsin?” diye sordu. “Bebek odamda ne işin var?”

Bob’un hayalet hakkında anlattıklarını iyice hatırlamak için çaba sarf ettim. “Burası senin bebek odan değil Agatha Hagglesworth. Sen öleli yüz yıldan fazla oldu. Gerçek değilsin. Bir hayaletsin ve ölüsün.”

Ruh soğuk, yüksek sosyeteye özgü bir kibirle dikleşti. “Bilmeliydim. Seni Benson gönderdi, değil mi? Benson hep böyle gaddarca ve aşağılıkça şeyler yapar, sonra da bana deli kadın der. Deli kadınımış! Çocuğumu elimden almak istiyor o.”

“Benson Hagglesworth uzun zaman önce öldü Agatha Hagglesworth,” diye cevap verip sağ elimi keseyi fırlatmak için hazır-

ladım. “Çocuğun da öyle. Sen de. Bu bebekler senin değil, onlara şarkı söyleyemez, onları götüremezsin.” Fırlatmak için vücudumu kastım ve kolumu yavaşça kaldırmaya başladım.

Ruh bana baktı, kafası karışmış gibiydi. İşte, gerçekten kayda değer, tehlikeli hayaletlerle uğraşmanın zor yanı buydu. Neredeyse insandılar. Duygulara ve bir dereceye kadar bilince sahip gibi görünüyorlardı. Hayaletler aslında canlı değildir –taştaki bir ayak izi, fosilleşmiş bir iskelettirler. Özgün canlıyla aynı şekli taşırlar, ama o değildirler.

Ama benim zor durumdaki kadınlara karşı zaafım vardır. Hep olmuştur. Zayıf noktamdır bu. Bir kilometre genişliğinde, iki kat derinlikte bir centilmenlik damarıdır. Hayalet Agatha’nın yüzündeki incinmeyi ve yalnızlığı görünce içim bir acıma hissiyle doldu. Kolumu hareket ettirmeyi kestim. Şansım yaver giderse, belki onu konuşarak vazgeçirebilirdim. Hayaletler böyledir. Onları durumlarının gerçekliğiyle yüzleştirirseniz çözülürler.

“Üzgünüm Agatha,” dedim. “Ama olduğunu sandığın kişi değilsin. Bir hayaletsin. Bir yansıması. Gerçek Agatha Hagg-lethorn yüz yıldan uzun bir süre önce öldü.”

“H-hayır,” dedi titrek bir sesle. “Bu doğru değil.”

“Ama doğru,” dedim. “O, kocası ve çocuğuyla aynı gece öldü.”

Gözlerini kapayarak, “Hayır,” diye inledi. “Hayır, hayır, hayır, hayır. Bunu duymak istemiyorum.” Alçak ve çaresiz bir sesle tekrar kendi kendine şarkı söylemeye başladı –bu kez sesinde bir efsun, bilinçli bir tahribat çabası yoktu. Ama bebek hâlâ nefes almamıştı ve dudakları morarıyordu.

Sesime daha fazla irade katarak, hayaletin duyabilmesi için onu büyüyle yükleyerek, “Beni dinle Agatha,” dedim. “Seni biliyorum. Öldün. Hatırlıyorsun. Kocan seni dövdü. Kızını da döveceğinden çok korktun. Ve ağlamaya başladığı zaman onun ağzını elinle kapadın.” Kadının geçmişinden böyle soğukkanlılıkla bahsettiğim için kendimi alçağın teki gibi hissediyordum. Hayalet de olsa, yüzündeki acı gerçektir.

“Onu incitmedim,” diye feryat etti Agatha. “İncitmedim.”

Bob’un verdiği bilgileri kullanarak, “İncitmek istemedim,” dedim. “Ama kocan sarhoştı, sen de çok korkmuştun ve başını indirip baktığında kızın ölmüştü. Öyle değil mi?” Yeniden bebeğe baktım. Eğer bu işi çabucak halletmezsem ölüp gidecekti. Onun küçük bir lastik bebek gibi hareketsiz olması ürkütücüydü.

Hayaletin gözlerinde bir şey, bir hatırlama kıvılcımı parlıyordu. “Hatırlıyorum,” diye tısladı. “Balta. Balta, balta, balta.” Birden yüzü uzadı, daha kemikli, daha ince bir hal aldı. “Baltamı aldım, aldım, aldım ve Benson’ıma yirmi kez vurdum.” Ruh genişleyerek büyüdü ve hayaletten yayılan, buram buram demir ve kan kokan ruhani bir rüzgar odada dolaştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım ve bebeğe doğru fırlamaya hazırlandım.

“Meleğim gitti,” diye haykırdı hayalet. “Benson gitti. Sonra da el, ikisini de öldüren el gitti.” Kolunun kökünü havaya kaldırdı. “Gitti, gitti, gitti!” Başını arkaya atıp çığlık attı ve sesi bebek odasının duvarlarını titreten sağır edici, hayvani bir kükreme şeklinde çıktı.

Diğer bebekler korkuyla ağlamaya başlarken ileriye, nefes-

siz kalmış bebeğe doğru atıldım. Yanına varınca kalkık, küçük poposuna bir şaplak attım. Bebek ani bir şokla gözlerini kırpıştırarak açtı, bir nefes aldı ve bebek odasındaki diğer bebekler gibi ağlamaya koyuldu.

“Hayır,” diye çığlık attı Agatha. “Hayır, hayır, hayır! Seni duyacak! Seni duyacak!” Sol kolunun kökünü şimşek hızıyla bana savurdu. Sanki göğsüme buz parçası saplanmış gibi darbeyi hem vücudumda hem de ruhumda hissettim. Darbenin kuvvetiyle oyuncak gibi bir duvara çarptım, asam ve çubuğum da elimden kayıp yere düştü. Mucize eseri hayalet tozunu elimde tutmayı başardım, ama başım çalan bir çan gibi titreşiyordu ve vücudumdan durmadan soğuk terler boşanıyordu.

Avazım çıktığı kadar, “Michael,” diye bağırdım, ama zaten kapının çarpılarak açıldığını ve ağır iş çizmelerinin sesinin bana doğru yaklaştığını duyabiliyordum. Çabalayarak ayağa kalktum ve toparlanmak için başımı salladım. Hızlanarak borra şiddetine ulaşan rüzgar, beşiklerin küçük tekerlekleri üzerinde odanın dört bir yanına kaymasına neden oldu ve gözlerime çarparak beni bir elimi siper etmek zorunda bıraktı. Lanet olsun. Toz böyle bir borada işe yaramazdı.

“Ağlama bebek, ağlama bebek, ağlama bebek.” Agatha’nın hayaleti yine yeni doğmuş bebeğin beşiğinin üstüne eğildi ve sol kolunun kökünü aşağıya indirip bebeğin ağzının içine soktu. Yarı saydam eti hiç zorlanmadan bebeğin cildinin içine girdi. Çocuk kasıldı ve nefes almayı kesti, ama hâlâ ağlamaya çalışıyordu.

Sözsüz bir meydan okuma narası attım ve ruha doğru saldırıya geçtim. Odanın diğer tarafından üzerine toz fırlatama-

sam da deri keseyi hayalet etinin içine sokabilir ve onu içeriden yerine mıhlalayabilirdim. Izdırap verici ama kesinlikle etkili bir yöntem olurdu.

Ben yaklaşırken Agatha sertçe başını çevirip, homurtuyla çocuktan uzaklaştı. Borada saçının örgüsü çözülmüş, yumuşak ifadesinin yerini alan vahşi hatlara uygun vahşi bir yele gibi yüzünün çevresine saçılmıştı. Sol elini geriye çekti ve aniden elinin kökünün hemen üzerinde kısa, ağır kafalı bir el baltası belirdi. Hayalet haykırdı ve el baltasını başıma doğru indirdi.

Hayalet çeliği gerçek demirle buluştu ve *Amoracchius*'un ışığı beyaz beyaz parladı. Michael ayaklarını kaydırıp zeminde pozisyon aldı ve dişlerini gıcırdatarak ruh silahının tenime dokunmasını önledi.

“Dresden,” diye seslendi. “Toz!”

Rüzgarla mücadele ederek ilerledim, yumruğumu Agatha'nın silahlı kolunun içine savurdum ve elimi sallayarak hayalet tozunun bir kısmını deri keseden boşalttım.

Hayalet tozu hayaletin ruhani etiyle temas ettiği anda göz kamaştırıcı kırmızı ışık zerrelere dönüştü. Agatha çığlık atıp aniden geri çekildi, ama kolunu betona gömülmüş gibi sıkıca yerinde tuttu.

“Benson!” diye haykırdı Agatha. “Benson! Ağlama küçük bebeğim!” Sonra vücudunu omzundan kopardı ve ruhani etini geride bırakarak yok oldu. Kol ve el baltası aniden berrak, yarı sıvı bir jelatin halinde yere düştü. Ruh gittikten sonra, ruh etinden kalan bu ektoplazma da çabucak buharlaşacaktı.

Bora dindi, ama ışıklar titremeye devam etti. Mavi-beyaz

büyücü ışığım ve Michael'ın kılıcının parlak ışıltısı odadaki yegane güvenilir aydınlatma kaynaklarıydı. Yüksek sesin aniden kesilmesi yüzünden kulaklarım çınılıyordu, ama yaklaşık bir düzine bebek beşiklerinde korkuyla koro halinde ciyaklamaya devam ediyorlardı.

“Çocuklar iyi mi?” diye sordu Michael. “Hayalet nereye gitti?”

“Sanırım iyiler. Hayalet öbür tarafa geçmiş olmalı,” diye tahmin ettim. “Bizimle başa çıkamayacağını biliyordu.”

Michael kılıcını hazır tutarak yavaşça kendi etrafında döndü. “O halde gitti?”

Odayı tarayarak başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum,” diye cevap verip boğulmasına ramak kalan bebeğin beşiğine eğildim. Bileğindeki bilezikte Alison Ann Summers yazıyordu. Minik yanağını okşayınca ağzını parmağıma doğru döndürdü, dudaklarıyla parmağımın ucunu kısırdı ve ağlamayı kesti.

Michael, “Parmağını ağzından çıkar,” diye azarladı beni. “Kirli. Şimdi ne olacak?”

“Odayı koruma altına alacağım,” dedim. “Sonra polis gelip bizi tutuklamadan buradan...”

Alison Ann kasıldı ve nefes alıp vermeyi kesti. Minik kollarıyla bacakları katılaştı. Soğuk bir şeyin üzerinden geçtiğini hissettim ve çılgınca ninninin uzaktan gelen monoton sesini duydum.

Uyusun da büyüsün ninni...

“Michael,” diye haykırdım. “O hâlâ burada. Hayalet Yok Diyar’dan buraya uzanıyor.”

“İsa bizi korusun,” diye söylendi Michael. “Harry, öte yana geçmemiz gerekiyor.”

Bunun düşüncesi bile kalbimin atışını hızlandırdı. “Hayır,” dedim. “Katiyen olmaz. Bu büyük bir ruh Michael. Korunmasız halde onun kendi sahasına gidip kendimizi sunamayız.”

“Başka bir seçeneğimiz yok,” diye çıkıştı Michael. “Bak.”

Bakım. Bebekler nefeslerinin ortasında ciyaklamalarını aniden kesip teker teker suskunluğa gömülüyorlardı.

Ağlama küçük bebeğim...

“Michael, hayalet bizi parçalar. O parçalamasa bile Peri Anne’m kesinlikle parçalar.”

Michael yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. “Hayır, Tanrı aşkına. Buna izin veremem.” Delici bakışlarını bana çevirdi. “Sen de vermeyeceksin Harry Dresden. Yüreğinde bu çocukların ölmesine izin vermeyecek kadar çok iyilik var.”

Kararsız bir şekilde bakışına karşılık verdim. Michael ilk görüşmemizde gözlerine bakmam için ısrar etmişti. Bir büyücünün gözlerinize bakması ciddi bir şeydir. İcinizi, ruhunuzun bütün karanlık sırlarını ve gizli korkularını görebilir –ve karşılığında siz de onunkileri görebilirsiniz. Michael’ın ruhu beni ağlatmıştı. Keşke benim ruhum da ona onunkinin bana görüldüğü gibi görünseydi. Ama öyle görünmediğinden kesinlikle emindim.

Oda sessizliğe gömüldü. Küçük bebeklerin hepsi susmuştu.

Hayalet tozu kesesini kapayıp cebime koydum. Yok Diyar’da işime yaramayacaktı.

Yere düşmüş çubuk ve asama döndüm, elimi uzatıp, “Ven-

tas servitas,” diye seslendim. Hava dalgalandı, sonra asamla çubuğumu açık ellerime fırlattı ve yeniden duruldu. “Pekala,” dedim. “Bize beş dakika verecek bir pencere açıyorum. Umalım da Peri Anne’nin beni bulacak zamanı olmasın. Her halükarda beş dakikayı geçirirsek ya ölmüş ya da buraya dönmüş olacağız.”

Ağzına vahşi bir sırıtış yayılan Michael, “İyi bir yüreğin var Harry Dresden,” dedi ve bir adım atıp yanıma geldi. “Tanın bu seçimine gülümseyecektir.”

“Evet. Ona dairemi Sodom ve Gomore’ye dönüştürmemesini söylersen ödeşmiş oluruz.”

Michael hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attı. Ben de ona huysuz huysuz baktım. Omzumu tuttu ve bırakmadı.

Sonra ileri uzandım, parmaklarımın ucuyla gerçekliği tuttum ve bir irade çabasıyla beraber, “*Aparturum*,” diye fısıldayarak bu dünyayla öteki dünya arasında bir delik açtım.

ÜÇ

Çılgın bir hayalete karşı müthiş bir savaşı ve bu dünyayla ruh dünyası arasındaki sınırın öte yanına bir yolculukla sonuçlanan günler bile çoğunlukla gayet normal başlar. Örneğin bu gün kahvaltıyla, ardından da büroda çalışmayla başlamıştı.

Büromun bulunduğu, Chicago merkezindeki bina eskiydi. Eski bir binaydı ve özellikle geçen sene asansörde çıkan o sorundan bu yana çok iyi durumda değildi. Kim ne derse desin, o sorun benim suçum değildi. İrlanda kurt köpeği büyüklüğünde dev bir akrep asansör kabininin tavanını yırtarak size ulaşmaya çalıştığı zaman aşırı önlemler olmaya dünden razı olursunuz.

Her neyse, bürom küçüktü –tek odaydı, ama köşedeydi ve bir çift penceresi vardı. Kapıdaki tabelada kısaca HARRY DRESDEN, BÜYÜCÜ yazıyordu. Kapının hemen ötesindeki masa *Büyü ve Siz ve Neden Cadılar Diğer Herkesten Daha Hızlı Batmazlar-Bir Büyücünün Bakış Açısı* gibi başlıkları olan kitapçıklarla kaplıydı. Çoğunu ben yazmıştım. Biz Büyü uygu-

layıcılarımın halkın gözünde iyi bir imaja sahip olmamızın önemli olduğunu düşünüyorum. Yeter ki yeni bir Engizisyonu engelleyebilelim.

Masanın arkasında bir lavabo, tezgah ve eski bir kahve makinesi vardı. Masam kapıya bakıyordu ve karşısında da bir çift rahat koltuk bulunuyordu. Havalandırma çıtırdıyor, tavan vantilatörü her dönüşünde gıcırıyordu ve halıyla duvarlara kahve kokusu sinmişti.

Ayaklarımı sürüyerek büroya girdim, kahveyi makineye koydum ve gelen postaya baktım. Evlerindeki bir hortlağı kovaladığım Campbell'lerden bir teşekkür mektubu. Çöp postalar. Ve şükürler olsun, Chicago Emniyet Müdürlüğü'ne yaptığım son iş için gelen bir çek. Sonuçta çok pis bir işti. İblis çağırma, insan kurban etme, kara büyü... öyle şeyler işte.

Kahvemi aldım ve Michael'ı arayarak kazancı onunla bölüşmeyi teklif etmeye karar verdim –ayak işlerini tamamen ben yapmış olsam da, sonunda o ve *Amoracchius* sahneye çıkmıştı. Ben büyücüyü polise teslim etmiştim, Michael iblisin icabına bakmıştı ve iyiler kazanmıştı. Günlüklerimi vermiştim ve elime saati elli dolardan iki bin papel para geçmişti. Michael parayı kabul etmeyecekti (asla etmiyordu), ama nezaket gereği teklif etmek gerekiyordu; ne de olsa son zamanlarda şehirdeki hayaletlerle bağlantılı tüm olayların kaynağını bulmak için beraber epey vakit geçirmiştik.

Telefon ben daha Michael'ı arayamadan çaldı. “Ben Harry Dresden,” diye cevap verdim.

“Merhaba Bay Dresden,” dedi sıcak, kadınsı bir ses. “Bana biraz zaman ayırabilir misiniz acaba?”

Birden rahatladım ve yüzüme bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. “Ah, Bayan Rodriguez, sizsiniz değil mi? O her şeye burnunu sokan *Arcane* muhabiri? Hani cadılar, hayaletler ve Kocaayak’la ilgili haberler yapan o beş para etmez gazetenin muhabiri?”

“Bir de Elvis,” diye güvence verdi. “Kral’ı da unutmayın. Ve artık yazılarım diğer gazetelerde de çıkıyor. Dünya çapındaki şüpheli üne sahip yayın organları yazılarımı yayımlıyor.”

Güldüm. “Bugün nasılsınız?”

Susan’ın sesi alaycı bir tona büründü. “Eh, erkek arkadaşım dün gece beni ekti, onun dışında...”

Biraz yüzümü buruşturdum. “Evet, biliyorum. Kusura bakma. Bob benim için bekletilemeyecek bir ipucu buldu.”

Nazik, profesyonel bir sesle, “Öhöm,” dedi. “Sizi *kişisel* hayatım hakkında konuşmak için aramadım Bay Dresden. Bu bir iş görüşmesi.”

Gülümsememin geri döndüğünü hissettim. Susan bana tahammül edebildiği için eşsiz bir kadındı. “Ah, özür dilerim Bayan Rodriguez. Lütfen devam edin.”

“Eh. Düşünüyordum ki, dün akşam şehrin eski kısmında yine hayaletlerle ilgili olaylar olduğuna dair söylentiler var. Belki de *Arcane* ile birkaç ayrıntı paylaşmak istersiniz demiştim.”

“Hımm. Bu tam olarak profesyonel bir davranış olmaz. İşlerimi gizli tutarım.”

“Bay Dresden,” dedi, “çaresizce önlemlere başvurmamayı tercih ederim.”

“Neden Bayan Rodriguez?” deyip sırtıttım. “Yoksa çaresiz bir kadın mısınız?”

Bir kaşını kaldırdığını gözümde canlandırabiliyordum. “Bay Dresden. Sizi tehdit etmek istemiyorum. Ama şunu anlamalısınız: Beraber olduğunuz genç kadını iyi tanıyorum ve aranızdaki ilişkinin *gayet* sıkıntılı bir hal almasını sağlayabilirim.”

“Anlıyorum. Ama eğer hikâyeyi sizinle paylaşırsam...”

“Bana özel röportaj verin Bay Dresden.”

“Size özel röportaj verirsem,” dedim, “başımı ağrıtmaktan kaçınmanız mümkün olabilir?”

Susan neşeli bir sesle, “Hattâ o kadına hakkınızda iyi şeyler söyleyebilirim,” dedikten sonra daha alçak, buğulu bir ses tonuna geçti. “Kimbilir? Belki şansınız yaver bile gidebilir.”

Durup bir an düşündüm. Michael ile birlikte dün gece ica-bına baktığımız hayalet, Chicago Üniversitesi kütüphanesinde saklanan büyük, hayvani bir şeydi. İşe karışanlardan hiçbirinin adını vermek gerekmiyordu; üniversite haberden hoşlanmasa bile, insanların süpermarket kasalarında bulvar gazeteleriyle beraber aldığı bir dergide adlarının geçmesinin onlara ciddi bir zarar vereceğini sanmıyordum. Kaldı ki, Susan’ın karamel cildini ve yumuşak, siyah saçını okşadığımı düşünmek bile... harikaydı. “Bu reddedemeyeceğim bir teklif,” dedim. “Bir kaleminiz var mı?”

Vardı. Sonraki on dakika boyunca ona ayrıntıları anlattım. Anlatıklarımı dinlerken bir dizi zekice, özlü soru sordu ve inanılmayacak kadar kısa sürede benden bütün öyküyü çekip aldı. Gerçekten iyi bir muhabir diye düşündüm. Halkın yüz yıllardır inanmadığı doğaüstü olaylarla uğraşması çok yazıktı.

Benden son bilgi kırıntılarını da aldıktan sonra, “Çok teşekkürler Bay Dresden,” dedi. “Umarım bu gece o genç ha-

nımla hoşça vakit geçirirsiniz. Sizin evinizde. Saat dokuzda.”

“Belki genç hanım ne yapabileceğimizi konuşmak ister benimle,” dedim sözcükleri uzatarak.

Gırtlaktan gelen bir sesle güldü. “Belki de ister,” dedi. “Ama bu bir iş görüşmesi.”

Güldüm. “Korkunçsun Susan. Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

“Asla,” dedi.

“Sana anlatmasam gerçekten bana kızar mıydın?”

“Harry,” dedi. “Dün gece tek bir şey söylemeden beni ektin. Normalde hiçbir adamdan öyle muamele görmeyi sineye çekmem. Bana anlatacak iyi bir hikâyen olmasaydı arkadaşlarıyla aylak aylak dolaştığımı düşünecektim.”

“Evet, o Michael yok mu?” dedim kıkırdayarak. “Tam bir parti manyağıdır.”

“Bir ara onun hikâyesini anlatsan iyi olur. Hayaletlerle ilgili ne sorun olduğunu çözmeye yaklaştınız mı? Zaman açısından baktınız mı?”

Gözlerimi kapayıp içimi çektim. “Hayır ve evet. Neden hayaletlerin hep beraber çılgına döndüğünü hâlâ çözebilmiş değilim ve hiçbirini iyice bakmama yetecek süre sabit tutamadık. Bu gece yeni bir tarif deneyeceğim –belki işe yarar. Ama Bob bunun Cadılar Bayramı’yla ilgili olmadığından emin. Yani, geçen sene hayalet filan yoktu.”

“Hayır. Kurtadamlar vardı.”

“Tamamen farklı bir durum,” dedim. “Ruh dünyasındaki yeni gelişmeleri gözetlesin diye Bob’a fazla mesai yaptırıyorum. Eğer yeni bir şey çıkarsa haberimiz olacak.”

“Pekala,” dedi. Bir an duraksadıktan sonra, “Harry, ben...” diye başladı.

Bekledim, ama cümleye devam etmeyince, “Ne?” diye sordum.

“Ben, şey... Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Aslında başka bir şey söyleyeceği izlenimi edindim, ama onu zorlamadım. “Yorgunum,” dedim. “Ektoplazmanın üzerinde kayıp bir kart katalogunun üzerine düştüğümde birkaç yerim morardı. Ama iyiyim.”

Güldü. “Manzarayı hayal edebiliyorum. O halde bu gece görüşürüz.”

“İple çekiyorum.”

Güle güle demek yerine oldukça yoğun bir cinsellik iması içeren hafif bir memnuniyet sesi çıkardı.

Gün oldukça hızlı geçti. Birkaç rutin iş geldi. Kayıp bir evlilik yüzüğünü bulmak için bir büyü yapıverdim ve metresine aşk iksiri yapmamı isteyen bir müşteriyi reddettim. (Sarı Sayfalar’daki ilanımda üzerine basa basa ‘Aşk iksiri yapılmaz’ yazar, ama nedense insanlar her zaman kendi durumlarının özel olduğunu düşünürler.) Bankaya gittim, arayan birini tanıdığım bir özel dedektife yönlendirdim ve tecrübesiz bir ateş büyücüsüyle görüşüp ona kazayla kedisini ateşe vermemeyi öğretmeye çalıştım.

Tam büroyu kapatacaktım ki, birinin asansörden indiğini ve koridor boyunca bana doğru aceleci adımlarla yürümeye başladığını duydum.

“Bay Dresden?” dedi genç bir kadın sesi. “Siz Harry Dresden misiniz?”

Büronun kapısını kilitlerken, “Evet,” dedim. “Ama tam da çıkıyordum. Belki yarın için bir randevu alabilirsiniz.”

Ayak sesleri benden birkaç metre ötede durdu. “Lütfen Bay Dresden. Sizinle konuşmam gerekiyor. Bana sadece siz yardım edebilirsiniz.”

Ona bakmadan içimi çektim. Tam da koruyucu damarımı harekete geçirmek için söylemesi gereken sözcükleri söylemişti. Ama yine de yürüyüp gidebilirdim. Birçok kişi başlarındaki belalardan kaçamayacaklarını fark ettikten sonra bünyünün onları kurtarabileceğini zanneder. “Memnuniyetle ederim hanımefendi. Sabah ilk işim bu olacak.” Kapıyı kitledim ve öte yana dönmeye başladım.

“Bekleyin,” dedi. Yakınıma adım attığını hissettim. Sonra elimi tuttu.

Bir karıncalanma ve kıvrınma hissi bileğimden dirseğime tırmandı. Derhal içgüdüsel bir tepki verdim. O hisse karşı zihinsel bir kalkan oluşturdum elimi ve hızla çekip genç kadından birkaç adım uzaklaştım.

Kadının aurasının enerjisine süründüğüm için elim ve kolum hâlâ karıncalanıyordu. Siyah, örgü bir elbise ve kısa konçlu, siyah çizmeler giymiş, saçını siyaha boyamış zayıf bir kızdı. Yüz hatları yumuşak ve tatlıydı, cildiye tebeşir kadar beyazdı. Çökük ve gölgeli gözleri sokak kedilerininkine benzer bir ihtiyatla parlıyordu.

Parmaklarımı esnettim ve kızın gözlerine bir andan uzun süre bakmamak için çaba sarf ettim. “Siz bir uygulayıcısınız,” dedim alçak sesle.

Dudağını ısırdı ve başıyla onaylayıp öte yana baktı. “Ve

yardımanıza ihtiyacım var. Bana yardım edeceğinizi söylediler.”

“Kontrolsüz yetenekleriyle kendilerini incitmemeyi öğrenmek isteyenlere ders veririm,” dedim. “İstedığınız bu mu?”

“Hayır Bay Dresden,” dedi kız. “Tam olarak değı.”

“O halde neden ben? Ne istiyorsunuz?”

“Beni korumanızı istiyorum.” Titreyen elini siyah saçında gezdirdi. “Eğer beni korumazsanız... sabaha canlı çıkacağım-dan emin değılim.”

DÖRT

Yeniden kapıyı açıp onu büroya aldım ve ışıkları yaktım. Ampulün flamanı yandı, ki bu sık sık olur. İçimi çektim ve kapıyı ardımızdan kapadım. İçeride ışık namına jaluziden sızan, zeminde ve duvarlarda gölgelerle birbirine karışan altın sonbahar ışığı şeritlerinden başka bir şey yoktu.

Bir koltuğu genç kadın için masamın önüne çektim. Bir saniye boyunca şaşkınlıkla gözlerini kırparak bana baktıktan sonra, “Ah,” dedi ve oturdu. Pardösümü çıkarmadan masanın etrafını dolaştım ve oturdum.

“Pekala,” dedim. “Eğer sizi korumamı istiyorsanız, önce ben sizden birkaç şey istiyorum.”

Bir eliyle asfalt rengi saçını geriye savurup, beni gözleriyle tarttıktan sonra bacak bacak üstüne attı. Elbisesinin yırtmacından solgun bacağı göründü. Sırtını hafifçe dikleştirince genç ve diri göğüslerinin uçları kumaşın altında iyice belirginleşti. “Elbette Bay Dresden. İş yapabileceğimizden eminim.” Bakışı dolaysız, şehvani ve istekliydi.

İrade gücüyle göğüs uçlarını sertleştirmek –işte metot oyunculuğu diye buna denir. Ah, yeterince hoş görünüyordu sanırım. Her ergen oğlan ağzından salyalar akarak üzerine atlardı, ama ben çok daha iyi oyunculuklar görmüştüm. Gözlerimi devirdim. “Demek istediğim o değildi.”

Seks kedisi bakışları bir an bocaladı. “Değil mi?” Kaşlarını çattı ve yeniden gözleriyle beni tarttı. “Şey... Yoksa?..”

“Hayır,” dedim. “Eşcinsel değilim. Ama sattığın şeyi almak istemiyorum. Daha ismini bile söylemeden bacaklarını açmaya hazırsın yani? Hayır, teşekkürler. Lanet olsun, hiç AIDS nedir duymadın mı? Ya da uçuk?”

Bembeyaz yüzlü kadın dudaklarını büzdü ve onlar da bembeyaz oldu. “Peki o halde,” dedi. “Benden ne istiyorsun?”

Parmağımı ona doğrultup, “Cevaplar,” dedim. “Ve bana yalan söylemeyi deneme. İşe yaramayacaktır.” Bu cümle de kendi içinde bir yalandı aslında. Büyücü olmak sizi ayaklı yalan detektörü yapmaz ve dürüst olup olmadığını anlamak için ruhuna bakmayı deneyecek değildim –buna değmezdi. Ama büyücü olmanın bir başka harika yanı insanların engin ve bilinmez güçlerinize bir sürü şey atfetmeleridir. Elbette bu sadece büyücülere inanacak kadar bilgisi olan, ama sınırlarımızı anlayacak kadar bilgisi olmayan kişiler üzerinde etkili olurdu –dünyanın geri kalanı, yani büyüün bir şakadan ibaret olduğunu zanneden sıradan insanlar size küçük, beyaz bir paltoya bürünmeniz an meselesiymiş gibi bakarlardı.

Seksi değil tedirgin bir şekilde dudaklarını yaladı. “Tamam,” dedi. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Öncelikle ismini.”

Kaba bir şekilde güldü. “Sana ismimi vereceğimi mi sanıyorsun büyücü?”

Haklıydı. Benim gibi ciddi büyü uygulayıcıları bir insanın bizzat verdiği ismini kullanarak birçok şey yapabiliirdi. “Tamam o zaman. Sana ne diyeyim?”

Bacağını örtmeye zahmet etmedi. Aslına bakılırsa gayet hoş bir bacağı vardı ve bileğini bir tür dövme çevreliyordu. Dikkat etmemeye çalıştım. “Lydia,” dedi. “Bana Lydia de.”

“Tamam Lydia. Büyü uygulayanlardansın. Bana bundan bahset.”

“Bunun senden istediğim şeyle hiçbir ilgisi yok Bay Dresden,” dedi. Öfkesi geçerken yutkundü. “Lütfen. Yardıma ihtiyacım var.”

“Tamam, tamam,” dedim. “Ne tür bir yardıma ihtiyacın var? Çetelerle ilgili bir belaya bulaştıysan polise gitmeni tavsiye edeceğim. Ben koruma değilim.”

Ürperdi ve kollarıyla kendini sardı. “Hayır, öyle bir şey değil. Endişelendiğim bedenim değil.”

Bunu duyunca kaşlarımı çattım.

Gözlerini kapayıp bir nefes aldı. “Bir tılsıma ihtiyacım var,” dedi. “Beni düşman bir ruhtan koruyacak bir şey.”

Bunun üzerine yerimde doğrulup kulak kesildim. Şehir böyle ruhani bir karmaşa içindeyken büyü yeteneğine sahip bir kızın bazı kötü olaylar yaşadığına inanmakta hiç güçlük çekmiyordum. Hayaletler ve hortlaklar büyü yeteneği olan kişilere gelirler. “Ne tür bir ruh?”

Hiç bana bakmadan, “Söyleyemem Bay Dresden. Güçlü ve

bana zarar vermek istiyor. Onlar... onlar beni güvende tutacak bir şey yapabileceğini söylediler,” dedi.

Bu gerçekten doğruydı. O anda sol bileğimde ölü bir adamın kefeninden, kutsanmış gümüşten ve bir dizi başka, daha da zor bulunan malzemeden yapılmış bir tılsım vardı. “Belki,” dedim. “Bu neden tehlikede olduğuna ve neden korumaya ihtiyacın olduğunu düşündüğüne bağlı.”

“S-sana sebebini söyleyemem,” dedi. Solgun yüzüne bir endişe ifadesi yerleşti. Onu daha yaşlı ve daha çirkin gösteren gerçek bir endişe ifadesi. Kendini kollarıyla sardığı için daha küçük ve kırılğan görünüyordu. “Lütfen. Sadece yardıma ihtiyacım var.”

Derin bir nefes alıp başparmağımla kaşımı ovuşturdum. İçimde şahlanan içgüdü ona bir bardak sıcak çikolata vermemi, omuzlarına bir battaniye koymamı ve her şeyin düzeleceğini söyleyip tılsımımı bileğine takmamı söylüyordu. Ama o içgüdüyü dizginlemeye çalıştım. Sakin ol Don Kişot. Hâlâ durumunu veya neden korunmak istediği hakkında hiçbir şey bilmiyordum –bildiğim kadarıyla yaptığı çok kötü bir iş yüzünden büyük Güçler’in harekete geçerek peşinden gönderdiği bir cezalandırma meleşini savuşturmaya çalışıyor bile olabiliirdi. Kimi zaman sıradan hayaletler bile çok iyi bir sebeple birine musallat olurlar.

“Bak Lydia. Neler olup bittiği hakkında bir fikir edinmeden bir işe bulaşmak istemem.” *Ama bu daha önce beni durdurmamıştı,* diye düşündüm. “Bana durumun hakkında biraz bilgi verip hakikaten korunmaya ihtiyacın olduğuna ikna edemezsen sana yardımcı olamam.”

Başını eğince asfalt rengi saçı yüzüne düştü. Ardından bir nefes alıp, “Cassandra’nın Gözyaşları nedir bilir misin Bay Dresden?” diye sordu.

“Kahinlik durumu,” dedim. “Söz konusu kişi rastgele nöbetler geçirir –geleceğe dair görüler görür, ama bunlar her zaman rüyaların açıklamasını inanılmaz hale getiren koşullarda gelir. Doktorlar kimi zaman bu durumu çocuklarda epilepsiyle karıştırır ve bir sürü farklı ilaç yazarlar. Oldukça isabetli kehanetler olur, ama kimse kanmaz. Bazıları bir yetenek olduğunu söyler.”

“Ben onlardan biri değilim,” diye fısıldadı. “Ne korkunç olduğunu bilemezsin. Gerçekleşmek üzere olan bir şeyi görür, değiştirmeye çalışırsın ama kimse sana inanmaz.”

Bir dakika boyunca sessizlik içinde, duvar saatinin tik taklarını dinleyerek onu inceledim. “Pekala,” dedim. “Sende bu yeteneğin olduğunu söylüyorsun. Sanırım gördüğün görülerden birinin kötü bir ruhun peşinden geleceği konusunda seni uyardığına inanmamı istiyorsun?”

“Bir tane değil,” dedi. “Üç. Üç tane Bay Dresden. Başkanı öldürmeye çalıştıklarında yalnızca bir görüş gelmişti. NA-SA’daki o felaketten ve Laos’taki depremde önce de ikiye görüş. Daha önce asla üç görüş görmedim. Asla bir şeyi bu kadar net görmedim...”

Bu konuda düşünmek için gözlerimi kapadım. Yine içgüdülerim bana kıza yardım etmemi, kötü hayaleti ya da her neyse onun işini bitirmemi ve günbatımına doğru yürümemi söylüyordu. Eğer kadın hakikaten Cassandra’nın Gözyaşları’ndan muzdaripse, hareketlerim hayatını kurtarmaktan da-

ha fazlasını yapabilir, inancım işleri daha iyiye götürebilirdi.

Öte yandan, geçmişte enayi yerine konduğum da olmuştu. Bu kız belli ki usta bir oyuncuydu. Ücret olarak seks istediğimi düşündüğü anda rahatlıkla istekli ve ayartıcı kadın rolüne bürünmüştü. Sadece tarafsız beyanımı temel alarak hemen o sonuca varması bile kadın hakkında bir fikir veriyordu. Bu dürüst davranmaya alışkın biri değildi. Onun hakkında çok yanlış bir hüküm vermiyorsam, daha önce de mal ve hizmet karşılığı seks sunmuştu ve bu konuda böylesine tecrübeli olmak için fazlasıyla gençti.

Cassandra'nın Gözyaşları hikâyesi mükemmel bir aldatmacaydı ve kimileri onu büyü donanımına sahip çevrelerde daha önce de kullanmıştı. Aldatmacayı yapan kişinin kanıt göstermesi veya uygulama yapması gerekmiyordu. Kadına tek gereken doğru auraya sahip olacak kadar yetenek, belki zarı biraz kendi lehine atmaya yetecek kadar telekineziydi. Sonra sözde kehanet yeteneği hakkında istediği öyküyü uydurabilir, küçük kayıp kız tavrı takınabilir ve dosdoğru mahallenin enayisi Harry Blackstone Copperfield Dresden'in yolunu tutabilirdi.

Gözlerimi açtığımda beni izlediğini fark ettim. “Elbette,” dedi. “Yalan söylüyor olabilirim. Cassandra'nın Gözyaşları ne analiz edilebilir ne de gözlemlenebilir. Zor durumdaki bir kadına yardımcı olasin diye makul bir açıklama sağlamak için bahane olarak kullanıyor olabilirim.”

“Evet Lydia, aklımdan tam da bunlar geçiyordu. Yanlış iblisi kışkırtmış olan, şimdi de bir kaçış yolu arayan önemsiz bir cadı olabilirsin.”

Ellerini iki yana açtı. “Sana tek söyleyebileceğim, öyle olmadığım. Bir şeyin geldiğini biliyorum. Ne olduğunu, nede-nini ve nasılını bilmiyorum. Sadece ne gördüğümü biliyo-rum.”

“Ne gördün?”

“Ateş,” diye fısıldadı. “Rüzgar. Karanlık yaratıklar ve ka-ranlık bir savaş görüyorum. Ölümümün ruhlar dünyasından bana doğru geldiğini görüyorum. Ve hepsinin ortasında seni görüyorum. Sen bunların hem başlangıcı hem de sonusun. Sen yolu farklı yönlerle götürebilecek kişisin.”

“Gördüğün *bu mu* yani? Iowa’da daha az mısır vardır.”

Yüzünü öte yana çevirdi. “Gördüğüm neyse onu söyle-dim.”

Standart karnaval prosedürü. Egosunu en uç noktaya ka-dar okşa, onu olayın içine çek, kancaya tak ve iyice kazıkla. Vay canına, biri daha benden bir şeyler kapmaya çalışıyor, di-ye düşündüm. Ünüm yayılıyor olmalıydı.

Yine de kaba davranmaya gerek yoktu. “Bak Lydia, belki aşırı tepki veriyor olabilirsin. Neden iki gün sonra yeniden görüşmüyoruz? O zaman hâlâ yardıma ihtiyacın olup olma-dığına bakarız.”

Cevap vermedi. Sadece omuzları öne çöktü, yüzü yenil-giyle gevşedi ve gözlerini kapadı. İçimde bir şüphe hissinin kabardığını fark ettim. Rol yapmadığı izlenimi ediniyordum ve bu rahatsız ediciydi.

“Pekala,” dedi yumuşak bir sesle. “Sizi geç saate kadar tut-tuğum için özür dilerim.” Ayağa kalktı ve büronun kapısına doğru yürümeye başladı.

Sağduyumun çağrısıyla koltuğumdan fırladım ve hızla odanın diğer yanına gittim. Kapıya aynı anda vardık.

“Bir dakika bekle,” dedim. Tılsımı kolumdan çözdüm ve düğüm çözüldüğü andaki sessiz enerji poplamasını hissettim. Ardından sol bileğini tuttum ve tılsımı ona bağlamak için elinin tersini çevirdim. Kolunda soluk izler vardı. Büyük damarlar boyunca uzanan dikey izler. Hani kendinizi öldürme konusunda ciddi olduğunuzda oluşanlardan. Eski ve siliktiler. Herhalde çok önceden kalmaydılar. On yaşındayken mi? Daha küçükken mi?

Ürperdim ve küflü kumaş ile gümüş zincirden yapılma küçük şeridi bileğine bağladım, düğüm atıktan sonra irademle içine daireyi kapayacak kadar enerji aktardım. İşimi bitirdiğimde kolunun ön kısmına hafifçe dokundum. Tılsımın gücünü cildinin bir santim üstünde asılı bir karıncalanma hissi biçiminde algılayabiliyordum.

“İnanç büyüsü en çok ruhlara karşı işe yarar,” dedim alçak sesle. “Eğer endişeliysen bir kiliseye git. Ruhların en güçlü olduğu zamanlar günbatımı sonrası, gece yarısı ve gündeğümünden öncedir. Meleklerin Azizesi Mary Kilisesi’ne git. Bloomingdale ve Wood caddelerinin kesiştiği köşede, Wicker Park’ın yanında. Çok büyüktür, gözden kaçırman imkânsız. Doğruca teslimat kapısına git. Peder Forthill ile konuş. Ona Michael’ın dostu bir süre kalacak güvenli bir yere ihtiyacım olduğunu söyledi de.”

Ağzı açık kalan kız dikkatle baktı. Gözlerinde yaşlar belirdi. “Bana inanıyorsun,” dedi. “Bana inanıyorsun.”

Rahatsız bir şekilde omuz silktim. “Belki inanıyorum, bel-

ki de inanmıyorum. Ama son birkaç hafta kötü şeyler oldu ve vicdanımda senin yükünü taşımamayı tercih ederim. Acele etsen iyi olur. Yakında güneş batacak.” Eline birkaç banknot tutuşturup, “Bir taksiye atla. Meleklerin Azizesi Mary Kilisesi. Peder Forthill. Seni Michael’ın dostunun gönderdiğini söyle,” diye ekledim.

“Teşekkürler,” dedi. “Tanrım. Teşekkürler Bay Dresden.” Elimi tuttu ve gözyaşları içinde parmak boğumlarımı öptü. Parmakları soğuk, dudaklarıysa fazla sıcaktı. Ardından kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Kapıyı arkasından kapadım ve başımı iki yana salladım. “Harry, seni budala. Seni hayaletlere karşı koruyacak doğru düzgün tek tılsımın vardı, onu da birine verdin. Kız muhtemelen bir tuzaktı. Muhtemelen onu sadece tılsımını alabilmek için gönderdiler, böylece eğlencelerini bozmaya gittiğinde seni yiyip bitirebilecekler.” Lydia’nın öpücüğünün sıcaklığını ve gözyaşlarının nemini hâlâ hissedebildiğim elime dik dik baktım. Sonra içimi çektim ve patlak ampülü değiştirmek için, elli altmış ampül yedekte tuttuğum dolaba yürüdüm.

Telefon çaldı. Ampülü değiştirirken üstüne çıktığım koltuktan indim ve ters bir sesle, “Dresden,” diye cevap verdim.

Hattın diğer tarafında sessizlik ve cızırtılı parazit vardı.

“Dresden,” diye tekrar ettim.

Sessizlik uzadı ve her nasılsa tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Tarif etmesi zor bir yanı vardı. Sanki bir şey bekliyordu. Zevkle seyrediyordu. Parazit daha yüksek sesle çıtırdadı ve onun arkasından sesler duyabiliyormuşum

gibi geldi. Alçak, acımasız tonlarla konuşan sesler. Az önce Lydia'nın çıktığı kapıya göz attım. "Kimsiniz?"

"Yakında," diye fısıldadı bir ses. "Yakında, Dresden. Yeniden görüşeceğiz."

Kendimi biraz aptal hissederek, "Kimsiniz?" diye sordum. Hat kesildi.

Telefona boş boş baktıktan sonra ahizeyi yerine koydum ve elimi saçımdan geçirdim. Bir ürperti ensemden aşağı süzülde ve midemin biraz altında bir yere yerleşti. Büroda biraz fazla yüksek çıkan bir sesle, "Peki öyleyse," dedim. "Tanrı aşkına, bir de tüyler ürpertici olsaydı?"

Kahve makinesinin yanındaki rafta duran antika radyo hışırdarak canlanınca az kalsın yerimden sıçırıyordum. Yumruklarımı sıkarak öfkeyle o yana döndüm.

"Harry?" dedi radyodaki ses. "Hey, Harry, bu zımbırtı çalışıyor mu?"

Güm güm atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım ve sesimin öte yana gitmesine yetecek kadar iradeyi odakladım. "Evet, Bob. Benim."

"Yıldızlar'a şükür," dedi Bob. "Hayaletlerle ilgili başka bir şey olursa bilmek istediğini söylemiştin."

"Evet, devam et."

Radyo cızırdayıp hışırdıyordu –fiziksel değil, ruhani parazit. Radyo artık AM/FM frekanslarını almaya ayarlı değildi. Bob'un sesi net olmasa da, ne dediğini anlayabiliyordum. "Aracımdan haber geldi. Cook County Hastanesi, bu gece. Biri Agatha Haggleshorn'u uyandırmış. Bu kötü bir hayalet Harry. Tehlikeli bir piliç."

Bob, Agatha Haggleshorn'un korkunç ölümüne ve hastanedeki en olası hedefine dair bilgiler verdi. Sol bileğime baktım ve aniden kendimi çıplak hissettim. "Pekala," dedim. "İlgileniyorum. Sağol, Bob."

Radyo cızırdayıp sessizliğe gömüldü, ben de kapıdan dışarı fırladım. Günbatımına yirmi dakikadan kısa süre vardı, iş çıkışı trafiği bir süredir devam ediyordu ve eğer karanlık olana kadar Cook County'ye varmazsam bir sürü kötü şey olabilirdi.

Hayalet tozu kesesi cebimde ağırlık yapıyordu. Binanın kapısından uçarak çıkarken az kalsın uzun ve cüsseli Michael ile çarpışacaktım. Omzunda kocaman bir spor çantası vardı, onun içinde *Amoracchius*'tan ve beyaz pelerininden başka hiçbir şey olmadığını biliyordum.

"Michael!" diye haykırdım. "Buraya nasıl geldin?"

Dürüst yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi. "Bir ihtiyaç olduğunda O oraya gelmemi sağlar."

"Vay canına," dedim. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır," dedi ciddiyetle. Sonra duraksadı. "Elbette, son iki haftadır her gece benimle karşılaştın. Bu gece Tanrı'yı bir rastlantı yaratma derdinden kurtarayım dedim, bu yüzden de işten çıkar çıkmaz sana geldim." Birlikte Mavi Tosbağa'ya yürüdük. O kırmızı kapıdan, ben de beyaz kapıdan eski Vosvos'a bindik ve trafiğe çıkarırken gri kaputun üstünden dışarıya baktık.

İşte Cook County'deki bebek odasındaki o kavgaya öyle bulaştık.

Her neyse, günün gayet normal başladığını, sonradan çığ-

rından çıktığını söylerken ne kastettiğimi anlıyorsunuz. Ah, tamam. Belki de o kadar normal değildi. Trafiğe çıkıp Tosbağ'a'nın gazını köklerken hayatımın yine çok heyecanlı bir hal alacağı hissine kapıldım.

BEŞ

Michael ile ikimiz gerçeklikte açtığım delikten Yok Diyar’a daldık. Bir saunadan klimalı bir büroya geçmeye benziyordu bu, ama değişikliği tenimde değil, düşüncelerimde, duygularımda ve beynimin kökündeki o ilkel, tüylerimi diken diken eden parçamda hissettim. Artık bizimkinden farklı bir dünyadaydım.

Pardösümün cebindeki hayalet tozu dolu küçük deri kese aniden ağırlaşp da dengemi bozarak beni yere düşürünce küfrü bastım. Hayalet tozunun bütün olayı ağır durağan, gerçeklik üstü bir şey olması ve ruhani bir maddeye dokunduğunda onu yerine mıhlamasıydı. Kesenin içinde olduğu halde Yok Diyar’da bir stres kaynağına dönüşmüştü aniden. Eğer keseyi burada, ruhlar dünyasında açarsam zeminde bir delik yaratabilirdi. Dikkatli olmam gerekecekti. Homurdanarak küçük keseyi cebimden çıkardım. On beş yirmi kilo çekiyor gibiydi.

Michael ellerime bakıp kaşlarını çatı. “Daha önce sormak

hiç aklıma gelmemiştir –o tozun içinde ne var?”

“Tükenmiş uranyum,” dedim. “En azından temel malzeme o. Bir sürü başka şey de eklemem gerekti. Soğuk demir, fesleğen, bir hayvanın pisliği...”

“Boşver,” dedi. “Bilmek istemiyorum.” Devasa kılıcını önünde sabit tutarak öte yana döndü. Asamla çubuğumu yerden aldım ve onun yanında durup etrafımızdaki ruhlar diyarını inceledim.

Yok Diyar’ın bu kısmı on dokuzuncu yüzyıl sonundaki Chicago gibi görünüyordu –hayır, bu doğru değildi. Burası hayaletin etki alanıydı. Agatha Hagglesworth’un hayatının sonundaki Chicago hatıralarından bir bulamaç gibi görünüyordu. Bazı sokak lambalarına Edison ampulleri takılmıştı, diğerlerindeyse titreyen gaz alevleri vardı. Hepsi puslu ışık küreleri oluşturuyor, çevrelerini gerçek anlamda aydınlatmıyorlardı. Binalar birbirlerine hafif eğri açılar yaparak yükseliyorlardı ve bazı kısımları düpedüz eksikti. Her şey... sokaklar, kaldırımlar, binalar ahşaptı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. “Gerçek Chicago’da sürekli yangınlar çıkmasına şaşmamalı. Burası adeta bir kibrit kutusu.”

Gölgelerde koşuran fareler dışında sokak boş ve hareketsizdi. Bizim dünyamıza giden yarık titriyor ve kayıyor, floresan ışık ve steril hastane havası eski Chicago sokaklarına dökülüyordu. Çevremizde belki bir düzine pırıltılı düzensizlik çırpınıyordu –bebek odasındaki bebeklerin Yok Diyar’a sızan zengin hayat güçleriydi bunlar.

“Nerede o?” dedi Michael alçak sesle. “Hayalet nerede?”

Yavaşça kendi etrafımda dönerek gölgeleri gözden geçirdim ve başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Ama onu bir an önce bulsak iyi olur. Ve mümkünse bu hayaleti iyice incelemeliyiz.”

“Onu neyin uyandırdığını anlamaya çalışmak için,” dedi Michael.

“Tam üstüne bastın. Seni bilmem, ama ben her gece şehirde hayalet kovalamaktan biraz yorulmaya başladım.”

“Demin ona bakmadın mı?”

“Doğru biçimde bakmadım,” dedim yüzümü buruşturarak. “Üzerine yerleştirilmiş büyüler olabilir. Çevresinde neler olup bittiğine dair ipuçları verecek bir büyü olabilir. Onu inceleyebilmek için iki dakikalığına ölüm tehlikesinden uzak olmam gerek.”

“Evet, tabii önce o bizi öldürmezse,” diye onayladı. “Ama zamanımız az ve onu hiçbir yerde görmüyorum. Ne yapacağız?”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum,” dedim, “ama ben-
ce...”

‘Ayrılmalıyız,’ diyecektim, ama fırsatım olmadı. Altımızdaki platformun ağır ahşap döşemesi patlayarak çevreye ölüm-cül bir kıymık bulutu saçtı. Kolumu gözlerime siper ettim ve bir yana savruldu, Michael da diğer yana savruldu.

“Küçük meleklerim! Benim bebeklerim! BENİM!” diye çılgılık atan ses yüzümde gürlledi ve pardösümü tül-
den yapılmış gibi etrafa uçuşturdu.

Başımı kaldırdığımda, artık gayet gerçek ve somut olan hayaletin tek eliyle sokaktan yukarı tırmandığını gördüm.

Agatha'nın ince, kemikli yüzü hiddetle çarpılmıştı ve saçları keçelenmiş bir yele gibi salınarak bembeyaz gömleğiyle büyük bir tezat oluştuyordu. Kolunun omzundan sonraki kısmı yoktu ve gömleğin o bölümü siyah bir sıvıyla lekelenmişti.

Yanağı kanayan kesikten kan akan Michael bağırarak ayağa kalktı ve *Amoracchius* ile hayaletin peşinden gitti. Ruh sağlam kalan kolunun tersiyle, sanki bir bebek kadar hafifmiş gibi onu öte yana itti. Michael oflayarak havada uçup ahşap sokak boyunca yuvarlandı.

Sonra hırlayan ve ağzından salyalar akan, gözleri çılgınlıktan faltaşı gibi açılmış hayalet bana döndü.

Güçlkle ayaklandım ve asamı kendimle hayalet arasında ince bir bariyer halinde vücuduma paralel tuttum. "Sanırım artık mantıklı bir tartışma yapmak için çok geç Agatha."

"Bebeklerim," diye çığlık attı ruh. "Benim bebeklerim! Benim!"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedim nefes nefese. Gücümü toplayıp asaya yönlendirmeye başladım. Solgun ahşap altın-turuncu bir ışıkla parlamaya başladı. Işık önümde çeyrek kubbe şeklinde yayıldı.

Hayalet yeniden haykırdı ve üzerime atıldı. Yerimde sabit durdum ve avazım çıktığı kadar, "*Reflettum!*" diye bağırđım. Ruh steroid yüklü bir erkek gergedanın kuvvetiyle kalkanıma çarptı. Daha önce o kalkanla kurşunları ve daha kötülerini durdurmuştum, ama o kendi evimde, gerçek dünyadaydı. Burada, Yok Diyar'da, Agatha'nın hayaletinin aşırı yüklediğı kalkanım gök gürültüsüne benzer bir sesle patladı ve beni yere serdi. Bir kere daha.

Yanmış asamı zemine dayadım ve inleyerek ayağa kalktım. Karıncalanan parmaklarımda kan lekeleri vardı, cildim koyu morluklar ve patlamış kan damarlarıyla kabarmıştı.

Birkaç adım ötede duran Agatha hiddetle –veya şanslıysam– şaşkınlıkla titriyordu. Kalkan ateşinin hayaletin vücudunda parlayan parçaları yavaşça sönüp gitti. El yordamıyla patlatma çubuğumu buldum, ama parmaklarım uyduğu için elimden düşürdüm. Yerden almak için eğildim, yalpaladım ve yeniden doğruldum. Görüşüm kızıl bir sisle ve patlayan noktalarla kaplanmıştı.

Michael sersemlemiş ruhun çevresinden dolaşarak yanıma vardı. Yüzündeki ifade korkulu değil endişeliydi. “Sakin ol Harry, sakın ol. Tanrı aşkına, iyi misin?”

“Merak etme, ölmeyeceğim,” diye hırladım. “Bu arada bir iyi, bir de kötü haberim var.”

Şövalye yeniden kılıcını savunma konumuna getirdi. “Her zaman iyi haberleri daha çok sevmişimdir.”

“Hayaletin artık o bebeklerle ilgilendiğini sanmıyorum.”

Michael’ın yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. “Bu iyi haber yani.”

Gözlerimin üstündeki teri sildim. Elimi indirdiğimde üstünde kırmızı lekeler vardı, bir yerlerim kesilmiş olmalıydı. “Kötü haber, birkaç saniye içinde buraya gelip bizi parçalayacak.”

“Şom ağzınlık yapmak istemem, ama korkarım haber daha kötüleşiyor,” dedi Michael. “Dinle.”

Ona bir bakış atıp başımı yana eğdim. Uzaktan gelen, ama hızla yaklaşan sesi duydum. Rahatsız edici, ahenkli ulumalar

gecenin ortasında insanın tüylerini ürpertiyordu. “Kahretsin,” dedim nefes nefese. “Cehennem tazıları.”

“Harry,” dedi Michael sertçe. “Küfürden nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Haklısın. Özür dilerim. Kahretsin, cennet tazıları,” dedim. “Pnne’m ava çıkmış. Nasıl oldu da bizi bu kadar çabuk buldu?”

Michael bana bakıp suratını ekşitti. “Zaten yakındaydı herhalde. Buraya gelmesi ne kadar sürer?”

“Uzun sürmez. Kalkanım parçalanırken çok ses çıktı. Ona kilitlenecektir.”

“Gitmek istiyorsan gidebilirsin Harry,” dedi Michael. “Sen delikten kaçana kadar hayaleti oyalarım.”

Baştan çıkarıcı bir teklifti. Beni Yok Diyar’la Peri Anne’nin bir araya gelmesi kadar korkutan fazla şey yoktu. Ama aynı zamanda sinirlenmiştim. Bana ne yapacağımın söylenmesinden nefret ederim. Kaldı ki, Michael dostumdu ve yarattığım karışıklığı temizlemeleri için dostlarımı geride bırakmak gibi bir huyum yoktu. “Hayır,” dedim. “Sadece acele edelim.”

Michael sırtı ve ilerlemeye başladı. Tam o anda Agat-ha’nın hayaleti üzerini saran büyümün son kalıntılarını da söndürdü. Michael *Amoracchius*’u hayalete doğru savurdu, ama hayalet her bir darbeyi inanılmaz bir kıvraklıkla daireler çizerek, çabucak alçalıp yükselerek zarafetle savuşturdu. Patlatma çubuğumu kaldırdım ve odağımı daralttım. Artık çok yakında olan cehennem tazılarının ulumalarını, kalp atışlarımı hızlandıran dörtlü toynak seslerini duymazdan geldim.

Hayalet, Michael ve patlatma çubuğumun içine akan güç dı-
şındaki her şeyi düzenli bir şekilde sildim.

Hayalet saldırmaya hazırlandığımı hissetmiş olmalıydı, zi-
ra döndü ve kurşun hızıyla üzerime doğru geldi. Ağzını çığ-
lık atmak için açınca orada sıralanmış tırtıklı, sivri dişleri ve
gözlerindeki boş beyaz ateşi görebildim.

“Fuego!” diye bağırdım, sonra ruh bana bütün gücüyle
vurdu. Beyaz bir alev ışını patlatma çubuğumdan fışkırıp ah-
şap dükkan vitrinlerine çarptı. Vitrinler gaz yağma batmış gi-
bi alev aldılar. Yuvarlanarak yere düştüm ve ruh da dişleriyle
boğazıma uzandı. Patlatma çubuğunun ucunu boğazına sıkış-
tırdım ve yeniden ateşlemeye hazırlandım, ama hayalet vahşi
bir şekilde onu ağızla koparıp yana fırlattı. Asamı becerik-
sizce vurdum, ama bir işe yaramadı. Hayalet yine boğazıma
saldırdı.

Ağzını kolumla iletip, “Michael!” diye bağırdım. Hayalet
tırnaklarını savurdu ve dişlerini ön koluma kenetledi. Haya-
let tozunu bıraktım ve boştaki elimle var gücümle tırmalaya-
rak onu üzerimden uzaklaştırmaya çalıştım, ama giysilerini
buruşturmaktan öteye geçemedim.

Agatha elini boğazıma bastırınca nefesimin kesildiğini his-
settim. Kaçmak için kıvranıp çaba harcadım, ama hırıldayan
hayalet benden çok daha güçlü ve hızlıydı. Gözlerimde yıl-
dızlar uçtu.

Michael bağırdı ve *Amoracchius*’u ruha savurdu. Büyük kılıç
tahtaya girmiş gibi bir takırtıyla hayaletin sırtına saplanın-
ca ruh acıyla çığlık atarak arkaya eğildi. Bu bir ölüm vuruşuy-
du. Kılıcın beyaz ışığı hayaletin ruh-etine dokundu ve onu

tutuşturup cızırdattı. Hayalet öfkeyle çığlık atarak kıvrandı ve bu hareketiyle kılıç Michael'in ellerinden kurtuldu. Agatha Hagglethorn'un alevler içindeki hayaleti Michael'in boğazına atlamaya hazırlandı.

Oturur konuma geçtim, hayalet tozu kesesini kavradım ve homurdanarak hayaletin başının arkasına vurdum. Eğreti sopa hayalete çarpınca keskin bir ses çıktı. Hazırladığım aşırı ağır malzeme çiniye vuran bir balyoz gibi vurdu. Hayalet bir an yerinde dondu, vahşi ağzını iyice açtı, sonra yavaşça bir yana devrildi.

Başımı kaldırıp, nefesini düzene sokmaya çalışan Michael'a baktım. O da bana bakarak, "Harry," dedi, "görüyor musun?"

Bir elimi ağrıyan boğazıma götürüp etrafıma baktım. Uluayan tazıların ve gümbürdeyen toynakların sesleri kesilmişti. "Neyi görüyor muyum?" diye sordum.

"Bak." Dumanlar tüten hayalet cesedini işaret etti.

Baktım. Agatha'nın hayaletiyle mücadele sırasında beyaz gömleğini yırtmıştım, elbisesi de kaldırımlara çarpıp büyüçülerin boğazını sıkarken parçalanmış olmalıydı. Cesede biraz daha yaklaştım. Yanıyordu –alevler içinde değildi, ama alevde yavaşça eğilip bükülen gazete kâğıdı gibi *Amoracchius*'un beyaz ateşiyle durmadan eriyordu. Ama alev Michael'in bahsettiği şeyi gizlemiyordu.

Teller. Hayaletin yırtık kıyafetinin altındaki etine dikenli teller dolanmıştı. İğne uçları her beş santimetrede bir etine acımasızca batıyordu ve vücudu küçük, ızdırap verici yaralarla kaplıydı. Yüzümü buruşturup yanan kumaşı etten ayırdım.

Boğazından başlayıp kollarının altından gövdesinin çevresini saran, bir bacağına geçip ayak bileğine kadar inen tek bir teldi bu ve her iki ucu hayaletin etinin içinde kayboluyordu.

“Güneş ve Yıldızlar adına,” dedim. “Çıldırmasına şaşmamalı.”

Michael yanımda çömelerek, “Tel,” dedi. “Hayalete acı mı veriyordu?”

Başım la onayladım. “Öyle görünüyor. Ona işkence ediyormuş.”

“Bunu neden hastanede görmedik?”

Başımı iki yana salladım. “Bu her neyse... gerçek dünyada görülebileceğinden emin değilim. Sanırım buraya gelmeseydik göremeyecektik.”

“Tanrı bize gülümsedi,” dedi Michael.

Önce kendi yaralarım la, sonra Michael’ın koluna ve boğazına yayılmaya başlamış moluklara dik dik baktım. “Evet, tabii. Bak, Michael... Böyle bir şey kendiliğinden olmaz. Bunu hayalete birinin yapmış olması lazım.”

“Bu da,” dedi Michael, “hayaletin o çocuklara zarar vermesini istemek için bir sebepleri olduğunu gösterir.” Kaşlarını çatı ve yüzü öfkeyle doldu.

“Amaçları bu olsa da olmasa da, son zamanlarda meydana gelen olayların ardında bir şeyin veya bir durumun değil, birilerinin olduğunu gösterir. Biri maksatlı olarak buralardaki hayaletlere bunu yapıyor.” Ayağa kalkıp üzerimi silkelerken ceset yanmaya devam etti, etrafımızdaki binalar gibi. Dikey her şeyin yan tarafından yukarı tırmanan alev, sokakları ve

kaldırımları da sarmaya başladı. Ruhun Yok Diyar'daki etki alanı da kendisiyle beraber parçalanırken hava dumanla kaplandı.

“Of,” diye şikayet ettim. Yakınmalarımı kısa tutarım. Michael başını sallayarak kılıcının kabzasını kavradı ve onu alevlerden geri çekti. “Şehir yanıyor.”

“Teşekkürler Bay Aşıkâr.”

Gölümsedi. “Alevler bize zarar verir mi?”

“Evet,” dedim vurgulayarak. “Gitme zamanı.” Birlikte hızlı adımlarla tekrar deliğe doğru yöneldik. Bir noktada Michael omuz atarak beni düşen bir bacadan uzaklaştırdı ve parçalanmış tuğlalar ve alev alev kerestelerden oluşan bir yığının çevresinden dolanmak zorunda kaldık. “Bekle,” dedim aniden. “Bekle. Duyuyor musun?”

Michael beni deliğe doğru itip kakmayı sürdürdü. “Neyi duyuyor muyum? Hiçbir şey duymuyorum.”

“Evet,” deyip öksürdüm. “Tazılar artık ulumuyor.”

Dumanların arasından çok uzun, zayıf, insan olamayacak kadar güzel bir kadın çıktı. Kıvrıkcık kızıl saçı güldür güldür akan bir şelale gibi kalçalarına kadar iniyor, kusursuz tenini, kalkık elmacikkemiklerini ve iri, dolgun, kan kırmızısı dudaklarını tamamlıyordu. Yüzünden yaş okunamıyordu ve alтын rengi gözlerinde kedilerinki gibi dikey yarıklar vardı. Koyu yeşil elbisesi etrafında uçuşuyordu.

Görünüşe göre dumandan etkilenmeyen, ateşten de endselenmeyen Lea, “Merhaba oğlum,” diye mırladı. Gölgelerden ve isten olma çoban köpeklerini andıran üç büyük şekil

ayaklarının yanına çömelmişti ve düz, siyah gözlerle bizi izliyordu. Bizimle gerçek dünyaya giden delik arasında duruyorlardı.

Yutkundum ve aniden karnımda fokurdamaya başlayan, boğazımdan yukarı tırmanmaya hazırlanan çocuksu panik duygusunu bastırdım. İleri adım atıp periyle Michael arasına geçtim ve kaba bir sesle, “Merhaba Peri Anne,” dedim.

ALTI

Peri Anne'm çevremizi saran yangına bakıp gülümsedi. "Bana eski zamanları hatırlatıyor. Sana da hatırlatmıyor mu, tatlım?" Tembel tembel aşağı uzandı ve yanındaki tazılardan birinin başını okşadı.

"Beni nasıl bu kadar çabuk buldun Peri Anne?" diye sordum.

Cehennem tazısına şefkatle gülümsedi. "Hımm. Küçük sırlarım var tatlım. Sadece ne zamandır uzak kaldığım vaftiz oğlumu selamlamak istedim."

"Pekala. Selam, seni gördüğüme sevindim, yine görüşelim," dedim. Ağzıma duman girince öksürmeye başladım. "Biraz acelemiz var da..."

Lea birazcık akoru kaçmış çanları andıran bir sesle güldü. "Siz ölümlüler hep acele ediyorsunuz. Ama birbirimizi çok uzun zamandır görmedik Harry." Vücudunu başka koşullarda büyüleyici olabilecek kıvrak, tensel bir zarafetle hareket ettirerek yaklaştı. Tazılar sessizce arkasına yayıldılar. "Biraz beraber vakit geçirmeliyiz."

Michael yine kılıcını kaldırdı ve sakın bir sesle, “Madam, yolumuzdan çekilebilirseniz memnun olurum,” dedi.

Lea aniden, “Ben olmam,” diye bağırdı sert bir sesle. Üç gölgeli tazi aynı anda gür bir sesle ulumaya başladı. Lea’nın altın rengi gözleri Michael’la benim aramda gidip geldi. “O kan hakkına göre, Kanun’a göre ve tutmadığı kendi sözüne göre bana ait, Şövalye. Benimle bir anlaşma yaptı. Onun üzerinde bir gücün yok.”

“Harry?” Michael bana baktı. “Söylediği doğru mu?”

Dudaklarımı yalayıp asamı kavradım. “O zaman çok daha gençtim... ve daha aptaldım.”

“Harry, eğer özgür iradenle onunla bir sözleşme yaptıysan hakkı var –onu durdurmak için hiçbir şey yapamam.”

Bir bina daha gümbürtüyle çöktü. Alevler çevremizi sarıyor, sıcaklık artırıyordu. Gerçekten artırıyordu. Delik dalgalanıp küçülüyordu. Fazla zamanımız kalmamıştı.

“Gel Harry,” diye mırladı, sesi yeniden buğulu bir hal almıştı. “Bırakalım Beyaz Tanrı’nın iyi Şövalye’si yoluna gitsin. Sonra da seni acılarını dindirecek ve hastalıklarını iyileştirecek sulara götüreyim.”

İyi bir fikir gibi geliyordu. Gerçekten iyi gibi geliyordu. Lea’nın büyüü sayesinde. Ayaklarımın kurşun gibi ağır bir ayak sürümeyle ona doğru gittiğini hissettim.

“Dresden,” dedi Michael keskin bir sesle. “Tanrı aşkına be adam! Ne yapıyorsun?”

“Eve git Michael,” dedim. Sesim içkiliymişim gibi kısılmış ve donuklaşmıştı. Lea’nın yumuşak, harika ağzının muzaffer bir sırıtişla yukarı kıvrıldığını gördüm. Büyünün çekimine

karşı koymaya çalışmadım. Zaten istesem de ayaklarımı durduramazdım. Lea yıllardır hakkımda bilgi sahibiydi ve anladığım kadarıyla hep de olacaktı. Birkaç saniyeden uzun süreyle kontrolü yeniden ele geçirmemin imkânı yoktu. Ona yaklaştıkça hava serinledi ve kokusunu almaya başladım –bedeniyle saç yabani çiçekler ve misk kokulu toprak gibi kokuyor, beni sarhoş ediyordu. “Delik çok geçmeden kapanacak. Eve git.”

“Harry!” diye bağırdı Michael.

Lea uzun parmaklı, ince elini yanağıma koydu. Her yanım bir zevk dalgasıyla karıncalandı. Hem çaresizliğe düşen hem de daha fazlasını isteyen vücudum ona tepki verdi. Güzelliğinin zihnimi tamamen meşgul etmemesi için mücadele etmem gerekti.

Altın rengi gözleri sevinçle parlayan Lea, “Evet tatlı adam,” diye fısıldadı. “Tatlı, tatlı, tatlı. Şimdi asanı ve çubuğunu bırak.”

Ben donuk donuk bakarken parmaklarım ikisini de bıraktı. Tıkırdayarak yere düştüler. Alevler daha da yaklaşmıştı, ama artık onları hissetmiyordum. Delik ısıldayıp küçülmeye başlıyordu. Neredeyse kapanmak üzereydi. Gözlerimi kısıp irademi topladım.

Lea, “Şimdi anlamayı yerine getirecek misin, tatlı ölümlü çocuk?” diye mırıldanıp ellerini göğsümün, sonra da omuzlarımın üzerinde dolaştırdı.

Sesimi alçak tutarak yavaşça, “Seninle geleceğim,” dedim. Gözleri kötücül bir neşeye aydınlandı ve başını arkaya atıp gülünce pürüzsüz boynu ve göğsü ortaya çıktı.

“Ama ancak Cehennem donduğunda,” diye ekledim ve

küçük hayalet tozu kesesini son defa çıkardım. Tamamını bahsi geçen göğse boşalttım. Henüz periler ve tükenmiş uranyum hakkında çok fazla efsane yok, ama periler ve soğuk demir hakkında tonla var. Demirden hoşlanmazlar ve tozdaki demir oranı gayet yüksekti.

Lea'nın kusursuz teni anında kızgın, kızıl şeritlere bölündü ve derisi gözlerimin önünde kuruyup çatladı. Muzaffer gülüşü ızdırap dolu bir çığlığa dönüşen peri panik içinde beni serbest bıraktı ve ipek elbisesini göğsünden yırtıp atarak soğuk demirle yarılmış muhteşem vücudunu açığa çıkardı.

"Michael," diye bağırdım, "şimdi!" Peri Anne'mi bütün kuvvetimle ittim, asamla çubuğumu yerden aldım ve deliğe doğru atıldım. Bir hırlama duydum ve bir şey çizmemin üzerine kapanarak beni yere düşürdü. Asamı bir cehennem tazısına salladım. Tahta gözlerinden birine isabet edince yaratık öfkeyle kükredi. Sürünün diğer iki üyesi hızla üzerime geldi.

Michael araya girdi ve kılıcını salladı. Gerçek demir perinin canavarına vurunca yaradan kan ve beyaz ateş fışkırdı. İkinci tazi Michael'ın üzerine atladı ve dişlerini kalçasına geçirerek yırtıp çekiştirmeye başladı.

Asamı serçe canavarın kafatasına indirip Michael'ın ayağından uzaklaştırdım ve dostumu deliğin hızla kaybolan çizgisine doğru çekiştirmeye başladım. Başka cehennem tazıları da ortaya çıkıp çevremizdeki yanan yıkıntılardan aceleyle yaklaştı. "Hadi," dedim. "Hiç vakit yok."

"Hain!" diye bağırdı Peri annem. Yerden yükseldi. Kararmış ve yanmış, güzel elbisesi belinin çevresinde lime lime olmuştu. Vücudu ve uzuvları uzamış, yumrulaşmış ve insani ol-

mayan bir şeye dönüşmüştü. Ellerini yanlarında yumruk yapınca binaları sarmış alevler hızla aşağı inip bir çift menekşe ve zümrüt rengi ateş noktası halinde önünde toplandı. “Hain, zehirli çocuk! Annen ant içti, sen ant içtin. Benimsin!”

“Reşit olmayan biriyle sözleşme yapmamalısın!” diye bağırdım ve Michael’ı ileri, deliğin içine ittim. Michael bir an dar açıklıkta sallandı, sonra öte yana düştü ve kaybolup gerçek dünyaya geçti.

“Eğer bana hayatını vermezsen yılan çocuk, ben de *kanını* alırım!” Lea bana doğru iki dev adım atıp ellerini öne uzattı. Menekşe ve zümrüt rengi güçle örülmüş bir yıldırım yüzüme doğru akın etti.

Kendimi geriye, deliğe doğru attım ve deliğin hâlâ içinden geçmeme yetecek kadar açık olması için dua ettim. Asamı Peri Anne’me doğru uzatarak zayıf da olsa bir kalkan oluşturdum. Peri ateşi kalkana vurarak beni kasırgadaki bir saman çöpü gibi deliğe doğru fırlattı. Havada uçarken asamın için için yandığını ve elimde alev aldığını hissettim.

Cook County Hastanesi’ndeki bebek odasının zeminine indim. Deri pardösümü saran dumanlar çabucak ince, iğrenç bir ektoplazma tabakasına dönüştü, asam da tuhaf yeşil-mor bir ateşle yandı. Küçük cam beşiklerindeki bebekler etrafımda avazları çıktığı kadar ağlıyorlardı. Yan odadan şaşkınlık dolu insan sesleri geliyordu.

Sonra delik kapandı ve gerçek dünyada ağlayan bebeklerle çevrili halde kalakaldık. Floresan ışıkların tamamı yeniden yandı ve görev yerlerindeki hemşireler endişeli bir şekilde konuşmayı sürdürdü. Asamın üstündeki alevleri söndürdüm,

sonra yerde nefes nefese, acı içinde oturdum. Yok Diyar'daki maddelerin hiçbirisi gerçek dünyaya gelmiş olamazdı –ama orada açılan yaralar gayet gerçektir.

Michael ayağa kalktı ve bebeklerin durumunun iyi olup olmadığına baktı. Sonra yanıma oturdu, şakağındaki ektoplazma küfünü sildi ve pelerinin cehennem tazisinin ısırdığı yerdeki köpüren yarıklara bastırmaya başladı. Kaşlarını çatarak, endişeyle bana baktı.

“Ne?” diye sordum.

“Peri Anne’n. Ondan kaçtın,” dedi.

Zayıf bir şekilde güldüm. “Bu sefer evet. Seni rahatsız eden nedir?”

“Kaçabilmek için ona yalan söyledin.”

“Onu kandırdım,” diye karşılık verdim. “Perilere karşı klasik bir taktiktir.”

Gözlerini kırıştırdı, sonra pelerinin başka bir yeriyle *Amoracchius*’un üstündeki ektoplazma pisliğini sildi. İncinmiş bir yüz ifadesiyle, “Sadece senin dürüst bir insan olduğunu sanırdım Harry,” dedi. “Ona yalan söylediğine inanamıyorum.”

Hafifçe gülmeye başladım. Hareket bile edemeyecek kadar bitkindim. “Demek ona yalan söylediğime inanamıyorsun.”

“Eh, hayır,” dedi savunmaya geçerek. “Bu şekilde kazanmamamız gerekiyor. Biz iyi tarafız Harry.”

Biraz daha güldüm ve yüzümdeki bir kan akıntısını sildim.

“Öyleyiz!”

Alarm çalmaya başladı. Hemşirelerden biri gözlem odasına girdi, ikimize baktı ve çığlıklar atarak dışarı koştu.

“Beni rahatsız eden ne biliyor musun?” diye sordum.

“Neymiş?”

Yanmış asamı ve çubuğumu kenara koydum. “Nasıl olup da Yok Diyar’a adım attığımda Peri Anne’nin hazırda beklediğini merak ediyorum. Orası küçük bir mahalle sayılmaz. Daha oraya geçeli beş dakika olmamıştı ki o ortaya çıktı.”

Michael kılıcını kınına soktu ve dikkatle kenara, kolayca erişemeyeceği bir yere koydu. Sonra kaşlarını çatarak pelerini çıkardı. “Evet. Olasılık dışı bir rastlantı gibi görünüyor.”

Üstünde kahve lekeli ceket ve pantolon olan bir polis elinde silahla bebek odasına dalınca ikimiz de ellerimizi başımızın üstüne koyduk. Orada öylece oturup tehditkar olmayan, dostane bir görüntü sergilemek için elimizden geleni yaptık.

“Endişelenme,” dedi Michael alçak sesle. “Konuşma işini bana bırak sadece.”

YEDİ

Michael ellerini çenesine dayayıp içini çekti. “Nezarette olduğumuza inanamıyorum.”

Küçük nezaret hücresinde volta atarken, “Asayiş bozduk,” deyip burnumu çektim. “Mülke izinsiz girdik. Hah. Oraya gitmesek asayişin bozulması neymiş görürlerdi.” Pantolonumun cebinden bir avuç dolusu celp kâğıdı çıkardım. “Şuna bir bak. Aşırı hız, trafik işaretlerine riayet etmeme, tehlikeli ve tedbirsiz bir şekilde motorlu taşıt kullanma. Ve işte en iyisi. Yasadışı *park etme*. Ehliyetimi kaptıracağım!”

“Onları suçlayamazsın Harry. Olanları anlayabilecekleri şekilde açıklamamız mümkün değil.”

Bıkkınlıkla parmaklıklara tekme attım. Acı ayağımdan yukarı hücum edince anında pişman oldum –nezarete kaparkirken çizmelerimi almışlardı. Ağrıyan kaburgalarımla, başımdaki yaralarla ve parmaklarımdaki tutuklukla beraber o acı çok fazla geldi. *Ufff* diye nefesimi vererek Michael’ın yanına oturdum. “Bundan o kadar sıkıldım ki,” dedim. “Senin ve

benim gibi insanlar bu maskaraların” –bütün çevremi işaret eden bir hareket yaptım– “var olduğunu hayal bile edemeyecekleri şeylere meydan okuyoruz. Bunun için para almıyoruz, hattâ teşekkür eden bile olmuyor.”

Michael’ın ses tonu sakın ve düşünceliydi. “Bu işin doğasında var Harry.”

“Çok da dert ediyor değilim. Sadece böyle bir şey olduğunda nefret ediyorum.” Yine bıkkınlığa kapılıp ayağa kalktım ve hücrenin içinde volta atmaya başladım. “Beni gerçekten kızdıran ne biliyor musun? Ruh dünyasının neden bu kadar gergin olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Bu iş büyük Michael. Buna neyin sebep olduğunu tespit edemezsek...”

“Kimin.”

“Haklısın, kimin sebep olduğunu tespit edemezsek kimbilir daha neler olacak.”

Michael hafifçe gülümsedi. “Tanrı insana asla omuzlarının taşıyamayacağı bir yük vermez Harry. Tek yapabileceğimiz önümüze çıkanla yüzleşmek ve inanmak.”

Yüzüm asık bir şekilde ona baktım. “O halde daha büyük omuzlara ihtiyacım var. Muhasebedekiler hata yapmış olmalı.”

Michael kaba ve sıcak bir kahkaha atıp başını iki yana salladı, sonra bankta sırtüstü yatarak kollarının başının altına koydu. “Doğru olanı yaptık. Bu yetmez mi?”

Hemşireler etrafta koşturur, onları kaldırıp iyi olduklarından emin olur ve annelerine götürürken burnunu çeken, hafif, şirin ve yürek parçalayıcı sesler çıkaran bütün o bebekleri düşündüm. Gerber¹ reklam yıldızı adayı olan tombul, kü-

1) Bir bebek maması markası. –çn

 k bir bebek sadece çok yüksek sesle geėirmiŐ ve anında hemşirenin omzunda uykuya dalmıŐtı. Toplamda bir düzine bebeğin önünde açık bir gelecek vardı –eğer harekete gemeseydim bu gelecek aniden sona ermiŐ olacaktı.

Yüzüme aptalca bir gülümsemenin yerleŐmeye başladığını ve sinirimın silemediği çok küçük ama somut bir memnuniyetin içime yayıldığını fark ettim. Michael'ın gülümsemeyi görmemesi için öte yana döndüm ve kabullenmiŐ gibi bir ses tonuyla kendimi konuşmaya zorladım. “Yeter mi? Sanırım yetmesi gerekecek.”

Michael yeniden gülümsedi. Ona somurtarak bakınca daha da neşeyle güldü. Bu yüzden uėraŐmayı bırakıp parmaklıklara yaslandım. “Sence buradan çıkmamız ne kadar sürer?”

“Daha önce hiç kefaletle nezaretten kurtarılmadım,” dedi Michael. “Sen daha iyi bilirsin.”

“Hey,” diye protesto ettim, “bu da ne demek oluyor?”

Michael'ın gülümsemesi silindi. “Charity pek memnun olmayacak,” diye tahminde bulundu.

Yüzümü buruşturdum. Michael'ın karısı. “Eh. Tek yapabileceğimiz önümüze çıkanla yüzleşmek ve inanmak, öyle değil mi?”

Michael buruk bir sesle homurdandı. “Aziz Jude'a dua edeceğim.”

Başımı parmaklıklara dayayıp gözlerimi kapadım. Ağrıyabileceğimi bilmediğim yerlerim bile ağrıyordu. Oracıkta uykuya dalabilirdim. “Tüm istediğim eve gitmek, temizlenmek ve uyumak,” dedim.

Yaklaşık bir saat sonra üniformalı bir memur gelip kapıyı

açtı ve bize kefaletimizin ödendiğini söyledi. Midemde hafif, hastalıklı bir yanma başladı. Michael ile birlikte ayaklarımızı sürüyerek nezaret hücrelerinden çıkıp bitişikteki bekleme odasına geçtik.

Bol bir elbise ve ağır bir örgü ceket giymiş yedi ya da sekiz aylık hamile bir kadın ellerini şişkin göbeğinde kavuşturmuş, bizi bekliyordu. Uzun boyluydu, görkemli, ipeksi sarı saçları ışıltılı bir perde gibi beline kadar iniyordu, yaşını belli etmeyen, hoş yüz hatlarına sahipti ve siyah gözleri kontrol altında tuttuğu öfkeyle yanıyordu. “Michael Joseph Patrick Carpenter,” diye çıkıştı ve azametle bize doğru yürüdü. Eh, aslında badi badi yürüdü, ama omuzlarının duruşu ve yüzündeki kararlı ifade azametli görünmesine neden oluyordu. “Berbat haldesin. Kötü arkadaşlarla gezersen böyle olur işte.”

Michael, “Merhaba meleğim,” diye mırıldandı ve uzanarak kadının yanağına bir öpücük kondurdu.

Kadın öpücüğü bir Komodo ejderinin sevgi dolu hoşgörüsüyle kabul etti. “Hiç bana meleğim deme. Bir bebek bakıcısı bulmak, ta buraya kadar gelmek, parayı bir araya getirmek ve kılıcını geri almak için ne kadar uğraştığımdan haberin var mı?”

“Selam Charity,” dedim gülümseyerek. “Ben de seni gördüğüme sevindim. Son konuşalı ne kadar oldu, üç dört sene mi?”

Kadın, “Beş yıl Bay Dresden,” deyip bana dik dik baktı. “Ve Ulu Tanrı’dan bir beş yıl daha budalalığına katlanmak zorunda kalmamayı diliyorum.”

“Ama ben...”

Şişmiş karnını bir Yunan savaş gemisinin mahmuzu gibi

bana doğru itti. “Ne zaman gelip burnunu soksan Michael’ın başı belaya giriyor. Şimdi de nezarete düştü! Çocuklar ne düşünecek?”

“Bak Charity, gerçekten önem...”

“*Bayan* Carpenter diyeceksin,” diye çıktı. “*Her zaman* gerçekten önemli oluyor Bay Dresden. Eh, kocam senin o şüpheli ‘yardım’ın olmadan da birçok önemli iş yaptı. Ama görünüşe göre, sadece sen yakınındayken hep kanlar içinde bana dönüyor.”

“Hey,” diye protesto ettim. “Ben de yaralandım!”

“İyi,” dedi. “Belki böylece gelecekte daha ihtiyatlı olursun.”

Kadına somurtarak baktım. “Sana haber veririm...”

Gömleğimin önünü kavradı ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı. Şaşırtacak kadar güçlüydü ve doğrudan gözlerime bakmadan bana dik dik bakmayı başarabiliyordu. Çelik gibi sert bir sesle, “Şunu iyi belle,” dedi, “eğer *bir daha* Michael’ın başını ailesine dönmesine engel olacak kadar büyük bir derde sokarsan seni pişman ederim.” Gözleri bir an zayıflıkla hiçbir alakası olmayan yaşlarla parladı ve duygu yükünden vücudu zangır zangır titredi. Kabul etmeliyim, hamilelikten badi badi yürüse de o anda tehdidi beni korkutmuştu.

Sonunda beni bıraktı ve yeniden kocasına dönüp yüzündeki morarmış bir yaraya hafifçe dokundu. Michael kollarını ona doladı, Charity de hafif bir çığlık koyvererek kocasına sarıldı ve yüzünü göğsüne koyup sessiz sessiz ağlamaya başladı. Michael onu incitmekten korkarmış gibi çok dikkatle tuttu ve saçını okşadı.

Bir saniyelğine, bocalayan bir şapşal gibi orada öylece

durdum. Michael başını kaldırıp baktı ve bir an bakışıma karşılık verdi. Ardından kolunu karısına sarılı tutarak döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Orada tek başına dururken, yan yana, uygun adımda yürüyen çifti izledim bir an. Sonra ellerimi ceplerime soktum ve öte yana döndüm. Daha önce ikisinin birbirine ne uygun olduğunun farkına varmamışımı –Michael’ın sessiz bir kuvveti ve eksilmeyen bir güvenilirliği, Charity’nin de keskin bir tutkusu ve kocasına sarsılmaz bir sadakati vardı.

Evlilik meselesi. Kimi zaman ona bakıyor ve kendimi bir Dickens romanından fırlamış, dışarıda soğukta durarak bir Noel yemeğine gözünü dikmiş biri gibi hissediyordum. Benim ilişkilerim hiç yürümemişti. Sanırım bütün o iblisler, hayaletler ve kurban edilen insanlar yüzündendi.

Orada derin derin düşünerek dururken, daha parfümünün kokusunu almadan onun varlığını hissettim. Birlikte olduğumuz sürede çevresini saran bu sıcaklığa ve enerjiye aşına olmuşum. Susan bekleme odasının kapısında durakladı ve omzunun üstünden arkaya baktı. Onu inceledim. Bundan asla bıkmıyordum. Susan’ın koyu renk cildi kumsalda geçirdiğimiz önceki hafta sonu daha da koyulaşmıştı. Kuzguni saçları omuzları hizasında düzgün biçimde kesilmişti. Zayıftı, ama cüretkar kısa eteği ve karnım açıkta bırakan dekolte üstüyle tezgahın ardındaki memuru hayranlıkla baktıracak kadar da biçimliydi. Telefonumu tam da buluşmamız için evden çıkarken açmıştı.

Bana dönüp gülümsedi. Çikolata renkli gözleri endişeli ama sıcaktı. Başını geriye, Michael ile Charity’nin az önce

geçtiği koridora doğru eğdi. “Çok hoş bir çift, öyle değil mi?”

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım, ama pek beceremedim. “İyi bir başlangıç yaptılar.”

Susan yüzümdeki kesikleri inceledi ve gözlerindeki endişe derinleşti. “Ha? Nasıl?”

“Michael Charity’yi alev püsküren bir ejderhadan kurtardı.” Ona doğru yürüdüm.

“Kulağa iyi geliyor,” deyip beni yarı yolda karşılayarak, uzun ve yumuşak bir şekilde kucakladı, ama yine de incinmiş kaburgalarım acıdı. “İyi misin?”

“İyi olacağım.”

“Yine Michael ile hayalet avına çıktın demek. Onun hikâyesi nedir?”

“Kayıtdışı. Tanınmak ona zarar verebilir. Çocukları var.”

Susan kaşlarını çatı, ama başıyla onayladı. “Pekala,” dedi ve sözlerine bir melodram havası kattı. “Nedir o? Bir tür ebedi asker mi? Yoksa uykuya dalmış, bu çaresizlik dolu çağda kötülük güçleriyle savaşmak için uyandırılmış bir Arthur şövalyesi mi?”

“Bildiğim kadarıyla marangoz.”

Susan bir kaşını kaldırdı. “Ve hayaletlerle savaşıyor. Büyümlü bir çivi silahı filan mı var?”

Gülümsememeye çalıştım. Ağzımın kenarlarındaki kaslar ağrıyordu. “Pek değil. Erdemli bir adam o.”

“Bana normal biri gibi görünmüştü.”

“Hayır, tam olarak erdemli. Gerçek anlamda. Dürüst, sadık ve inançlı. İdealleri için yaşıyor. Bu ona güç veriyor.”

Susan kaşlarını çatı. “Ortalama birine benziyordu. Benim

beklediğim... Emin değilim. Başka bir şeydi. Farklı bir tavrıdı.”

“Bu da aynı zamanda cömert biri olmasından kaynaklanıyor,” dedim. “Eğer ona erdemli olup olmadığını sorsaydın, bu fikre gülüp geçerdi. Sanırım bu da işin bir parçası. Hiç onun gibi birini görmedim. O iyi bir adam.”

Dudaklarını büzdü. “Ya kılıcı?”

“*Amoracchius*,” dedim.

“Kılıcına isim vermiş. Tam Freud’cu bir hareket. Ama karısı az önce kılıcı geri almak için o memurun yakasına yapıştı.”

“Kılıcı Michael için önemlidir,” dedim. “Onun Tanrı’nın insanlığa verdiği üç silahtan, üç kılıçtan biri olduğuna inanır. Üç kılıcın her birinin tasarımında Haçtan alınma bir çivinin olduğu söylenir. Yalnızca erdemli biri onu kullanabilir. Bu kişiler kendilerine Haç Şövalyeleri derler. Başkaları onları Kılıç Şövalyeleri diye çağırır.”

Susan kaşlarını çattı. “Bahsettiğin o Haç mı?” dedi. “İsa’nın üzerinde çarmıha gerildiği haç?”

Rahatsız bir şekilde omuz silktim. “Nereden bileyim? Michael buna inanıyor. O tür bir inancın kendi gücü vardır. Belki de o kadarı yeterlidir.” Bir nefes alıp konuyu değiştirdim. “Her neyse, arabama el konuldu. Hızlı sürmem gerekiyordu ve Chicago Emniyet Müdürlüğü bundan hoşlanmadı.”

Siyah gözleri ışıldadı. “Haberlik bir olay mı?”

Yorgun argın gülümsedim. “Hiç vazgeçmez misin?”

“Hayatımı kazanmam gerek,” dedi ve dışarı yürürken yanına sokularak koluma girdi.

“Belki de yarın? Sadece eve dönüp biraz uyku çekmek istiyorum.”

“Dışarı bir yere gitmeyeceğiz sanırım.” Gülümsedi, ama yüz ifadesinde gerginlik izleri görebiliyordum.

“Özür dilerim. Ben...”

“Biliyorum.” İçini çekti. Adımlarımı biraz kısalttım, o da kendininkileri uzattı, ama ikimiz de hızlı hareket etmedik. “Yaptığın şeyin önemli olduğunu biliyorum Harry. Sadece kimi zaman diliyorum ki...” Cümleyi yarıda kesip kaşlarını çatı.

“Ne diliyorsun?”

“Hiçbir şey. Bu bencilce.”

“Ne diliyorsun?” diye tekrar ettim. Morarmış parmaklarıyla elini tutup hafifçe sıktım.

İçini çek bana bakmaksızın, “Senin için o kadar önemli olabilmeyi diliyorum,” dedi.

Göğüs kafesimin ortasında rahatsız edici bir sancı başladı. Of. Bunu duymak gerçek anlamda acı vericiydi. “Susan,” dedim kekeleyerek. “Hey. Asla benim için önemli olmadığını düşünme.”

Susan yine başını kaldırmadan, “Ah,” dedi. “Öyle değil. Dediğim gibi, sadece bencillik. Geçer.”

“Sadece bilmeni istiyorum ki seni...” Kaşlarımı çatıp bir nefes aldım. “Sadece seni... demek istiyorum ki seni...” *Seviyorum*. Bu cümleyi söylemek yeterince basit olmalıydı. Ama kelimeler boğazımda takılıp kaldı. O cümleyi söylediğim herkesi kaybetmiştim ve ne zaman ağzıma o sözcükleri telaffuz etmesini emretsem yarı yolda bir şeyler engel oluyordu.

Susan başını kaldırıp gözlerini kırıştıtarak yüzüme baktı, ardından alnımdaki yara bandına dokundu. Parmakları ha-

fif, yumuşak ve ılıktı. Koridor tam bir sessizliğe gömüldü. Orada öylece durup aptal aptal ona baktım.

Sonunda eğildim ve, sözcükleri yararsız ağızımdan çıkarıp vermeye çalışmış gibi, onu hırsla öptüm. Dudakları tatlı, yumuşak ve uysaldı. Ellerimden birini sırtının alt kısmına, omuriliğinin her iki yanındaki pürüzsüz, biçimli kas tepeciklerine götürdüm ve onu kendime çektim.

Diğer yönden gelen ayak seslerini duyunca her ikimiz de gülümsedik ve öpüşmeyi kestik. Bir kadın memur imalı imalı sırtarak yanımdan yürüdü. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Susan elimi sırtından uzaklaştırdı ve başını eğerek morarmış parmaklarımı yumuşak bir şekilde öptü. “O kadar kolay kurtulabileceğini sanma Harry Dresden,” dedi. “ l m ne sebeb olsa bile seni konuşturacağım.” Ama bu konuda ısrar etmedi ve beraber eşyalarımı alıp karakoldan ayrıldık.

Susan’ın arabasıyla daireme dönerken uyuyakaldım, ama otomobil eski bir pansiyonun bodrum katında bulunan barınağıma inen taş merdivenin yanındaki çakıllı park alanına girdiğinde uyandım. Arabadan  ıktık. Gerindim ve somurtarak yaz gecesinde etrafa baktım.

“Ne oldu?” diye sordu Susan.

“Mister,” dedim. “Genellikle eve geldiğimde hemen bana doğru koşar. Bu sabah onu erkenden dışarı salmıştım.”

“O bir kedi Harry,” dedi Susan gülümseyerek. “Belki de bir randevusu vardır.”

“Ya araba  arptıysa? Ya bir köpek onu alt ettiyse?”

G l p yanıma yürüdü. Libidom, Susan’m küçük eteğinin

içinde sallanan kalçasını büyük bir ilgiyle izledi, öyle ki ağrıyan kaslarım büzüldü. “O at gibi bir kedi Harry. Ona bir şey yapmayı deneyen köpeğin vay haline.”

Asamı ve çubuğumu almak için arabaya uzandım, sonra bir kolumu Susan’a doladım. Susan’ın sıcak bedeni ve saçından bana kadar gelen tarçın kokusu uzun bir günün sonunda inanılmayacak kadar iyi bir histi. Ama Mister’in bana doğru koşturup karşılama niyetine kaval kemiklerime toslaması doğru gelmiyordu.

Bu beni uyarmak için yeterli olmalıydı. Bitkinliğimi, ağrıları ve cinsellikle dikkatimin dağılmış olmasını bahane göstereceğim. Soğuk bir enerji dalgasının kıvrılarak yüzüme gelmesi ve beraberinde gölgeli bir siluetin daireme inen merdivenden yukarı çıkması benim için tam bir şok oldu. Donakaldım ve bir adım geri gittim, ama bu sefer bir başka sessiz şeklin pansiyon binasının köşesinden ortaya çıktığını ve bize doğru yürümeye başladığını gördüm. Tüylerim diken diken oldu.

Susan da büyütülük hislerimin beni uyarmasından birkaç saniye sonra onları fark etti. “Harry,” dedi nefesi kesilerek. “Nedir o? Onlar kim?”

“Sakin ol ve arabanın anahtarlarını çıkar,” dedim. Bu sırada iki siluet bize yaklaştı ve serin enerji dalgaları da gittikçe arttı. Uzaktaki sokak lambasının ışığı yakın siluetin kocaman, simsiyah ve parıltılı gözlerinden yansıdı. “Buradan gidiyoruz. Onlar vampir.”

SEKİZ

Vampirlerden biri kadife bir sesle güldü ve loş ışığa çıktı. Çok uzun boylu değildi ve kristal mavisi gözlerine, şık sarı saçlarına, beyaz tenis ayakkabılarına hiç uymayan gelişigüzel ve tehlikeli bir zarafetle hareket ediyordu. “Bianca tedirgin olacağını söylemişti,” diye mırladı.

Kadın olan diğer vampir pansiyon binasının köşesinden bize doğru gelmeye devam etti. O da normal bir boy ve yapıya sahipti, tıpkı adaminki gibi mavi gözleri ve kusursuz sarı saçları vardı. O da beyaz tenis ayakkabıları giymişti. Nefes alıp, “Ama,” dedi ve kedi kadar hızlı bir hareketle dudaklarını yaladı, “bu kadar nefis kokacağını söylememişi.”

Susan el yordamıyla anahtarlarını ararken gerginlik ve korkuyla kasılarak bana sokuldu. “Harry?”

“Gözlerine bakma,” dedim. “Ve seni yalamalarına izin verme.”

Susan kuzguni renkli kaşlarının altından bana keskin bir bakış fırlattı. “Yalamak mı?”

“Evet. Tükürüklerinde bağımlılık yapıcı bir tür uyuşturucu madde var.” Arabasına ulaşmıştık. “İçeri gir.”

Erkek vampir ağzını açarak dişlerini gösterdi ve güldü. “Rahat ol büyücü. Buraya kanını almaya gelmedik.”

“Kendi adına konuş,” dedi kadın. Yeniden dudaklarını yaladı ve bu sefer uzun, pembe dilinin üstündeki siyah noktaları görebildim. Iyk.

Erkek gülümsedi ve elini kısmen şefkat, kısmen fiziksel engelleme amaçlı bir hareketle kadının omzuna koydu. “Kız kardeşim bu gece bir şey yemedi,” diye açıkladı. “Rejim yapıyor.”

Susan alçak sesle, “Rejim yapan vampir mi?” diye mırıldandı.

“Evet,” diye cevap verdim yumuşak bir sesle. “Ona bir Şekersiz Kan verin.”

Susan boğuk bir ses çıkardı.

Gözlerimi erkek vampire diktim ve sesimi yükselttim. “O halde nesiniz? Ve neden evimdesiniz?”

Adam nazikçe başını eğdi. “Benim adım Kyle Hamilton. Bu da kız kardeşim Kelly. Madame Bianca’nın yandaşlarıyız ve sana bir mesaj vermeye geldik. Aslında bir davet.”

“Mesaj vermek için sadece birinizin gelmesi yeterliydi.”

Kyle kız kardeşine bir bakış attı. “Çiftler oyunumuza girerken uğradık.”

Burnumdan soludum. “Eminim öyledir,” dedim. “Satmışınız her neyse, istemiyorum. Şimdi gidebilirsiniz.”

Kyle kaşlarını çatı. “Yeniden düşünmeni tavsiye ediyorum Bay Dresden. Sen Madame Bianca’nın Chicago şehrinde-

ki en nüfuzlu vampir olduğunu herkesten iyi bilirsin. Onun davetini reddetmenin ciddi sonuçları olabilir.”

“Tehditleri sevmem,” diye karşılık verdim. Patlatma çubuğumu kaldırdım ve Kyle’ın bebek mavisini gözlerine yönelttim. “Devam edersen durduğun yerde sadece yağlı bir leke kalacak.”

Sivri dişlerini göstererek masum meleklermiş gibi gülümседiler. “Lütfen Bay Dresden,” dedi Kyle. “Şunu anla, ben sadece Vampirler Meclisi’yle Beyaz Konsey arasında çıkacak diplomatik bir sorunun potansiyel tehlikelerine dikkatini çekiyorum.”

Hadi be. Bu işleri değiştiriyordu işte. Duraksadım, sonra patlatma çubuğunu indirdim. “Bu meclis işi mi? Resmi bir iş mi?”

Sesine ölçülü bir ahenk katarak, “Vampirler Meclisi,” dedi Kyle, “Beyaz Büyücüler Konseyi’nin resmi temsilcisi olan Büyücü Harry Dresden’e, Bianca St. Claire’in Vampirler Meclisi Derebeyi rütbesine yükselmesini kutlama amaçlı resepsiyona katılması için resmi bir davet iletmektedir. Resepsiyon bundan üç gün sonra gece yarısı başlayacaktır.” Kyle duraklayıp pahalı görünen beyaz bir zarf çıkardı ve gülümsemesini tazeledi. “Elbette toplanan meclis tüm davetlilerin emniyetini garanti ediyor.”

Susan nefesini tutarak, “Harry,” dedi. “Neler oluyor?”

“Bir dakika sonra anlatırım,” dedim. Susan’dan bir adım uzaklaştım. “O halde meclisin atanmış bir ulağı olarak hareket ediyorsun?”

“Evet,” dedi Kyle.

Başımla onayladım.

İkisi bana doğru gelmeye başladılar. Patlatma çubuğumu kaldırdım ve bir sözcük mırıldandım. Güç sel halinde çubuk boyunca aktı ve çubuğun uzak ucu akkor bir ışıkla parlamaya başladı. “O değil,” dedim ulağın kız kardeşini işaret ederek. “Sadece sen.”

Kyle gülümsemeyi sürdürdü, ama gözbebekleri renk değiştirerek maviden öfkeli bir siyaha dönüştü ve hızla genişleyerek beyazları kapladı. “Eh,” dedi gergin bir sesle, “bakıyorum avukatlık taşıyorsun Bay Dresden,”

Ben de gülümsedim. “Bak, Bay Keskinzekâ, ulak sensin. Anlaşmaları sen de benim kadar iyi biliyor olmalısın. Mesajları teslim edip alma ve sorun yaratmadığın sürece güvenli geçiş elde etme hakkına sahipsin.” Çubuğun ucunu yanındaki kadına doğru salladım. “Onun ise yok. Sulhu koruma zorunluluğu da yok. Bu iş bittiğinde hepimizin sağ salim olmasını istiyorum diyelim.”

İkisi de bir insanın taklit edemeyeceği bir tıslama sesi çıkardılar. Kyle, Kelly’yi kabaca arkasına itti. Kelly orada kaldı ve simsiyah kesilmiş, insanlarınkiyle uzaktan yakından alakası olmayan gözleriyle bakarak yumuşak görünümlü ellerini midesine bastırdı. Kyle uzun adımlarla bana doğru yürüdü ve zarfı uzattı. Yutkunarak korkumu bastırdım, patlatma çubuğumu indirdim ve zarfı aldım.

“Buradaki işin bitti,” dedim. “Yaylan.”

Kyle kız kardeşinin yanına dönerken, “Orada olsan iyi edersin Dresden” dedi. “Olmazsan hanımefendi çok bozulacaktır.”

“Sana yayan dedim Kyle.” Elimi kaldırdım, yararlı yakıt kaynakları olan öfkemle korkumu topladım ve alçak sesle, “*Ventas servitas*,” dedim.

Enerji içimden dışarı aktı. Rüzgar komutuma karşılık vererek gürledi ve beraberinde bir toz, kir ve moloz bulutu da taşıyarak iki vampire doğru sertçe esti. İkisi de sendelediler ve uçan parçacıklardan gözlerini korumak için ellerini kaldırdılar.

Rüzgar dinerken o kadar fazla havayı hareket ettirmek için çaba sarf etmenin bitkinliğiyle çöktüm ve vampirlerin sakinleşip gözlerini kırparak temizlemelerini izledim. Mükemmel beyaz tenis ayakkabıları lekelenmiş, güzel ciltleri buruşmuş ve en güzeli de, kusursuz saçları darmadağın olmuştu.

Bana tısladılar ve vücutlarını tuhaf bir şekilde dengeleyip insansı olmayan bir hafiflikle çömeldiler. Ardından beyaz tenis ayakkabıları bulanıklaştı ve gözden kayboldular.

Ama hislerimi dışarıya uzatıp çevrelerini saran soğuk enerjiyi havada arayana kadar gittiklerini kabul etmedim. O enerji de yok olmuştu. Ancak gittiklerinden kesinlikle emin olduktan sonra gevşedim. Basit bir gevşeme gibi geldi –ama genellikle gevşediğim zaman sendelemem ve düşmemek için asanı sıkıca yere bastırmam gerekmez. Bir saniye boyunca böylece durdum. Başım dönüyordu.

“Vay canına.” Susan endişeli bir yüzle bana doğru geldi. “Harry, kesinlikle nasıl arkadaş edineceğini iyi biliyorsun.”

Biraz bocaladım. Ayakta zorlukla duruyordum. “Öyle arkadaşlara ihtiyacım yok.”

Yaslanabileceğim kadar yaklaştı ve sanki beni korumak is-

termiş gibi kolumun altına girerek egomun yerle bir olmasını önledi. “İyi misin?”

“Yorgunum. Bu gece kendimi fazla zorladım. Formsuz kalmış olmalıyım.”

“Yürüyebilir misin?”

Muhtemelen zoraki görünen bir gülümseme takındım ve daireme giden merdivene doğru yürümeye başladım. Gri kediğim Mister karanlıkta bir yerlerden adeta uçarak gelip sevgiyle bacaklarıma atladı. On dört kiloluk bir kedi olduğu için sevgisi çok fazla geldi ve düşmemek için Susan’ın yardımına ihtiyacım oldu. “Yine küçük çocukları mı yedin Mister?”

Kedim miyavladı, ardından merdivenden aşağı indi ve kapıyı tırmaladı.

“Demek vampirler parti veriyor,” dedi Susan.

Pardösümün cebinde anahtarlarımı arandım. Dairenin kapısını açar açmaz Mister ok gibi içeri daldı. Kapıyı arkamızdan kapayıp yorgun argın oturma odama baktım. Ateş sönüp ışıltılı kohlara dönmüş olsa da, her şeyin üzerine kırmızı-sarı bir ışık düşürüyordu. Her halükarda, dairemi renklerle değil dokularla dekore etmiştim. Eski ahşabın pürüzsüz damarını, çıplak taş duvarlardaki ağır duvar halılarını seviyorum. Bütün koltuklar kalın şilteli ve rahat görünüşlüydü ve çıplak taş zeminde çeşitli malzemeleri, şablonları ve dokumaları olan, kimisi Arap kimisi Navajo yapımı kilimler seriliydi.

Susan’ın yardımıyla aksak aksak yürüdüm, sonra peluş şilteli kanepeme gömüldüm. Susan yanık kokusundan burnunu kırıştırarak, asamla patlatma çubuğumu elimden aldı ve köşeye, baston kılıcın yanına koydu. Sonra tekrar yanıma gelip

diz çökerek çıplak, güzel bacağıının büyük kısmını açığa çıkardı. Susan çizmelerimi ayağımdan çıkarırken acıyla homurdandım.

“Teşekkürler,” dedim.

Zarfı elimden kaptı. “Mumları yakabilir misin?”

Ben cevap niyetine inleyince burun kıvırdı. “Koca bebek. Sadece beni bu etekle yürürken görmek istiyorsun.”

“Suçumu kabul ediyorum,” dedim. Gülümseyip şöminenin yanına gitti. Eski teneke kovadan birkaç odun alıp ateşe ekledi, sonra korları bir süngüyle karıştırarak alevleri tekrar güçlendirdi. Dairemde elektrik ışığı yoktur. Cihazlar o kadar çabuk bozuluyor ki sürekli onları değiştirmenin anlamı yok. Buzdolabım eski tarz bir buz kutusudur. Hani içinde buz olanlardan. Gaz borularına ne yapabileceğimi düşündükçe ürperirim.

Yani evimde şöminem dışında ısıtmam, sıcak suyum ve elektriğim yok. Büyücünün laneti. Fatura tasarrufu sağladığını kabul etmeliyim, ama bazen gerçekten uygunsuz olabiliyor.

Susan'ın, uzun şamdanın ucunu küçük alevlerin içine sokmak için ateşin üzerine iyice eğilmesi gerekti. Turuncu ışığın bacaklarının ince kaslarının etrafında kıvrılması çok bitkin olmama rağmen bana büyüleyici geldi.

Susan elinde yanmış mumla doğruldu ve bana sırtıttı. “Seyrediyorsun Harry.”

“Suçumu kabul ediyorum,” dedim yine.

İlk mumla şömine rafındaki birkaç mumu daha yaktı, sonra beyaz zarfı açıp kaşlarını çattı. “Vay canına,” dedi ve davetiyeinin iç kısmını ışığa tuttu. Sözcükleri seçemiyordum, ama

sadece gerçek altına ait olabilecek o beyaz-sarı parıltıyı yayıyorlardı. “Davetiye hamili Büyücü Harry Dresden ve kendi seçtiği bir refakatçi resepsiyona davet edilmektedir... Artık böyle davetiyeler kullanıldığını sanmıyordum.”

“Vampirler işte. Modanın iki yüz yıl gerisinde kalıp farkına varmayabiliyorlar.”

“Harry,” dedi Susan. Davetiyeyi birkaç kere elinin ayasına vurdu. “Biliyor musun, aklıma bir şey geldi.”

Beynim donukluğundan sıyrılmaya çalıştı. İçimde, Susan’ın bir şeyler çevirdiğine dair bir his uyandı. “Şey,” dedim ve gözlerimi kırparak düşüncelerimi netleştirmeye çabaladım. “Umarım bunun senin baloya gitmen için harika bir fırsat olduğunu düşünmüyorsundur.”

Susan’ın gözleri ihtirası andıran bir duyguyla parladı. “Bir düşün Harry. Orada yüzlerce yıllık varlıklar olabilir. Yarım saatlik bir sohbetle bana aylarca yetecek...”

“Dur bakalım Külkedisi,” dedim. “Bir defa, ben baloya gitmiyorum. İkincisi, gitseydim bile seni yanıma almazdım.”

Susan sırtını dikleştirip elini beline dayadı. “Bu da ne demek oluyor?”

Yüzümü buruşturdum. “Bak Susan. Onlar *vampir*. İnsanları yerler. Oraya gitmemin benim için, ayrıca senin için de ne kadar tehlikeli olacağı hakkında fikrin yok.”

“Ya Kyle’ın dedikleri? Güvenlik garantisi var demedi mi?”

“Söylemesi kolaydır,” dedim. “Bak, eski meclislerdeki herkes eski nezaket ve konukseverlik kanunlarına çok düşkündür. Ama sadece kanuna harfiyen uyacaklarına güvenebilirsin. Eğer biri bana zehirli mantar ikram ederse ya da biri ara

bayla içeri dalıp her yana kurşunlar yağdırırsa ve oradaki tek ölümlü bensem, yalnızca, ‘Amanın, ne korkunç bir olay. Gerçekten çok üzgünüz. Bir daha olmayacak,’ diyeceklerdir.”

“Yani seni öldüreceklerini söylüyorsun,” dedi Susan.

“Bianca’nın bana garezi var,” dedim. “Yanıma gizlice yaklaşıp boğazımı parçalayamaz, ama daha dolaylı yollardan başıma bir şeyler gelmesini sağlayabilir. Muhtemelen böyle bir planı var.”

Susan kaşlarını çatı. “O iki vampirden çok daha kötü yaratıkların icabına baktığını gördüm.”

Kızgınlıkla nefes verdim. “Belki bakabilirim. Ama risk almaya ne gerek var?”

“Bunun benim için ne kadar önemli olabileceğini anlamıyor musun?” dedi. “Harry, çektiğim o kurtadam videosu...”

“Loup-garou,” diye sözünü kestim.

“Her neyse. Yalnızca on saniyelik bir videoydu ve yalnızca üç gün gösterildikten sonra ortadan kayboldu. Ona rağmen bana beş senelik ayak işinden daha çok itibar kazandırdı. Eğer gerçek vampirlerle röportajlar yayımlayabilirsem...”

“Hadi ama Susan. Çok satanlar listesinden fazla kitap okuyorsun. Gerçek dünyada vampir seni daha kayıt düğmesine basmadan yer.”

“Daha önce risk aldım... sen de aldın.”

“Ben gidip bela aramam,” dedim.

Gözleri birden parladı. “Lanet olsun Harry. Ben ne zamandır senin başına gelen şeyleri bir kenara bırakıyorum? Bu akşam mesela. Geceyi erkek arkadaşım ile geçirecek yerde, onu kefaletle serbest bıraktım.”

Of. Gözlerimi yere çevirdim. “Susan, inan bana. Eğer elimden başka bir şey gelseydi...”

“Bu benim için harika bir fırsat olabilir.”

Haklıydı. Daha önce başımı sık sık beladan kurtarmıştı, dolayısıyla, ne kadar tehlikeli olursa olsun, belki de ona bu fırsatı borçluydum. O büyük bir kızdı ve kendi tercihlerini yapabiliirdi. Ama lanet olsun, öylece başımı eğip gülümseyerek böyle bir tehlikeye atılmasına izin veremezdim. En iyisi dikkatini başka yöne çekmekti. “Hayır,” dedim. “Zaten başımda yeterince sorun var, bir de Beyaz Konsey’i yeniden sinirlendirmeye gerek yok.”

Gözlerini kıstı. “Bu Beyaz Konsey de ne? Kyle ondan bir tür yönetim organıymış gibi bahsetti. Vampirler Meclisi’nin büyücü versiyonu mu?”

Tam üstüne bastın, diye düşündüm. Susan bulunduğu yere boşuna gelmemişti. “Pek öyle değil,” dedim.

“Çok kötü bir yalancısın Harry.”

“Beyaz Konsey dünyanın en güçlü erkeklerini ve kadınlarını içeren bir gruptur Susan. Büyücüler. En önemli para birimleri sırlardır ve insanların bunları bilmesini istemezler.”

Gözleri taze koku almış bir av köpeğinkiler gibi ışıldadı. “Ve sen de onların... Bir çeşit elçisi misin?”

Bu fikre gülmeden edemedim. “Aman Tanrım, hayır. Ama bir üyeyim. Kara kuşağa sahip olmak gibidir bu. Bir statü ve saygınlık simgesidir. Konseyde konular gündeme geldiğinde oy verme hakkım var ve kurallarına uymak zorundayım.”

“Böyle bir etkinlikte onları temsil etme hakkına sahip misin?”

Konuşmanın gidişatı hoşuma gitmiyordu. “Şey. Aslında bu durumda buna zorunluyum.”

“Yani eğer *gitmezsen*, başın belaya girecek.”

Somurttum. “Gidersem başım daha çok belaya girer. Konsey beni en fazla nezaketsiz olmakla suçlayabilir. Buna katlanabilirim.”

“Peki ya gidersen? Hadi ama Harry. En kötü ne olabilir ki?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Öldürülebilirim! Ya da daha kötüsü... Susan benden ne istediğini gerçekten anlamıyorsa.” Ona yürümek için kendimi zorlayarak kanepeden kalktım. Kötü bir fikirdi. Başım döndü ve görüşüm bulandı.

Düşecektim, ama Susan davetiyeyi bıraktı ve beni yakaladı. Yavaşça tekrar kanepeye oturttu, ben de kolumu ona sarak onu kendimle beraber aşağı çektim. Yumuşak ve sıcaktı.

Orada bir dakika boyunca yattık. Çenesini pardösüye ovunca deri gıcırdadı. İçini çektiğini duydum. “Özür dilerim Harry. Şu anda bu konuda başının etini yememem gerekirdi.”

“Sorun değil,” dedim.

“Yalnızca büyük bir şey olduğunu düşünüyorum. Eğer...”

Hafifçe döndüm, parmaklarımı siyah, yumuşak saçlarına geçirdim ve onu öptüm.

Gözkapakları bir saniyeliliğine aralandı, sonra yine kapandı. Sözcükleri kesilerek alçak bir hırıltıyla dönüştü, sıcak dudakları, dudaklarımın altında yumuşadı ve daha da ısındı. Ağrılarım ve morluklarıma rağmen öpücük iyi geldi. Gerçekten iyi geldi. Tadı hoş, yumuşak dudakları hareketli ve hevesliydi. Parmaklarını gömleğimin düğmelerinin arasından

kaydırıp tenimi okşadığını hissedince içim heyecanla doldu.

Dillerimiz buluştu ve onu kendime çektim. Tekrar inledi, sonra aniden beni geriye iterek o uzun ve harika bacaklarını iki yana atıp kalçalarımın üzerine ata biner gibi oturdu ve beni içine çekmek istermiş gibi öpmeye başladı. Ellerimi kalçalarında dolaştırarak sırtının aşağısında oyalandım, o da bana sürtünerek onları hareket ettirdi. Ellerimi iyice gerginleşmiş uyluklarına götürdüm ve ıslak, pürüzsüz teninde kaydırarak eteğini kaldırıp bacaklarıyla kalçalarını açığa çıkardım.

Altına hiçbir şey giymediğini fark ettiğimde kısacık bir an hayretle duraksadım –ama ne de olsa geceyi evimde geçirmeyi planlamıştık. İhtiyacın ve açlığın tetiklediği bir spazm bütün o yorgunluğumu delip geçti. Onu kavradım ve yeniden nefesinin kesildiğini hissettim. Ellerimin altındaki vücudu iyice gerilen Susan da benim kadar istekli ve açtı.

Kemerimi çekiştirmeye başladı, sıcak nefesi yüzümü ısıtıyordu. “Harry, seni pislik. Bunun sonsuza kadar dikkatimi dağıtacağını sanmıyorsun herhalde.”

Kısa süre sonra ikimiz de başka bir şey düşünemez hale geldik ve oldukça uzun bir zaman sonra da ateşin önünde bitkin uzuvlardan, siyah saçlardan ve yumuşak battaniyelerden oluşan bir yığın halinde uyuyakaldık.

Tamam, tamam. *Bütün* gün de rezalet geçmedi.

DOKUZ

Kâbus gördüm.

Tanıdık, neredeyse rahat geliyordu, halbuki en son görelî yıllar olmuştu. Kazanın altındaki ateşin loş ışığında neredeyse parılayan, yarı saydam kristal duvarları olan bir mağarada başlıyordu. Gümüş kelepçeler bileklerimi sıkıyordu ve dengemi koruyamayacak kadar başım dönüyordu. Sola sağa bakarak kelepçelerin bileklerimi diken gibi parçaladığı yerlerdeki yaralardan akan kanın zemindeki bir çift toprak kabın içine damlamasını izledim.

Peri Anne'm yanıma geldi. Solgundu, ateş ışığında nefes kesici görünüyordu ve saçları bir ipek bulutu gibi aşağı dökülüyordu. Peri kadın hiçbir ölümlünün olamayacağı kadar güzeldi, gözleri büyüleyici, ağzı en lezzetli meyveden daha baştan çıkarıcıydı. Çıplak göğsümü öptü. Vücudumu soğuk zevk ürpertileri sardı.

"Yakında," diye fısıldadı öpücükleri arasında. "Birkaç gün daha ay karanlıkta kaldıktan sonra yeterince güçlenmiş olacaksın tatlım."

Beni öpmeye devam etti ve görüşüm bulanmaya başladı. So-

ğuk zevk, peri büyüü, bir uyuşturucu gibi dudaklarından döküldü. O kadar tatlıydı ki neredeyse ızdırap veriyordu ve kelçpçelerle kan kaybının neden olduğu acıyı telafi ediyordu. Neredeyse. Nefes nefese kaldığımı hissettim ve ateşe baktım, ona odaklanarak karanlığa düşmemeye çalıştım.

Rüya değişti. Bir yangın görüyordum. Bir zamanlar babam gibi sevdiğim biri ateşin ortasında duruyor, ızdırap içinde haykırıyordu. Bunlar gururdan, haysiyetten, insanlıktan yoksun tiz, kara ve korkunç haykırışlardı. Rüya da, gerçek hayatta olduğu gibi, kendimi etin kararmasını, cızırdayan kaslardan ve pişen kemikten dökülmesini izlemeye zorladım. Ateşin üzerinde durup onu mecazi olarak körüklerken, kasların acıyla kasılmasını seyrettim.

“Justin,” diye fısıldadım. Sonunda daha fazla izleyemedim. Gözlerimi kapadım ve başımı eğerek yerinden çıkacak gibi atan kalbimin kulaklarımdaki gümlemesini dinledim. Kalbim gümlüyordu. Güm güm...

Her tarafım ağrıyordu. Toparlanmak için zamana ihtiyacı olan yorgun mafsalları ve kaslarda ertesi gün başlayan ağrı. Gümleme devam ederken ayağa kalktım ve mutfak çekmeceğine gittim. 38’liğimi geçen sene çıldırmış insankurt çetesiyle savaşırken kaybetmiş, yerine orta kalibreli bir 357’lik almıştım. O gün kendimi emniyetsiz hissediyordum herhalde.

Tabancayı elime aldığım anda bin kilo ağırlığında gibi geldi. Dolu olup olmadığını kontrol ettim, sonra kapıya döndüm. Susan gözlerine düşen saçını arkaya attı, gözlerini kırparak silahıma baktı ve gerileyerek ateş hattımdan iyice uzaklaştı. Şu Susan akıllı kız.

“O kapıyı kırman mümkün değil,” diye seslendim. Henüz silahı kapıya yöneltmemiştim. Öldürmek istediğinizden emin olmadığınız bir şeye silah doğrultmayın. “Eskisinin yerine çelik bir kapı ve çelik bir çerçeve aldım. İblisler, anlarsın ya.”

Gümleme kesildi. Michael kapının öbür yanından, “Dresden,” diye seslendi. “Sana telefonundan erişmeye çalıştım, ama fişten çekmiştin herhalde. Konuşmamız gerek.”

Kaşlarımı çatıp silahı çekmeceye geri koydum. “Tamam, tamam. Aman Michael. Saatin kaç olduğunu farkında mısın?”

“Çalışma saati,” diye cevap verdi. “Birazdan güneş doğacak.”

“Kaçık,” diye mırıldandım.

Susan etrafa, odanın her yanına yayılmış giysi kalıntılarına, zemine saçılmış kilim, yastık ve yorgan yığınınına baktı. “Belki de ben öbür odada beklesem daha iyi olur,” dedi.

“Tamam, pekala.” Mutfak dolabını açtım ve genellikle laboratuvarında çalışırken kullandığım ağır cübbemi çıkarıp giydim. “Üstüne bir şey ört, tamam mı? Hasta olmanı istemiyorum.”

Uykulu uykulu gülümsedi ve uzun kolları, bacakları, zarafeti ve ilginç bronzlaşma hatlarını gözler önüne sererek ayağa kalktı, sonra küçük yatak odama geçip kapıyı arkasından kapadı. Odanın diğer tarafına yürüyüp Michael’a kapıyı açtım.

Michael üzerinde kot pantolon, pazen bir gömlek ve muf lon kaplı bir kot ceketle kapının önünde bekliyordu. Büyük spor çantasını omzunun üstüne asmıştı ve *Amoracchius* çantanın içinden zar zor hissedebildiğim sessiz bir gerilim yayı-

yordu. Gözlerini çantasından yüzüne çevirip, “Sorun mu var?” diye sordum.

“Olabilir. Dün akşam Peder Forthill’e birini yolladın mı?”

Gözlerimi ovuşturarak uykumu açmaya çalıştım. Kahve. Kahveye ihtiyacım vardı. Ya da kola. Yeter ki kafeinli bir şey olsun. “Evet. Lydia adında bir kızı. Bir hayaletin peşinde olduğundan endişeleniyordu.”

“Peder bu sabah beni aradı. Bir şey bütün gece kiliseye girmeye çalışmış.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne? Girmiş mi?”

Başını iki yana salladı. “Fazla bir şey anlatacak zamanı olmadı. Benimle beraber oraya gelip etrafa bir bakabilir misin?”

Başımla onaylayıp kapıdan uzaklaştım. “Bana iki dakika ver.” Buz kutusuna gidip bir kutu kola çıkardım. Parmaklarım hâlâ kaskatı olsa da en azından kutuyu açacak kadar işliyordlardı. Midem ona kulak asmadığımı hatırlatınca, hazır elimi atmışken söğüş et dolu tabağı da çıkardım.

Kolayı kafama diktim ve kendime büyük bir sandviç yaptım. Bir dakika sonra Michael’ın oturma odamın darmadağın haline baktığını gördüm. Ayağıyla Susan’ın ayakkabılarından birini dürttü ve özür diler gibi bana bir bakış attı. “Kusura bakma. Burada birinin olduğunu biliyordum.”

“Sorun değil.”

Michael bir an gülümsedi, sonra başını eğdi. “Eh. Sana evlilik öncesi cinsel ilişki hakkında vaaz vermeme gerek var mı?”

Sabahın erken saati, uygunsuz misafirler ve kurbağalarla ilgili bir şey homurdandım. Michael gülümseyip başını sallarken, ben de yemeği mideme indirdim. “Ona söyledin mi?”

“Neyi söyledim mi?”

Bir kaşımı kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. “Neredeyse.”

“Neredeyse mi?”

“Evet. Dikkatim dağıldı.”

Michael ayağıyla bu sefer Susan’ın diğer ayakkabısını dürttü ve manalı manalı öksürdü. “Belli oluyor.”

Sandviçi ve kolayı bitirdim, sonra odayı katedip ve yatak odasına geçtim. Oda buz gibiydi ve Susan’ın yatağının üstünde kalın battaniyelerin altında tortop olduğunu görebiliyordum. Sırtını Susan’ın sırtına yaslamış yatan Mister beni uyku- lu, halinden memnun gözlerle izledi.

“Keyif yap bakalım tüy torbası,” diye homurdanıp çabucak giyindim. Çoraplar, kot pantolon, tişört, üzerine kalın pazen iş gömleği. Boynuma annemin muskasını taktım ve bileğime de Lydia’ya verdiğim tılsımın yerine üzerinde yarım düzine kalkan bulunan küçük bir gümüş tılsım bilezik geçirdim. Sağ elime de iç yüzeyine bir dizi rün işlenmiş basit bir gümüş yüzük taktım. Her iki mücevher de üzerlerine yeni yaptığım büyülerle tıngırdıyordu.

Yatağa eğilip Susan’ı yanağından öptüm. Uykulu bir mır- lama sesi çıkardı ve battaniyelere biraz daha sarındı. Bir an, çıkmadan önce battaniyelerin altına, yanına girip iyi ve sıcak olup olmadığını kontrol etmeyi düşündüm, ama bunun ye- rine dışarı çıkıp kapıyı usulca kapadım.

Michael ile ikimiz evden çıkarak kamyonetine, ekstra te- kerlekleri ve dağları taşıyacak kadar çekiş gücü olan Ford marka, beyaz (elbette) kamyonete girdik ve Meleklerin Azi- zesi Mary Kilisesi’ne doğru yola çıktık.

Meleklerin Azizesi Mary büyük bir kilisedi. *Çok büyük* demek istiyorum. Seksen yılı aşkın süredir Wicker Park bölgesinde yükseliyordu ve mahallenin göçmenlerin oturduğu ucuz evlerle zenginlerin malikanelerinin bir karışımından bugünkü tıklım tıklım yuppilerle, gösterişçilerle, başarı öyküleriyle ve özentilerle dolu Küçük Bohemya'ya dönüşmesine tanıklık etmişti. Bildiğim kadarıyla kilise Roma'daki St. Peter Bazilikası temel alınarak modellenmişti –yani devasaydı, zarıftı ve belki biraz abartılı. Bir bloğun tamamını kaplıyordu demek istiyorum.

Park alanına girerken güneş yükseldi. Altın ışınların sabah göğünü yardığını, o ani ve ince güç kaymasının dünyayı değiştirdiğini hissettim. Şafak büyü bakımından kayda değerdir. Yeni başlangıçların zamanıdır. Büyü iyiyle kötüden, ışıkla karanlıktan ibaret değildir, ama geceye özgü güçlerle kara büyü'nün kullanımı arasında birçok bağlantı vardır.

Kilisenin arka park alanına sürdük ve kamyonetten çıktık. Michael çantasını taşıyarak önümden yürüdü. Arkasından giderken ellerimi pardösümün ceplerine soktum. Kiliseye yaklaşırken kendimi rahatsız hissediyordum –tuhaf, sözde ruhani bir sebeple değil. Tek sebebi genel olarak kiliselerde kendimi rahat hissetmememdi. Kilise zamanında çok fazla büyücü Şeytan'la işbirliği yapıklarına inanarak katletmişti. İş icabı bir kiliseye girmek bana tuhaf geliyordu. Selam Tanrı, benim, Harry. Lütfen beni bir tuz yığınının çevirme.

Michael, "Harry," deyip beni derin düşüncelerimden uyandırdı. "Bak."

Arka park alanına park edilmiş bir çift eski püskü otomo-

bilin yanında durmuştu. Birileri arabaların canına okumuştı. Bütün pencereler kırılmış, emniyet camları çatlamış ve çizilmişti. Kaputlar da çizilmişti. Ön farların büyük bölümü arabaların önündeki zemine inmişti ve tüm lastikler patlamıştı.

Kaşlarımı çatarak arabaların arkasına yürüdüm. Arka farlar da kırılmıştı. Araçların antenleri koparılmıştı ve ortalıkta yoktu. Her iki arabanın yan tarafında üç paralel sıra halinde uzun çizikler vardı.

“Eee?” diye sordu Michael.

Başımı kaldırıp ona baktım ve omuz silktim. “Muhtemelen bir şey kiliseye giremeyince sinirlenmiş.”

Burnundan soludu. “Deme yahu.” Spor çantasını düzeltince *Amoracchius*’un sapı fermuardan dışarı çıktı. “Hâlâ ortalıkta olması ihtimali var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum. Hayaletler genellikle güneş doğduğunda Yok Diyar’a geri dönerler.”

“Genellikle mi?”

“Genellikle. Neredeyse istisnasız olarak.”

Michael bir elini kılıcının kabzasında tutarak gözlerini bana dikti. Teslimat kapısına doğru yürüdük. Kilisenin ön kısmının ihtişamıyla karşılaştırıldığında kapı hayrete düşürecek kadar mütevazı görünüyordu. Biri çok çaba sarf edip çift kanatlı kapının her iki yanına yarım düzine gül ağacı dikmiş ve onları bakımlı tutmuştu. Başka biri de çok çaba sarf edip onları parçalarına ayırmıştı. Bütün bitkiler kökünden sökülmüş, dikenli dallar kapının çevresindeki birkaç metrelik alana yayılmıştı.

Yerdeki dalların yanında çömelip onları teker teker elime alarak şafağın loş ışığında kısıp gözlerle inceledim.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Michael.

“Kan,” dedim. “Gül dikenleri her şeyde küçük delikler açabilir ve onları bu kadar sertçe koparan bir şeyin üstü yırtılacaktır.”

“Kan var mı?”

“Yok. Toprakta ayak izi de yok.”

Michael başıyla onayladı. “O halde bir hayalet.”

Michael’a gözlerimi kısarak baktım. “Umarım değildir.”

Başımı eğip kaşlarımı çattı.

Dalı bıraktım ve ellerimi iki yana açtım. “Bir hayalet genellikle darbelerle cisimleri fiziksel olarak hareket ettirebilir. Kapı kacak fırlatabilir. Belki gerçekten zorlarsa bir grup kitabı veya benzer şeyleri üst üste koyabilir.” Önce koparılmış bitkilere, sonra da harap edilmiş arabalara baktım. “Ayrıca belirli bir yerle, zamanla veya olayla sınırlıdır. Bu hayalet, eğer bir hayaletse, Lydia’nın peşinden buraya gelmiş ve kutsal mekânın çevresinde öfkeyle bir şeyleri parçalamış. Yani, bu inanılmaz. Bu varlık daha önce duyduğlarımdan çok daha güçlü.”

Michael kaşlarını daha fazla çattı. “Ne diyorsun Harry?”

“Bu iş boyumuzu aşılıyor olabilir diyorum. Bak Michael, ben hortlaklar ve nahoş yaratıklar hakkında çok şey bilirim. Ama uzmanlık alanım da değildirler.”

Yine kaşlarını çattı. “Daha çok bilgiye ihtiyacımız olabilir.”

Doğrulup üzerimi silkeledim. “İşte o uzmanlık alanımdır. Hadi gidip Peder Forthill ile konuşalım.”

Michael kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı. Zayıf yapılı, orta boylu ve kır saçlı bir adam olan Peder Forthill tel çerçeveli

gözlüğünün ardından tedirginlikle gözlerini kırıştırdı. Gözleri normalde ardıç kuşu yumurtası kadar parlak mavi tondaydı, ama bugün altlarında çizgiler ve gölgeler oluşmuştu. “Ah,” dedi. “Ah, Michael. Tanrı’ya şükürler olsun.” Kapıyı iyice açtı ve Michael eşiği geçti. İkisi kucaklaştı. Forthill Michael’i iki yanağından öptü ve geri çekilip bana dikkatle baktı. “Ve Harry Dresden, profesyonel büyücü. Daha önce kimse benden 25 litrelik su fıçısını kutsamamı istememişti Bay Dresden.”

Michael bana yan yan baktı. Belli ki rahiple tanışıyor olmama şaşırmıştı. Biraz mahcup bir şekilde omuz silktim ve, “Gerektiğinde ona güvenebileceğimi söylemişsiniz,” dedim.

Gözlüğünün ardındaki mavi gözleri bir an parıldayan Forthill, “Güvenebilirsiniz de,” dedi. “Umarım kutsanmış sudan memnun kalmışsınızdır?”

“Çok memnun kaldım,” dedim. “Gulyabanilerin nasıl şaşırdığımı görmeliydiniz.”

“Harry,” diye söylendi Michael. “Yine benden bir şeyler gizlemişsin.”

“Michael, Charity’nin zannettiğinin aksine, her küçük sorunum olduğunda koşup sana telefon etmiyorum.” Geçerken Michael’ın omzuna vurdum ve Peder Forthill’e elimi uzattım. Ciddiyetle elimi sıktı; beni kucaklamak ya da yanaklarımdan öpmek yoktu.

Forthill gülümsedi. “Tanrı’ya hayatınızı vereceğiniz günü sabırsızlıkla bekliyorum Bay Dresden. Sizin gibi cesur insanlara ihtiyacımız var.”

Gülümsemeye çalıştım, ama muhtemelen biraz cılız bir

gölümseme oldu. “Bakın Peder, bir ara sizinle konuşmayı çok isterim, ama buraya gelmemizin bir sebebi var.”

“Doğru,” dedi Forthill. Gözlerindeki parıltı söndü ve ciddileşti. Tepesinde eski ahşaptan yapılma koyu, ağır kirişler ve duvarlarında da azizlerin tabloları olan temiz bir koridor boyunca yürüdü. Biz de arkasından gittik. “Genç kadın dün güneş batmadan hemen önce geldi.”

“İyi miydi?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. “İyi miydi? Bence değildi. Kötüye kullanılmış bir kişiliğin bütün işaretleri vardı. Sınırdaki kötü beslenme. Ayrıca hafif ateşi vardı ve uzun süredir banyo yapmamıştı. Bir uyuşturucunun etkisinden yeni kurtuluyor gibi görünüyordu.”

Kaşlarımı çattım. “Evet. Oldukça kötü görünüyordu.” Hemen Lydia ile konuşmamı ve ona yardım etmeye karar vermemi getirdim gözlerimin önüne.

Peder Forthill başını iki yana salladı. “Ona temiz giysiler ve yemek verdim. Yatması için papaz konutunun arkasındaki portatif karyolayı hazırlıyordum ki olan oldu.”

“Ne oldu?”

“Titremeye başladı,” dedi Forthill. “Gözleri döndü. Hâlâ yemek masasında oturuyordu ve çorbasını yere döktü. Bir tür nöbet geçirdiğini zannettim ve onu yerinde sabit tutup dilini ısırmaması için ağzına bir şey sokmaya çalıştım.” Yürürken içini çekip ellerini arkasında kavuşturdu. “Ne yazık ki zavallı çocuğa pek yardım edemedim. Nöbet kısa bir süre sonra geçti, ama kız hâlâ titriyordu ve kâğıt gibi bembeyaz olmuştu.”

“Cassandra’nın Gözyaşları,” dedim.

“Ya da uyuşturucu yoksunluğu,” dedi Forthill. Her halükarda, yardıma ihtiyacı vardı. Onu karyolaya taşıdım. Kendisini yalnız bırakmamam için yalvardı, bu yüzden oturdum ve ona St. Matthew’un öğretisinin bir kısmını okumaya başladım. Biraz sakinleşir gibi oldu, ama gözlerinde öyle bir bakış vardı ki...” Orta yaşlı rahip içini çekti. “Kaybettiklerinden emin olduklarında takındıkları o çözülmüş bakış. Çaresizlik doluydu, üstelik o kadar genç olduğu halde.”

“Saldırı ne zaman başladı?” diye sordum.

“Yaklaşık on dakika sonra,” dedi rahip. “Çok korkunç bir rüzgar uğultusuyla başladı. Tanrı korusun, pencereler öyle zangırdıyordu ki çerçevelerinden çıkacaklar zannettim. Sonra dışarıda sesler duymaya başladık.” Yutkundü. “Korkunç sesler. Birileri ileri geri yürüyordu. Ağır ayak sesleri. Sonra o şey kıza ismiyle seslenmeye başladı.” Rahip kavuşturduğu kollarını ovuşturdu.

“Doğrudum ve yaratığa hitap ederek ismini sordum, ama bana sadece güldü. Onu Kutsal Sözler’le zorlamaya başlayınca çılgına döndü. Dışarıda cisimleri kırdığını duyabiliyorduk. Hayatım boyunca başımdan geçen en dehşet verici deneyim olduğunu söylememe gerek yok.

“Kız gitmeye çalıştı. O şeye gitmek istedi. Benim zarar görmemi istemediğini, o yaratığın eninde sonunda onu bulacağını söyledi. Elbette onu gitmekten men ettim ve geçmesine izin vermedim. Yaratık dışarıda devam etti ve ben de kıza Kutsal Sözler’i okumayı sürdürdüm. Şey bekledi. Onu... hissedebiliyordum, ama pencerelerin dışında hiçbir şey göremiyordum. Zifiri karanlıktı. Zaman zaman yaratığın başka bir şeyleri tahrip ettiğini duyuyorduk.

“Birkaç saat sonra yaratık sessizleşir gibi oldu. Kız uykuya daldı. Tüm kapı ve pencerelerin kapalı olup olmadığına bakmak için salonları dolaştım, döndüğümde kız yoktu.”

“Yok muydu?” dedim. “Ayrılmış mıydı, yoksa sadece yok muydu?”

Forthill biraz cılız bir şekilde gülümsedi. “Arka kapının kilidi açıldı, ama çıkarken arkasından kapamıştı.” Orta yaşlı adam başını iki yana salladı. “Elbette hemen Michael’ı aradım.”

“O kızı bulmamız gerekiyor,” dedim.

Forthill vakur bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Bay Dresden, dün gece ancak Ulu Tanrı’nın gücü sayesinde bu binada güvende kaldığımızdan eminim.”

“Sizinle tartışmayacağım Peder.”

“Eğer o yaratığın öfkesini... hiddetini hissedebilseydiniz Bay Dresden. Tanrı’dan yardım istemeden bu varlıkla kilise dışında karşılaşmak istemezdim.”

Başparmağımla Michael’ı işaret ettim. “Ama ben Tanrı’dan yardım *istedim*. Bir Haç Şövalyesi yetmez mi? Diğer ikisi için de bulutlara Batman ışığı yansıtman mı gerekiyor?”

Forthill gülümsedi. “Kastettiğim o değildi ve bunu siz de biliyorsunuz. Ama nasıl isterseniz. Kendi kararınızı kendiniz vermelisiniz.” Michael’la bana dönüp, “Umarım bu meseleyi gizli tutacağınıza güvenebilirim beyler? Polis raporu kuşkusuz bilinmeyen kişilerin vandallık yaptığını belirtecektir,” dedi.

Burnumdan soludum. “Küçük bir beyaz yalan mı Peder?” Bunu söylediğim an pişman oldum, ama ne yapalım. Her meydana çıktığımda başlayan konuşma çabasından usanıyorum.

“Kötülük korkudan güç kazanır Bay Dresden,” diye cevap verdi Forthill. “Kilisenin içinde o konuların icabına bakan temsilcilerimiz vardır.” Elini Michael’ın omzuna koyup çekti. “Ama haberi herkese, bütün kardeşlerimize yaymak sadece birçok kişiyi korkutacak ve düşmanın çok daha fazla zarar vermesine imkân tanıyacaktır.”

Başımınla onayladım. “Bu tavrınızı sevdim Peder. Neredeyse bir büyücü gibi konuşuyorsunuz.”

Peder kaşlarını kaldırdı, sonra alçak ve yorgun bir sesle güldü. “İkiniz de dikkatli olun ve Tanrı yardımcınız olsun.” Her ikimizin üstünde haç çıkardı ve tıpkı bazen Michael’ın çevresinde olana benzer sessiz bir kuvvet kıpırdanması hissettirdi. İnanç. Michael ile Forthill alçak sesle Michael’ın ailesi hakkında konuşurlarken geride bekledim. Forthill, Charity doğum yaptığında bebeği vaftiz edeceğini söyledi. Yeniden kucaklaştılar. Forthill ciddi ve dostane bir şekilde elimi sıktı ve çıktık.

Kamyonete doğru yürürken Michael beni izledi. “Ee?” dedi. “Sırada ne var?”

Kaşlarımı çatıp ellerimi ceplerime soktum. Güneş yükselmişti ve göğü maviye, bulutları beyaza boyuyordu. “Civardaki hortlaklara oldukça yakın olan birini tanıyorum. Old Town’daki o medyum.”

Michael yüzünü buruşturup yere tükürdü. “Ölü çağırıcı.”

Burnumdan soludum. “Ölü çağırıcı değil. Bir hayaleti çağırıp onunla konuşmayı bile ancak becerebiliyor. Çoğu zaman sadece taklit ediyor.” Kaldı ki, gerçek bir ölü çağırıcı olsaydı, Beyaz Konsey çoktan izini bulur ve kellesini alırdı. Hiç

kuşkusuz, kafamdaki adamı daha önce en az bir Bekçi ziyaret etmiş ve karanlık sanatlarla çok fazla uğraşmanın sonuçları konusunda uyarmıştı.

“Eğer o kadar beceriksizse neden onunla konuşuyorsun?”

“Büyük olasılıkla ruhlar dünyasına şehirdeki herkesten daha yakındır. Yani benim dışımda. Bob’u da gönderirim, bakalım o neler bulabilecek. Kesinlikle farklı bağlantılarımız olacaktır.”

Michael kaşlarını çatı. “Bu ruhlarla konuşma işine hiç güvenmiyorum Harry. Eğer Peder Forthill ve diğerleri bu tanıdğından haberdar olsalardı...”

“Bob bir tanıdık değil,” diye sözünü kestim.

“Aynı işe yarıyor, değil mi?”

Burnumdan soludum. “Tanıdıklar bedava çalışır. Bob’a ödemem gerekiyor.”

“Ödemen mi?” dedi şüpheli bir sesle. “Ne ödüyorsun?”

“Çoğunlukla aşk romanları. Bazen de savurganlık edip...”

Michael dertli görünüyordu. “Harry, aslında bilmek istemiyorum. Bu uğursuz yaratıklara bel bağlamak yerine bir tür büyü yapman mümkün değil mi?”

İçimi çekip başımı iki yana salladım. “Kusura bakma Michael. Eğer bir iblis olsaydı ayak izleri ve belki izleyebileceğim psişik bir iz bırakırdı. Ama bunun saf bir ruh olduğundan eminim. Hem de kahrolası güçlü bir ruh.”

“Harry,” dedi Michael sert bir sesle.

“Özür dilerim, unuttum. Hayaletler genellikle bir yapı, büyü bir beden oluşturmazlar. Enerjiden ibarettirler. Arka-larında fiziksel bir iz bırakmazlar –en azından birkaç saat ka-

lan bir iz bırakmazlar. Eğer o ruh *burada* olsaydı sana hakkında bir sürü bilgi verebilir ve doğrudan üzerine büyü yapabilirdim. Ama burada değil, o yüzden...”

Michael içini çekti. “Pekala. Kızı arayacağımı bildiğim kişilere haber vereceğim. Adı Lydia mı demiştin?”

“Evet.” Michael’a kızın eşkalini verdim. “Ve bileğinde bir tılsım vardı. Birkaç gecedir taktığım eski tılsım.”

“Onu korur mu?” diye sordu Michael.

Omuz silktim. “Bu hayalet kadar feci bir varlığa karşı korur mu emin değilim. Hayaletin hayattayken kim olduğunu bulmamız ve onu yok etmemiz gerekiyor.”

“Ama bunu yaptığımızda bile şehrin ruhlarını kimin harekete geçirdiğini anlayamayacağız.” Michael kamyonetinin kapılarını açtı ve içeri girdik.

“İşte senin bu yanını seviyorum Michael. Hep çok pozitif düşünüyorsun.”

Michael sırttı. “İnan Harry. Tanrı sonunda bütün taşları yerine oturtacaktır.”

Sürmeye başladı, ben de arkama yaslanıp gözlerimi kapadım. Önce medyumla görüşecektim. Sonra Bob’u muhtemelen uzun süredir gördüğüm en tehlikeli hayalet hakkında daha fazla bilgi edinmeye gönderecektim. *Sonra* da bütün ruhani vukuatların arkasında kimin olduğunu araştırmaya devam edecek ve duruncaya kadar kafasına nazikçe vuracaktım. Çocuk oyuncuğu. Tabii canım.

İnledim, koltuğuma biraz daha gömüldüm ve keşke bu ağrı ve acı verici işlerle uğraşacağıma yatakta kalsaydım dedim.

ON

Mortimer Lindquist evine gotik bir hava vermeye çalışmıştı. Çatısının köşelerinde grimtırak yaratık heykelcikleri vardı. Evin önünde siyah demir bir kapı yükseliyordu ve ön kapıya giden yürüyüş yolunun her iki yanında heykeller sıralanmıştı. Bütün avluyu uzun çimler sarmıştı. Eğer evi güney California'nın bir yerinden kopyalanmış kırmızı çatılı, beyaz, alçı duvarlı bir ev olmasaydı, çabası işe yarayabilirdi.

Sonuçta ortaya ölümlerle konuşan birinin uğursuz meskeninden çok Disneyland'deki Perili Köşk'ü andıran bir yer çıkmıştı. Siyah demir kapı sıradan zincir baklalı çitle çevrelenmişti. Yaratık heykelcikler daha yakından incelendiğinde plastik reproduksiyon oldukları anlaşılıyordu. Heykeller de mermerin temiz, nefes kesici profiline değil, alçının kaba ana hatlarına sahipti. Biçilmemiş otların tam ortasına pembe bir flamingo koysanız bile dekora bir şekilde uyum sağlardı. Ama geceleri doğru ışık ve doğru bakış açısıyla bazı insanlar inanabilirdi buna herhalde.

Başımı iki yana salladım ve kapıyı çalmak için elimi kaldırdım.

Kapı ben daha dokunmadan açıldı ve parlak, kelleşen bir kafa ve altındaki yuvarlak bir çift omuz homurdanarak geri geri dışarı çıktı. Bir adım yana çekildim. Ufak tefek adam bana hiç dikkat etmeden devasa bir bavulu verandaya çekti. Kırmızı yüzü ter içinde kalmıştı.

Ben yan yan içeri girerken adam alçak sesle mırıldanarak bavulu bahçe kapısından dışarı çekmek için döndü. Başımı iki yana salladım ve devam edip içeri girdim. Kapı bir iş girişiydi –bir meskenin eşiğini davetsiz geçerkenki o karıncalanma hissi olmadı. Ön oda bana evin dış kısmını hatırlattı. Duvarların ve kapıların üstüne siyah perdeler çekilmişti. Her yerde kırmızı ve siyah mumlar vardı. Sırtlarındaki harfleri silinmiş *Britannica Ansiklopedisi* ciltleri yüzünden bel vermiş bir kitap rafının üzerinde sırttan bir insan kafatası duruyordu. O da plastikti.

Morty'nin odasında bir masa, çevresinde birkaç sandalye ve arkasında da yüksek arkalıklı bir koltuk vardı. Masanın ahşabına bir sürü korkunç varlık oyulmuştu. Koltuğa oturdum, ellerimi önümdeki masada kavuşturdum ve bekledim.

Ufak tefek adam yeniden içeri girdi ve oflayıp puflayarak yüzünü kumaş mendille kuruladı.

“Kapıyı kapa,” dedim. “Konuşmamız gerekiyor Morty.”

Morty ciyakladı ve kendi etrafında döndü.

“S-sen,” diye kekeledi. “Dresden. Ne yapıyorsun burada?”

Ona dikkatle baktım. “İçeri gir Morty.”

Yaklaştı, ama kapıyı açık bıraktı. Tıknağ olsa da ürkmüş

bir kedinin tedirgin enerjisiyle hareket ediyordu. Beyaz ışık gömleğinde kollarının altından kemerinin yarı mesafesine kadar yayılmış lekeler vardı. “Bak Dresden. Size daha önce de söyledim... Kuralları biliyorum, tamam mı? Sizinkilerin bahsettiği hiçbir şeyi yapmadım.”

Aha. Demek Beyaz Konsey gerçekten birilerini onunla görüşmeye yollamıştı. Morty profesyonel bir sahtekardı. Çok fazla çaba harcamadan ondan dürüst cevaplar almayı beklemiyordum. Belki bu açıdan yaklaşip kendimi zahmetten kurtarabilirdim.

“Sana bir şey söyleyeyim mi Morty? Bir mekâna gelip sadece ‘Konuşalım’ dersem ve duyduğum ilk şey de ‘Ben yapmadım’ olursa konuştuğum kişinin muhtemelen bir şey yapmış olduğunu düşünürüm. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Adamın kırmızı yüzü biraz beyazlaştı. “Hayır ahbab. Bak, olup bitenle hiç alakam yok. Benim suçum değil, benim işim değil ahbab.”

“O olup bitenle,” dedim. Bir an kavuşturduğum ellerime baktım, sonra gözlerimi yine ona diktim. “Bavul ne için Morty? Bir süre şehirden uzaklaşmanı gerektirecek bir şey mi yaptın?”

Kalın boynunu hareket ettirerek yutkundu. “Bak Dresden. Bay Dresden. Kız kardeşim hastalandı, anlarsın ya. Sadece ona yardım etmeye gidiyorum.”

“Eminim öyledir,” dedim. “Eminim o amaçla gidiyorsundur. Hasta kız kardeşine yardım etmek için şehirden çıkıyordur.”

Morty, “Tanrı’ya yemin ederim,” deyip samimi bir yüz ifadesiyle elini kaldırdı.

Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. “Otur Morty.”

“İsterdim, ama taksi yolda.” Kapiya doğru döndü.

Hoş ve dramatik bir şekilde, “*Ventas servitas*,” diye tısladım ve irademi kapiya yönlendirdim. Ani bir rüzgar kapiyu kapadı. Morty ciyakladı ve birkaç adım gerileyerek kapiya boş boş baktı, sonra bana döndü.

Aynı büyüünün kalıntılarını kullanarak karşımdaki sandalyeyi çektim. “Otur Morty. Birkaç sorum var. Şimdi, eğer zırvalamayı kesersen taksine yetişirsin. Kesmezsen...” Cümleyi yarıda bıraktım. Gözdağı vermenin özelliği, insanların, eğer hayal güçlerine yer bırakırsanız, her zaman onlara neler yapabileceğiniz hakkında gerçekten yapabileceğinizden daha feci şeyler düşünebilmeleridir.

Bana dikkatle baktı ve çene kemiklerini titreterek yeniden yutkundu. Ardından, sanki zincirlerin havaya fırlayıp, oturduğu anda onu bağlamasını beklermiş gibi sandalyeye doğru yürüdü. Ağırlığını sandalyenin en ucuna verdi, dudaklarını yaladı ve beni seyretmeye başladı. Beklediği sorulara en iyi hangi yalanları söyleyebileceğini düşünüyordu muhtemelen.

“Biliyorsun,” dedim. “Kitaplarını okudum Morty. *Chicago’nun Hayaletleri*. *Hortlak Faktörü*. İki üç tane daha. İyi iş çıkarmışsın.”

İfadesi değişti ve gözleri şüpheyle kısıldı. “Teşekkürler.”

“Yani, yirmi yıl önce gayet iyi bir araştırmacıydın. Ruhani enerjilere ve görüntülere, yani hayaletlere karşı duyarlıydın. Biz büyücüler buna ruh çağırıcı deriz.”

“Evet,” dedi. Sesi değilse de gözleri biraz yumuşamıştı. Yüzüme doğrudan bakmaktan kaçınıyordu. Çoğu kişi kaçınır. “Uzun zaman önceydi.”

Ses tonumu ve yüz ifademi değiştirmedim. “Peki ya şimdi? İnsanlar için seanslar düzenliyorsun. Kaç sefer gerçekten bir ruhla temas kuruyorsun? On seferde bir mi? Yirmide bir? Hakiki hayaletlerden sonra tam bir hayal kırıklığı olmalı. Numara yapmak yani.”

Hakkını vermeliyim, ifadelerini gizlemekte iyiydi. Ama insanları gözlemlemeye alışkıнімdır. Boynunu ve omuzlarını tutuş biçiminden öfkesini fark ettim. “İhtiyaç duyan insanlara meşru bir hizmet sunuyorum.”

“Hayır. Kederlerine oynuyor ve onlardan alabileceğın her şeyi alıyorsun. İçten içe doğru olanı yaptığına inanmıyorsun Morty. İstediğin gerekçeyi öne sürebilirsin, ama yaptığın işten hoşlanmıyorsun. Hoşlansaydın güçlerin böyle eriyip gitmezdi.”

Çenesi sert bir çizgi haline gelen Morty öfkesini gizlemeye çalışmayı bıraktı –hayretle bağırmasından sonra ondan gördüğüm ilk dürüst tepkiydi bu. “Söyleyeceğın bir şey varsa söyle Dresden. Yetişmem gereken bir uçak var.”

Parmaklarımı masanın üstüne yaydım. “Son iki haftadır,” dedim, “ruhlar çılgına döndü. Yarattıkları dertleri görmeliydin. Campbell evindeki öcü. Chicago Üniversitesni’deki Bodrum Canavarı. Cook County’deki Agatha Haggleshorn.”

Morty asık yüzünü sildi. “Evet, duydum. Sen ve o Kılıç Şövalyesi en kötülerinin icabına baktınız.”

“Başka neler oldu Morty? Uykumdan olduğum için gidecek asabileşiyorum, bu yüzden kısa ve basit tut.”

“Bilmiyorum,” dedi asık suratla. “Güçlerimi yitirdim, unuttun mu?”

Gözlerimi kıstım. “Ama kulağına bir şeyler geliyor Morty.

Hâlâ Yok Diyar'da bazı kaynakların var. Neden kentten ayrılıyorsun?"

Titrek bir sesle güldü. "Bütün kitaplarımı okuduğunu söylememiş miydin? *Ayaklanacaklar*'ı okudun mu?"

"Şöyle bir göz atmıştım. Dünyanın sonu türünden bir şeydi. Yanlış türde ruhlarla çok fazla konuştuğunu düşünmüştüm. İnsanlara Mahşer'i satmaya bayılırlar. Birçoğu senin gibi sahtekardır."

Beni duymazdan geldi. "O halde dünyamızla Yok Diyar arasındaki engele dair teorimi de okumuşsundur. Engel yavaş yavaş yıpranıyor."

"Şimdi de parçalandığını mı düşünüyorsun? Morty, o duvar zamanın başlangıcından beri yerli yerinde. Hemen şimdi çökeceğini sanmıyorum."

"Duvar." Sözcüğü alaylı bir şekilde telaffuz etmişti. "Engel daha çok streç film gibi, büyücü. Jöle gibi. Eğiliyor, kımıldıyor ve oynuyor." Ürpererek avuçlarını kalçalarının üzerinde ovdu.

"Şimdi de yıkılıyor mu?"

"Çevrene bir bak!" diye bağırırdı. "Tanrı aşkına, büyücü. Aradaki sınır son iki haftadır liman işçileri toplantısındaki bir fahişe gibi ileri geri sallanıp durdu. Bütün hayaletlerin neden ayaklandığını zannediyorsun?"

Aniden takındığı ses tonundan etkilenmeye çalıştım. "Yani bu dengesizliğin hayaletlerin Yok Diyar'dan bu tarafa geçmesini kolaylaştırdığını mı söylüyorsun?"

"Aynı zamanda insanlar öldüğünde daha büyük, daha güçlü hayaletlerin oluşmasını da kolaylaştırıyor," dedi. "Kar-

şına çıkanların sinirli hayaletler olduğunu mu düşünüyorsunuz? Üniversite bursuyla ülkenin güneyine gitmek üzere olan başarılı bir öğrenci bir çete savaşında kaza kurşunuyla ölünceye kadar bekle. Kan naklinde AIDS bulaşan zavallı bir avanak son nefesini verinceye kadar bekle.”

“Daha büyük, daha kötü hayaletler,” dedim. “Süper hayaletler. Bahsettiğin bu.”

Çirkin ve hafif bir sesle güldü. “Yeni bir virüs nesli de geliyor. Her yerde işler kötüye gidiyor. Eninde sonunda o sınır öte yanına tükürebileceğin kadar inceleyecek ve çete savaşı sorunundan çok iblis saldırısı sorunu olacak.”

Başımı iki yana salladım. “Pekala,” dedim. “O engelin katı değil de sıvı olduğunu kabul ettim diyelim. İçinde çalkantı var ve bu da her iki yönden geçmeyi kolaylaştırıyor. O çalkantıya neden oluyor olabilir mi?”

“Ben nereden bileyim?” diye çıkıştı. “Nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun Dresden. Sadece şimdide değil, geçmişte ve gelecekte de var olan varlıklarla konuşmanın, bir salata barında otururken yanına gelmelerinin ve karılarını uykusunda nasıl öldürdüklerini anlatmaya başlamalarının ne demek olduğunu bilmiyorsun.

“Yani, iplerin elinde olduğunu, anladığını sanıyorsun, ama sonuçta hepsi parçalanıyor. Sahtekar olmak daha basit Dresden. Düzeni *sen yaratıyorsun*. Jeffrey Amca’nın son doğum gününü partisini kaçırdıkları için onları affedip affetmediği insanların umurunda değil. Sadece dünyanın Jeffrey Amca’nın onları *affedebileceği* ve *affetmesi gereken* bir yer olduğunu bilmek istiyorlar.” Yutkundu ve odada dört bir yana, sahte ciltlere,

sahte kafatasına baktı. “İşte onlara bunu satıyorum. Kapanış. Televizyondaki gibi. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini bilmek istiyorlar ve bunun bedelini ödemeye hazırlar.”

Dışarıdan bir korna sesi geldi. Morty bana dik dik baktı. “Konuşmamız bitti.”

Başım la onayladım.

Yanakları al aldı, ayağa kalktı. “Tanrı aşkına, bir içkiye ihtiyacım var. Kentten ayrıl Dresden. Dün gece diğer taraftan daha önce benzerini hiç hissetmediğim bir şey geldi.”

Harap olmuş otomobilleri ve kutsal zemine dikilmiş gül ağaçlarını düşündüm. “Ne olduğunu biliyor musun?”

“Büyük,” dedi Morty. “Ve öfkeli. Cinayet işlemeye başlayacak Dresden. Ve senin ya da başka birinin onu durdurabileceğini sanmıyorum.”

“Ama bir hayalet, değil mi?”

Köpek dişlerini göstererek sırttı. O koca koca açılmış gözlerle birleşince bu tüyler ürpertici bir ifadeydi. “Bir kâbus.” Dönmeye başladı. Gitmesine izin vermek istedim, ama yapamadım. Adam bir yalancıya, ağlayıp sızlanan bir sahtekara dönüşmüştü, ama eskiden öyle değildi.

Doğrudum ve ondan önce kapıya erişerek bir kolunu kavradım. Dönerek benimle yüzleşti, kolunu çekerek kurtardı ve cüretkar bir biçimde gözlerime baktı. Bakışlarımı kaçırdım. Mortimer Lindquist’in ruhuna bakmak istemiyordum.

“Morty,” dedim alçak sesle. “Bir süre seanslarını bırak. Sakin bir yere git. Oku. Rahatla. Artık daha yaşlı ve daha güçlüsün. Kendine bir şans verirsen gücün geri gelecektir.”

Morty yorgun ve bıkkın bir sesle yine güldü. “Tabii Dresden. Anında geri geliverir.”

“Morty...”

Öte yana döndü ve uzun adımlarla kapıdan dışarı yürüdü. Evi arkasından kitlemeye zahmet etmedi. Çıkıp kenarlıkta bekleyen taksiye yönelmesini izledim. Bavulunu arka koltuğa koydu, sonra arabaya bindi.

Taksi hareket etmeden pencereyi açtı. “Dresden,” diye seslendi. “Koltuğumun altında bir çekmece var. Notlarım orada. Eğer o şeye göğüs germeye çalışarak kendini öldürmek istiyorsan neye bulaştığını bilsen iyi olur.”

Taksi harekete geçerken pencereyi tekrar kapadı. Otomobilin uzaklaşmasını izledim, sonra yeniden içeri girdim. Oyuma ahşap koltuğun tabanına gizlenmiş çekmeceyi buldum ve içinde eski, deri kaplı üç cilt günlük keşfettim. Günlüklerin parşömen sayfaları en eskisinde düzgün başlayan, en yeni sayfalardaysa kargacık burgacık bir yazıya dönüşen bir el yazısıyla doluydu. Kitapları burnuma götürüp deri, mürekkep ve kâğıt kokusunu içime çektim. Küflü ve hakikiydi.

Morty bana notlarını vermeye mecbur değildi. Belki de hâlâ derinlerinde bir yerlerde eskiden olduğu insandan kalma bir şeyler vardı. Belki de verdiğim tavsiyeyle ona biraz iyiliğim dokunmuştu. Öyle olduğunu umdum.

Nefesimi verdim, bir telefon buldum ve kendime bir taksi çağırdım. Tosbağa’yı bir şekilde polisten almam gerekiyordu. Belki de Murphy halledebilirdi.

Günlükleri toplayıp taksiyi beklemek için verandaya çık-

tım ve kapıyı ardımdan kapadım. Morty büyük bir şey şehre geliyor demişti.

“Bir kâbus,” dedim yüksek sesle.

Mort haklı olabilir miydi? Ruhlar dünyasıyla bizim dünyamız arasındaki engel parçalanıyor olabilir miydi? Bunun düşüncesi bile ürperticiydi. Büyük ve tehlikeli bir şey oluşmuştu. Ve içimden bir his bu şeyin bir hedefinin olduğunu söylüyordu. İster korkunç, ister iyi niyetli olsun, kullanan ister farkında olsun, ister olmasın, bütün güçlerin bir amacı vardır.

Yani bu Kâbus bir amaçla buradaydı. Ne istediğini merak ediyordum. Ne yapacağını merak ediyordum.

Ve çok geçmeden bunları öğreneceğimden endişelendim.

ON BİR

Özel araba yolumda sivil bir polis aracı duruyordu ve içinde iki adam vardı.

Taksiden dışarı çıktım, şoföre parayı ödedim ve otomobilin sürücüsü Dedektif Rudolph'u başımla selamladım. Rudy Chicago'nun resmi olarak kabul edilmeyen doğaüstü dünyaya sessiz cevabı olan Özel Soruşturmalar biriminde çalışmaya başlayalı bir sene olduğu halde düzgün ve iyi görünümünü koruyordu. Ama zamanla biraz sertleşmiş, gözlerinin çevresindeki beyazlık biraz azalmıştı.

Rudolph da öfkeli bakışlarını gizlemeden selamıma karşılık verdi. Benden hoşlanmıyordu. Belki de birkaç ay önceki baskınla ilgili bir şeydi. Rudy yanımda kalmak yerine tabanları yağlamıştı. Daha önce onun sorumluluğu altındayken polis gözetiminden kaçmıştım. Kaçmak için çok iyi bir sebebim vardı ve suçu bana atması haksızlıktı, ama işine öylesi geliyordu demek ki.

"Selam Dedektif," dedim. "Nasıl gidiyor?"

“Arabaya bin,” dedi Rudolph.

Olduğum yerden kıpırdamadan ellerimi kayıtsızca ceplerime soktum. “Tutuklu muyum?”

Rudolph gözlerini kısıp yeniden konuşmaya başladı, ama yolcu koltuğundaki adam sözünü kesti. Dedektif Teğmen John Stallings, “Selam Harry,” deyip beni başıyla selamladı.

“Nasılsın John? Buraya gelmenizin nedeni nedir?”

“Murph seni bir suç mahalline götürmemizi istedi.” Elini kaldırıp kötü kesilmiş saçının ve zekâ dolu siyah gözlerinin altındaki birkaç gündür kesilmemiş sakalını kaşıdı. “Umarım zamanın vardır. Ofisine gittik, ama orada yoktun, bu yüzden Murphy bizi seni beklememiz için buraya yolladı.”

Mort Lindquist’in kitabını bir elimden diğerine aktardım. “Bugün meşgulüm. Bekleyemez mi?”

Rudolph ağzından tükürükler saçarak, “Teğmen bir yere derhal gelmeni isterse oraya derhal gelirsin,” dedi.

Stallings Rudolph’a bir bakış fırlattı, sonra bana dönüp gözlerini devirdi. “Bak Harry. Murphy sana bu seferkinin kişisel olduğunu söylememi söyledi.”

Kaşlarımı çattım. “Kişisel mi?”

Ellerini yana açıp, “Öyle söyledi,” dedikten sonra kaşlarını çatarak, “Micky Malone,” diye ekledi.

Midemde bir bulantı başladı. “Ölmüş mü?”

Stallings’in çenesi seyirdi. “Gelip kendin görersen iyi olur.”

Gözlerimi kapayıp bıkkınlığa kapılmamaya çalıştım. Böyle şeylerle kaybedecek vaktim yoktu. Mort’un notlarını didik didik etmem saatler sürecekti ve ruhların Yok Diyar’dan bu

dünyaya geçmelerine imkân tanıyacak günbatımı hızla yaklaşıyordu.

Ama Murphy'nin bana çok yardımı dokunmuştu. Ona borçluydum. Birkaç kere hayatımı kurtarmıştı, birkaç kere de ben onunkini kurtarmıştım. Ayrıca başlıca gelir kaynağımdı da. Karrin Murphy Özel Soruşturmalar biriminin başıydı. Ondan önce bu göreve gelenler geleneksel olarak birkaç ay boyunca bocalamış, sonra polis kuvvetlerinden çabucak uzaklaştırılmışlardı. Murphy bocalamamıştı, bunun yerine Chicago'nun tek profesyonel büyücüsünü danışman olarak tutmuştu. Yerel doğaüstü yırtıcıları, en azından en yaygın olanlarını oldukça iyi tanıyacak kadar işinde ustalaşmıştı, ama olaylar tehlikeli bir hal aldığında hâlâ beni yardıma çağırıyordu. Teknik olarak, belgelerde soruşturma danışmanı olarak geçiyorum. Sanırım bilgisayar sisteminde iblis kovma, kehanet büyüleri veya ruh çıkarma işleri için sayısal kodlar yok.

Özel Soruşturmalar benim gibi bir büyücü dışında herhangi birinin görebileceği en kötü yaratıkla karşılaşmıştı –yarım ton ağırlığında yok edilemez bir loup-garou. Bu sırada ciddi kayıplar vermişlerdi. Murphy'nin ortağı dahil altı birim mensubu ölmüştü. Micky Malone'un dizi sakatlanmıştı. Adam tedavi görmüş, Michael ile ikimiz o iblis çağırıcı büyücüyü hakladığımız zaman son bir iş için geri gelmişti. Ama o olayın ardından topallığının layığıyla polislik yapmasına engel olacağına karar vermiş ve malulen emekli olmuştu.

Olanlar yüzünden kendimi suçlu hissediyordum –evet, mantıksız bir his olabilir, ama eğer biraz daha zeki ya da hızlı olsaydım belki o insanların canını kurtarabilirdim. Belki

Micky'nin sakatlanmasını da önleyebilirdim. Başka hiç kimse meseleye o açıdan bakmıyordu, ama ben bakıyordum.

“Pekala,” dedim. “Biraz bekleyin de şunları bırakayım.”

Yolculuk Stallings'in anlamsız gevezeliği dışında sessiz geçti. Rudolph beni görmezden geldi. Gözlerimi kapadım ve yol boyunca ağrıya katlandım. Rudolph'un radyosu cızırdadı, ardından aniden sessizliğe gömüldü. Yanmış plastik gibi bir koku alabiliyor ve muhtemelen benim suçum olduğunu biliyordum.

Bir gözümü açtığımda Rudolph'un aynadan yüzünü buruşturarak bana baktığını gördüm. Hafifçe gülümsedim ve yeniden gözlerimi kapadım. Pislik.

Araba Bucktown'daki Batı Armitage yakınında bulunan bir konut mahallesinde durdu. Bu bölge adını bir zamanlar çok sayıda göçmen evi barındırmasından ve o evlerde yaşayanların ön bahçelerinde beslediği keçilerden alıyordu.¹ O eski evler çok küçüktü ve aşırı büyük, bol çocuklu ailelerle doluydu.

Bucktown yüz yıldır meskundu ve artık oldukça büyümüştü. Her anlamda. Küçük araziler üzerindeki evler yatay olarak genişleyecek yer olmadığı için boyuna genişlemişlerdi, bu da mahalleye uzamış, gerilmiş bir görünüm kazandırmıştı. Eski meşeler ve çınarlar, elektrik hatlarıyla çatılara yer açmak için kabaca budandıkları yerler dışında küçücük bahçeleri haşmetli bir görkemle dekore ediyorlardı. Bu yüksek ağaçların ve yüksek evlerin gölgeleri keskin bir eğimle yere

1) Buck: Erkek hayvan. -çn

iniyor, sokaklarla kaldırımları ışık ve karanlıktan oluşan baston şeklinde şekerlere dönüştürüyordu.

İki katlı, beyaz boyalı bir evin küçük özel araba yolu doluydu ve altı araç da sokağa park edilmişti, ayrıca Murphy'nin motosikleti de ön bahçede destek çubuğu üzerinde duruyordu. Rudolph otomobili sokağın öte yanına, evin karşısındaki kaldırımın kenarına çekti ve motoru durdurdu. Motor bir saniye daha aksırıp tıksırdıktan sonra sustu.

Arabadan çıktım ve bir şeyin yanlış olduğunu hissettim. Huzursuz edici bir duygu dört bir yanıma sardı. Ensem ve omuriliğim karıncalanmaya başladı.

Rudolph ile Stallings otomobilden inerlerken bir an kaşlarımı çatarak orada durdum. Mahalleye göz atarak tuhaf duyuların kaynağını tespit etmeye çalıştım. Sonbaharın etkisiyle uyumsuz renklere bürünmüş ağaç yaprakları rüzgarda hışırdayıp fısıldıyor, arada bir yere düşüyorlardı. Kurumuş olanlarsa sokaklarda çıtırdayıp uçuşuyordu. Uzaktan arabalar geçiyordu. Yukarıdan bir jetin derin ve uzak gümbürtüsü geliyordu.

“Dresden,” diye çıkıştı Rudolph. “Gidelim.”

Bir elimi kaldırarak duyularımı dışarı çıkardım ve algımı irademle beraber uzağa ittim. “Bir saniye bekle,” dedim. “Biraz bekle...” Konuşmayı kesip ve duyunun kaynağını aradım. Bu da neydi böyle?

“Kahrolası gösterişçi,” diye homurdandı Rudolph.

“Biraz bekle evlat,” dedi Stallings. “Bırak adam çalışsın. Ne yapabildiğini ikimiz de gördük.”

Her ne kadar Rudolph, “Ben açıklanamayan bir bok görmedim,” diye homurdansa da durup bekledi.

Sokağın karşı tarafına, söz konusu evin bahçesine sürüklendim ve ilk cesedi, düşmüş yaprakların arasında, bir buçuk metre solumda buldum. Küçük, sarı-beyaz bir kedinin cesedi. Ön ayakları bir yöne, arka ayakları ters yöne bakacak şekilde çarpılmıştı. Bir şey boynunu kırmıştı.

Bir mide bulantısı hissettim. Aslında ölüm asla hoş değildir. İnsanları en kötüsüdür, ama insana yakın olan hayvanları de vahşi krallıktaki diğerlerine göre daha çirkin görünür. Bu yetişkin bir kediye benzemiyordu –baharın ilk günlerinde doğmuş bir yavruydu ve mahallede dolanıyordu. Boynunda tasma yoktu.

Çevresinde küçük bir bozulma, travmatik, ızdırap ve acı verici olayların bıraktığı psikik bir tür enerji hissedebiliyordum. Ama bir hayvanın ölümü gibi ufak bir şey uzaktan, ta polis otomobilinin koltuğundan beni tedirgin edemezdi.

Bir buçuk metre daha yürüdüğümde ölü bir kuş buldum. Kanatları iki farklı yerdeydi. Sonra kafaları koparılmış iki kuş daha buldum. Ardından, eskiden küçük ve tüylüken şimdi küçük, tüylü ve yumuşak hale gelmiş bir şey buldum –belki bir tarla faresi ya da yer sincabıydı. Dahası da vardı. Ön bahçede bir sürü ölü hayvan vardı –toplamda bir düzine civarı. Şiddetli enerjileri hâlâ hissedilen bir düzine küçük ceset. Hiçbiri tek başına büyücü hislerimi rahatsız etmeye yetmezdi, ama hepsi birden etmişti.

O halde bu hayvanları öldüren de neydi?

İçimde küçük, hastalıklı bir dehşet hissi harekete geç-

ken ellerimi kollarımın üzerine koydum. Başımı kaldırdığımı da Rudolph ile Stallings'in peşimden geldiğini gördüm. Yüzleri yeşile dönmüştü.

"Tanrı aşkına," dedi Stallings ayağıyla kedi cesedini dürterken. "Kim yapmış bunu?"

Başımı iki yana sallayıp omuz silktim. "Öğrenmem biraz zaman alabilir. Micky nerede?"

"İçeride."

Doğrulup ellerimi üzerime silerek, "O zaman hadi gidelim," dedim.

ON İKİ

Kapının dışında durdum. Micky Malone'un hoş bir evi vardı. Karısı ilkokulda öğretmendi. Yalnızca Micky'nin maaşıyla evin maliyetini karşılayamazlardı, ama birlikte başarmışlardı. Cilalı ahşap zemin parlıyordu. Girişin bitişiğindeki yatak odasında orijinal bir deniz manzarası tablosu gördüm. Bir sü-rü bitki ve yeşillik vardı ve zemin ahşabındaki damarlarla be-raber mekâna zengin, organik bir ışıltı kazandırıyordu. Yal-nızca bir evden ibaret olmayan, yuvaya dönüşmüş o mekân-lardan biriydi burası.

"Hadi Dresden," diye çıkıştı Rudolph. "Teğmen bekliyor."

"Bayan Malone burada mı?" diye sordum.

"Evet."

"Onu çağırın. Beni içeri davet etmesi gerekiyor."

"Ne?" dedi Rudolph. "Yok daha neler. Kimsin sen, Kont Drakula mı?"

"Son kontrol ettiğimizde Drakula hâlâ doğu Avrupa'day-dı," diye cevap verdim. "Ama sizin için bir şey yapmamı isti-

yorsanız ya onun ya da Micky'nin beni içeri davet etmesi gerekiyor.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

İçimi çektim. “Bak. Yuvaların, insanların yaşadığı, sevdiği, içinde hayat kurduğu mekânların kendi güçleri vardır. Eğer bir avuç yabancı gün boyu girip çıksaydı, ben de eşiği geçmekte sorun yaşamazdım, ama siz öyle değilsiniz. Onunla arkadaşsınız.” Murphy'nin dediği gibi, bu seferki kişiseldi.

Stallings kaşlarını çatı. “Yani içeri giremez misin?”

“Ah, girebilirim,” dedim. “Ama yeteneklerimin büyük kısmını kapıda bırakırım. Eşik güçlerimi kullanmamı çok zorlaştıracaktır.”

Rudolph burnundan soluyarak, “Ne boktan iş,” dedi. “Kont Drakula.”

“Harry,” dedi Stallings. “Biz seni içeri davet etsek olmaz mı?”

“Hayır. Mekânda yaşayan biri davet etmeli. Ayrıca nezaket bunu gerektirir,” dedim. “Davet edilmediğim yerlere girmem. Bayan Malone'un içeri girmemi kabul ettiğini bilirim kendimi çok daha iyi hissedeceğim.”

Rudolph bana yine sövüp saymak için ağzını açtı, ama Stallings sözünü kesti. “Dediğini yap Rudy. Gidip Sonia'yı buraya getir.”

Rudolph dik dik baktı, ama söyleneni yaparak eve girdi.

Stallings bir sigara çıkarıp yaktı. Bir saniye düşünceli düşünceli sigaradan nefes çekti. “Yani biri seni bir eve davet etmediği sürece içeride büyü yapamıyor musun?”

“Ev değil,” dedim. “Yuva. Arada fark var.”

“Ya Victor Sells’in evi? Duyduğuma göre onunla yüzleşmişsin?”

Başımı iki yana salladım. “O eşliğini mahvetmişti. Evinden işini yürütüyor, orayı kara törenler için kullanıyordu. Orası yuva olmaktan çıkmıştı.”

“Yani hiçbir şeye kendi alanında bulaşamaz mısın?”

“Ölümlülere bulaşamam. Canavarların eşiği olmaz.”

“Neden?”

“Nereden bileyim?” dedim. “Olmaz işte. Her şeyi bilemem, değil mi?”

Stallings, “Herhalde,” dedikten sonra başını eğdi. “Elbette, ne demek istediğini anlıyorum. Yani davetsiz içeri girmek seni güçlerinden yoksun mu bırakır?”

“Tamamen değil, ama herhangi bir şey yapmam çok zorlaşır. Kurşun takım elbise gitmek gibidir. Vampirlerin işte bu yüzden dışarıda kalmaları gerekir. Diğer yaratıklar da öyledir. Onlara bu kadar büyük bir dezavantaj verdiğinizde korkunç güçlerini kullanmak bir yana, hayatta kalmakta bile zorlanırlar.”

Stallings başını iki yana salladı. “Şu büyü zamazingosu. Bu birime gelmeden önce ona hiç inanmazdım. Şimdi bile inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Öyle mi? Bu iyi. Demek ki büyüyle çok karşılaşıyorsun.”

Burnundan iki duman filizi üfledi. “Değişiyor olabilir. Son iki gündür bazı insanlar kayboldu. Dilenciler, sokakta yaşayanlar, bazı polislerin ve dedektiflerin tanıdığı kişiler.”

Kaşlarımı çattım. “Öyle mi?”

“Öyle. Şimdilik hepsi söylenti. Ve o tip insanlar bir günde

ortadan yok olabilir. Ama Özel Soruşturmalar'da çalışmaya başladığımdan beri bu tarz şeyler beni tedirgin ediyor.”

Kaşlarımlı çattım ve Stallings'e Bianca'nın partisi hakkında bildiklerimi anlatıp anlatmamayı kafamda tarttım. Kuşkusuz etkinlik için kentin dışından bir sürü vampir gelmiş olmalıydı. Belki de Bianca ve hizmetçileri konuklara meze sunuyorlardı. Ama buna dair elimde kanıt yoktu –bildiğim kadarıyla bu kayıp vakaları (*gerçekten* kayıplarsa) Yok Diyar'daki çalkantıyla ilgili olabilirdi. Eğer sebep oysa polisler bu konuda hiçbir şey yapamazlardı. Başka bir şeyse de Bianca ile çok fena bir kavgaya başlatabilirdim. Sebepsiz yere polisleri üzerine salmak istemiyordum. Bianca'nın onları bana geri gönderecek nüfuza sahip olduğundan emindim –muhtemelen bunu hak edecek bir şey yapmışım gibi de gösterebilirdi.

Kaldı ki, doğaüstü topluluk çevrelerinde Eski Dünya'dan kalma davranış kuralları hâlâ yürürlükteydi. Bir sorunuz olduğunda onu aynı çevrenin içinde, yüz yüze halledersiniz. Polisleri ve diğer ölümlüleri silah olarak işin içine sokmazsınız. Onlar doğaüstü dünyanın nükleer füzeleridir. İnsanlara devam eden doğaüstü bir kavgayı gösterirseniz ödleri patlar, sonra bir de bakmışsınız görünürdeki herkesi ve her şeyi yakmaya başlamışlar. Çoğu kişi korkutucu adamlardan birinin haklı, diğerinin haksız olmasına aldırmaz. Ona göre her iki adam da korkutucudur, bu yüzden ikisinin de icabına bakar ve gece rahat bir uyku çeker.

Akıl Çağı'nın başlamasından ve ölümlü türünün gücünün yükselişe geçmesinden beri bu böyle olmuştur. Benim için, insanların daha çok gücünün olması iyi bir şeydi de. Dünya-

ya hükmedermiş gibi etrafta çalım satan bütün bu kabadayılardan, vampirlerden, iblislerden ve kana susamış eski tanrılardan nefret ediyordum. Birkaç yüz yıl öncesine kadar dünyaya gerçekten hükmetmelerine hiç girmeyelim.

Her halükarda neler olduğunu tam manasıyla anlayabilecek kadar bilgi edinene dek Bianca'nın partisi konusunda çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

Sonia Malone kapıda belirinceye kadar Stallings ile havadan sudan konuştuk. Sonia orta boylu, balıketinde ve sağlam görünümlü bir kadındı. Belli ki gençken muhteşem bir yüzü vardı, hâlâ belirgin olan güzelliği yılların özgüveni ve sürekli güvenilirliğiyle incelmmişti. Gözleri kızarmış ve makyaj yapmamıştı, ama yüz hatları sakın görünüyordu. Çiçekli sade bir elbise giymişti ve taktığı tek mücevher parmağındaki evlilik yüzüğüydü.

“Bay Dresden,” dedi nazikçe. “Micky bana geçen sene hayatını kurtardığınızı söyledi.”

Öksürüp yere baktım. Teknik olarak dediği doğru olsa da, ben hâlâ o açıdan bakmıyordum. “Elimizden gelen her şeyi yaptık madam. Kocanız çok cesurdu.”

“Dedektif Rudolph sizi içeri davet etmem gerektiğini söyledi.”

“Davet edilmediğim hiçbir yere girmem madam,” diye cevap verdim.

Sonia burnunu kırıstırıp Stallings'e baktı. “Sigarayı söndürün Teğmen.”

Stallings sigarayı yere atıp ayağıyla ezdi.

“Pekala Bay Dresden,” dedi kadın. Bir anlığına yüzünün

sükuneti sekteye uğradı ve dudakları titremeye başladı. Gözlerini kapadı, derin bir nefes alıp yüz hatlarını düzleştirdi, sonra yeniden gözlerini açtı. “Eğer Micky’me yardım edebilecekseniz, lütfen içeri girin. Sizi davet ediyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Kapıdan içeri adım attım ve eşiğin donla kaplanmış boncuklu bir perde gibi çevremde ayrılmasından ileri gelen sessiz gerilimi hissettim.

Özel Soruşturmalar’dan tanıdığım birkaç polisin oturduğu ve alçak sesle konuştuğu oturma odasından geçtik. Ortam bir cenaze evini andırıyordu. Polisler ben geçerken başlarını kaldırıp konuşmayı kestiler. Onları başımla selamladım, ardından oturma odasını geride bırakıp ikinci kata çıkan merdivene geldik.

Sonia Malone, “Micky dün gece geç saate kadar uyanıktı,” dedi alçak sesle. “Kimi zaman uyuyamıyor, dün de geç saate kadar yatağa gelmedi. Erkenden kalktım, ama uyandırmak istemediğim için ona dokunmadım.” Merdivenin üstünde durdu ve koridorun sonundaki kapalı kapıyı işaret etti. “O-orada,” dedi. “Özür dilerim. Ben gele...” Derin bir nefes daha aldı. “Öğle yemeğini hazırlamam gerek. Aç mısınız?”

“Ah. Elbette.”

“Pekala,” deyip merdiveni geri inmeye başladı.

Yutkundum ve koridorun sonundaki kapıya baktıktan, sonra oraya yöneldim. Adımlarımın sesi çok yüksekmiş gibi geliyordu. Hafifçe kapıyı vurdum.

Kapıyı Karrin Murphy açtı. Kanun uygulama sisteminin çizgileri arasında kalan her türlü garip suçu çözmekle görevlendirilmiş bir grup polisin liderine hiç benzemiyordu. Oldu-

ğu yerden kıpırdamadan, yük treni gibi hızla yaklaşan bir lo-up-garou'ya küçük gümüş kurşunlar yağdıracak birine de hiç benzemiyordu, ama öyleydi işte.

Tam bir elli uzunluğundaki Karrin başını kaldırıp bana baktı. Normalde berrak ve net olan mavi gözleri çökmüş görünüyordu. Altın rengi saçını bir beyzbol şapkasının altına sokmuş ve kot pantolonla beyaz bir tişört giymişti. Omuz kayışında tabancasının asılı olduğu yerdeki pamuk kumaş buruşmuştu. Ağzının çevresinde güneşten kavrulmuş bir tarladaki çatlaklara benzeyen çizgiler belli oluyordu. “Selam Harry,” dedi. Sesi de alçak ve huysuzdu.

“Merhaba Murph. Çok iyi görünmüyorsun.”

Gülümsemeye çalıştıysa da zoraki olduğu belliydi. “Ben... Başka kimi arayacağımı bilemedim.”

Endişeyle kaşlarımı çattım. Başka bir gün olsa Murphy hafif aşağılayıcı yorumuma faiziyle karşılık verirdi. Kapıyı iyice açıp beni içeri aldı.

Micky Malone'u orta boylu, kelleşen, geniş bir gülümsemesi ve sabah gazetesini almak için dışarıda yürüdüğünde bile güneşte soyulan bir burna sahip biri olarak hatırlıyordum. Bastonu ve topallaması hafızama iyice yerleşemeyecek kadar yeni özelliklerdi. Micky eski, kaliteli takım elbiseler giyerdi ve ceketlerini kirletmemeye hep özen gösterirdi, zira kirletirse karısının bunu ilelebet diline dolayacağını bilirdi.

Micky'yi yüzünde otuz iki dişini ortaya çıkaran sabit sırıtış, gözlerinde de çılgınca bir ısıltı olan biri olarak hatırlamıyordum. Vücudu küçük çiziklerle kaplanmış, el tırnakları kendi kanıyla lekelenmiş, bilekleri ve dirsekleri demir çerçe-

veli yatağa kelepçelenmiş biri olarak da hatırlamıyordum. Sık nefes alıp veriyor, düzenli odaya sırtarak bakıyordu. Ter ve idrar kokusu alabiliyordum. Odada ışık yanmıyordu ve perdeler çekili olduğundan kahverengimsi bir loşluk hakimdi.

Bana baktı ve gözleri büyüdü. Bir nefes aldı ve kır kurdu-nunki gibi uzun, tiz bir çığlık koyvererek başını arkaya attı. Ardından gülererek ileri geri sallanmaya başladı ve çelik bağla-rı çekiştirerek yatağın sabit, gıcırıtılı bir ritimle sallanmasına neden oldu.

Murphy, “Sonia bu sabah bizi aradı,” dedi donuk bir ses-le. “Kendini dolaba kilitlemişti ve cep telefonu vardı. Geldiği-mizde Micky’nin dolabın kapısını kırmasına ramak kalmıştı.”

“Polisi mi aradı?”

“Hayır. Beni aradı. Onların Micky’yi bu halde görmesini istemediğini söyledi. Bunun onu mahvedeceğini söyledi.”

Başımı iki yana salladım. “Lanet olsun. Cesur kadınmış. Micky o zamandan beri böyle mi?”

“Evet. Çılgınca zarar vermeye çalışıyordu. Çığlık atıyor, tükürtüyor ve ısınyordu.”

“Bir şey söyledi mi?” diye sordum.

“Tek kelime bile etmedi,” dedi. “Hayvani sesler çıkardı.” Kollarını kavuşturdu, başını kaldırıp bir saniyeliğine gözleri-me baktı, sonra gözlerini kaçırdı. “Onun nesi var Harry?”

Micky kıkırdadı ve sallanırken kalçalarını yatakta yukarı aşağı sektirerek, bir çift aşırı hevesli ergen çiftleşiyormuş gibi ses çıkarmaya başladı. Midem kalktı. Bayan Malone’un bu odaya dönmek istememesine şaşmamalıydı.

“Bana anlamam için bir dakika vermelisin,” dedim.

“Acaba şey olabilir mi?.. Ruhu ele geçirilmiş olabilir mi? Filmlerdeki gibi?”

“Henüz bilmiyorum Murph.”

“Bir çeşit büyü olabilir mi?”

“Murphy, bilmiyorum.”

“Lanet olsun Harry,” diye çıkıştı. “Öğrensen çok iyi edersin.” Yumruklarını sıktı ve bastırıldığı öfkeyle titredi.

Elimi omzuna koydum. “Öğreneceğim. Beni biraz onunla yalnız bırak.”

“Harry, yemin ederim, eğer ona yardım edemezsen...” Cümlesi boğazında takılıp kaldı ve gözlerinde yaşlar parıldadı. “Kahrolası, o benim adamlarımdan biri.”

Sesimi elimden geldiğince yumuşatarak, “Sakin ol Murph,” dedim. Onun için kapıyı açtım. “Gidip kahve al, tamam mı? Ne yapabileceğime bakacağım.”

Önce bana, sonra yine Malone’a göz attı. “Merak etme Micky,” dedi. “Hepimiz senin için buradayız. Yalnız kalmayacaksın.”

Micky Malone ona o sabit sırtışıla baktı, ardından dudaklarını yalayıp yine bir kıkırdama krizine girdi. Murphy ürperdi ve başını öne eğerek odadan çıktı.

Ve beni çıldırmış adamla yalnız bıraktı.

ON ÜÇ

Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdum. Micky kenarları beyazlamış gözleriyle beni izledi. Pardösümün iç cebini altüst ettim. O cepte bir daire çizmem gerekebilir diye biraz tebeşir bulunduruyordum. Bir mum ve kibrit. Birkaç eski fatura. Büyüsel anlamda çok fazla çalışma malzemesi yoktu.

“Merhaba Micky,” dedim. “Beni duyabiliyor musun?”

Micky yine bir kıkırdama nöbetine kapıldı. Gözlerimi onunkilerden uzak tutmaya dikkat ettim. Lanet olsun, şu anda Micky Malone ile ruh bakışı başlatmayı *kesinlikle* istemiyordum.

Bir hayvanla konuşur gibi sesimi sakın ve alçak tutarak, “Pekala Micky,” dedim. “Sana dokunacağım, tamam mı? Dokunursam içinde bir şey olup olmadığını anlayabileceğimi sanıyorum. Sana zarar vermeyeceğim, bu yüzden hiç korkma.” Konuşurken elimi çıplak koluna doğru götürüp hafifçe tenine dokundum.

Ateşi vardı, cildi sıcaktı. İçinde bir çeşit gücün çalıştığını

hissedebiliyordum –bir büyü uygulayıcısının aurasının karıncalandıran enerjisi ya da Michael’ın inancının okyanus kadar derin kuvveti değildi, ama yine de oradaydı. Bir tür soğuk enerji içinde sürünüyordu.

Bu da neydi böyle?

Daha önce gördüğüm hiçbir büyüye benzemiyordu. Ve ruhu ele geçirilmiş de değildi, bundan emindim. İçinde ruhani bir varlık olsa fiziksel dokunuşla hissedebilirdim.

Micky bir saniyelğine bana boş boş baktı, ardından çenesini açıp kapayarak başıyla elime hamle yaptı. Bana erişemeyecek olsa da elimi hızla geri çektim. Biri sizi ısırmaaya çalıştığında, yumruk savurduğunda verdiğinizden daha çok tepki verirsiniz. Isırma daha ilkeldir. Daha ürkütücüdür.

Micky yeniden kıkırdayıp yatağı ileri geri sallamaya başladı.

“Tamam,” dedim nefes nefese. “Çaresizliğe kapılmaya başlıyorum. Eğer arkadaşım olmasaydın Micky...” Bir an gözlerimi kapayarak kendimi hazırladım, ardından irademi kaşlarımla ortasının biraz yukarısındaki noktaya odakladım. Gerginliğin, basıncın orada toplandığını hissettim ve yeniden gözlerimi açtığımda büyücü Görüş’ümü açtım.

Görüş hem nimet hem de lanettir. Normalde göremeyeceğiniz şeyleri görmenize izin verir. Görüş’ümle en uhrevi ruhları bile görebilirim. Hayatın enerjilerinin dünya yüzeyinde kan gibi akışını, toprakla gök, suyla ateş arasında kıkırdayıp hareket edişini görebilirim. Tılsımlar karmaşıklıklarına veya güçlerine bağlı olarak fiber-optik kablolardan örülmüş teller ya da Las Vegas’taki neon tabelalar gibi öne çıkarlar. Bu sayede kimi zaman iblislerin insanlar arasında insan biçiminde

yürüdüğünü görebilirsiniz. Ya da meleklerin. Nesneleri gerçekte oldukları gibi, hem cismani hem de ruhani halleriyle görürsünüz.

Sorun şu ki, gördüğünüz her şey sizinle kalır. Ne kadar korkunç, ne kadar iğrenç, ne kadar çılgınlığa sürükleyici ya da korkunç olursa olsun... hafızanızda kalır. Sonsuza kadar. Her zaman üç boyutlu olarak zihninizdedir, asla ne solar ne de daha katlanılır hale gelir. Bazen gördüğünüz şeyler o kadar güzeldir ki, onları her zaman içinizde tutmak istersiniz.

Ama benim mesleğimde daha sıklıkla Micky Malone gibi birilerini görürsünüz.

Kanla, terle ve daha pis şeylerle lekelenmiş bir bokser külot ve beyaz bir fanila giymişti. Ama Görüş'ümü ona doğrulttuğumda farklı bir şey gördüm.

Adam mahvolmuştu. Parçalarına ayrılmıştı. Her yerinde yaralar vardı. Bir şey ona saldırmış ve üzerinden kocaman parçalar koparmıştı. Köpekbalıklarının saldırısına uğrayan, vücutlarından iri parçalar kopmuş insanların fotoğraflarını görmüştüm. İşte Micky de öyle görünüyordu. Vücudunda belli olmuyordu, ama bir şey zihnini, belki ruhunu da parçalamış ve geride kanlı yaralar bırakmıştı. Hiç durmadan kan kaybediyordu, ama çarşafı hiç lekelemiyordu.

Ve çevresini saran, boğazından başlayıp bileğine kadar uzanan yara siyah bir tel parçasıydı. Telin üstündeki aşırı uzun dikenler etine batıyor, her iki ucu kesintisiz bir şekilde cildinin içinde kayboluyordu.

Tıpkı Agatha Haggleshorn'daki gibi.

Dehşete düşmüş bir halde, midem kalkarak ona bakakal-

dım. Kusmamak için mücadele etmem gerekti. Micky başını kaldırıp bana baktı ve sanki bir şeyin değiştiğini hissetti, çünkü aniden hareket etmeyi kesti. Gülümsemesi artık çılgınca görünmüyordu. Izdırapla, acıyla yüzünü buruşturmuş, sonra yüz kasları kopma noktasına gelinceye kadar burulup kıvrılmış gibi görünüyordu.

Dudakları titrek bir şekilde hareket etti. Bütün yüzü çabayla kıvrandı. “Uf, uf, uf,” diye inledi.

“Her şey yoluna girecek Micky,” dedim. Titremesinler diye ellerimi kenetledim. “Buradayım.”

Sonunda nefes nefese, anca duyulan bir fısıltıyla, “Acıyor,” dedi. “Acıyor, acıyor, acıyor, acıyor, acıyor, acıyor...” Nefesi tükenene kadar tekrar etmeye devam etti. Sonra gözlerini sımsıkı kapadı. Gözyaşları aktı ve yine çaresiz, çılgınca bir kırdama koyverdi.

Bunun için ne yapabilirdim ki? Dikenli tel bir çeşit büyü olmalıydı, ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Çoğu büyü kötücül amaçlarla kullanılsa bile ışıkla, hayatla nabız gibi atar ve zonklardı. Büyü hayattan, dünyamızın enerjisinden, insanlardan, onların duygu ve iradelerinden gelir. Bana hep böyle öğretilmişti.

Ama o dikenli tel donuk, düz, mat siyahtı. Dokunmak için uzandığımda soğukluğuyla neredeyse parmaklarımı kavuruyordu. Tanrı aşkına Micky. Neler yaşadığını hayal bile edemiyordum.

O noktada en akıllıca hareket geri çekilmek olurdu. Bob ile konuşup bu konuda çalışabilir, büyüyü araştırabilir, teli Micky'ye zarar vermeden nasıl çıkarabileceğimi öğrenebilir-

dim. Ama adam zaten saatlerdir bu ızdırabı çekiyordu. Daha fazla dayanamayabilirdi –aldığı onca ruhani yaradan sonra akıl sağlığını koruması çok zor olacaktı. Bu işkenceyi bir gün daha çekerse bir daha asla geri dönemeyeceği bir yere gidebilirdi.

Gözlerimi kapayıp nefes aldım. “Umarım haklıyımdır Micky,” dedim. “Acını dindirmeye çalışacağım.”

İnleyerek hafifçe kıkırdayıp bana boş boş baktı.

Ayak bileğinden başlamaya karar verdim. Yutkunarak tekrar kendimi hazırladım ve aşağı uzanarak parmaklarımı yanan soğuk dikenli telle derisinin arasına soktum. Dişlerimi sıkarak temasıma çevresindeki bütünün malzemesine dokunmama yetecek kadar irade ve kuvvet kattım. Sonra çekmeye başladım. Önce yavaşça, sonra daha sertçe çektim.

Metalin telleri adeta içimi kavurdu. Parmaklarım hiç uyuşmadı –sadece giderek daha şiddetle ağrımaya başladı. Dikenli tel direndi ve dikenleri Micky’nin etine tutundu. Zavalı adam acı içinde yüksek sesle haykırdı, ama beraberinde korkunç, eziyet dolu bir kahkaha da attı.

Acıdan ve Micky’nin çığlıklarından kaynaklanan gözyaşlarının gözümü yaktığını hissettim, ama çekmeyi sürdürdüm. Telin ucu Micky’nin etinden kurtuldu. Çekmeye devam ettim. Diken diken, santim santim tel büyüsünü çıkardım. Kimi zaman teli etiyle *beraber* kaldırmam gerekse de o ölü, soğuk enerjiyi Micky’den uzaklaştırdım. Micky nefesi tükeninceye kadar çığlık attı, aynı anda odadaki başka birinin de inlediğini duydum. Sanırım o da bendim. Soğuk büyüyle mücadele edebilmek için iki elimi de kullanmaya başladım.

Nihayet telin diğerk ucu da Micky'nin boynundan kurtuldu. Adam gözlerini faltaşı gibi açtı, ardından çöktü ve hafif, bitkin bir inilti çıkardı. Teli tuttum ve nefes nefese sendeleyerek yataktan uzaklaştım.

Tel aniden yılan gibi kıvrılıp döndü ve bir ucu boğazıma doğru atıldı.

Buz. Soğuk. Sonsuz, keskin, acı verici soğuk her yanıma sarınca çığlık attım. Dışarıdan, koridorun diğerk ucundan birinin koşarak yaklaştığını ve seslendiğini duydum. Tel savru-larak dört bir yanı dövdü ve diğerk ucu zemine doğru fırladı. Onu iki elimle birden kavradım ve yukarıya kıvrırarak diğerk ucunun vücuduma girmesini önledim. Boynumun yakınında, boştaki tel bükümleri dalgalanmaya, soğuk dikenler giysileri-mi, derimi delerek içime girmeye aştı. Karanlık enerji *bana* bağlanmaya çalışıyordu.

Kapı hızla açıldı. Murphy içeri daldı. Gözleri gök mavisi canlı alevler, saçı altın rengi bir taç gibiydi. Elinde alevli bir kılıç tutuyordu ve öfkesiyle o kadar parlak, güzel, korkutucu bir ışıltı yayıyordu ki, etrafı görmek zorlaşıyordu. Belli belirsiz bunun Görüş'ün etkisi olduğunu fark ettim. Onu gerçekte olduğu gibi görüyordum.

“Harry! Neler oluyor?”

Nefes nefese telle mücadele ettim. Murphy'nin onu görmeyeceğini ve hissedemeyeceğini biliyordum. “Pencere. Murph, pencereyi aç!”

Bir saniye bile duraksamadan odayı katetti ve pencereyi açtı. Sendeleyerek arkasından giderken donmuş teli bir elimin çevresine doladım. Zihnim çektiğim acıdan çığlıklar atı-

yordu. Sarf ettiğim çabayla yüzüm çarpılarak hırladımı, onu mağlup ettim ve kıvrarak halka haline getirdim. Sıcak ve parlak öfkem aniden yükseldi, o kuvvete uzanıp teli hızla boğazımdan uzaklaştırdım ve bütün gücümle pencereden dışarı fırlattım.

Hırladım, parmağımı tele doğrulttum, bütün o öfkeyle korkuyu aldım ve dışıma, o karanlık büyüye doğru gönderdim. “*Fuego!*”

Ateş çağırma cevap verdi, parmaklarımın ucundan gürleyerek öne fırladı ve telin etrafını sardı. Tel kıvrandı, sonra evi titreten ve beni de zemine çökerten bir patlamayla yok oldu.

Bir dakika sersemlemiş halde orada yatarak olup bitene hakim olmaya çalıştım. Lanet olası Görüş. Gerçekle gerçek olmayan arasındaki çizgileri bulanıklaştırmaya başlar. Bu şekilde çıldırmak işten değildir. Hem de çabucak. Sadece görüşü sürekli açık tutup her şeyin içinize dökülmesine izin verin ve her şeyi *aslında* olduğu gibi görün. Bu iyi bir fikir gibi geliyordu. Bütün o güzelliği ve dehşeti bir süre içinize çekerseniz, hepsini içer ve geri kalan her şeyi, insanların acı çekeceklerine dair rahatsızlıkları ve endişeleri silmelerine izin verirsiniz...

O anda fiziksel gerçeklikle alakası olmayan bir soğuk yüzünden her yanıma ağrıyarak zeminde oturduğumu, tiz bir sesle durmadan kendi kendime kıkırdadığımı ve ileri geri sallandığımı fark ettim. Görüş’ü yeniden kapamak için kendimi zorlamam gerekti ve kapadığım anda her şey yerli yerine oturup netleşti. Gözlerimi kırparak yaşları temizleyip nefes nefese başımı kaldırdım. Dışarıda bir sürü köpek havlıyordu ve

patlamanın gücüne maruz kalan birkaç otomobilin alarımını duyabiliyordum.

Murphy tepemde duruyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve bir elinde tuttuğu silahı kapıya dönüktü. “Tanrı aşkına,” dedi yumuşak bir sesle. “Harry. Neler oldu?”

Dudaklarım uyuşmuştu ve bütün vücudum donduğu için titriyordum. “Büyük. B-bir şey ona saldırmış. Sonra üzerine bir büyük yerleştirmiş. O-onu yakmak zorunda kaldım. Ateş ruh dünyasında bile yakar. Ö-özür dilerim.”

Silahı kılıfına sokarak bana baktı. “İyi misin?”

Titremeye devam ediyordum. “M-Micky nasıl?”

Murphy odayı katetti ve bir elini Micky’nin alnına koydu. “Ateşi düşmüş,” dedi. Hafif bir sesle, “Mick?” diye seslendi. “Hey, Malone. Benim, Murph. Beni duyabiliyor musun?”

Micky kıpırdandı ve gözlerini kırpıştırarak açtı. “Murphy?” dedi alçak sesle. “Neler oluyor?” Gözleri yorgunluktan yine kapandı. “Sonia nerede? Ona ihtiyacım var.”

“Onu çağırıyorum,” dedi Murphy. “Burada bekle. Dinlen.”

“Bileklerim acıyor,” diye mırıldandı Micky.

Murphy başını çevirip bana bakınca başımı eğdim. “Artık düzelecektir.” Murphy kelepçelerini çözdü, ama Micky çoktan derin, bitkin bir uykuya dalmış gibiydi.

Murphy onun üzerini örttü ve alnına düşmüş saçını arkaya attı. Sonra yanımda diz çöküp, “Harry,” dedi. “Sen...”

“Bok gibi görünüyorum,” dedim. “Evet, biliyorum. Dinlenmeye ihtiyacı olacak Murph. Sükunete. Biri onun içini çok fena parçalamış.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Sanki... Yakın birinin ölmesi gibi. Ya da biriyle ilişkinin sona ermesi gibi. İçini parçalıyor. Duygusal acı. Micky’nin başına gelen de buna benziyor. Biri içini parçalamış.”

“Bunu yapan ne?” diye sordu Murphy. Sesi alçak ama çeklik kadar sertti.

“Henüz bilmiyorum,” dedim. Titreyerek gözlerimi kapadım ve başımı duvara yasladım. “Ben ona Kâbus diyorum.”

“Onu nasıl öldürürüz?”

Başımı iki yana salladım. “O konuda çalışıyorum. Şimdilik benden birkaç adım önde.”

“Lanet olsun,” dedi Murphy. “Bazen kovalamaca oynamaktan usanıyorum.”

“Evet. Ben de.”

Koridordan yine ayak sesleri geldi ve Sonia Malone odaya daldı. Micky’nin sessizce yattığını gördü ve hassas hareketlerle, sanki havayı çok fazla kımıldatmaktan korkarmış gibi yanına gitti. Yüzüne, incelen saçlarına dokununca Micky kadının eline uzanacak kadar uyandı. Sonia Micky’nin elini sıkıca tuttu, parmaklarını öptü ve başını eğerek alnını adamın alnına dayadı. Hüngür hüngür ağladığını duydum.

Murphy ile bakıştık ve ortak bir kararla Micky ile Sonia’yı yalnız bırakmak için doğrulduk. Murphy’nin bana yardımcı olması gerekti. Her yanımda ağrıyordu ve kendimi kemiklerim donmuş gibi hissediyordum. Yürümek zordu, ama Murphy bana yardımcı oldu.

Sonia ile Micky’ye son bir defa baktım, sonra sessizce kapıyı kapadım.

“Sağol Harry,” dedi Murphy.

“Her zaman. Biz dostuz Murph. Ve zor durumdaki hanımlara yardımcı olmayı hep isterim.”

Bana bir bakış attı. Beyzbol şapkasının siperliği altındaki gözlerinde bir ışıltı vardı. “Sen şövenist domuzun tekisin Dresden.”

“Aç bir şövenist domuz,” dedim. “Karnım zil çalıyor.”

“Daha sık yemelisin fasulye sırtığı.” Murphy beni en üst basamağa oturttu ve, “Burada bekle. Sana bir şeyler getireceğim,” dedi.

“Fazla uzun sürmesin Murph. Yapacak işlerim var. Bunun sorumlusu olan yaratık günbatımında ortaya çıkıyor.”

Duvara yaslanıp gözlerimi kapadım. Ölü hayvanları, ezilmiş otomobilleri ve Micky Malone’un acı içindeki ruhunun çevresine dolanmış donuk telleri düşündüm. “Bu Kâbus’un neyin nesi olduğunu bilmiyorum. Ama onu bulacağım. Ve öldüreceğim.”

“Çok iyi dedin,” dedi Murphy. “Yardıмым dokunabilecekse söylemen yeter.”

“Sağol Murph.”

“Önemli değil. Şey, Harry?”

Gözlerimi açtım. Şüpheli bir ifadeyle beni seyrediyordu. “Odaya girdiğimde, bir an... bir an bana dikkatle baktın. Hayatımda gördüğüm en tuhaf yüz ifadesiyle baktın. Ne görmüştün?” diye sordu.

“Söyleseydim gülerdin,” dedim. “Git de bana yiyecek bir şey getir.”

Burnundan soludu, dönüp merdivenden indi ve ilk katta

dolaşan heyecanlı Özel Soruşturmalar birimi memurlarına durumu açıklamaya koyuldu. Zihin gözümle gördüğüm parlak ve keskin görüntüyü hatırlayarak gülümsedim. Koruyucu melek Murphy bir gazap ateşi içinde kapıdan içeri giriyordu. İşte bu hatırlamaya hiçbir itirazımın olmayacağı bir görüntüydü. Kimi zaman şansınız yaver gider.

Ama sonra o dikenli teli, gördüğüm ve kısa süre hissettiğim berbat acıyı düşündüm. Son zamanlarda musallat olan hayaletler de aynı dertten mustarıptı. Ama bunu onlara yapan kimdi? Ve nasıl yapıyordu? O işkence büyüünde kullanılan kuvvetler daha önce gördüğüm ya da hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bir ruhun veya ölümlünün üzerine yerleştirelebilen ve aynı sonuçları ortaya çıkaran bir büyüden bahsedildiğini hiç duymamıştım. Bunun mümkün olduğunu bile düşünmezdim. Nasıl yapıyordu?

Daha önemlisi, bunu kim yapıyordu? Ya da ne?

Orada ürpererek, ağrılar çekerek tek başıma oturdum. Bu işi kişisel almaya başlıyordum. Malone bir müttefikti, benle beraber kötü adamlara meydan okumuş biriydi. Üzerinde düşündükçe daha sinirleniyordum ve kararım kesinleşiyordu.

Dünyamıza geçen bu Kâbus'u bulacak ve yok edecektim.

Sonra da onu kimin ya da neyin yarattığını bulacaktım.

Tabii önce o seni bulmazsa Harry, diye düşündüm kendi kendime.

ON DÖRT

“Hayır,” dedim telefona. Pardösümü bir sandalyeye atıp kanepeye uzandım. Güneş ışığının duvarların tepesindeki basık pencerelerden girdiği dairem gölgelerle doluydu. “Henüz fırsatım olmadı. Özel Soruşturmalar’dan Micky Malone’a yapılan bir büyüü kaldırmak için birkaç saat uğraşmam gerekti. Biri ruhunun çevresine dikenli tel dolamış.”

“İsa adına,” dedi Michael. “Şimdi nasıl? İyi mi?”

“İyi olacak. Ama gün ışığının ilk dört saatini kaybettim.” Ona Mort Lindquist’i, günlüklerini, ayrıca Dedektif Malone’un evinde olanları anlatım.

Michael, “Bu Lydia’yı bulmak için fazla zaman kalmadı Harry,” diye onayladı. “Altı saate kadar güneş batacak.”

“Üzerinde çalışıyorum. Bob’u araştırması için dışarı gönderdikten sonra ben de dışarıda şansımı deneyeceğim. Kaplumbağa’yı geri aldım.”

Michael’in sesi şaşkınlık doluydu. “El koyulmamış mıydı?”

“Murphy benim için halletti.”

Hayal kırıklığıyla, “Harry,” dedi Michael. “Arabamı geri alabilmen için kanunları mı çiğnedi?”

“Hem de nasıl,” dedim. “Bana bir iyilik borçluydu. Michael, Ulu Tanrı *benim* her yere zamanında gitmemi sağlamıyor. Bir otomobile ihtiyacım var.”

Michael içini çekti. “Şimdi bunu tartışacak vakit yok. Onu bulursam seni ararım –ama çok şansım yok gibi.”

“Hiç anlayamıyorum. Bu yarattığın o kızla nasıl bir ilgisi olabilir? Onu bulmamız ve aradaki bağlantıyı çözmemiz gerekiyor.”

“Son zamanlardaki bozulmalardan Lydia sorumlu olabilir mi?”

“Sanmıyorum. Bugün karşılaştığım büyü... hiç öylesini görmemiştim. Sanki...” Hatırlayınca ürperdim. “Yanlıştı Michael. Soğuktu. Ve...”

“Kötücül müydü?” diye sordu.

“Belki. Evet.”

“Pek çok kişinin söylediğinin aksine kötülük diye bir şey vardır Harry. İyilik de olduğunu unutma yeter.”

Rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim. “Murphy polislere haber saldı –eğer devriye yapan arkadaşlarından biri Lydia’nın eşkaline uyan bir kız görürse bize bildirecek.”

“Harika,” dedi Michael. “Gördün mü Harry? Dedektif Malone’a yardım etmek için vakit kaybetmenin bize çok yardımı dokunuyor. Bu pek olumlu bir tesadüf değil mi?”

“Evet, Michael. Tanrı’nın yardımı, falan filan. Beni ararsın.”

“Tanrı’ya *falan filan* deme Harry. Bu saygısızca. Tanrı seninle olsun.” Sonra telefonu kapadı.

Pardösümü kaldırdım, güzel ve ağır pazen cübbemi çıkarıp giydim, sonra güney duvarının altındaki kilimin yanına gittim. Kilimi menteşeli kapının üzerinden çektim ve kapıyı kaldırarak açtım. Bir gaz lambası alıp yaktım ve fitilini parlak bir aleve ayarladım, sonra katlanır ahşap merdivenden alt bodruma inmeye hazırlandım.

Telefon yine çaldı.

Duymazdan gelmeyi düşündüm. Israrla yeniden çaldı. İçimi çektim, kapıyı kapadım, kilimi yeniden yerine çektim ve telefonu beşinci çalışında açtım.

“Ne?” dedim acımasızca.

“Hakkını vermeliyim Dresden,” dedi Susan. “Ertesi gün bir kızı nasıl cezbedeceğini gerçekten iyi biliyorsun.”

Derin bir nefes verdim. “Özür dilerim Susan. Çalışıyorum ve... pek iyi gidiyor sayılmaz. Bir sürü soru var ve hiç cevap yok.”

“Of,” dedi. Arkadan biri bir şey söyleyince mırıltıyla bir cevap verdi. “Gününi daha da zorlaştırmak istemiyorum, ama senin ve Özel Soruşturmalar’ın birkaç ay önce hakkından geldiği o adamın ismini hatırlıyor musun? Hani şu ritüel katili?”

“Ah, tamam. O...” Gözlerimi kapayıp hafızamı eşeledim. “Leo bilmemne. Cravat, Camner, Conner. Avcı Kraven. Aslında ismini öğrenmedim. Çağırdığı iblis üzerinden izini buldum ve böylece onu yakaladım. Sonra da belgelerin doldurulmasını beklemeden Michael’la birlikte oradan ayrıldık.”

“Kravos mu?” diye sordu Susan. “Leonid Kravos?”

“Evet, sanırım o olabilir.”

“Harika,” dedi. “Süper. Sağol Harry.” Sesi biraz gergin ve heyecanlı geliyordu.

“Şey. Bana neler döndüğünü söyleyebilir misin?” diye sordum.

“Üzerinde çalıştığım bir haber,” dedi. “Bak, şu anda elimde sadece söylentiler var. Somut bir şey bulur bulmaz anlatırım.”

“Anlaştık. Zaten şu anda başka bir şeye odaklanmış durumdayım.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Tanrım, umarım olmaz,” dedim. Telefonu kulağıma biraz yaklaştırdım. “Dün gece iyi uyudun mu?”

“Belki,” diye takıldı. “O kadar tatminsiz kaldığımda gevşemem gerçekten zor oluyor, ama apartmanın öyle soğuk ki insan adeta kış uykusuna yatıyor.”

“Eh, evet. Bir dahaki sefer çok daha soğuk olmasını sağla-
rım.”

“Şimdiden ürperdim,” diye mırladı Susan. “Bu akşam arayabilirsem arayayım mı?”

“Burada olmayabilirim.”

İçini çekti. “Anlıyorum. Umduğumu değil bulduğumu yerim. Tekrar sağol Harry.”

“Ne zaman istersen.”

Vedalaştık, sonra telefonu kapadım ve alt bodruma inen merdivene döndüm. Gizli kapıyı ortaya çıkarıp açtım, feneri elime aldım ve katlanır merdivenden aşağı indim.

Laboratuvarımı ne kadar düzene sokmaya çalışsam da asla toplanmıyordu. İçindeki malzemeler giderek artıyordu. Üç duvarda tezgahlar ve raflar sıralanmıştı. Odanın merkezinde

ki uzun masanın her iki kenarında yan yan geçmeye yetecek kadar boşluk vardı. Merdivenin yanındaki gazyağı ısıtıcısı yerin altındaki soğuğu biraz olsun kırıyordu. Masanın diğer ucundaki zemine pirinç bir halka monte etmişim –bir çağırma dairesi. Laboratuvardaki döküntüleri daireden uzak tutmam gerektiğini zor yoldan öğrenmişim.

Döküntü. Teknik olarak laboratuvardaki her şey yararlıydı ve bir amaca hizmet ediyordu. Solgun, çürüyen deri kapakları ve ağır küf kokulu eski kitaplar, yeniden takılabilir kapakları olan plastik kaplar, şişeler, kavanozlar, kutular –hepsinin içinde ya şimdi ya da eskiden ihtiyaç duyduğum malzemeler vardı. Not defterleri, onlarca kurşun ve tükenmez kalem, tel raptiye ve zimbalar, dalgalı ve kargacık burgacık el yazımıyla kaplı kağıt tomarları, kurutulmuş küçük hayvan cesetleri, ucuz kitaplarla çevrili bir insan kafatası, mumlar, eski bir savaş baltası, hepsinin bir önemi vardı. Ama çoğunun ne işe yaradığını hatırlamıyordum.

Kapağını açtığım lambayla odanın çevresindeki yaklaşık bir düzine mumu, ardından gazyağı ısıtıcısını yaktım. “Bob,” dedim. “Bob, uyan. Hadi, yapacak işlerimiz var.” Altın ışık ve mum alevleriyle sıcak mumun kokusu odayı doldurdu. “Ciddiyim Bob. Fazla zaman yok.”

Kafatası rafında kıpırdandı. Boş göz yuvalarındaki iki tuncumsu alev noktası canlandı. Beyaz çenesi bir esnemeyle açıldı ve ağzının içinden bu görüntüye uygun bir ses geldi. “Yıldızlar ve Taşlar adına Harry,” diye mırıldandı kafatası. “Bu insanlık dışı. Daha güneş batmadı bile.”

“Mızıldanmayı kes Bob. Hiç havamda değilim.”

“Havanda değilsin. Bense bitkinim. Artık sana yardım edebileceğimi sanmıyorum.”

“Kabul edilemez,” dedim.

“Ruhlar bile yorulur Harry. Dinlenmem gerekiyor.”

“Öldüğümde dinlenmek için yeterince zamanın olacak.”

“Tamam öyleyse,” dedi Bob. “Çalışmamı istiyorsan bir anlaşma yapalım. Susan’ın bir sonraki ziyaretinde ben de tanık olmak istiyorum.”

Burnumdan soludum. “Lanet olsun Bob, hiç seksten başka bir şey düşünmez misin? Hayır. Susan’la beraberken zihnime girmene izin veremem.”

Kafatası bir lanet okudu. “Bir sendika olmalı. Sözleşmemi yeniden müzakere edebiliriz.”

Homurdandım. “İstediğin zaman anayurduna dönebilirsin Bob. Hiç çekinme.”

“Hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandı kafatası. “Sorun değil.”

“Yani, hâlâ Kış Kraliçesi ile o anlaşmazlık meselesi var, ama...”

“Sorun değil dedim.”

“Muhtemelen artık korumama ihtiyacın yoktur. Eminim Kış Kraliçesi birkaç yüzyıl boyunca sana işkence etmek yerine oturup meseleyi çözmeyi tercih edecektir...”

“Sorun değil dedim,” dedi Bob göz yuvaları alevlenerek. “Yemin ediyorum bazen aşağılık herifin teki oluyorsun Dresden.”

“Evet,” diye onayladım. “Uyanabildin mi?”

Kafatası düşünceli bir hareketle bir yana eğildi. “Biliyor

musun,” dedi. “Uyandım.” Göz yuvaları tekrar bana odaklandı. “Öfkenin zihin açıcı etkisi oluyor. Çok kurnazcaydı.”

Nispeten temiz bir not defteri ve bir kurşunkalem aldım. Merkezdeki masanın üzerinde yer açmam biraz zaman aldı. “Yeni bir şeylerle karşılaştım. Belki bana yardım edebilirsin. Ayrıca aramam gereken kayıp biri var.”

“Tamam, başla bakalım.”

Eski püskü tahta tabureye oturdum ve sıcak tutan cübbe-me biraz daha sarındım. İnanın bana, büyücüler dramatik etki için cübbe giymezler. Tek sebep laboratuvarlarını yeterince ısıtamamalarıdır. Avrupa’da hâlâ taş kulelerde oturan büyücüler biliyorum. Düşüncesi bile ürpertiyor.

“Pekala,” dedim. “Ne bilgi verebilirsen ver.” Sonra Agatha Haggleshorn’dan başlayıp Lydia ve kayboluşuyla, Mort Lindquist ile konuşmamla ve onun Kâbus’tan bahsetmesiyle devam ederek olanları özetledim, son olarak zavallı Micky Malone’a yapılan saldırıyı anlattım.

Bob ıslık çaldı. Dudakları olmayan biri için bu hiç de kolay numara değildir. “Bakalım doğru anlamış mıyım? Bu yaratık, bu şey iki haftadır güçlü ruhlara bu dikenli tel büyüsüyle işkence ediyor. Kutsal arazide bir şeyleri parçaladı. Son olarak da birinin eşliğini aşip ona bir işkence büyüsü yaptı, hı?”

“Doğru anlamışsın,” dedim. “O halde ne tür bir hayaletle karşı karşıyayız ve onu kim çağırmış olabilir? Ve bu kızın onunla bağlantısı nedir?”

Ciddi bir ses tonuyla, “Harry,” dedi Bob. “Buna bulaşma.” Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Ne?”

“Belki de bir tatile gidebiliriz –Fort Lauderdale’e. Orada uluslararası mayo yarışması var, gidip onu...”

İçimi çektim. “Bob, öyle bir şeye vaktim...”

“Seyahat acentasında çalışan birinin ruhunu birkaç günlüğüne ele geçirmiş birini tanıyorum. O bize ucuza bilet bulabilir. Ne diyorsun?”

Kafatasına dikkatle baktım. Bob’u iyi tanımasam, onun... tedirgin olduğunu düşünürdüm. Bu mümkün müydü ki? Bob insan değildi. Bir ruh, Yok Diyar’dan gelen bir varlıktı. Kafatası yaşam alanı, evinden uzaktaki eviydi. İçinde kalmasına izin veriyor, onu koruyor ve yardımı, olağanüstü hafızası ve büyü kanunları hakkındaki bilgisi karşılığında ona arada bir değersiz aşk romanları alıyordum. Bob aynı anda hem bir kayıt bilgisayarı hem de kişisel bir asistandı, tabii zihninin elinizdeki meseleye yoğunlaşmasını sağlayabilirsiniz. Yok Diyar’daki binlerce varlığı, yüzlerce büyü tarifini, iksirler, tılsımlar ve büyü yapıları için düzinelerce formülü bilirdi.

Hiçbir ruh kayda değer bir gücü olmadan bu kadar fazla bilgiye sahip olamazdı. O halde neden bu kadar korkmuştu?

“Bob, neden bu kadar tedirgin olduğunu bilmiyorum, ama daha fazla zaman kaybedemeyiz. Güneş birkaç saate kadar batacak ve o şey Yok Diyar’dan bu dünyaya geçip başka birilerine zarar verecek. Onun ne olduğunu, nereye gidebileceğini ve kıcını nasıl tekmeleyeceğimi bilmem gerekiyor.”

“Siz insanlar,” dedi Bob. “Asla tatmin olmuyorsunuz. Hep bir sonraki tepenin arkasındakileri öğrenmek, bir sonraki kutuyu açmak istiyorsunuz. Harry, nerede durulması gerektiğini öğrenmen gerekiyor.”

Bob'a bir an bakakaldım, sonra başımı iki yana salladım. "En basitten başlarız ve adım adım ilerleriz."

"Lanet olsun Harry."

"Hayaletler," dedim. "Hayaletler ruhlar dünyasında yaşayan varlıklardır. Bir kişinin ölüm anında bıraktığı izlenimlerdir. İnsanlara ya da senin gibi bilinçli ruhlara benzemezler. Değişmezler, büyümmezler, sadece *orada* kalır ve öldüklerinde yaşadıkları duyguyu sürekli yaşarlar. Zavallı Agatha Hagglet-horn gibi. Aklını kaçırmıştı."

Kafatası göz yuvalarını öte yana çevirdi ve hiçbir şey söylemedi.

"Yani ruh varlıklarıdır. Çoğunlukla görünmezler, ama eğer yeterince güçlüyseler ektoplazmadan kendilerine bir beden yapabilir ve gerçek dünyada ortaya çıkabilirler. Kimi zaman da zar zor fiziksel bir varlığa sahip olurlar –sadece soğuk bir noktada ya da bir rüzgar esintisinde ya da bir seste var olurlar. Doğru mu?"

"Vazgeç Harry," dedi Bob. "Konuşmuyorum."

"Her çeşit şeyi yapabilirler. Cisimleri etrafa atabilir, mobilyaları yığabilirler. Hayaletlerin bir süreliğine güneşin önünü kestiği, küçük depremlere, türlü türlü sorunlara yol açtığı belgelenmiş olaylar vardır –ama bunlar asla rastgele değildir. Hep bir amaçları vardır ve bu ölümleriyle ilgili bir şeydir."

Bob bir şeyler eklemek üzere kıpırdandı, ama çenesini çattırıyla tekrar kapadı. Sırıttım. Bu bir bilmeceydi. Hiçbir zekâ ruhu bilmeceye karşı koyamaz.

"Yani eğer biri giderken yeterince güçlü bir iz bırakırsa

güçlü bir hayalet ortaya çıkar. Baş belası demek istiyorum. Belki bu Kâbus gibi.”

Bob isteksizce, “Belki,” diye kabul etti, sonra kendisini çevirerek tamamen benden öte yana döndü. “Seninle hâlâ konuşmuyorum Harry.”

Kurşunkalemimi boş kâğıt sayfasının üstünde tıklattım. “Tamam. Bu varlığın Yok Diyar ile dünya arasındaki sınırı karıştırdığını biliyoruz. Ruhların bu tarafa geçmesini kolaylaştırıyor, o yüzden de son günlerde çok fazla hayalet musallat oldu.”

Bob, “Öyle olmak zorunda değil,” diye cıvıladı. “Belki de konuya yanlış açıdan bakıyorsundur.”

“Nasıl?” diye sordum.

Dönerek benimle tekrar yüzleşti. Gözlerindeki ışıklar parlıyordu ve sesi hevesliydi. “Başka biri bu ruhları harekete geçiriyor Harry. Belki de onların havuzda sıçrayıp dalgalar oluşturmalarını sağlamak için onlara işkence etmeye başlamıştır.”

Bu yeni bir fikirdi. “Yani büyük ruhları dürtüp harekete geçirerek çalkantı yaratmalarına neden oluyordur diyorsun.”

“Tam üstüne bastın,” dedi Bob. Sonra ağzı hâlâ açıkken ne yaptığının farkına vardı. Yüzünü ters öne çevirdi ve kemikli alnını duvara vurmaya başladı. “Budalanın tekiyim ben.”

“Yok Diyar’ı karıştırıyor demek,” dedim düşünceli bir sesle. “Ama bunu kim yapar? Ve neden?”

“İşte onu bilemedim. Büyük gizem. Asla öğrenemeyeceğiz. Bira içme zamanı.”

“Yok Diyar’ı karıştırmak bir şeyin bu dünyaya geçmesini kolaylaştırır,” dedim. “Yani... Bu işkence büyülerini yerleştiren her kimse bir şeyin önünü açmak istiyor.” Ölü hayvanla-

rı ve ezilmiş otomobilleri düşündüm. “Büyük bir şey.” Titreyen, çıldırmış Micky Malone’u düşündüm. “Ve gittikçe güçleniyor.”

Bob yeniden bana baktı, sonra içini çekti. “Pekala,” dedi. “Tanrılar aşkına, hiç mi vazgeçmezsın Harry?”

“Asla.”

“O zaman sana yardım etsem iyi olacak. Burada neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun. Ve bu işe bilgin olmadan bulaşırsan gün doğmadan ölmüş olursun.”

ON BEŞ

“Gün doğmadan ölmüş olurum demek,” diye tekrarladım. “Yıldızlar adına Bob, hazır melodram havası katmışken neden iyice abartıp balıklarla uyuyacağımı söylemiyorsun?”

“O işe yetecek kadar büyük bir parçanın kalacağından emin değilim,” dedi Bob ciddiyetle. “Harry, şu varlığa bir bak. Yaptıklarına bak. Bir eşiği aştı.”

“Ne olmuş?” dedim. “Birçok şey aşabilir. O kurbağa iblisi hatırlıyor musun? Eşiğimi geçmiş ve bütün evi tarumar etmişti.”

“Bir defa, Harry,” dedi Bob, “sen bekarsın. Çok da güçlü bir eşiğin yok. Ama Malone bir aile adamıydı.”

“Yani?”

“Yani evinin çok daha fazla önemi var. Kaldı ki, kurbağa iblis içeri girdikten sonra olanlar fiziksel etkileşimden ibaretti. Eşyaları parçaladı, asitli tükürük fırlattı, o tür şeyler işte. Ruhunu parçalamaya veya sana tılsım uygulayıp büyü bir uykuya yatırmaya çalışmadı.”

“Sanki çok önemli bir ayrım Bob.”

“Önemli. Malone’un evine girmeden önce davet edilmeyi istedin mi?”

“Evet,” dedim. “Sanırım istedim. Nezaket gereğidir ve...”

“Ve davetsiz girdiğin bir evde büyü yapman daha zor olur. Bir eşiği davet edilmeden geçersen gücünün büyük kısmını kapıda bırakırsın. Ölümlü olduğun için seni o kadar fazla etkilemez, ama yine de üzerinde küçük etkileri olur Harry.”

“Ve eğer tamamen ruhani bir yaratık olsaydım,” dedim.

Bob onayladı. “Daha fazla etkisi olacaktı. Eğer bu Kâbus dediğin gibi hayaletse eşik onu aniden durdurmuş olmalıydı –ve onu geçebilseydi bile bir ölümlüyü o kadar kötü şekilde yaralamaya yetecek gücü kalmamış olmalıydı.”

Kaşlarımı çatarak yine kalemimi tıkırdattım ve kâğıda notlar alarak her şeyi kaydetmeye çalıştım. “Ve kesinlikle Malone’a öyle bir büyü yapacak kadar gücü kalmamış olmalıydı.”

“Kesinlikle.”

“Peki bunu *nasıl* bir varlık yapabilir Bob? Burada neyle karşı karşıyayız?”

Bob gözlerini huzursuzca odada dolaştırdı. “Ruh dünyasından gelen iki şeyden biri olabilir. Bilmek istediğinden emin misin?” Ona dik dik baktım. “Tamam, tamam. Yeterince büyük bir şey olabilir. O kadar büyüktür ki, küçük bir oranı bile Malone’a saldırmaya ve ona o büyüü yapmaya yeter. Belki de birinin meydana çıkardığı bir tanrıdır. Hecate, Kali ya da Eskiler’den biri.”

“Hayır,” dedim düz bir sesle. “Bob, eğer bu varlık o kadar çetin ceviz olsaydı insanların otomobillerini kırıp dökmez,

yavru kedileri parçalamazdı. Tanrısal bir kötülük olduğunu düşünmüyorum. Sadece sinirlenmiş.”

“Harry, eşiği aştı,” dedi Bob. “Hayaletler bunu *yapmaz. Yapamazlar!*”

Ayağa kalktum ve çağırma dairemin küçük açık alanında volta atmaya başladım. “Eskiler”den biri değil. Öyle bir şey olsa dünyanın dört bir yanındaki koruyucu büyüler çılgına döner, Kapı Bekçisi’ni ve Konsey’i haberdar ederlerdi. Hayır, bu olay yerel.”

“Harry, eğer yanılıyorsan...”

Parmağımı Bob’a doğrulttum. “Eğer *haklıysam*, bu, dışarıda şehrimle uğraşan bir canavar olduğu ve biri daha incinmeden bir şeyler yapmaya mecbur olduğum anlamına gelir.”

Bob içini çekti. “Bir eşiği rahatça geçti.”

“Yani...” dedim volta atarken. “Belki de eşiği aşmanın başka bir yolunu buldu. Ya davet edildiyse?”

“Nasıl davet edilmiş olabilir ki?” dedi Bob. “Ding dong, Ruh Yiyici Ev Teslimatı, içeri girebilir miyim?”

“Dalga geçme,” dedim. “Ya Lydia’yı aldıysa? Kız bir kez kiliseden çıktıktan sonra varlığa karşı korunamamış olabilir.”

“Ruhunu ele geçirmiş olabilir mi diyorsun?” dedi Bob. “Olabilir sanırım –ama senin tılsımını takıyordu.”

“Eğer bir eşiği aşabiliyorsa, belki tılsımı da aşmayı başarmıştır. Malone’un evine gider, çaresiz bir tavır takınır ve içeriye davet edilir.”

“Belki.” Bob kabul edilebilir bir yüz buruşturma taklidi yaptı. “Ama neden küçük hayvanların içini dışına çıkarıyor?”

Burada çok fazla tahminde bulunuyoruz. İşin içinde bir sürü belki var.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hayır, içimden bir his haklı olduğumu söylüyor.”

“Bu cümleyi daha önce de söyledin. O madencilik şirketi için ‘zeki dinamit’ yapmaya çalışmanı hatırlıyor musun?”

Yüzümü buruşturdum. “O hafta iyi uyumamıştım. Hem yangın söndürme fiskiyeleri devreye girmişti.”

Bob kıkırdadı. “Ya uçabilmek için o süpürgeyi büyülemeye çalışmanı? Onu hatırlıyor musun? Kaşlarından çamuru temizlemenin bir sene süreceğini düşünmüştüm.”

“Lütfen konuya odaklanır mısın?” diye veryansın ettim. Zihnimin aşırı düşünmekten patlamasını önlemek için ellerimi başımın her iki yanına bastırdım ve gerçeklere uymayan teorileri eledim. “Yalnızca iki olasılık var. Bir çeşit tanrı benzeri varlıkla karşı karşıya olabiliriz. Durum buysa hapı yuttuk demektir.”

“Ve Absürd Hafife Alma Ödülü Harry Dresden’e gidiyor.”

Ona dik dik baktım. Parmağımı kaldırarak, “Veya,” dedim, “bu yaratık bir ruh, daha önce gördüğümüz bir şeydir ve bildiğimiz kurallar dahilinde aldatmacaya başvuruyordur. Her halükarda sanırım Lydia söylediğinden daha fazlasını biliyor.”

“Vay canına, bir kadın Kaptan Şövalye’den istifade ediyor. Kimin aklına gelirdi?”

“Peh,” dedim. “Eğer onu bulup bildiklerini öğrenebilirim, yaratığı bugün haklayabilirim.”

Tatlı bir sesle, “Üçüncü ihtimali unutuyorsun,” dedi Bob.

“Belki de ikimizin de anlamadığı bir yaratıktır ve sen de cehalet içinde Kharybdis’in¹ ağzına doğru yol alıyorsundur.”

“Ne kadar da yüreklendiricisin,” deyip bileziği taktım, yüzüğü parmağıma geçirdim ve her ikisinin içindeki sessizce mırıldanan gücü hissettim.

Bob her nasılsa kaşlarının tepesini sağa sola oynattı. “Hey, hiç Kharybdis’e meydan okumadın. Planın nedir?”

“Lydia’ya Ölü Adam Tılsımı’mı ödünç vermiştim,” dedim.

“Onu yapmak için sarf ettiğimiz onca çabadan sonra oynaşan ilk kıza verdiğine hâlâ inanamıyorum.”

Somurttum. “Tılsım hâlâ kızdaysa ona yönelecek bir büyü yapabilirim. İnsanların evlilik yüzüklerini bulurkenki gibi.”

“Harika,” dedi Bob. “Onlara günlerini göster Harry. Şatoya saldırırken iyi eğleneler.”

“Dur bakalım,” dedim. “Tılsım kızın üstünde olmayabilir. Eğer Kâbus ile işbirliği yapıyorsa tılsımı benden aldıktan sonra hemen bir yere atmış olabilir. İşte sen orada devreye gireceksin.”

“Ben mi?” diye ciyakladı Bob.

“Evet. Dışarı yöneleceksin, sokaklara çıkacaksın ve bütün tanıdıklarınla konuşup kıza günbatımından önce ulaşıp ulaşamayacağımıza bakacaksın. Sadece iki saatimiz kaldı.”

Bob, “Harry, güneş henüz batmadı. Yorgunum. Bir çiğ damlası perisi gibi ortalıkta gezinemem,” diye karşı çıktı.

“Mister’ı al,” dedim. “Vücudunu kullanmana aldırıyor.

1) Kharybdis: Mitolojide Sicilya ile İtalya arasındaki Messine’de yaşadığını inanılan iki deniz canavarından biri. -çn

Hem, egzersize ihtiyacı var. Ölümüne sebep olma yeter.”

“Heyo,” dedi Bob. “Bir kere daha deliğin içine sevgili dostlar,’ öyle mi? Harry, sakın işini bırakıp motivasyon konuşmacısı olma. Dışarı çıkmama izin veriyor musun?”

“Evet,” dedim, “yalnızca bu görev için. Yine kadın soyunma odalarında sinsice dolaşarak vakit kaybetme.”

Mumları ve ısıtıcıyı söndürüp merdiveni çıkmaya başladım. Bob da ısıltılı, mum ışığı renginde bir bulut halinde kafatasının göz yuvalarından dışarı süzüldü ve merdivenden yukarı aktı. Bulut, sönmeye yüz tutmuş alevin yakınındaki Mister’in kestirdiği ılık noktanın üzerine süzülüp kedinin gri postundan içeri sızdı. Mister doğrulup sarı-yeşil gözlerini kırparak bana baktı, gerindi ve koca kuyruğunu ileri geri salladıktan sonra sitem dolu bir miyavlama koyverdi.

Mister’a ve Bob’a yüzümü buruşturarak pardösümü giydim, patlatma çubuğumu ve malzeme dolu eski, siyah bir doktor çantasından bozma ruh çıkarma çantamı aldım. “Hadi çocuklar,” dedim. “İz üstündeyiz. Avantaj bizde. Ne ters gidebilir ki?”

ON ALTI

İnsanları bulmak zordur, özellikle de bulunmak istemediklerinde. Aslında o kadar zordur ki, tahminlere göre Amerika Birleşik Devletleri'nde her sene neredeyse bir milyon kişi iz bırakmadan ortadan kaybolur. Bu insanların çoğu asla bulunamaz.

Lydia'nın bu istatistiklere girmesini istemiyordum. Ya kötü adamlardan biriydi ve beni enayi yerine koymuştu ya da yardımına ihtiyacı olan bir kurbandı. Eğer ilk seçenek doğruysa, onunla yüzleşmek istiyordum –yalan söyleyerek beni belaya bulaştırmaya çalışan insanlardan nefret ederim. İkinci seçenek doğruysa da, muhtemelen Chicago'da kıza yardımı olabilecek tek kişiydim. Çok büyük ve bol kaslı bir ruh onu ele geçirmişse çıkarılması gerekirdi.

Lydia, Peder Forthill'in yanından ayrıldığı zaman yayandı ve çok parası olduğunu da sanmıyordum. Başka bir kaynak bulmadığı varsayılırsa, hâlâ Bucktown/Wicker Park bölgesinde olmalıydı, bu yüzden Mavi Kaplumbağa'yı o yöne sürdüm.

Kaplumbağa artık mavi değil. Kapıların pençelerle parçalandığı, kaput da ortasına koca bir delik açılarak cürufa çevrildiği için değiştirilmeleri gerekmişti. Kaplumbağa'yı çoğu gün çalışır halde tutabilen tamircim Mike hiçbir soru sormamıştı. Bu parçaları diğer Volkswagen'lerden aldığı parçalarla değiştirmişti, yani Mavi Kaplumbağa teknik olarak mavi, kırmızı, beyaz ve yeşildi. Ama koyduğum isim kalmıştı.

Sürerken soğukkanlılığımı elimden geldiğince korumaya çalıştım. Büyücü olmamdan ileri gelen teknolojik aygıtları bozma özelliğim tedirgin, sinirli veya korku içinde olduğumda daha kötüleşir. Nedenini sormayın. Bu yüzden hedefime, Wicker Park'ın yanındaki park şeritlerine ulaşana kadar duygularımı bastırmaya çalıştım.

Arabadan çıkarken canlı bir esinti pardösümü uçuşturdu. Sokağın bir yanındaki yüksek şehir evleri ve bir çift apartman, batı düzlüklerine doğru inmeye başlayan güneş ışığında parlıyordu. Bu arada Wicker Park'taki ağaçların gölgeleri de boğazıma doğru sürünen siyah parmaklar gibi uzanıyordu. İyi ki bilinçaltım sembolik olarak aşırı duyarlı değil. Parkta gençler ve çocuklu anneler vardı. Sokaklarsa işlerinden çıkmış, bölgedeki bir sürü havalı restorana, bara ve kafeye doğru yürüyen iş kıyafetleri içindeki insanlarla doluydu.

Ruh çıkarma çantamdan bir tebeşir parçası, bir de ayarlamaya çatalı aldım. Etrafa göz attım, sonra kaldırımda çömelip tebeşir parçasıyla çevreme bir daire çizdim ve daire tamamlaırken irade çabasıyla kapanmasını sağladım. Bir duyu, cıtır-tılı bir gerilim hissettim ve daire kapanarak yerel büyü enerjilerini örttü, sıkıştırdı ve kımıldattı.

Çoğu büyü hızlı ve kirli değildir. Çirkin bir yaratık yüzünüze sıçramak üzereyken döktürebileceğiniz marifetlere çağırma adı verilir. Bunlarla yapabilecek işler oldukça sınırlıdır ve ustalaşmak da zordur. Çok iyi yapabildiğim sadece iki çağırma büyüm vardı ve çoğu zaman büyüünün kontrolünü kaybetmemek ve salyaları akan canavarla beraber kendimi de patlatmamak için yapay odak noktalarına, örneğin patlatma çubuğuma ya da diğer tılsımlı zımbırtılarımdan birine ihtiyacım olurdu.

Çoğu büyü çok fazla konsantrasyonun ve büyük bir çabanın eseridir. İşte o alanda, yani teürjide iyiyimdir. Teürji geleneksel büyüdür ve tamamen eşyalar veya insanlar arasındaki sembolik bağları çekmekle ve istediğiniz etkiyi elde etmek için enerji harcamakla ilgilidir. Plan yapacak ve bir ritüel, sembolik cisimler ile büyüülü bir daire hazırlayacak bol bol zamanınız olması şartıyla teürjiyle bir sürü şey yapabilirsiniz.

Şimdiye dek, hazırlığımı bitirmemi bekleyecek kadar nazik bir canavarla karşılaşmadım.

Kalkan bileziğimi bileğimden çıkarıp dairenin merkezine koydum –o kanalım olacaktı. Lydia'ya ödünç verdiğim tılsım da çok benzer bir biçimde yapılmıştı, bu yüzden iki bilezik aynı perdede yankılanacaktı. Ayarlama çatalını çıkarıp bileziğin yanına yerleştirdim. Kalkan bileziğin iki ucu çubuğun uçlarına dokunarak tam bir daire oluştuyordu.

Sonra gözlerimi kapadım ve dairede toplanmış enerjiyi çektim. Onu içime aldım, düşüncelerimle kalıba döktüm, istediğim etkiye uygun olarak şekillendirdim ve bu sırada da şiddetle Lydia'ya verdiğim tılsımı düşündüm. Enerji birikti,

birikti ve kulaklarımın vızıldamasına, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Hazır olduğum zaman elimi iki cismin üzerine götürdüm, gözlerimi açtım ve keskin bir sesle, “*Duo et unum*,” dedim. Sözcükleri söylememle beraber enerji hızla içimden dışarı dökülerek beni biraz sersemletti. Ne bir kıvılcım, ne parlak bir ışıltı, ne de özel efektlere para dökülmesini gerektirecek başka bir şey gördüm –yalnızca bir tamamlanma hissine kapıldım ve küçücük, belli belirsiz bir gürültü duydum.

Bileziği koluma geri taktım, ardından ayarlama çubuğunu aldım ve daireyi ayağımla silerek parçaladım. Enerjilerin serbest kalmasından ileri gelen küçük *poplamayı* hissedince doğruldum ve Kaplumbağa’dan ruh çıkarma çantamı aldım. Sonra ayarlama çubuğumu önümde tutarak kaldırım boyunca yürümeye başladım. Birkaç adım ilerledikten sonra yavaşça kendi etrafımda döndüm.

Dönüşümü tamamladığımda, çatal aniden titreşti ve kaba- ca kuzeybatıya döndüğü anda billur bir ses çıkardı. Başımı kaldırıp baktım, çatalın hatlarının ötesine gözümü diktim, ardından on iki adım daha yürüdüm ve elimden geldiği kadar üçgenleme yaptım. İkinci kere ses çıkardığında gösterdiği yöndeki değişiklik aygıt kullanmadan bile fark edilebiliyordu –Lydia oldukça yakında olmalıydı.

“Evet,” deyip ayarlama çubuğunun ses verdiği yöne döndüm ve çubuğu ileri geri savurarak canlı bir tempoyla yürümeye başladım. Parkın diğer ucuna kadar o şekilde devam ettim; o noktada ayarlama çubuğu terk edilmiş, muhtemelen eskiden imalat tesisi olarak kullanılan bir binayı işaret etti.

Binanın alt katında bir çift garaj kapısı ve bir de tahta çakılarak kapatılmış bir ön kapı vardı. En alttaki iki katın çoğu penceresi tahtayla kapatılmıştı. Üçüncü kattaysa gerçekten canı sıkılmış olan azimli vandallar pencereleri taş atarak kırmışlardı ve camların kırık kenarları içerideki karanlığın önünde keskin ve pis buz gibi görünüyordu.

İlk ölçümün on beş metre solunda ve sağında iki kere daha ölçüm yaptım. Her ikisi de doğrudan binayı işaret etti. Bina sessiz ve ürkütücü bir şekilde dikiliyordu.

Ürperdim.

Michael'ı aramak zekice olurdu. Hattâ belki Murphy'yi. Bir telefon bulabilir, onlarla irtibat kurmaya çalışabilirdim. Buraya gelmeleri uzun sürmezdi.

Elbette bu sefer güneş batacaktı. Kâbus eğer Lydia'nın içindeyse ondan ayrılıp serbest kalacaktı. Eğer ona erişebilir, bu yarattığı şimdi içinden çıkarabilirsem, giriştiği bu tahribat silsilesini sona erdirebilirdim.

Eğer, eğer, eğer. Çok fazla eğer vardı. Ama fazla zamanım yoktu. Güneş hızla alçalıyordu. Pardösümün içine uzanıp patlatma çubuğumu çektim, ruh çıkarma çantamla ayarlama çubuğumu aynı elime aldım. Ardından sokağın karşısına, binanın garaj kapılarına yöneldim. Bir tanesini denedim ve şaşkınlıkla yukarı hareket ettiğini gördüm. Sola sağa göz attım, ardından karanlığın içine süzülüp kapıyı arkamdan kapadım.

Gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Oda yalnızca pencerelerdeki kontrplağın altından ve garaj kapılarının kenarlarından içeri sızan solgun ışıkla aydınlanıyordu. Buranın zemin katın neredeyse tamamını kaplayan bir yükleme peronu

olduğu kanaatine vardım. Binayı taş sütunlar ayakta tutuyordu. Bir yerde kırık bir borudan su damlıyordu ve zeminin her yanında gölcükler oluşmuştu.

Yükleme peronunun uzak ucuna, bir zamanlar kamyonetlerin yanaşıp malları yükledikleri ve boşalttıkları bir buçuk metre yüksekliğinde taş bir dayanağın yanına motoru hâlâ tıkırdarak soğuyan yepyeni yan panelli bir minibüs park edilmişti. Minibüsün üstündeki tabelada SUMNER TEKSTİL FABRİKASI yazıyordu.

Patlatma çubuğunu gevşek bir şekilde elimde tutarak minibüse yavaşça yaklaştım. Ayarlama çubuğunu ve gözlerimi gölgelerle dolu odanın dört bir yanında dolaştırdım. Çubuk minibüsün her önünden geçişinde mırıldanıyordu.

Beyaz minibüs loş ışıktaki neredeyse parlıyordu. Pencereleri karartılmıştı ve üç metre mesafeden bile içeri göremiyordum.

Bilinç seviyesinde tam olarak algılayamadığım bir şey, bir ses ya da başka bir ipucu ensemdeki tüyleri diken diken etti. Morarmış ellerimle sapından sımsıkı tuttuğum patlatma çubuğumun ucunu kaldırıp arkamdaki karanlığa bakmak için başımı çevirdim. Duyularımı karanlığa odakladım ve dikkatimi etrafımdaki alana vererek dinledim.

Karanlık.

Su şıptırtısı.

Tepemdeki binanın gıcirtısı.

Başka bir şey yoktu.

Ayarlama çubuğumu pardösümün cebine koydum. Sonra yeniden minibüse döndüm, aradaki mesafeyi çabucak katettim ve yan kapıyı çekerek açıp çubuğu içeriye uzattım.

Minibüsün içinde battaniyeye sarılı, yaklaşık Lydia boyutlarında biri vardı. Solgun, gevşek bir el battaniyenin dışına çıkmıştı. Elin ince bileğinde kavrulmuş ve kan lekeleriyle kaplı tılsımın takılıydı.

Yüreğim ağzıma geldi. “Lydia?” dedim. Elimi bileğine uzattım. Hafif ve yavaş da olsa nabızı atıyordu. Rahatlayarak nefesimi verdim, ardından battaniyeyi solgun yüzünden kaldırdım. Gözleri açıldı ve boş boş bakıyordu. Gözbebekleri o kadar büyümüşü ki, neredeyse tamamen renksizleşmişlerdi. Elimi gözlerinin önünde salladım ve yeniden, “Lydia,” dedim. Cevap vermedi. Herhalde uyuşturulmuş diye düşündüm.

Ama burada ne işi vardı? Bir minibüste, battaniyelere sarılmış, uyuşturulmuş ve gayet düzgün bir şekilde yerleştirilmiş. Hiç mantıklı gelmiyordu, tabii...

Tabii dikkatimi dağıtmak için konmamışsa. Bir kapan için tuzak değilse.

Dönmeye başladım, ama daha dönüşümü yarılama- dan önceki gece hissettiğim o soğuk enerji yüzümün bir yanına, boğazıma hücum etti. Sarışın ve inanılmayacak kadar hızlı bir şey saldıran bir boğanın kuvvetiyle bana çarptı ve ayaklarımı yerden kesip beni minibüsün içine fırlattı. Etrafımda dönüp dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda siyah ve boş gözleri olan, yüzü açlık ifadesiyle çarpılmış Kyle Hamilton’ın bana doğru geldiğini gördüm. Göğsünü tekmeledim ve insanüstü kuvveti olsa da bir saniyeliğine yerden havalanarak bana yarım nefeslik zaman verdi. Işıltılı gümüş yüzüğümün takılı olduğu sağ elimi kaldırdım ve, “*Assanti*!” diye haykırdım.

Kolumu her oynatışımda yüzükte depolanan kinetik ener-

ji gözle görülmeyen coşkun bir sel halinde dosdoğru vampirin yüzüne boşaldı. Katıksız kuvvet, estirdiği sert rüzgarla dudaklarını yardı –ama kan akmadı. Gözlerinin kenarlarına saplandı ve deriyi soydu –ama oradan da kan akmadı. Elmacıkkemiklerinin derisini de söküp attı. Et şeritleri güç dalgasında bayraklar gibi dalgalanarak Anglo-Sakson pembesi cildinin altındaki lastiksi siyah kemiklerini ortaya çıkardı.

Vampirin vücudu geriye ve yukarıya uçtu. Tavana sert bir gümlemeyle çarptı, sonra gürültüyle yere düştü. Minibüsten çıkmak için mücadele ettim. Göğsümde donuk bir ağrı vardı. Doktor çantasını arkada bıraktım, kalkan bileziği silktim ve sol kolumu öne uzattım.

Kyle bir an kımıldandı, sonra dört ayak üzerine sıçradı. Vücudu tuhaf bir şekilde kıvrıldı, omuzları yükseldi, sırtı çarpık bir açıyla eğildi. Yüzünden et parçaları sarkıyor, altlarında parlak, lastiksi siyahlıklar göze çarpıyordu. Derisi lastik bir maskenin parçaları gibi soyulmuş, gözleri de şişerek siyah, kocaman ve insana ait olamayacak bir şekle bürünmüştü. Çenesini açınca salyalar akan dişleri açığa çıktı ve tükürüğü serin zemine damladı.

Sakin, normal ve rahatsız edici bir sesle, “Sen,” diye tısladı.

“Amma da orijinal bir hitap,” diye mırıldanarak irademi odakladım. “Evet, ben. Sen burada ne arıyorsun? Lydia ile nereye gittiğini sanıyorsun?”

İnsani olmayan yüz ifadesine bir an şaşkınlık hakim oldu. “Kim?”

Göğsüm, sanki içinde bir şey kötü bir şekilde kırılmış gibi, sert, keskin ve sıcak sancılarla zonkluyordu. Ama ayakta

kaldım ve zayıflığımı görmesine izin vermedim. “Lydia. Kötü saç boyalı, çökük gözlü, senin minibüsünde yatıyor, bileğin- de benim tılsımım takılı.”

Vampir hırıltıyla uzun uzun güldü. “Sana isminin Lydia olduğunu mu söyledi? Kullanılmışsın Dresden.”

Yine bir ürpertiye kapıldım ve gözlerimi kısıtım. Herhangi bir uyarı gelmese de sadece içgüdüyle aniden sıçrayarak kendimi bir tarafa attım.

Vampirin sarışın ve hoş kız kardeşi Kelly az evvel bulunduğum yere indi. O da salyalar akıtıp tıslayarak dizleri üstüne düştü ve dişleri ortaya çıkıp gözleri şişkinleşti. Vücudunun kıvrımlarını sergileyen beyaz bir elbise, beyaz çizmeler, eldivenler ve derin kapşonu olan kısa, beyaz bir pelerin giymişti. Kıyafeti lekelerle, kızıl beneklerle kaplıydı ve sarı saçları darmadağınaktı. Ağzı kan içindeydi, sanki ruju bulaşmış ya da bir bardak meyve suyu içmiş gibi duruyordu. Kandan bir bıyık gibi. Lanet olsun.

Öne uzattığım sol elimdeki patlatma çubuğumu Kelly’ye dönük tutmaya devam ettim. “Yani ikiniz Lydia’yı yakaladınız? Neden?”

Simsiyah, boş ve aç gözleri olan kadın, “Onu öldürmeme izin ver,” diye inledi. “Kyle. Açım.”

Beni suçlayabilirsiniz, ama biri beni *yemekten* bahsettiğinde tedirgin olurum. Patlatma çubuğumu doğrudan Kelly’nin yüzüne yönelttim ve içine güç aktarmaya başlayıp ucunu kızgınlaştırdım. “Evet, Kyle,” dedim. “Bırak denesin.”

Kyle derisinin altında *dalgalandı* ve bu görüntü midemi kaldırmaya yetti. Vampirin derisinin altında ne olduğunu bil-

diğiniz zaman bile öyle bir şey *doğru* görünmüyor. “Bu mesele seni ilgilendirmez büyücü.”

“Kız benim korumam altında,” dedim. “İkiniz hemen uzaklaşırsanız şiddete başvurmama gerek kalmaz.”

Kyle, “Bunu yapmayacağız,” dedi çok alçak sesle.

Kadın yeniden, “Kyle,” diye inledi. Ağzından yine tükürükler akıp zemine damladı. Paramparça olacakmış gibi titreyip kıpırdamaya başladı. Ya da üzerime sıçrayacakmış gibi. Ağzım kurudu ve onu patlatmaya hazırlandım.

Kyle’in hareket ettiğini gördüm göz ucuyla. Kalkan bileziğimi ona doğru kaldırdım ve irademi aktardım, ama başıma attığı kırık beton parçasını kısmen yana saptırabilirdim. Parça şakağıma çarptı ve beni çevirdi. Kelly’nin bulanık bir biçimde, beyaz pelerini uçuşarak üstüme geldiğini gördüm ve patlatma çubuğumu ona doğru kaldırıp, “*Fuego!*” diye bağırđım.

Ateş çubuğun ucundan fırladı, Kelly’yi en az yarım metre ıskaladı, ama yine de çok sıcak olduğu için pelerinin kenarını tutuşturdu. Ben düşmeye başlarken alev tavan boyunca ve duvardan aşağı bir kavis çizerek döndü ve tuğlalarla kayaları koca bir kaynak cihazı gibi kesti.

Kelly üstüme atlayıp belimi kalçaları arasında sıkıştırdı ve heyecanla inledi. Patlatma çubuğumu ona savurdum, ama çubuğu kenara itip çılgınca, histerik bir sesle güldü ve diğeri eliyle dumanlar tüten pelerinini yana itti. Boğazıma doğru atıldı, ama ellerimi kaldırarak darmadağın saçını yakaladım. Yararsız bir çaba olduğunu biliyordum –inanılmaz güçlüydü. Onu en fazla birkaç saniye kendimden uzak tutabilecektim.

Kalbim alev alev yanan göğsümden fırlayacak gibi atarken, mücadele ederek hava almaya çalıştım.

Ardından tükürüğünün damlacıkları boğazıma, yanağıma, ağzımın içine düştü. Sonra da hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Her tarafıma muhteşem bir his yayıldı –sıcaklık, güvenlik, huzur. Derimde başlayan esriklik bütün vücudumu sardı ve o korkunç gerginliği kaslarımdan alıp götürdü. Kadının harika saçını tutan parmaklarım gevşedi ve Kelly kalçalarını benim kilerin üzerinde kıvrarak mırladı. İnce kumaş elbisesinin içindeki göğüslerini göğsüme bastırarak ağzını bana doğru açtınca nefesini tenimin üzerinde hissettim.

Bir şey, içimi yiyen bir düşünce bir an beni rahatsız etti. Belki de mükemmel, ışısız gözlerinin derinliğiyle ya da boğazımı okşayan dişleriyle ilgili bir şeydi –verdikleri his olağanüstü olsa da. Ama sonra dudaklarını cildimde hissettim, beklentiyle ürpererek nefes aldığını duydum ve o düşüncenin de önemi kalmadı. *Daha fazlasını* istiyordum.

Ardından bir gürleme sesi geldi ve binanın batı duvarının çöktüğünü, alev alev tahta ve tuğlalar halinde düştüğünü algıladım belli belirsiz. Kelly'ye gönderdiğim patlayıcı alev tavanı, duvarları ve destek kirişlerini biçmişti. Bu sırada da tüm binanın yapısını zayıflatmış olmalıydı.

Eyvah.

Batmak üzere olan güneşin son ışınları, düşen tuğlaların ve toz bulutlarının arasından içeri doldu ve altın renkleriyle, sıcak sıcak yüzüme vurup parlaklıklarıyla gözlerimi acıttı.

Kelly çığlık attı ve derisinin giysiyle kaplı olmayan her yeri, özellikle çenesinden yukarısı alev aldı. Işık fiziksel bir dar-

be gibi vurup onu benden uzağa fırlattı. Yanağımda ve boğazımda, tükürüğünün tenimi kapladığı yerlerde donuk bir acı hissettim.

Birkaç saniye boyunca her şey ışık, ısı ve acıdan ibaret oldu ve biri bağırdı. Bir an sonra çabalayarak ayağa kalkıp binanın içine bakındım. Yangın tavanda kuru bir çıtırtı eşliğinde yayılıyordu ve duvarın yıkılmış kısmından yaklaşan sirenleri duyabiliyordum. Beton zeminden beyaz minibüse doğru uzanan siyah ve yağlı lekeler vardı. Güneş ışığı aracın arka penceresine ancak dokunuyordu. Aracın yan kapısı açıktı ve yüzünün eti hâlâ kaba şeritler halinde sarkan Kyle grotesk bir şeyi omzunda taşıyordu –gerçek biçimi artık et maskesiyle saklanmayan kız kardeşiydi bu. Onu yeniden minibüsün arkasına koyarken kadın vampir acı dolu sesler çıkardı. Kyle kapıyı kapadı ve yarık dudaklarından bir hırıltı döküldü. Bana doğru bir adım attı, sonra güneş ışığına ulaşmadan hemen önce durdu ve hayal kırıklığıyla ağzını kapadı.

“Büyücü,” diye tısladı. “Bedelini ödeyeceksin. Sana bunun bedelini ödeteceğim.” Sonra yürüyüp karartılmış camları olan minibüse bindi. Bir an sonra motor harekete geçti ve minibüs garaj kapılarına doğru hızlandı, birini kırarak etrafa tahta parçaları saçtı, sokağa çıktı ve çabucak gözden kayboldu.

Sersemlemiş, yanmış, ağırlı ve kafam dumanlı bir halde kalakaldım. Sonra zar zor ayaklandım ve yalpalayarak duvardaki deliğe doğru yürüyüp solan gün ışığına çıktım. Sirenler yaklaşıyordu.

Arkamda yayılan yangına göz atıp, “Lanet olsun,” diye mırıldandım. “Binalara amma hoyrat davranıyorum.”

Başımı sallayarak kafamı toparlamaya çalıştım. Karanlık. Karanlık oluyordu. Eve gitmem gerekiyordu. Vampirler karanlıktan sonra dışarı çıkabilirlerdi. Ev diye düşündüm. Ev.

Sendeleyerek Kaplumbağa'ya yöneldim.

Giderken arkamda güneş ufku altına iniyor ve geceleri terör estiren bütün yaratıkları çıkıp oynamaları için serbest bırakıyordu.

ON YEDİ

Eve dönmeyi nasıl başardığımı tam olarak hatırlamıyorum. Çevremdeki araçların aşırı hızlı gittiğini, sonra daireme girip kapıyı arkamdan kilitlerken Mister'ın derin derin mırılayarak beni karşıladığını hatırlıyorum hayal meyal.

Vampirin uyuşturucu tükürüğü sadece birkaç saniyede derimin altına nüfuz etmiş, çok kısa süre sonra da bünyeme yayılmıştı. Her yanımda uyuşuk ve hafif geliyordu. Tam olarak başım dönmüyordu, ama gözlerimi hareket ettirdiğimde her şey biraz bulanıklaşıyor, sonra bir şeye odaklandığımda tekrar netleşiyordu. Zonkluyordum. Kalbim her attığında bütün vücudum yavaş, hafif ve hoş bir hisle titreşiyordu.

İçimde bir şey elinde olmadan bunun her saniyesine bayılıyordu. Hastanede verilenleri de hesaba kattığımda, bu aldığım en iyi uyuşturucuydu.

Sendeleyerek dar yatağıma yürüdüm ve üzerine yığıldım. Mister yanıma gelip yüzümün çevresinde dolanarak kalkıp onu beslememi bekledi. "Git başımdan," diye mırıldandığını

duydum. “Şapşal t  y torbası. Hadi y  r  .” Bir pen  esini boĒa zıma g  t  rd   ve g  neş ıřıĒının Kelly Hamilton’ın t  k  r  Ē n  n lekesine vurduĒu b  lgedeki yanık deriye dokundu. Acı i  imi yakınca inleyerek zorla mutfaĒa gittim. Buz kutusundan soĒuk bezeler alıp Mister’in kabına attım. Sonra sendeleyerek yatak odasına gittim ve ıřıĒı a  tım.

Acı   ekiyorodum.

Ellerimi g  zlerime siper ettim ve aynada kendimi inceledim. G  zbebeklerim iyice b  y  m  şt  . BoĒazım ve yanaĒım-daki deri kızarmış parlıyordu, sanki yazın   Ēleden sonra dışarıda uyuyakalmak gibi acı vericiydi, ama tehlikeli deĒildi. BoĒazımda hi  bir iz bulamadım, yani vampir beni ısırmamış-tı. Bunun iyi bir şey olduĒundan emindim. Isırıkla kurban arasında bir baĒlantı oluşması meselesi. EĒer beni ısırırsaydı zihnime girebilirdi. Her zamanki zihin kontrol   b  y  s  . B  -y   Kanunları’ndan birinin   iĒnenmesi.

Yine sendeleyerek yataĒıma geri d  n  p yattım ve d  ş  n-celerimi d  zene sokmaya   alıştım.   ok hoş bir şekilde zonk-layan v  cudum bu işi olduk  a g   leştiriyordu. Mister yine y  z  me geldi, ama onu bir elimle uzaĒa ittim ve kendimi onu g  z ardı etmeye zorladım.

“Odaklan Harry,” diye mırıldandım. “Odaklanman gerekiyor.”

GerektiĒi zaman acıyı bloke etmeyi   Ērenmiřtim. Jus-tin’den eĒitim alırken bu pratik bir ihtiya   olmuştu.   Ēretme-nim potansiyel b  y  c  ye yumuşak davranıp onu şımartmaya inanmazdı. Hatalardan kaçınmak i  in doĒru teşvik edildiĒi-nizde hata yapmamayı   ok   abuk   Ērenirsiniz.

Zevki bloke etmek daha zor bir egzersizdi, ama bir şekilde becerdim. İlk yapmam gereken zevk alma duyumu ayırmaktı. Bu biraz zaman aldı, ama yavaş yavaş bütün o harika, sıcak duyulardan hoşlanan kısımlarımın sınırlarını belirledim ve çevrelerini duvarla ördüm. Sonra sıra zonklayan mutluluğun kendisine geldi. Nabzımı buldum ve zaten çok yavaş olduğu halde biraz daha yavaşlattım, sonra uzuvlarımın algısını kapayarak onları da işe yaramayan kalan kısımım gibi duvarların arkasına ittim. Ardından uçarı hazzı sildim, geriye sadece düşüncelerimin etrafını saran, kimyasal olarak engellenemeyecek donuk sis kaldı.

Gözlerimi kapadım, nefes aldım ve işleri düzene sokmaya çalıştım.

Lydia kilisenin sağladığı sığınaktan ve Peder Forthill'in korumasından kaçmıştı. Neden? Onunla ilgili bildiğim her şeyin ayrıntılarını yeniden düşündüm. Çökük gözleri. Aurasına dokununca başlayan karıncalanma. Elleri biraz da olsa titriyor muydu? Geriye dönüp baktığımda sanırım titriyordu. Minibüste gördüğüm halini, bileğindeki bileziği düşündüm. Atan nabzı. Yavaş mıydı? O anda öyle düşünmüştüm, ama benimki de çok hızlıydı. Ona dokunduğum ana odaklandım.

Altmış diye düşündüm. Nabzı dakikada altmış civarıydı. Şu anda kendi nabzım onun altında biri kadardı. Kanımdaki uyuşturucunun şarkısını susturmak için yavaşlatmadan önce de yarısı kadardı.

(Şarkı, hoş şarkı, neden sana kulak tıkamam gerekti ki, halbuki duvarları yıkabilir, müziği dinleyebilir, huzurlu ve dingin bir şekilde yatabilir, onu gönlümce *hissedebilirdim*...)

Yine duvarları güçlendirdim. Lydia'nın nabızı insan için normal düzeydeydi. Ama tıpkı şimdi benim yattığım gibi kendinden geçmiş bir halde, hareketsiz yatıyordu. Kyle ile Kelly beni zehirledikleri gibi onu da zehirlemişlerdi, bundan eminim. O halde neden kalbi nispeten o kadar hızlı atıyordu?

Belki de kiliseden çıktıktan sonra Kâbus tarafından ele geçirilmişti. Sonra onun kılavuzluğunda Malone'un evine gitmiş ve kendini içeri davet ettirmişti. Ama neden Malone'un evine gitmişti? Onun olaylarla ne alakası vardı?

Malone ve Lydia. Her ikisi de Kâbus'un saldırısına uğramışlardı. Aradaki bağlantı neydi? Onları birbirine ne bağlıyordu?

Başka sorular da vardı. Vampirler ondan ne istiyorlardı? Eğer Kyle ile kız kardeşi Lydia'nın peşindelerse, bu Bianca'nın onu istediği anlamına geliyordu. Neden? Bianca Kâbus'la işbirliği mi yapıyordu? Eğer yapıyorsa, Lydia Bianca'nın müttefikinin kontrolünde olduğu halde neden en güçlü yordakçıları kullanarak kızı kaçırmıştı?

Ayrıca Kâbus eşiği nasıl geçebilmişti? Daha da önemlisi, Ölü Adam tılsımının sunduğu korumayı nasıl aşabilmişti? O tılsım takılıyken hiçbir hayaletin kıza doğrudan zarar verememesi gerekirdi. Hiç mantıklı değildi.

(Neden oldu ki? Neden herhangi bir şeyin anlamı olmalıydı ki? Sadece arkana yaslan Harry, uzan, kendini iyi hisset, gevşe ve bırak kanın şarkı söylesin, kalbin atsın ve kendini harika, sıcak, dönüp duran karanlığa bırak ve endişelenmeyi, aldırmayı kes, sürüklen, yüz ve...)

Duvarlar parçalanmaya başladı.

Mücadele ettim, ama ani korkum nabzımı hızlandırdı. Kanımdaki zehrin çekişine karşı savaştım, ama bu mücadele yalnızca beni daha kırılgan ve hassas hale getirdi. Şu anda başarısız olamazdım. *Olamazdım*. İnsanlar bana bel bağlamışlardı. Savaşmam gerekiyordu...

Duvarlar yıkıldı ve kanım kükreyerek kabardı.

Sürüklendim.

Ve çok hoştu.

Sürüklenme uykuya dönüştü. Yumuşak, karanlık uyku. Ve zamanla uyku da rüyalara dönüştü.

Rüyamda kendimi yeniden Burnham Limanı'nın yakınındaki depoda buldum. Gece vaktiydi ve dolunay vardı. Üzerimde pardösüm, siyah gömleğim, kot pantolonum ve siyah spor ayakkabılarım vardı. Ayakkabılar... eh, spor yapmak için daha uygundular. Michael yanımda duruyor, nefesi kış soğukunda buharlar çıkarıyordu. Pelerinini, tam zırhını, kan kırmızısı cübbesini giymişti. Belindeki *Amoracchius* sessiz, sabit bir güç kaynağıydı. Murphy ile Özel Soruşturmalar'ın bütün diğer üyeleri siyah, bol kıyafetler ve kurşungeçirmez yelekler giymişlerdi ve hepsinin bir elinde siyah, diğer elinde başka bir şey –kutsanmış su şişecikleri veya gümüş haçlar gibi şeyler– vardı.

Micky Malone aya baktı ve av tüfeğini bir elinden diğer eline aktardı –katıksız, parçalayıcı ateş gücüne güvenen tek kişi oydu. Hey, adamın haklı bir yanı vardı. “Pekala,” dedi. “İçeri giriyoruz, ya sonra?”

“İşte plan,” dedi Murphy. “Harry katilin müritlerinin uyuşturulmuş ve kestiriyor olacaklarını düşünüyor. Onları

bir araya topluyoruz, kelepçeliyoruz ve devam ediyoruz.” Mavi gözleri gümüş ışıktaki ışıltı veren Murphy yüzünü buruşturdu. “Onlara sonra ne olacağını söyle Harry.”

Sesimi alçak tuttum. “Peşinde olduğumuz adam bir savaş büyücüsü. Normal büyücü gibidir, ama tüm enerjisini büyük ölçüde tahrip edici şeyler yapmaya harcar. Birinin canına okumayan bir şey yapmayı beceremez.”

“Bu da onu bizim için baş belası yapıyor,” diye homurdandı Malone.

“Doğru,” diye onayladım. “Adamın gücü var, ama klasi yok. İçeri gireceğim ve büyü gücünü kilitleyeceğim. Bir iblisin dizginlerini elinde tutuyor olabileceğini düşünüyoruz –cinayetlerin amacı oydu. İblisi hizmetinde çalıştırmak için yapması gereken ödemenin bir parçasıydılar.”

“İblis,” dedi Rudolph. “İsa aşkına, buna inanabiliyor musun?”

Michael, “İsa iblislere inanırdı,” dedi alçak sesle. “Eğer yaratık içerideyse ona yaklaşmayın. Ateş etmeyin. Bana bırakın. Beni geçerse üzerine kutsanmış su fırlatın ve o çılgınlara atarken kaçın.”

“Evet, planımız o şekilde,” diye onayladım. “Bıçaklı insan hizmetkarlarının bana veya Michael’a saldırmasını önleyin. Kravos’un gücünü engelleyeceğim, siz de iblisin bizi yemeyeceğinden emin olur olmaz onu yakalarsınız. Diğer doğaüstü sorunlarla ben ilgilenirim. Sorusu olan?”

Murphy başını iki yana salladı. “Gidelim.” Öne eğildi, kolunu havaya kaldırarak Özel Soruşturmacılar ekibinin geri kalan mensuplarına sinyali verdi ve hep beraber depoya yöneldik.

Her şey plana uygun gitti. Deponun önünde, hepsinin yüzünde kayıp, yalnız bir ifade olan bir düzine genç, başını döndüren dumanlar arasında uyuyordu. Her tarafta hatırı sayılır bir partinin kalıntıları vardı –bira kutuları, giysiler, marihuana izmaritleri, boş iğneler, daha bir sürü şey. Polisler kara giysili bir sürü halinde çocukların üzerine hücum ettiler ve doksan saniyeden kısa sürede hepsini kelepçeleyip bekleyen araca bindirdiler.

Michael ile ikimiz kutu yığınlarının ve sevkiyat sandıklarının arasından deponun arkasına doğru ilerledik. Murphy, Rudy ve Malone hemen arkamızdan geliyorlardı. Arka duvardaki kapıyı aralayıp içeri göz attım.

Siyah, tüten mumlardan oluşan bir daire, yanında diz çökmüş, kırmızı ışıkla aydınlanan, vücudu kuştüyle ve kanla kaplı bir şekil, dairenin içinde de çömelmiş kara ve korkunç bir şey gördüm.

“Tombala,” diye fısıldayıp Michael’a döndüm. “İblis de yanında.”

Şövalye sadece başıyla onayladı ve elini kılıcının sapına attı.

Pardösümün cebinden bebeği çıkardım. Bir Ken bebeği-ydi, çıplaktı ve anatomik olarak hatalıydı, ama işe yarardı. Adli tıbbın son kurbanın suç mahallinde bulabildiği tek saç teli-ni dikkatle bebeğin kafasına bantlamıştım ve Ken’e kara büyüyle uğraşanlarınkine benzer bir kıyafet giydirmiştim –ters beş köşeli yıldızlar, kuştüyle ve biraz da kan (Mister’ın yakaladığı zavallı bir fareden).

“Murphy,” diye fısıldadım. “Bu saçın ona, Kravos’a ait ol-

duğundan kesinlikle emin misin?” Eğer ona ait değilse bebek savaş büyücüsüne hiçbir zarar vermeyecekti. Tabii gözüne atmazsam.

“Makul derecede eminiz,” diye fısıldadı, “evet.”

“Demek makul derecede eminsiniz. Harika.” Buna rağmen yine de diz çöktüm, önce kendi etrafıma, sonra Ken beğinin etrafına birer daire çizdim, sonra büyümü yaptım.

Saç ona aitti. Kravos büyü gücünü tamamen kapayamadan birkaç saniye önce onun farkına vardı –ve o sahip olduğu birkaç saniye içinde dışarı uzanıp iblisin çevresindeki daireyi iradesiyle kırdı, sonra da hiddetle haykırarak ona saldırmasını emretti.

Parlak kızıl gözlü iblis karanlık gölgeler halinde bize doğru atıldı. Michael kapıdan girip *Amoracchius*’u çekti. Aniden ortaya çıkan ışık ve ateş seli o karanlıkta fırtına gibiydi.

Gerçek hayatta büyüyü tamamlamış ve Kravos’u güçlerinden yoksun bırakmıştım. Michael iblisi parçalayıp yok etmişti. Kravos kaçmaya çalışmış, ama Malone oldukça uzun menzilden av tüfeğiyle zemine ve Kravos’un ayaklarına ateş edip kusursuz bir şekilde isabet kaydedip adamı yere düşürmüştü. Kravos yerde kıvranarak kan kaybetmeye başlamış, ama hayatta kalmıştı. Murphy bıçağı savaş büyücüsünün ellerinden zorla almış ve iyiler kazanmıştı.

Rüyamda öyle olmadı.

Kravos’un çevresini saran büyüünün dokusunun çözülme-ye başladığını hissettim. Bir an orada, çevresinde ördüğüm dokunun içindeyken sonraki an yok oldu ve büyü desteklenmeyen kendi ağırlığı altında çöküp gitti.

Michael ığlık attı. Başımlı kaldırdığımda yukarı yükseldiğini kılıcının etkisiz bir şekilde gölgeleri ve karanlığı biçtiğini gördüm. Kâbus gibi uzun parmakları olan kara eller Michael'ın başımı kavrayıp yüzünü çevreledi. Eller bir kıvrıma hareketi yaptı, ıslak, ıtırtılı bir ses geldi ve Şövalye'nin boynunu kırıldı. Vücudu sarsıldı, sonra hareketsiz kaldı. *Amoraccius*'un ışığı söndü. İblis teneke gibi, tiz bir sesle haykırdı ve cesedi yere attı.

Murphy bağırıp kutsanmış su kavanozunu iblise attı. Sıvı, gümüş ışıklar saçarak, kıvrılan karanlıktaki iblise isabet etti. Şekil bize doğru döndü. Pençelerini hızla savurarak Murphy'nin kurşungeçirmez yeleğini, gömleğini ve derisini parçalayıp iç organlarını açığa çıkardı. Geriye sendeleyeyen Murphy şoke olmuş halde, karnından hızla boşalan kanla diğer sıvılara baktı ve ellerini mahvolmuş midesine bastırarak hafif bir inilti çıkardı.

Malone av tüfeğiyle ateş etmeye başladı. Karanlık iblis ona doğru döndü, kızıla dönmüş dişleriyle pis pis sırttı ve silahın cephanesinin bitmesini bekledi. Ardından sadece güldü, av tüfeğinin ucunu kavradı, Malone'u bir duvara arpıtı ve ahşap dipiği adam çığlıklar atana, eti yarılana, kaburgaları atırdayana kadar beline vurdu, öyle ki sonunda, Malone'un öğürme sesinin üzerinden bile, omurgasındaki kemiklerin yarılıp kırıldığını duyabildim. Ölmek üzere olan Malone da yere düştü.

Yüzü solup bembeyaz olmuş Rudolph ığlık atarak kaçtı.

Böylece iblise karşı yalnız kaldım.

Kalbim korkudan yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve yaratığın önünde yaprak gibi titriyordum. Hâlâ dairenin için-

deydim. Daire beni koruyordu. Gücüme erişmek, yarattığı yok edecek bir saldırı başlatmak için mücadele ettim.

Ve bana engel olan bir şeyin farkına vardım. Bir duvar. Kravos'u etkilemesi için yaptığım büyü.

İblis önümde yükseldi ve dairem yerinde yokmuş gibi uzanıp elinin tersiyle vurarak beni havaya fırlattı. Bir gümbürtüyle yere düştüm.

Kekeleyerek, “H-hayır,” dedim ve yaratıktan kaçmaya çalıştım. “Hayır, olamaz. Böyle olmamıştı!”

İblisin kızıl gözleri ışıldadı. Patlatma çubuğumu ona doğru kaldırarak nişan aldım ve, “Fuego!” diye bağırdım.

Ne bir ısı kıpırtısı ne de kesintili bir enerji çatırtısı geldi. Hiçbir şey olmadı.

İblis yeniden güldü, üzerime eğildi ve havaya yükseldiğini hissettim.

“Bu bir rüya!” diye bağırdım. O farkındalıkla rüyanın dokusuna uzanmak, onu değiştirmek için mücadele etmeye başladım –ama uykuya dalmadan önce hiçbir hazırlık yapmamıştım ve şu anda da odaklanamayacak kadar panikleyip telaşlanmıştım. “Bu bir rüya! Böyle olmamıştı!”

İblis, “O, o zamandı,” diye mırladı yumuşak bir sesle. “Buysa, şimdi.” Ardından ağzını açıp karnımın üzerinde kapadı. Korkunç dişleri içime batarak beni acıya boğdu ve bağırsaklarımı açığa çıkardı. Yaratık başını sallayınca patladım. Et parçaları dışıma, iblisin içine uçtu. Çaresizce kıvranıp bağırarak mücadele ederken kanım hızla dışarı boşaldı.

Sonra kısa kuyruklu, gri bir tekir kedi ansızın sıçradı ve patisini savurarak ateş gibi yakan pençeleriyle burnumu boydan boya tırmaladı.

Çıglık attım ve kendimi yeniden daireme dönmüş, yatak odamın uzak köşesinde cenin pozisyonu almış buldum. Bütün midemdekileri kusmuştum. Mister üzerimde yürüdü, sonra neredeyse sağduyuyla bu sefer yanağımı tırmaladı. Elimde olmadan bağırdım ve darbeden kaçmak için hızla geri çekildim.

Bir şey derim boyunca dalgalandı. Soğuk, karanlık ve mide bulandırıcı bir şey. Doğrularak iyice uyanmak için gözlerimi kırptırdım ve vampir zehriyle uyku kalıntılarının arasında o şeye odaklanmaya çalıştım –ama gitmişti.

Şiddetle sarsıldım. Dehşete kapılmıştım. Korku içinde ya da endişeli değildim –acımasız ve kesintisiz bir dehşete kapılmıştım. Zekâdan yoksun, beynimin sapından gelen, akılcı düşünceyi geçersiz kılan ve dosdoğru ruhunuza yönelen türden bir dehşet. Kendimi korkunç bir şekilde ihlal edilmiş, bir şekilde kullanılmış hissediyordum. Çaresiz. Gücsüz.

Karanlıkta el yordamıyla ağır ağır yürüyerek laboratuvara indim. Mister'ın da arkamdan geldiğini fark ettim belli belirsiz. Laboratuvar karanlık ve soğuktu. Eşyaları sola sağa devirerek, sendeleye sendeleye odayı katedip zemine yaptığım çağırma dairesine gittim. Hıçkırarak kendimi içine attım ve titreyen parmaklarımla zemini yoklayarak halkayı buldum. Ardından dairenin kapanmasını istedim. Daire mücadele edip direnince daha sert bastırdım, daha çok zorladım, sonunda çevremde kapanarak görünmez bir duvar oluşturduğunu hissettim.

Vücudumun tamamını dairenin içinde tutarak yan yatıp kıvrıldım ve ağladım.

Mister güvence veren bir mırıltıyla dairenin çevresinde sinsice dolaştı. Ardından büyük gri kedinin çalışma masasının üstüne, oradan da raflardan birine sıçradığını duydum. Bulanık bir gölge halinde soluk kafatasının yanında kıvrıldı. Kedinin ağzından turuncu ışıklar çıkmaya ve kafatasının göz yuvalarına girmeye başladı, sonunda Bob'un mum ışığına benzeyen gözleri yanıp söndü ve kafatası bana odaklandı.

Alçak ve ciddi bir sesle, "Harry," dedi Bob. "Harry, beni duyabiliyor musun?"

Titreyerek yukarı baktım. Tanıdık bir ses duyduğum için çok ama çok minnettardım.

"Harry," dedi Bob hafifçe. "Gördüm onu Harry. Sanırım Malone ile diğerlerinin peşinden gidenin ne olduğunu biliyorum. Sanırım bu işi nasıl yaptığını biliyorum. Sana yardım etmeye çalıştım, ama uyanmadın."

Zihnim şaşkın bir şekilde çalkalanıyordu. "Ne?" diye sordum, sesim bir inilti şeklinde çıktı. "Neden bahsediyorsun?"

"Üzgünüm Harry." Kafatası duraksadı ve ifadesi aslında değişmese de her nasılsa yüzü dertli gibi göründü. "Sanırım az önce seni yemeye çalışanın ne olduğunu biliyorum."

ON SEKİZ

“Beni yemeye çalışan mı?” diye fısıldadım. “Anlamıyorum.”

“Kovaladığın bu şey, sanırım. Kâbus. Sanırım buradaydı.”

“Kâbus,” dedim. Başımı eğip gözlerimi kapadım. “Bob, ben... Doğru düzgün düşünemiyorum. Neler oluyor?”

“Şey. Yaklaşık beş saat önce vampir tükürüğüyle kendinden geçmiş bir halde eve geldin. Delirmiş gibi kendi kendine mırıldanıyordun. Sanırım Mister’in içinde olduğumu fark etmedin. O kısmı hatırlıyor musun?”

“Evet. Kısmen.”

“Ne oldu?”

Bob’a Kyle ve Kelly Hamilton ile yaşadıklarımı anlattım. Konuşmak başımın dönmesini azalttı ve midemi sakinleştirdi. Nabzım ağır ağır yavaşlayarak dehşete düşmüş bir tavşanınkinden daha düşük bir hıza geriledi.

“Tuhaf geliyor,” dedi Bob. “Özel teçhizatlı bir minibüsle bile olsa, gün ışığında dışarı çıkma riskini aldıklarına göre önemli bir şey olmalı.”

“Farkındayım Bob,” deyip yüzümü sildim.

“Daha iyi misin?”

“Galiba.”

“Bence ruhun bayağı zarar görmüş. Şansın varmış ki çığlık atmaya başladın. Olabildiğince hızla yanma geldim, ama uyanmak istemedin. Sanırım zehir yüzünden.”

Dairenin içinde kalarak doğrulup bağdaş kurdum. “Rüya gördüğümü hatırlıyorum. Tanrım, korkunç bir rüyaydı.” Bağrsaklarımda suyun biriktiğini hissettim ve yeniden titremeye başladım. “Onu değiştirmeye başladım, ama hazır değilim. Yapamadım.”

“Bir rüya,” dedi Bob. “Evet, bu anlaşılıyor.”

“Anlaşıyor mu?” dedim.

“Elbette,” dedi Bob.

Başımı iki yana salladım, dirseklerimi dizlerimin üstüne koyup yüzümü ellerime gömdüm. Bunu yapmak istemiyordum. Başka biri yapabiliirdi. Uzaklaşmalı, şehri terk etmeliydim. “Bana saldıran bir ruh muydu?”

“Evet.”

Başımı iki yana salladım. “Bu hiç mantıklı değil. Eşiği nasıl aştı?”

“Eşiğin zaten çok güçlü değildi Bekar Adam.”

Gücümü toplayarak Bob’a yüzümü buruşturdum. “O halde koruma büyüleri. Bütün kapılara ve pencerelere koruma büyüleri yapmıştım. Ve o şeyin kullanabileceği aynam da yok.”

Eğer Bob’un elleri olsaydı onları ovuştururdu. “Tam üstüne bastın,” dedi. “Evet, tam üstüne bastın.”

Midem yine çalkalandı ve yeni bir ürperti nöbetinin etki-

siyle ellerimi kucağıma koydum. Bir yere yayılmak, hüngür hüngür ağlamak, midemde kalan onur parçacıklarını kusmak, sonra da bir deliğin içine sürünüp kendimi hapsetmek istiyordum. Yutkundum. “Öyleyse... onun bana asla gelmediğini söylüyorsun. Asla o sınırları aşması gerekmedi.”

Gözleri parlak parlak yanan Bob başıyla onayladı. “Tam üstüne bastın. Sen çıkıp ona gittin.”

“Rüya görürken mi?”

Bob, “Evet, evet, evet,” diye fokurdadı. “Şimdi mantıklı geliyor... görmüyor musun?”

“Pek değil.”

“Rüyalar,” dedi kafatası. “Bir ölümlü rüya gördüğü zaman her çeşit tuhaf şey olabilir. Bir büyücü rüya gördüğünde işler daha da tuhaflaşabilir. Kimi zaman rüyalar o kadar yoğun olur ki, kendi küçük, geçici dünyalarını yaratırlar. Yok Diyar’daki bir kabarcık gibi. Bana Agatha Haggleshorn’un Yok Diyar’da kendi etki alanına sahip olacak kadar güçlü olduğunu anlatmıştın, hatırlıyor musun?”

“Evet. Orası Eski Chicago’yu andırıyordu.”

“Eh, kimi zaman insanlar da aynısını yapabilir.”

“Ama ben hayalet değilim ki Bob.”

“Hayır,” dedi. “Değilsin. Ama içinde bir hayalet oluşturmak için gereken her şeye sahipsin, doğru şartlar dışında. Hayaletler sadece insanların donmuş görüntüleridir Harry. Bir kişiliğin yarattığı son izlenimlerdir.” Bob dalgın bir şekilde duraksadı. “İnsanlar neredeyse her zaman Öbür Taraf’ta karşına çıkabilecek diğer her şeyden daha fazla belaya neden olurlar.”

“Dikkat etmemiştim,” dedim. “Pekala, yani her rüya gördüğümde Yok Diyar’da kendi küçük kiralık etki alanımı yarattığımı söylüyorsun.”

“Her gördüğünde değil,” dedi Bob. “Aslında çoğu zaman değil. Yalnızca gerçekten yoğun rüyalarda insanların gerekli enerjiyi açığa çıkarabildiğini düşünüyorum. Ama sınır bu kadar çalkantılı ve geçilmesi kolay olduğu için...”

“Daha fazla insanın rüyaları diğer tarafta kabarcıklar oluşturuyor. O halde zavallı Micky Malone’a da böyle ulaşmış olmalı. Uyuduğu sırada. Karısı o gece uykusuzluk çektiğini söyledi. Yani yaratık evinin dışında takılıp uyuyakalmasını bekledi ve bu arada zaman geçirmek için tüylü hayvanları öldürdü.”

“Olabilir,” dedi Bob. “Rüyam hatırlıyor musun?”

Ürperdim. “Evet... Hatırlıyorum.”

“Kâbus seninle beraber içeri girmiş olmalı.”

“Ruhum Yok Diyar’dayken mi?” diye sordum. “Beni ramparça etmiş olmalıydı.”

“Öyle değil,” dedi Bob neşeyle. “Ruhunun etki alanı, hatırladın mı? Geçici bir etki alanı olsa bile. Yani ev sahibi avantajına sahipsin. O senden erken davrandığı için pek işine yaramadı, ama yine de bir avantajın vardı.”

“Ah.”

“Rüyanda davranması gerektiği gibi davranmayan belirli bir şey, bir şekil ya da karakter var mıydı, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim. Titreyen ellerimi karnıma götürerek diş izleri aradım. “Lanet olsun, evet. Rüyamda iki ay önce yaptığımız bir baskını gördüm. Kravos’u ele geçirdiğimiz baskını.”

“O savaş büyücüsü,” diye mırıldandı Bob. “Tamam. Bu önemli olabilir. Ne oldu?”

Kusmamaya çalışarak yutkundum. “Şey. Her şey ters gitti. Çağırdığı o iblis. Gerçek hayatta olduğundan daha güçlüydü.”

“İblis mi?”

Gözlerimi kırtım. “Bob, iblis gibi bir şeyin geride hayalet bırakması mümkün mü?”

“Eee, şey,” dedi Bob, “Sanmıyorum –tabii orada gerçekten ölmediyse. Yalnızca muhafazasının dağılması değil, sonsuza kadar yok olması demek istiyorum.”

“Michael onu *Amoracchius* ile öldürdü,” dedim.

Bob’un kafatası ürperdi. “Of,” dedi. “*Amaracchius*. O halde emin değilim. Bilmiyorum. O kılıç bir fiziksel kabuğun öte yanından bile bir iblisi öldürebilir. O inanç büyüsü zimbirtısı son derece güçlüdür.”

“Tamam, yani burada bir iblisin hayaletiyle karşı karşıya olabiliriz,” dedim. “Kavga için hazırlıklıyken ölmüş bir iblis. Belki de öylesine... vahşi olması o yüzdendir.”

“Olabilir,” dedi Bob neşeyle.

Başımı iki yana salladım. “Ama bu o hayaletlerin ve insanların üzerinde bulduğumuz dikenli tel büyülerini açıklamıyor.” Sorunu, karışık gerçekleri sessiz bir çaresizlikle, boğulmak üzere olan ve çılgılık atmakla harcayacak nefesi kalmamış bir adam gibi kafamda evirip çevirdim. Bu hareket halinde kalmamı sağlıyordu.

Bob, “Belki de büyüler başka birinin işiydi,” dedi.

“Bianca,” dedim aniden. “O ve uşakları bir şekilde bu işin

içindeler –Lydia’yı kaçırdılar, unuttun mu? Ayrıca nezaretten çıkıp eve geldiğim o ilk gece de beni bekliyorlardı.”

“Bianca’nın o kadar yetenekli bir büyü uygulayıcısı olduğunu bilmiyordum,” dedi Bob.

Omuz silktim. “Aşırı yetenekli değildir. Ama yeni terfi etti. Belki de sıkı çalışıyordur. Her zaman ürkütücü vampir numaraları konusunda işinin ehli olmuştur –ve büyüyü yaptığı sırada Yok Diyar’daysa gücü normalden fazladır.”

Bob ıslık çaldı. “Evet, o zaman işe yarayabilir. Bianca bir grup ruha işkence yaparak ortalığı karıştırır, elinden geldiği kadar büyük bir çalkantı yaratarak bu Kâbus’u sana doğru gönder. Sonra onu serbest bırakır, arkasına yaslanır ve eğlencenin tadını çıkarır. Bir nedeni var mı?”

Bir seneden uzun zaman önce okuduğum notunu hatırlayarak, “Beni pişman etmek,” dedim. “Hizmetindekilerden birinin, Rachel’in ölümünden beni sorumlu tutuyor. Buna pişman olmamı istiyor.”

“Uygun,” dedi Bob. “Peki olayların meydana geldiği her yerde olabilir miydi?”

“Evet,” dedim. “Evet, olabilirdi.”

“Yöntem, fırsat, sebep.”

“Ama temeli zayıf bir mantık. Destek almak için Konsey’de savunabileceğim bir teori de değil. Elimde kanıt yok.”

“Yani?” dedi Bob. “Kalk git ve onu öldür. Sorun çözülür.”

“Bob,” dedim. “Ortalıkta gezinip insanları öldüremezsin.”

“Biliyorum. Bu yüzden sen öldürmelisin.”

“Hayır, hayır. Ben de ortalıkta gezinip insanları öldüremem.”

“Neden olmasın? Daha önce yaptın. Hem artık yeni bir silahın da var.”

“Rastgele birinin hayatını, yapmamış olabileceği bir şey yüzünden sona erdiremem.”

Bob neşeyle, “Bianca vampir,” diye dikkatimi çekti. “Klasik anlamda canlı sayılmaz. Ben Mister’in içine girip kurşunları getireyim, sen de...”

İçimi çektim. “Hayır, Bob. Bianca’nın çevresinde pek çok insan var. Ona erişmek için muhtemelen o insanlardan bazılarını da öldürmem gerekecektir.”

“Ah. Lanet olsun. Yine şu doğru-yanlış meselelerinden biri, değil mi?”

“Evet, onlardan biri.”

“Hâlâ şu ahlak konusunda kafam karışık Harry.”

“Kulübe hoşgeldin,” diye mırıldandım. Titreyerek bir nefes aldım ve öne eğilip elimi dairenin üstüne koyarak kırılmasını diledim. Dairenin koruyucu alanı çevremden yok olduğunda az kalsın büzülüyardım, ama kendimi tuttum. Kendimi toparlayabileceğim kadar toparlamıştım. İşe yoğunlaşmam gerekiyordu.

Ayağa kalkıp çalışma masama yürüdüm. Gözlerim artık karanlığa alışmıştı. En yakındaki muma uzandım, ama el altında kibrit yoktu. Bu yüzden muma parmağımı uzattım, kaşlarımı çattım ve, “*Flickum bicus*,” diye mırıldandım.

Enerji içimden akmak yerine birden çekilince binlerce ke-re kullandığım önemsiz büyü tekledi ve öksürdü. Mumun fitili tüttü, ama alev almadı.

Kaşlarımı çattım, gözlerimi kapadım, biraz çaba harcadım

ve büyüyü tekrar ettim. Bu sefer hafif bir baş dönmesi hissettim ve mum yandı. Bir elimi masanın kenarına koydum.

“Bob,” dedim. “Gördün mü?”

“Evet,” dedi Bob düşünceli düşünceli.

“Neler oldu?”

“Şey. İlk sefer büyüye yeterince güç aktarmadın.”

“Her zaman aktardığım kadar aktardım,” diye karşı çıktım. “Hadi ama, o büyüyü bir milyon kere yapmışımdır.”

“Benim gördüğüm kadarıyla bin yedi yüz elli altı kere.”

Ona her zamanki kızgın bakışımın daha solgun bir halini sundum. “Ne demek istediğini biliyorsun.”

“Yeterince güç aktarmadın,” dedi. “Gördüğümü söylüyorum.”

Bir saniye muma dikkatle baktım. Sonra kendi kendime, “Neden bu şeyi yakmak için lazladan çaba harcamam gerekti?” diye mırıldandım.

“Büyük olasılıkla Kâbus güçlerinin büyük bir kısmını aldığı için Harry.”

Çok yavaşça kendi etrafında döndüm ve Bob’a gözlerimi kırptıştırarak baktım. “Ne yaptı dedin?”

“Rüyada sana saldırdığında vücudundaki belli bir bölgeyi hedef aldı mı?”

Elimi karnıma bastırdım ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Bob yüzünü ekşitti. “Oooooo, çakra noktası. Bu iyi değil. Tam çi’ye denk getirmiş.”

“Bob,” diye fısıldadım.

“Ama cinsel cazibeni hedef almamış olması iyi, değil mi? Yani olayların iyi yönüne bakmak gerekir...”

“Bob,” dedim daha yüksek sesle. “Büyümü... yedi mi diyorsun yani?”

Bob kendini savunan bir ifade takındı. “*Hepsini* değil. Seni elimden geldiği kadar çabuk uyandırdım. Harry, endişelenme, iyileşeceksin. Tamam, belki iki ay zayıf kalabilirsin. Şey, yıl demek istedim. Belki de on yıl kadar, ama o çok düşük bir...”

Elimi kaldırarak sözünü kestim. “Gücümün bir kısmını yedi,” dedim. “Kâbus’un güçlendiği anlamına gelmiyor mu bu?”

“Eh, doğal olarak Harry. Ne yersen osundur.”

“Lanet olsun,” diye hırlayıp bir elimi alnıma götürdüm. “Tamam, tamam. Gerçekten bu şeyi hemen bulmamız gerekiyor.” Volta atmaya başladım. “Eğer gücümü kullanıyorsa onunla yaptığı her şeyden sorumluyum demektir.”

Bob dudak büktü. “Harry, dediğin hiç mantıklı değil.”

Ona bir bakış fırlattım. “Yine de doğru,” diye çıktım.

“Pekala,” dedi Bob uysalca. “Az önce Akıl-Ruh Sağlığı Kavşağı’nı geride bıraktık. Sonraki durak, Kaçıkköy.”

Volta atmaya devam ederek, “*Hrrr*,” dedim. “Bu şeyin sonraki hedefinin kim olacağını çözmemiz gerekiyor. Hamle yapmak için önünde bütün gece var.”

Bob, “Altı saat on üç dakika,” diye düzeltti. “Zor olmamalı. Sen uyurken o ruh çağırıcıdan aldığın günlükleri okudum. O şey kâbuslarda ortaya çıkabiliyor, ama hepsinin bir ortak noktası olacaktır. Hayaletler ancak kendi yetki alanlarının parametreleri içinde hareket ettikleri zaman bu Kâbus’unki gibi bir güce sahip olabilirler.”

“Yetki alanı mı?”

“Şu açıdan bak Harry. Bir hayalet ancak ölümüyle bir şekilde doğrudan ilişkili olan bir şeyi etkileyebilir. Agatha Haggleshorn bir Cubs maçında dehşet saçamazdı. Güç sahibi olduğu yer orası değildi. Yeni doğmuş bebeklere, eşine eziyet eden erkeklere, belki eşinden eziyet gören kadınlara bulaşabilir...”

“Ve burnunu sokan büyücülere,” diye mırıldandım.

“Tabii, sen kendini ateş hattına attın,” dedi Bob. “Ama Agatha istediği her yere koşup ortalığı altüst edemez.”

“Kâbus’un bu işten kişisel bir şikayeti olmalı,” dedim. “Onu demek istiyorsun.”

“Eh. Ölümüyle bir şekilde ilişkili olmalı. Yani evet. Onu demek istiyorum. Daha özel olarak, Mort Lindquist günlüklerinde onu demek istiyordu.”

“Ben,” dedim. “Ve Lydia. Ve Mickey Malone. Bunlar arasında nasıl bir ilişki var ki? Lydia’yı daha önce hiç görmedim.” Kaşlarımı çattım. “En azından görmediğimi sanıyorum.”

Bob, “O tuhaf biri,” diye kabul etti. “Onu bir süre denklemin dışında tutsan?”

Tuttum ve yanıt bir güneş ışını kadar net bir biçimde aklıma geldi. “Lanet olsun,” dedim. Titrek bacaklarımla koşup merdiveni hızla tırmandım ve telefona doğru gittim.

Bob, “Ne?” diye seslendi arkamdan. “Harry, ne oldu?”

“Eğer o şey iblisin hayaletiyse ne istediğini biliyorum. İntikam. Onu alaşağı eden kişilerin peşinde,” diye bağırarak cevap verdim. “Murphy’yi bulmam gerekiyor.”

ON DOKUZ

İnsanların hayatını kurtarmanın matematiksel bir tarafı vardır. Farkında bile olmadan rakamları hesaplamaya başlarsınız, tıpkı savaş alanındaki bir sağlık görevlisi gibi. Bu hastanın hayatta kalma şansı yok. Onun var, ama ancak üçüncü bir hastanın ölümüne izin verersen.

Benim için denklemin oldukça basit bileşenleri vardı. İntikam almaya aç iblis onu alaşağı edenlerin peşinden gidecekti. Hayalet öldüğünde yakınında olmuş, son anlarında odaklandığı kişileri hatırlayacaktı yalnızca. Yani kalan hedefleri Murphy ile Michael olacaktı. Michael'ın kendini o şeyden koruma şansı vardı –lanet olsun, belki benden bile daha iyi koruyabilirdi. Murphy ise koruyamazdı.

Telefona ulaşım Murphy'nin evini çevirdim. Açan olmayınca büroyu aradım. Yorgunluktan kısılmış bir sesle, “Ben Murphy,” diye cevap verdi.

“Murph,” dedim. “Bak, bu konuda bana güvenmen gerekiyor. Oraya geliyorum, yaklaşık yirmi dakika içinde orada

olacağım. Tehlikede olabilirsin. Olduğun yerde kal ve ben gelinceye kadar uyuma.”

“Harry?” dedi Murphy. Somurttuğunu hissedebiliyordum. “Geç kalacağını mı söylüyorsun?”

“Geç mi? Hayır, lanet olsun. Bak, sadece dediğimi yap, tamam mı?”

“Bu saçmalıktan hiç hoşlanmadım Dresden,” diye homurdandı Murphy. “İki gündür uyumadım. Bana on dakika içinde burada olacağını söyledin, ben de sana bekleyeceğimi söyledim.”

“Yirmi. Yirmi dakika dedim Murph.”

Telefonun öbür ucundan dık dık baktığını hissettim. “Hergelelik etme Harry. Beş dakika önce öyle söylemedin. Eğer bu bir tür şakaysa hiç eğlenceli değil.”

Gözlerimi kırıştırdım ve karnıma, Kâbus’un yarıp benden aldığı boş kısma soğuk bir his yerleşti. Telefon hattı çattırdadı, hıştırdadı ve tıkırdadı. Hat tamamen kesilmeden sakinleşmek için mücadele ettim. “Bekle Murphy. Beş dakika önce benle konuştuğunu mu söylüyorsun?”

“Beni sinir eden bir sonraki şeyi öldürmeme iki saniye kaldı Harry. Ve yataktan uzak kalmama neden olan her şey beni sinirlendiriyor. Listeye kendini de ekletme.” Telefonu yüzüme kapadı.

“Lanet olsun!” diye haykırdım. Telefonu kapadım, Murphy’nin numarasını yeniden çevirdim, ama meşguldü.

Bir şey Murphy ile konuşmuş ve onu benimle konuştuğuna ikna etmişti. Başka biriymiş gibi rol yapabilecek şeylerin listesi bayağı uzundu, ama olasılıklar kısıtlıydı: Ya başka bir

doğauştü canavar sahneye çıkmıştı ya da Kâbus inandırıcı bir rol yapabilecek kadar büyük bir parçanı yemişti. Yutkundum.

Ne de olsa hayaletler somut biçime bürünabiliyorlardı –yani eğer Yok Diyar’daki malzemelerden yeni bir biçim oluşturacak güce sahiplerse ve o biçimi iyi tanıyorlarsa. Kâbus büyümün bir kısmını yemişti. İhtiyaç duyduğu güce sahipti. İhtiyaç duyduğu aşinalığa da sahipti.

Lanet olsun, benmiş rolü yapıyordu.

Telefonu kapadım, evde çılgınca koşturarak arabanın anahtarlarını aldım ve mutfaktaki malzemelerden doğaçlama bir ruh çıkarma kiti oluşturdum: tuz, tahta bir kaşık, bir sof-ra bıçağı, bir çift mum, kibrit ve bir de kahve kupası. Hepsi-ni eski bir Scooby-Doo beslenme çantasına tıktırdım, ardından son anda aklıma gelen bir düşünceyle Mister’in tuvaleti için mutfak dolabında tuttuğum kum poşetine uzandım ve bir plastik torbaya bir avuç kum attım. Son olarak kollarım-da biriken ıvır zıvıra bir de yanmış asamı ve patlatma çubu-ğumu ekledim. Ardından kapıya koştum.

Fakat duraksadım. Sonra telefona gidip çevirmeli telefon-da parmaklarımı hızla hareket ettirerek Michael’in numarası-nı çevirdim. O da meşguldü. Katıksız bıkkınlık dolu bir hay-kırış koyverdim. Telefonu vurarak kapadım ve kapıdan fırla-yıp Mavi Kaplumbağa’ya koştum.

Geç olmuştu. Trafik çok kötü değildi. Oraya Murphy’ye söz verdiğim yirmi dakikadan daha kısa sürede ulaştım ve arabayı ziyaretçi park yerlerinden birine park ettim.

Murphy’nin çalıştığı bölge karakolu çevresindeki daha

yüksek binaların arasına çömelmiş, dayanıklı, kare şeklinde, biraz yıpranmış, uzun, genç acemi erlerin arasındaki yıllanmış bir çavuşu andıran bir yapıydı. Yanıma patlatma çubuğunu, sağ elime de Scooby-Doo beslenme çantamı alarak merdivenden yukarı koştum.

Masanın arkasındaki kır saçlı, orta yaşlı polis memuru nefes nefese kapıdan içeri girdiğimi görünce şaşkınlıkla bana baktı. “Dresden.”

“Selam,” dedim nefes nefese. “Ne tarafa gittim?”

Yine gözlerini kırptı. “Ne?”

“Bir dakika önce içeri girmedim mi?”

Kalın, gri bıyığı küçük, tedirgin hareketlerle titredi. Not panosuna göz attı. “Evet. Daha bir dakika önce Teğmen Murphy’yi görmeye çıktın.”

“Harika,” dedim. “Onu tekrar görmem gerekiyor. Kapıyı açabilir misin?”

Bana biraz daha yakından dikkatle baktı, sonra öne uzanıp kapı düğmesine bastı. “Neler oluyor Bay Dresden?”

“İnan bana,” dedim, “çözer çözmez ilk iş sana anlatacağım.” Kapıyı açıp içeri girdim ve merdiveni çıkarak dördüncü kattaki Özel Soruşturmalar bürosuna yöneldim. Çift kanatlı kapıyı çarparak açıp sıra sıra masaların arasından Murphy’nin bürosuna koştum. Stallings ile Rudolph ben yanlarından geçerken sandalyelerinden kalkıp şaşkın şaşkın baktılar.

Gözleri faltaşı gibi olan Rudy, “Neler oluyor?” dedi.

“Murphy nerede?” diye bağırdım.

“Bürosunda,” diye kekeledi Stallings, “seninle görüşüyor.”

Murphy'nin bürosu odanın arkasındaydı. Ucuz duvarları ve ucuz bir kapısı vardı. Kapıya nihayet ismi ve unvanı yazılı gerçek bir metal levha çakılmıştı. Geriye çekildim ve topuğumla kapı tokmağına vurdum. Ucuz kapı çatırdadı, ama ancak ikinci kere tekmeledikten sonra açıldı.

Üzerinde onu son gördüğüm zamanki giysiler olan Murphy masasında oturuyordu. Şapkasını çıkarmıştı ve karmakarışık haldeki kısa sarı saçı görünüyordu. Gözlerinin altındaki torbalar neredeyse bereleri kadar koyu renkliydi. Tamamen hareketsiz oturuyor, gözlerinde bir dehşet ifadesiyle ileriye bakıyordu.

Arkasında siyahlara bürünmüş ben duruyordum; Kravos'u ve iblisini durdurduğumuz gece giydiğim kıyafetler üzerimdeydi. Kâbus benim gibi görünüyordu. Ellerini Murphy'nin yüzünün her iki tarafına koymuş, parmak uçlarını şakaklarına bastırmıştı –ama parmakları sanki her nasılsa başının içine girmiş, beynine masaj yapar gibi derinin ve kemiğin altına uzanmıştı. Hafifçe Murphy'ye doğru eğilmiş, müzik dinler gibi başını eğmiş olan Kâbus gülümsüyordu. Yüzümün aynı anda hem dingin, hem kötücül, hem de korkutucu bir ifade takınabildiğini bilmiyordum.

Bir saniyeliğine katıksız bir dehşetle tuhaf manzaraya baktım. Sonra, “O kahrolası ellerini ondan çek!” diye bağırverdim.

Kâbus soğuk, sakın bir zekâyla parlayan siyah gözlerini bana çevirip sırtıttı. Çelik usturalar kadar keskin bir sesle, “Sessiz ol büyücü,” diye mırıldandı. “Yoksa seni parçalarım, tıpkı bu gecenin başında yaptığım gibi.”

Titreyen karnımın bir yerlerinde küçük, anlaşılmaz bir korku ılığı başladı, ama kulak asmayı reddedtim. Arkamdan Rudy ile Stallings'in geldiğini duydum. Patlatma çubuğunu kaldırıp Kâbus'un kafasına doğrulttum. "Uzaklaş ondan dedim."

Kâbus gülümsedi. Parmaklarını sudan çıkarırmış gibi Murphy'nin derisinden çıkararak ellerini uzaklaştırdı ve bana avuçlarını gösterdi. "Unuttuğun bir şey var büyücü."

"Hadi ya?" dedim. "Neymiş o?"

"Senden bir parça yedim. Sen neysen oyum," diye fısıldadı Kâbus. Ellerini bana doğru uzattı. "*Ventas servitas*."

Rüzgar ani bir şiddetle kükredi ve ayaklarımı yerden kesip beni geriye fırlattı. Öne koşan Rudolph ve Stallings ile arpıştım. Hep beraber bir yığın halinde yere düştük.

Bir an sersemlemiş halde yattım. Kâbus'un dışarı yürüdüğünü duydum. Sakin ve sessiz bir şekilde yanımızdan yürüyüp odadan çıktı. Yavaş yavaş kendimizi toparlayarak oturur konuma geçtik.

"O da neydi öyle?" dedi Rudolph.

Başımın arkası acıyordu. Bir şeye çarpmış olmalıydım. Bir elimi kafatasıma bastırıp inledim. "Of, Yıldızlar adına," diye mırıldandım. "Ona öyle düz bir hat vermemem gerektiğini bilmeliydim."

Stallings'in burnundan kırılmış bıyığına kan akıyordu. Beyaz gömleğinde kızıl lekeler vardı. "O... Tanrı aşkına, Dresden. O yaratık neydi?"

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Bir an her şey sallandı. Tüm vücudum titredi ve bir an yere devrilip bebek gibi ağla-

maya başlayacağımı sandım. O şey büyümü kullanmıştı. Yüzümü ve büyümü çalmış, onları insanlara zarar vermek için kullanmıştı. Haykırmak, bir şeyleri parçalamak istiyordum.

Bunun yerine sendeleyerek Murphy'nin bürosuna girdim. "Malone'a saldıran şey," dedim Stallings'e. "Biraz karmaşık."

Murphy hâlâ koltuğunda oturuyordu. Faltaşı gibi açık gözleri müthiş bir dehşetle boş boş bakıyordu ve ellerini kucağında kavuşturmuştu. "Murph?" dedim. "Karrin? Beni duyabiliyor musun?"

Hareket etmedi. Ama nefesi sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi biraz hırıltılı geliyordu. Nefes aldı. Tanrı'ya şükür. Diz çöküp ellerini tuttum. Buz gibiydiler.

"Murph," diye fısıldadım. Elimi gözlerinin önünde salladım ve parmaklarımı sertçe şıklattım. Göz bile kırpmadı.

Rudolph'un yakışıklı yüzü solmuştu. "Aşağıyı arayacağım. Gitmesine izin vermemelerini söyleyeceğim." En yakındaki telefona gidip kabul masasını çevirdiğini duydum. Bir işe yaramayacağını söyleme zahmetine katlanmadım. Kâbus gerekirse duvarların içinden geçebilirdi.

Biraz sarsılmış ve soluk görünen Stallings de yanıma geldi. Uzun bir an boyunca Murphy'ye baktıktan sonra, "Ne oldu? Sorunu ne?" diye sordu.

Murphy'nin gözlerinin içine baktım. İyice büyümüşlerdi. Kendimi hazırlayıp gözlerinin derinliklerine baktım. Bir büyücü gözlerinizin içine baktığında ondan saklanamazsınız. Derinliklerinizi, karakterinizin en gerçek taraflarını, karanlık ve aydınlık yerleri görebilir –ve karşılığında siz de onunkileri görebilirsiniz. Gözler ruha açılan pencerelerdir. Bütün o

dehşetin arkasında Murphy'yi aradım ve ruh bakışının başlamasını bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Murphy yalnızca orada oturmuş, ileriye bakıyordu. Zar zor duyulan alçak ve hırıltılı bir nefes daha verdi –ama neye çabaladığının farkına vardım.

Çılgılık atıyordu.

Ne gördüğü, Kâbus'un gözlerinin önüne nasıl dehşetler yerleştirdiği, ondan ne aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Parmak uçlarımla hafifçe boğazına dokundum, ama Malone'daki gibi işkence büyüsunün kemikleri dondurucu soğuşunu hissedemedim. En azından bu iyi bir şeydi. Ama eğer içini göremiyorsam, Murphy başka bir yerde demekti. Işıklar açıldı, ama evde kimse yoktu.

“O... O şey Murphy'nin kafasına girmiş. Sanırım zihnine tuhaf şeyler sokmuş. Aslında var olmayan şeyler. Nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum ve görünüşe göre hareket edemiyor.”

“Tanrı korusun,” diye fısıldadı Stallings. “Ne yapabiliriz?”

“John,” dedim alçak sesle. “Kravos vakasının kanıt dosyalarını bulman gerekiyor. Dairesinde bulduğumuz o büyük deri deftere ihtiyacım var.”

Stallings harekete geçti, sonra bana boş boş baktı. “Neye ihtiyacım var dedin?”

İsteğimi tekrar ettim.

Gözlerini kapadım. “Tanrı aşkına Dresden. Bilmiyorum. Alıp alamayacağımı bilmiyorum. Son zamanlarda bazı olaylar oldu.”

“O kitaba ihtiyacım var,” dedim. “Bunu yapan yaratık bir çeşit iblis. Kravos o defterin bir yerine o iblisin ismini yazmış olmalı. Eğer ismini öğrenebilirim onu yakalayıp durdurabilirim. Onu Murph’e nasıl yardım edeceğimi söylemeye zorlayabilirim.”

“Anlamıyorsun. Benim için o kadar kolay olmayacak. Bu iş iyice karmaşıklaştı. Artık öylesine depoya yürüyüp o lanet olası şeyi almam ve sana getirmem mümkün değil Dresden.” Endişeli gözlerle Murphy’yi inceledi. “İşimden olabiliyorum.”

Scooby-Doo beslenme kutusunu yere koyup açtım. “Beni dinle,” dedim. “Murphy’ye yardım etmeye çalışacağım. Şafak sökene kadar yanında kalacak, sonra da onu evine, hattâ daha iyisi Malone’un evine götürecek birine ihtiyacım var.”

“Neden?” diye sordu Stallings. “Ne yapıyorsun?”

“Sanırım bu yaratık onun zihninde saçma sapan şeyler yaşamasına neden oluyor –kâbus görürken olduğu gibi. Bunu durdurabileceğimden hemen hemen eminim, ama yine de hassas olacaktır. Bu yüzden şafak sökene kadar güvende olması için çevresine bir koruma yerleştireceğim.” Sabah olduğunda Kâbus ele geçirdiği ölümlü bedeninde mahsur kalacak ya da Yok Diyar’a kaçmak zorunda kalacaktı. “Uyanırsa diye birinin onu izlemesi gerekiyor.”

Stallings, “Rudolph yapabilir,” deyip ayaklandı. “Onunla konuşayım.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “O kitaba ihtiyacım var John.”

Kaşlarını çatarak yere baktı. “O yarattığı yakalayabilecek miyiz Dresden?” Biz derken polisi kastediyordu. Sesinden o kadarını anlayabiliyordum.

Başımı iki yana salladım.

“Eğer kitabı sana getirirsem,” dedi, “teğmene yardım edebilir misin?”

Başımla onayladım.

Gözlerini kapayıp bir nefes verdi. “Pekala,” diye fısıldadı, sonra dışarı yürüdü. Bir an sonra Rudolph ile konuştuğunu duydum.

Yeniden Murphy’ye dönerek beslenme kutusundan kum dolu plastik torbayı çıkardım. Bir tebeşir parçası aldım ve ikimizin çevresine bir daire çizip irademle kapayabilmek için Murphy’nin koltuğunu masasından geriye çektim. Daireyi kapamam normalden daha fazla çaba gerektirdi ve bir saniyeliliğine başımı döndürdü.

Yutkundum ve enerji toplayıp onu elimden geldiği kadar dikkatle, hassasiyetle odakladım. Yavaşça birikirken Murphy fısıltılı çığlıklar halinde nefes alıp vermeye devam ediyordu. Elimi soğuk parmaklarının üzerine koydum ve beraber göğüslediğimiz onca olayı, giderek güçlenen dostluk bağımızı düşündüm. İyi zamanda olsun, kötü zamanda olsun, Murphy’nin yüreği hep doğru yerde olmuştu. Bu tür bir işkenceyi hak etmiyordu.

İçimde büyük bir hiddet kıpırdanmaya başladı –buharlaşan, çabucak dağılıp giden bir öfke parlaması değil, daha derin, daha karanlık, daha soğukkanlı ve daha tehlikeli bir şey. Bu tür bir şeyin Murphy gibi özverili ve ilgili birinin başına gelmiş olmasının yarattığı hiddet. Bu yaratığın ona yaklaşıp zarar vermek için benim gücümü, benim yüzümü kullanmış olmasının yarattığı hiddet.

O hiddetten ihtiyaç duyduğum gücü aldım. Onu dikkatle topladım ve düşüncelerimle tahayyül edebildiğim en yumuşak kenarlı büyüye dönüştürdüm. Yumuşak bir şekilde o gücü kolumdan aşağı, oradan da parmağımın ucuna koyduğum kum taneciklerinin içine gönderdim. Sonra yavaşça kolumu kaldırdım. Büyü nazik bir dengede dururken Murphy'nin gözlerinin üstüne bir parça kum serptim. "*Dormius, dorme,*" diye fısıldadım. "*Murphy, dormius.*"

Güç kolumdan aşağı su gibi akararak dışıma çıktı. Kum tanecikleriyle beraber düştüğünü hissettim. Murphy uzun, ürpertili bir nefes verdi ve boş boş bakan gözleri titreşerek kapanmaya başladı. Yüzündeki ifade gevşeyerek dehşetten derin, sessiz bir uykuya dönüşen Murphy koltuğunda kaykıldı.

Büyü etkisini gösterirken nefesimi verdim ve titreyerek başımı eğdim. Elimi uzatıp Murphy'nin saçını okşadım. Sonra biraz daha rahat etmesi için oturuşunu düzelttim. "Rüyaların olmadığı o yerde kal," diye fısıldadım. "Sadece dinlen Murph. Senin için bu şeyin hakkında geleceğim."

Bir irade çabasıyla çizdiğim daireyi kırdım. Sonra dairenin dışına adım attım, tebeşiri kullanarak tekrar kapadım ve Murphy'nin çevresinde kapanmasını istedim. Bu sefer kendimi iyice zorlamam gerekti. Çocukluğumdan beri hiç bu kadar çaba sarf etmem gerekmemiştir. Daire Murphy'nin çevresinde kapanarak onu içeride tuttu. Tebeşir çizgilerinin etrafında, yazın yollardan yükselen ısı dalgalarını andıran, yalnızca birkaç santim yüksekliğindeki küçük bir pus dans ediyordu. Daire Yok Diyar'dan gelen her şeyi dışarıda tutacaktı –ve tılsımlı büyü de şafak sökene kadar devam edecek,

Murphy'nin rüya görmesini ve böylece Kâbus'un ona daha fazla zarar vermesini önleyecekti.

Yalpalaya yalpalaya bürosundan çıkıp en yakın telefona yürüdüm. Rudolph beni izliyordu. Stallings ortalıkta yoktu. Michael'in numarasını çevirdim. Hâlâ meşguldü.

Sürünerek eve dönmek ve kendime bir uyku büyüğü yapmak istiyordum. Ilık, sessiz bir yere saklanmak ve biraz dinlenmek istiyordum. Ama Kâbus hâlâ dışarıda bir yerdeydi. Hâlâ intikam peşinde, Michael'in peşindeydi. Ona ulaşmalı, onu bulmalı ve durdurmalıydım. Ya da en azından Michael'ı uyarmalıydım.

Telefonu kapadım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Biri omzuma dokundu. Başımı kaldırıp Rudolph'a baktım. Şüpheli ve solgun görünüyordu.

“Sahtekar olmasan iyi olur Dresden,” dedi alçak sesle. “Burada neler döndüğünden pek emin değilim. Ama Tanrı şahidim olsun, eğer senin yüzünden tegmene bir şey olursa...”

Uyuşuk bir şekilde yüzünü inceledim. Sonra başımla onayladım. “Stallings için geri arayacağım. O kitaba ihtiyacım var.”

Rudolph'un ifadesi ciddi ve samimiydi. Zaten beni pek sevmezdi. “Ciddiyim Dresden. Eğer Murphy'nin incinmesine izin verirsen, seni öldürürüm.”

“Evlat, eğer benim yüzümden Murphy'ye bir şey olursa...” İçimi çektim. “Sanırım buna izin veririm.”

YİRMİ

Chicago şehrinde huzurlu, banliyö tarzı bir mahalle olmaya-
cağını zannederdim. Michael, Wrigley Field'ın biraz batısın-
da öyle bir yer bulmuştu. Sokağın her iki yanında eski ağaç-
lar muazzam bir debdebeyle sıralanıyordu. Evlerin çoğu Vic-
toria döneminde inşa edilmiş eski yapılardı ve dengesiz eko-
nomik koşulların ve yüz yıllık yıpranmanın etkisiyle birer
yangın tuzağına dönüşmüş, sonra da restore edilmişlerdi.
Michael'ın evi zencefilden yapılmış gibi görünüyordu. Aşırı-
ya kaçan süslemeler, fildişi ve şarap renginde zarif boya –ve
belki de kaçınılmaz olarak evin ve ön bahçenin etrafını saran
bir kazık çit. Verandanın ışığı neredeyse arazinin ucuna kadar
uzanan beyaz bir parlaklık dairesi oluşturuyordu.

Kaplumbağa'yı evin önündeki kaldırıma park ettim. Salla-
nır kapıyı iterek bahçeden içeri girip pat pat merdiveni çık-
tum ve ön kapının tokmağını vurdum. Michael'ın sersemliği-
ni yenip merdivenden aşağı inmesinin bir dakika alacağını
düşünmüştüm, ama bunun yerine bir gümbürtü ve iki uzun
adım duydum, sonra odanın yanındaki pencerenin perdeleri

kımıldadı. Bir saniye sonra gözlerini kırparak uykusundan sıyrılmaya çalışan Michael kapıyı açtı. Bir kot pantolon ve göğüs hizasında JOHN 3:16 yazılı bir tişört giyiyordu. Kaslı kollarında daha önce hiç görmediğim bir çocuğunu tutuyordu. Bir parça kıvrıkcık sarı saçlı olan, taş çatlasa bir yaşındaki çocuk başını babasının göğsüne yaslamış uyuyordu.

“Harry,” dedi Michael. Gözleri büyüdü. “Ulu Tanrım, ne oldu sana böyle?”

“Uzun bir gece geçirdim,” dedim. “Buraya geldim mi?”

Michael bana dikkatle baktı. “Ne demek istediğinden emin değilim Harry.”

“İyi. O halde gelmemişim. Michael *hemen* aileni uyandırmam gerekiyor. Tehlikede olabilirler.”

Michael yine gözlerini kırıştırdı. “Harry, saat geç oldu. Ne oldu da...”

“Sadece dinle.” Kısa ve özlü bir şekilde Kâbus hakkında öğrendiklerimi ve kurbanlarına nasıl ulaştığını anlattım.

Michael bir dakika boyunca bana baktı. Sonra, “Bakalım doğru anlamış mıyım. İki ay önce öldürdüğüm bir iblisin hayaleti Chicago’da terör estiriyor, insanların rüyalarına giriyor ve zihinlerini içeriden yiyor,” dedi.

“Evet,” dedim.

“Şimdi de senin bir parçanı aldı, senin gibi görünen bir vücut oluşturdu ve sen buraya geldiğini düşünüyorsun.”

“Evet,” dedim. “Tam üstüne bastın.”

Michael bir an dudaklarını büzdü. “O halde senin bu Kâbus olmadığını ve seni içeri davet etmemi sağlamaya çalışmadığını nereden bileceğim?”

Ağzımı açtım. Sonra yine kapadım. Ardından, “Her halükarda, burada, dışarıda kalsam daha iyi. Charity muhtemelen bu saatte geldiğim için gözlerimi oyacaktır.”

Michael başıyla onayladı. “İçeri gel Harry. Bebeği uykuya yatırayım.”

İçeri girip cilalı ahşap zemini olan küçük hole adım attım. Michael sağdaki oturma odasını işaret edip, “Otur. Hemen geliyorum,” dedi.

“Michael,” dedim. “Aileni uyandırmalısın.”

“Bu şeyin şu anda somut bir bedeninin olduğunu söyledin, değil mi?”

“Sadece birkaç dakika önceydi.”

“O halde Yok Diyar’da değil. Burada, Chicago’da. Buradan insanların rüyalarına giremez.”

“Sanmıyorum, ama...”

“Ve öldüğünde yakınında olan insanları hedef alacak. Benim peşime düşecek.”

Bir saniyeliğine dudağımı ısırdım. Sonra, “İçinde benden bir parça da var,” dedim.

Michael kaşlarını çatı.

“Michael, eğer peşinden gelecekse, senden başlamayacaktır,” dedim.

Kucağında taşıdığı çocuğa baktı. Yüzü sertleşti ve çok yumuşak bir sesle, “Harry. Otur. Hemen döneceğim,” dedi.

“Ama o...”

Aynı yumuşak ve hafif sesle, “İlgileneceğim,” dedi. Bu beni korkuttu. Oturdum. Çocuğu alıp hafif adımlarla yürüdü ve merdivenden çıkıp gözden kayboldu.

Bir an büyük, rahat, ileri geri sallanan türden bir koltukta oturdum. Solumda, lamba masasında bir havlu ve yarı yarıya boşalmış bir biberon vardı. Michael küçük kızı uyuması için sallıyor olmalıydı.

Biberonun yanında bir not vardı. Öne eğilip notu okudum:

Michael. Seni ve bebeği uyandırmak istemedim. Karnımdaki bebek pizza ve dondurma istiyor. Birkaç dakika içinde dönerim –muhtemelen sen uyanıp bunu okumadan önce. Sevgiler, Charity.

Ayağa kalktım ve merdivene doğru yürümeye başladım. Michael en üstte belirdi. Yüzü solgundu. “Charity,” dedi. “Gitmiş.”

Notu kaldırdım. “Pizza ve dondurma almak için markete gitmiş. Aşerdi herhalde.”

Michael merdiveni inip yanından geçti. Ardından holdeki dolaba uzandı ve mavi bir Levi’s ceketle siyah kılıfındaki *Amoracchius*’u çıkardı.

“Neyi bekliyorsun Harry? Gidip onu bulalım.”

“Ama çocukların...”

Michael gözlerini devirdi, kapıya doğru bir adım attı ve benden gözlerini ayırmadan onu açtı. Kapının önünde Peder Forthill duruyordu. Seyrelmiş saçları rüzgardan dağılmıştı ve tel çerçeveli gözlüğünün ardındaki parlak mavi gözleri hayret doluydu. “Ah. Michael. Bu kadar geç gelmek istemezdim, ama arabam buradan yalnızca bir blok ötede arızalandı. Bayan Hamish’i eve bırakmış, kiliseye dönüyordum, acaba senden arabanı...” Duraksayıp bana, Michael’a, sonra yine bana baktı. “Yine bir bebek bakıcısına ihtiyacın var, öyle değil mi?”

Michael ceketini sırtına, kılıç kemerini de omzuna geçirdi. “Zaten uyuyorlar. Sorun olur mu?”

Peder Forthill içeri adım attı. “Asla.” Yine her ikimize haç çıkardı ve, “Tanrı sizinle olsun,” diye mırıldandı.

Evden çıkıp Michael’ın kamyonetine doğru yürüdük. “Bak, görüyor musun Harry?”

Somurttum. “Yararlı bir yan fayda.”

Michael sürdü. Gürleyen büyük beyaz kamyonetle sokakları katederek ünlü Graceland Mezarlığı’ndan uzun bir yürüyüş mesafesinde olan Byron Caddesi’ndeki köşe markete doğru yol aldık. Alçalan bulutlar gürledi ve şehre sürekli bir sağanak yağmur dökmeye, tüm ışıklara altın haleler katmaya ve ıslak caddelerde ruhani yansımalar oluşturmaya başladı.

“Gecenin bu saatinde Walsham’dan başka açık yer olmaz,” dedi Michael. “Oradadır.” Bir gök gürültüsü bu beyana onay verirmiş gibi gürledi. Ellerimle yanmış asamın üzerinde trampet çaldım ve patlatma çubuğumun bileğimin çevresindeki sırimından gevşek bir şekilde asılı olup olmadığımı kontrol ettim.

“İşte, kamyoneti orada,” dedi Michael. Kamyoneti marketin önündeki park yeri sırasına, Suburban marka beyaz nakliye aracının yanına çekti. Anahtarları aldıktan sonra hemen *Amoracchius*’u kaptı ve çenesini sıkarak kısık gözlerle marketin ön kapısına doğru yürürken büyük kılıcı kınından gevşetti. Birkaç adım sonra yağmur saçını başına yapıştırdı ve Levi’s ceketine işleyip rengini laciverte çevirdi. Ben de deri pardösümün uğradığı hasar yüzünden irkilerek ve eski yelken be-

zinden pardösünün bu havada daha iyi dayanacağını hatırla-
yarak peşinden gittim.

Michael üzerinde teneke çanlar olan kapıyı sertçe açtı. Şö-
valye uzun adımlarla marketin içine yürüdü, gözlerini görüş
alanımızdaki raflarda ve yazarkasalarda gezdirdi, ardından,
“Charity! Neredesin?” diye böğürdü.

Onlu yaşlarındaki iki kasiyer gözlerini kırptı ve vitaminle-
ri inceleyen yaşlı bir kadın da dönüp gözlüklerinin üstünden
aptal aptal baktı. İçimi çektim, sonra en yakındaki kasiyere,
sabırsızlıkla sigara molasını bekliyor gibi görünen aşırı zayıf,
aşırı sarışın kıza başımla selam verdim. “Ee, selam,” dedim.
“Bir dakika önce buraya girdiğimi gördünüz mü?”

“Ya da hamile bir kadının girdiğini,” dedi Michael. “Yak-
laşık şu boyda.” Elini kulağı seviyesinde tuttu.

Kasiyer kız iş arkadaşıyla bakıştı. “Sizi mi bayım?”

Başımla onayladım. “Benim gibi başka bir adam. Uzun
boy lu, sıska, benimki gibi simsiyah bir ceketi var, ama altına
giydiği kıyafet de simsiyah.”

Kız dudaklarını yalayıp bizi şöyle bir tarttı. “Belki de gör-
müşümdür,” dedi. “Bu işten ne kazancım olacak?”

Michael boğazından bir hırıltı çıkararak bir adım yaklaştı.
Omzunu kavrayıp geriye eğildim. “Hey, hey, Michael,” diye
söylendim. “Sakin ol yahu.”

“Bu sakın olunacak zaman *değil*,” diye mırıldandı Micha-
el. “Sen tespit et. Ben bakacağım,” deyip döndü ve marketin
içlerine doğru uzun adımlarla yürüdü. Kılıcı sol elinde gelişi-
güzel bir şekilde taşıyordu ve sağ eli de silahın kabzasınday-
dı. “Charity!”

Alçak sesle kötü bir şeyler mırıldadım, ardından kasiyere döndüm. Ceplerimi el yordamıyla arayarak cüzdanımı buldum ve çok kötü durumda olan üç tane beşlik banknot çıkardım. Onları kaldırıp, “Tamam. Kötü kalpli ikizim ya da hamile bir kadın. İkisinden birini gördün mü?” dedim.

Kız önce banknotlara, sonra bana baktı ve gözlerini devirdi. Ardından tezgahtan öne eğilip paraları elimden kaptı. “Evet,” dedi. “Beş dakika önce filan arkadaki dondurucu kısmına doğru gitti.”

“Öyle mi?” dedim. “Sonra ne yaptı?”

Gülümsedi. “Ne? Bu sorduğun adam senin kardeşin filan mı? Kadınınla ikisi kaçtılar mı? Yarın bu olayı Larry Fowler’da görecektir miyim?”

Gözlerimi kıstım. “Karışık bir durum,” dedim. “Başka ne gördün?”

Omuz silkti. “Aldıklarının parasını ödedi ve o kamyonete yürüdü. Kamyonet çalışmadı. Senin... ya da sana benzeyen diğer adamın yanına geldiğini ve onunla konuşmaya başladığını gördüm. Kadın ona sinirli gibiydi, ama onunla beraber yürüyüp uzaklaştı. Dikkat çekecek bir şey yoktu.”

Mideme hafif bir sancı girdi. “Yürüyüp uzaklaştı mı?” dedim. “Hangi yöne?”

Kız omuz silkti. “Bakın bayım, kadın, adam onu sadece bir yere götürüyormuş gibi görünüyordu. Mücadele ediyor filan değildi.”

“Hangi yöne!” diye gürledim. Kız gözlerini kırıştırdı ve bezgin tavırları bir anlığına değişti. Caddenin ilerisini, Grace-land Mezarlığı yönünü işaret etti.

“Michael!” diye bağırdım. “Hadi!” Ardından dönüp kapıyı çarparak tekrar dışarıya, yağmura ve karanlığa çıktım. Charity’nin kamyonetinin önünde bir saniyeliğine durup kaputa vurdum. Kaput hiç direnmeden açıldı ve parçalanmış tellerden, kesilmiş kayışlardan ve kırık metal parçalarından oluşan bir karmaşa ortaya çıktı. İrkildim ve ellerimle gözlerimi yağmura karşı siper ederek mezarlığa doğru caddenin ilerisini görmeye çalıştım.

Uzak mesafede belli belirsiz iki şekil seçtim –biri hantal ve uzun saçlıydı. Diğeri ondan daha uzun ve zayıftı, kadının saçını sıkıca tutmuş, mezarlığa doğru yürüyordu.

İki siluet Graceland Mezarlığı’nı çevreleyen taş duvarın binde gölgelere karıştı. Yutkunup etrafa bakındım. “Michael!” diye bağırdım yeniden. Marketin penceresinden içeri dikkatle baktım, ama onu hiçbir yerde göremedim.

“Lanet olsun!” deyip kamyonetin ön tamponunu tekmeledim. Kâbus’un peşinden tek başına gidecek halde değildim. Yaratık benden çaldığı güçle doluydu. Çılgınlık faktörü de onun yanıdaydı. Ayrıca dostumun karısını ve doğmamış çocuğunu rehin tutuyordu.

Lanet olsun, ben deyise yalnızca bir baş ağrısı, kumu hızla tükenen bir kum saati ve titreme nöbetleri vardı. Graceland Chicago’nun en büyük mezarlığıydı, karanlık, yağmurlu bir geceydi ve bu dünyayla ruhlar dünyası arasındaki sınır bir elek gibi sızdıırıyordu. Hortlaklar ve tüyler ürpertici yaratıklarla dolu mezarlıkta bir başıma olacaktım.

“Evet,” diye mırıldandım. “Bu da benim şansım işte.”

Kâbus’un Charity ile beraber içinde kaybolduğunu gördüğüm karanlığa doğru koştum.

YİRMİ BİR

Hayatım boyunca daha akıllıca işler yaptım. Mesela bir kere-
sinde bir kamyonet dolusu insankurda tek başıma meydan
okumak için hareket halindeki bir arabadan aşağı atlamıştım.
O, şimdi yaptığımdan daha akıllıca bir şeydi. En azından o sı-
rada gerekirse onları öldürebileceğimden oldukça emindim.

Bu da onu şimdi yaptığımdan bir adım ileriye taşıyordu.
Kâbus'u zaten öldürmüştüm –ya da en azından öldürülmesi-
ne yardım etmiştim. Bu durumun adil olmayan bir yanı var-
dı. Bir yaratığı birden fazla kere öldürme mecburiyetini ya-
saklayan bir kural olmalıydı.

Yağmur damlalar halinde değil bardaktan boşanırcasına
yağıyor, gözlerime giriyordu. Sürekli alnımı silip suyu temiz-
lemem gerekiyordu, ama yine de gözlerim hemen suyla dolu-
yordu. Kaldırımında boğulmanın nasıl olacağı hakkında ciddi
ciddi düşünmeye başladım.

Caddenin öte yanına geçip mezarlık duvarına doğru yürü-
düm. Kırmızı tuğladan yapılmış iki metre yüksekliğindeki du-

var her otuz metrede bir sivri basamaklar şeklinde yükseliyor, mezarlığın güney çevresi boyunca batıya uzanan caddenin yavaşça yükselen eğimine ayak uyduruyordu. Bir noktada kocaman, karanlık bir deliğin duvarın dışını harap ettiğini gördüm ve oraya yaklaşırken yavaşladım. Tuğlalar kâğıt gibi yırtılmıştı ve duvardaki deliğin çevresinde yarım metre derinliğinde bir moloz yığını halinde yatıyorlardı. Delğin öte yanına dikkatle baktığımda sadece yağmuru, çimen ve ağaçların bakımlı zemine vuran gölgelerini gördüm.

Mezarlığın dışında durakladım. Sabahın üç buçuğunda bitkinlikle kafeini karıştırdığımda olduğu gibi donuk, hareketli bir enerji bana baskı yapıyordu. Enerji derimin üzerinde yuvarlanıyordu ve yağmurun içinde fısıldayan sesler *duyuyordum*. Düzinelerce, yüzlerce fısıltı adeta ürpertici bir güvence veriyordu. Elimi duvara koydum ve içerideki gerginliği hissettim. Mezarlıkların çevresinde hep engeller vardır. Bazen taş, bazen tuğla, bazen de zincir baklası olurlar, ama hep vardırılar. Yazılı olmayan, insanların gerçekten farkına varmadan, sadece refleks olarak yaptığı şeylerden biridir bu. Herhangi bir duvar fiziksel anlamının da ötesinde bir engeldir. Birçok şey yalnızca fiziksel anlamda göründüklerinden daha fazlasıdır.

Duvarlar bir şeyleri dışarıda tutar. Mezarlıkların çevresindeki duvarlarsa bir şeyleri içeride tutar.

Michael'ın beni takip ettiğini umarak geriye baktım, ama yağmurda onu görmedim ya da göremedim. Kendimi hâlâ güçsüz ve sersem hissediyordum. Kâbus'un duvarı parçalayarak girdiği zayıf noktanın çevresinde kümelenen sesler fısıl-

diyordu. Bin ölümden sadece biri hayalet oluştursa bile (ki oran daha fazlaydı), mezarlıkta dolaşan onlarca huzursuz ruh olabilir. Hattâ bazıları Büyü uygulamayanların bile tanık olabileceği kadar güçlü olma ihtimalleri vardı.

Bu gece onlarca ruh yoktu. Onlarca iyi bir sayı olurdu. Gözlerimi kapadığımda ruhların harekete geçirdiği gücü, çalkantılı Yok Diyar'dan kolayca bu tarafa geçmiş yüzlerce ruhun varlığıyla havanın dalgalanmasını ve titreşmesini hissedebiliyordum. Hem Kâbus'un bende açtığı yaralar, hem de karanlığa, yağmura ve ölülerle dolu bir mekâna karşı basit, ilkel korkum yüzünden dizlerim titriyor, midem kalkıyordu.

Graceland Mezarlığı'nın sakinleri korkumu hissettiler. Duvardaki deliğin yakınına geldiler ve gerçek, fiziksel inilti-ler duymaya başladım.

Yağmurda titreyerek, “Burada beklemeliyim,” diye mırıldandım. “Michael'ı beklemeliyim. Öylesi çok daha akıllıca olur.”

Mezarlığın karanlığında bir yerlerden bir kadın çığlığı geldi. Charity.

Şimdi Ölü Adam tılsımını geri almak için neler vermezdim. Lanet olsun.

Boğumları beyazlamış parmaklarımla asamı kavradım ve patlatma çubuğumu çıkardım. Ardından duvardaki deliğe tırmanarak mezarlığa girip karanlığın içine yöneldim.

Mezarlığa girdiğim, ayakkabılarım zemine değdiği anda onları hissettim. Hayaletler. Siluetler. Hortlaklar. Ne isim verirsiniz verin, gayet ölüydüler ve artık bunu sineye çekmek istemiyorlardı. Her biri zayıf ruhlardı ve normal bir gece olsa

bana sadece gelip geçici bir ürperti verirlerdi –ama bu normal bir gece değildi.

Kışın ilk rüzgarı gibi aniden üzerime bir soğuk çöktü. Bir adım ilerlediğimde bir direnç hissettim. Sanki biri beni dışarıda tutmaya çalışıyordu. Eskiden gördüğüm, turistlerin tozlu Ortadoğu şehirlerinde kalabalık dilenci gruplarının arasından yürümeye çalıştığı filmlerdeki gibiydi. Şimdi yaşadığım da o sahnelerin dondurucu ve ruhani bir haliydi –insanlar beni ittiriyor, benden bir şeyler almaya çalışıyordu, fakat almaya çalıştıkları şeyin bende olduğundan ve onu verebilsem bile bir işlerine yarayacağından emin değildim.

İrademi topladım ve annemin muskasını boynumdan çıkardım. Boğucu, nemli karanlıkta onu yukarıya kaldırıp içine güç aktardım.

Mavi büyücü ışığı parlamaya, her zamanki kadar parlak olmayan loş bir ışıltı yaymaya başladı. Dairenin içindeki gümüş beş köşeli yıldız inancımın sembolüydü ya da isterseniz büyüümün sembolü de diyebilirsiniz. Kontrol edilen, düzene sokulan, yapıcı bir amaç için kullanılan güç bağlamında. Bir an ışığın bulanıklığının yaralarımın bir yansıması mı olduğunu, yoksa inancımın azlığını mı gösterdiğini merak ettim. Son birkaç senede ne sıklıkla bir şeyleri tutuşturmam, kaç ke-re bir şeyleri patlatmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Ya da bir binayı yıkmam gerektiğini. Ya da ortalığı altüst etmem gerektiğini.

Saymaya parmaklarım yetmeyince irkildim. Belki de artık daha dikkatli davransam iyi olurdu.

Ruhlar ışığımdan geriye kaçıştılar, ama birkaç tanesi ya-

kında kümelenmeye, kulaklarıma bir şeyler fısıldamaya devam etti. Ne onlara dikkatimi verdim, ne de durup dinledim. O yol çılgınlığa çıkıyordu. Vücudumdan çok yüreğimle çabalararak ilerlemeyi sürdürdüm ve aramaya başladım.

“Charity!” diye bağırdım. “Charity, neredesin?”

Sağ tarafımda kısa bir ses, bir çağrı duydum, ama bıçak gibi kesildi. Sese doğru döndüm ve ihtiyatlı bir şekilde koşarak, ışıldayan beş köşeli yıldızı Diyojen’in lambası gibi yukarıda tutarak ilerlemeye başladım. Gök yine gürledi. Yağmur yüzünden çimenler sıırıslıklam olmuş, ayaklarımin altındaki toprak yumuşamış ve gevşemişti. Ölülerin yumuşamış toprağı yırtarak dışarı çıkmalarına dair kısa, rahatsız edici bir görüntü beni kısa süreliğine ürpertti ve yakınıma kümelenmiş bir düzine ruh sanki bu ürpertiden beslenmek istermiş gibi daha da yaklaştı. Hem korkumu hem de yakama yapışan görünmez parmakları bir kenara iterek devam ettim.

Charity’yi mermer bir yapının içindeki bir tabut altlığının üstünde yatar halde buldum. Çatısı gökyüzüne doğru daralan yapı bir Yunan tapınağını andırıyordu. Michael’ın karısı sırtüstü yatıyor, elleriyle şişkin karnını tutuyor, dişlerini göstererek hırılıyordu.

Siyah saçı başına yapışmış, benimkinin aynısı gözlerinden beş köşeli yıldızımın pırıltısı yansıyan Kâbus kadının üzerinde ayakta duruyordu. Bir elini havada, Charity’nin karnının üstünde tutuyordu, diğer eliyse kadının boğazındaydı. Başını yana eğdi ve yaklaşmamı seyretti. Büyücü ışığının kenarlarında şekiller hareket ediyor, uçuşuyordu. Ruhlar pervaneler gibi fırl fırl dönüyorlardı.

“Büyücü,” dedi Kâbus.

“İblis,” diye cevap verdim. Daha yerinde bir karşılık vermeye mecalim yoktu.

Yaratık gülümsedi. “Öyle miyim,” dedi. “İlginç. Emin değildim.” Elini Charity’nin boğazından kaldırıp parmağını bana yöneltti ve, “Güle güle büyücü. *Fuego*,” diye mırıldandı.

Önce bir güç seli hissettim, sonra ateş yükseldi ve yağmurun içinde bana doğru uzandı. Sol elimdeki asamı önümde yatay olarak kaldırdım ve gücümü sakınmadan bir kalkana aktardım. “*Riflettum!*”

İleri uzattığım asamın yarım metre ötesinde ateşle yağmur şiddetli bir tıslama ve buhar bulutu eşliğinde buluştu. Sanırım yağmur yardımcı oldu. Ben böyle bir sağanakta bir alev büyüğü denemek gibi bir aptallık yapmazdım asla, zira çok kolaylıkla alt edilebilirdi.

Kâbus’un dikkati başka yöne kaydığı anda Charity harekete geçti. Ayaklarını iblise doğru çevirdi ve hiddetli bir haykırıyla her iki topuğunu gücü yettiği kadar sert bir şekilde yatağın göğsüne vurdu.

O güçlü bir kadındı. Yaratık hırlayıp geriye uçtu ve aynı anda Charity de tabut altlığından aşağı kaydı. Diğer yana düşerken çığlık atıp doğmamış çocuğunu korumak için kıvrıldı.

Ona doğru koşup, “Charity,” diye bağırdım. “Dışarı çık! Koş!”

Başını bana çevirdi ve ne kadar hiddetli olduğunu gördüm. Bir anlığına dişlerini gösterdi, sonra yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. “Dresden?” dedi.

“Zaman yok!” diye bağırdım. Tabut altlığının diğer yanın-

da Kâbus yine ayağa kalktı. Artık gözleri siyah değildi, onun yerine kızıl bir öfkeyle yanıyordu. İleri koşarken o konuda düşünecek vaktim olmadı. “Koş, Charity!”

Sadece birkaç dakika önce tuğla bir duvarı yıkmış bir şeyle mücadele etmenin intihardan farksız olacağını biliyordum –ama içimden bir his büyü bakımından onunla boy ölçüşemeyeceğimi söylüyordu. Başka bir büyü daha yaparsa ona karşılık verebileceğimi sanmıyordum. İki elimle birden tuttuğum asayı tabut altlığına bastırdım ve sıçrayarak ayaklarımı Kâbus’un yüzüne doğru savurdum.

Hız ve sürpriz avantajım vardı. Yaratığa sertçe vurunca geriye sendeledi. Ben ileriye doğru devam edip yaratığı mermer zemine yıkarken asam dönerek ellerimden uzaklaştı. Bu sırada tabut altlığı kalçama çarpıp kaburgalarımaya sürtündüğü için acıya boğuldum. Konsantrasyonum yok olunca mavi büyücü ışığı söndü ve karanlığa gömüldüm.

Bir hırıltıyla zemine vurdum ve sürünerek geriye kaçtım. Eğer Kâbus beni ele geçirirse sonum olurdu. Tam tabut altlığının kenarına ulaşmıştım ki, bir şey bacağımı tam dizimin altından demir kelepçe gibi kavrayarak yakaladı. Bacağımı çekmek için mücadele ettim, ama yağmurla sırlıslık olmuş mermerden başka tutunacak bir şey yoktu.

Kâbus ayağa kalktı, yukarıda parlayan bir yıldırım karanlık gözlerini ve benimkine benzeyen yüzünü ortaya çıkardı. Gülümsüyordu. “Ve böylece sona eriyor büyücü,” dedi. “Nihayet senden kurtuluyorum.”

Kaçmaya çalıştım, ama Kâbus beni bacağımdan tutup ha-

vada çevirmeye başladı. Ardından yukarıya uçtum ve sütunlardan birinin üzerime geldiğini gördüm.

Sonra bir ışık parıltısı gördüm ve alnımın merkezinde keskin bir acı hissettim. Zemine çarptığımda canım ilkin göre nispeten daha az acıdı.

Bilincimi yitirmem bir lütuf olurdu. Ama soğuk yağmur beni yeterince uyanık tutarak, kafatasımda yayılan acının her saniyesini ızdıraba dönüştürüyordu. Uzuvarımı hareket ettirmeye çalıştım, ama başaramadım ve bir saniyeliğine boyunum kırılmış olmalı diye düşündüm. Sonra göz ucuyla parmaklarımın kıpırdadığını gördüm. Henüz kavganın dışında kalmadığımı fark edince moralim bozuldu.

Büyük bir çabayla elimi zemine koydum. Bir başka büyük çabayla kendimi yukarı ittim; başım döndü ve midem kabardı. Sütuna yaslandım, yağmurun içinde nefes almaya ve kuvvetimi toplamaya çalıştım.

Fazla uzun sürmedi –toplayacak pek bir gücüm kalmamıştı. Gözlerimi açıp yavaşça odaklandım. Ağzımda keskin ve acı bir tat vardı. Elimi ağzıma ve yanağıma dokundurduğumda parmaklarım ılık ve koyu bir şeyle lekелendi. Kan.

Doğrulamaya çalıştım, ama beceremedim. Yapamadım. Her şey çok fazla dönüyordu. Üzerimden akarak beni donduran su Yunan tapınağına benzetilmiş anıttezarın üstünde durduğu küçük tepenin tabanında bekledikten sonra başka bir dereye doğru akıyordu.

Bir kadın sesi yanımda, “Çok fazla su,” diye mırladı. “Çok fazla şey akıp gidiyor. Acaba bazıları boşa mı gidiyor, merak ediyorum.”

Başımı biraz çevirince üzerinde yeşil elbisesiyle Peri Anne'nin yanımda durduğunu gördüm. Lea'nın cildi belli ki Agatha Haggleshorn'un etki alanında üzerine attığım hayalet tozunun etkisinden kurtulmuştu. Altın rengi kedi gözleri o eski, tanıdık sıcaklıklarıyla beni inceliyor, yağmurdan etkilenmiyormuş gibi görünen saçı yele şeklinde yüzünün etrafına dökülüyordu. Ama yağmurun elbisesini sırlıslamak etmesine aldırış etmiyora benziyordu. Kıyafeti vücudunun kıvrımlarına yapışıyor, göğüslerinin mükemmelliğini ortaya çıkarıyordu. Yanımda eğilirken meme uçları ipek kumaşın altından iyice belli oluyordu.

“Ne yapıyorsun burada?” diye mırıldandım.

Gülümsedi, parmağını uzatıp alnımda gezdirdi, sonra ağzına götürüp dudaklarının arasına aldı ve hafifçe emdi. Gözlerini kapayıp titrek bir şekilde uzun bir iç çekti. “Ne kadar tatlı bir çocuk. Hep çok tatlı bir çocuk oldun.”

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama yine yapamadım. Sanki başımdaki bir şey kırılmıştı.

Beni yine o iyi huylu gülümsemeyle seyretti. “Gücün azalıyor tatlım. Burada, ölülerin mekânında tamamen yok olabilir.”

“Burası Yok Diyar değil Peri Anne,” diye hırladım. “Burada gücün yok.”

İnsan olsaydı baştan çıkarıcı bir somurtma gibi görünecek bir hareketle dudaklarını büzdü. Kanım dudaklarını daha da koyulaştırmıştı. “Tatlım. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Burada sadece bana verilen şeye sahibim. Adil bir şekilde değiş tokuş ettiğim şeye.”

Ona dişlerimi gösterdim. “O halde beni öldüreceksin.”

Lea başım arkaya atıp canlı bir kahkaha attı. “Öldürecek miyim? Asla seni öldürmeyi düşünmedim tatlım, tabii birkaç bıkkınlık anı dışında. Anlaşmamıza göre bana hayatını verecektin –ölümünü değil.” Köpeklerinden biri karanlığın içinden ortaya çıktı ve Lea’nın yanında çömelerek siyah gözlerini bana daktı. Lea bir elini şefkatle hayvanın geniş kafasının üzerine koyunca yaratık zevkle ürperdi.

Köpeğe bakarken giderek soğuduğumu hissettim. “Ölmemi istemiyorsun. İstedigin...” Cümleyi tamamlayamadım.

“Uysallaşman.” Lea gülümsedi. Sevgiyle köpeğin kulaklarını kaşıdı. “Ama böyle değil.” Kibirle gülümsedi. “Bu haldeyken değil. İçler acısı durumdasın. Hadi ama Harry, nasıl olur da senden bir parçanın *yenmesine* izin verirsin? Halbuki Justin sana çok iyi bir eğitim vermişti.”

Yakında bir yerde Charity yine bağırdı ve gök gürlledi.

İnleyerek, doğrulmak için çabaladım. Lea altın rengi kedi gözlerinde hem ilgi dolu hem de aldırılmaz bir ifadeyle beni izledi. Sırtımı ve ağırlığımın çoğunu sütuna vererek ayağa kalkmayı başardım. Yağmurda diz çökmüş Charity’yi belli belirsiz görebiliyordum. Kâbus tepesinde durmuş, bir eliyle saçını kavramıştı. Diğer elini de kadının başına doğru götürdü. Charity yağmurda titreyerek boşuna mücadele etti. İblisin parmakları Charity’nin kafatasının içine daldı ve kadın aniden mücadele etmeyi bıraktı.

İnleyerek onun daha yakınına gitmek, bir şeyler yapmak için ilerlemeye çalıştım. Fakat her şey döndü ve sert bir şekilde yeniden yere kapaklandım.

“Tatlı çocuk.” Lea içini çekti. “Zavallı çocuk.” Yine yanımda diz çöküp saçımı okşadı. O mide bulantısının ve acının arasında okşayışı iyi geldi. Ama mide bulantım ve acım yüzünden okşamasının baştan çıkarıcı etkisinin kesinlikle azaldığını düşünüyorum. “Sana yardım etmemi ister misin?”

Başımı kaldırıp güzel yüzüne bakmayı başardım. “Yardım etmek mi?” diye sordum. “N-nasıl?”

Gözleri parladı. “Sana Beyaz Şövalye’nin Hanımı’nı kurtarmak için gereken şeyi verebilirim.”

Ona bakakaldım. Bütün o acı, dehşet ve aptalca yağmur soğuğu yüzünden müthiş bir ağrı çekiyordum. Charity’nin hafif hafif inlediğini duydum. Denemiştim. Lanet olsun, ona yardım etmek için elimden geleni yapmışım. Benden hoşlanmıyordu bile. Ölmesi benim suçum değildi, öyle değil mi? Yapabileceğim her şeyi yapmışım.

Öyle değil mi?

Ağzımdaki iğrenç safrayı ve asidi yutup, “Benden ne istiyorsun Peri Anne?” diye sordum.

Ürperip hızlı bir nefes aldı. “Her zaman ne istediysem onu, tatlı çocuk. Bu anlaşma da yıllar önce yaptığımızdan farklı değil. Aslında aynı anlaşmanın bir parçası. Sana güç vereceğim. Ve karşılığında seni alacağım.” Gözleri ışıldadı. “Söz vermeni istiyorum büyücü. Kadın kurtulduğu zaman bana geleceğine söz vermeni istiyorum. Elimi tutacaksın. Burada, bu gece.”

“Seninle geri gitmemi istiyorsun,” diye fısıldadım. “Ama beni bu şekilde istemiyorsun Peri Anne. Tamamen çöktüm. İçim bomboş.”

Gülümsedi ve cehennem tazisinin başını okşadı. “Evet. Zamanla iyileşeceksin. Ve o zamanın çabucak geçmesini sağlayacağım tatlım.” Altın gözleri parlayarak yakınımaya eğildi. “Sana öyle zevkler öğreteceğim ki. Böylesi bir mutluluğu hiç kimse hayal edemez.” Yeniden başını kaldırıp Charity ile Kâbus’u görmemi engelleyen tabut altlığının üzerine baktı. “Beyaz Şövalye’nin Hanımı şu anda öyle şeyler görüyor ki. Çok geçmeden polis kadın gibi o da mahsur kalacak.”

“Murphy’yi nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Pek çok şey biliyorum. Hiçbir şey yapmadığın takdirde ölebileceğini biliyorum tatlım. Üşüyerek, yapayalnız ölebilirsin.”

“Umurumda değil,” dedim. “Ben...”

Charity yakınımada hıçkırmayla ağlama arası bir ses çıkardı. Lea gülümseyip, “Zaman hızla geçiyor çocuğum. Zaman kimseyi beklemez, ne insanları, ne perileri, ne de büyücülerini,” diye mırıldandı.

Lea beni zaten köşeye sıkıştırmıştı. Eğer anlaşmamızı genişletir, yeniden onaylarsam, beni hapsedmesine izin vermiş olacaktım. Ama ayağa kalkamıyordum. Yardım almadan Charity’yi kurtarmak için hiçbir şey yapamayacaktım.

Gözlerimi kapadım ve Michael’ın küçük kızını gördüm. Annesi olmadan büyüdüğünü düşündüm.

Lanet olsun.

“Teklifini kabul ediyorum Peri Anne.” Cümleyi söylediğimde içimde bir şeyin hareket edip kapandığını hissettim.

Lea nefesini tuttu, yeniden ürperirken gözlerini kapadı, sonra yine açtı. Gözlerinde vahşi bir parlılık vardı. Eğilip, “Ce-

vap her yanında tatlım,” diye mırıldandı. Ardından alnımı öptü ve titrek gölgeler arasında yok oldu.

Tekrar net bir şekilde düşünebildiğimi fark ettim. Hareket etmek hâlâ acı veriyordu –Yıldızlar adına, çok acıyordu ama başardım. Güçlkle ayağa kalktım, tabut althğına yaslandım ve yağmurun gözlerimden kanı yıkamasını bekledim.

Cevap her yanımdaymış. Bu ne budalaca bir tavsiyeydi böyle? Etrafa göz attım, ama inişli yokuşlu çayırardan, ağaçlardan ve mezarlardan başka bir şey görmedim. Bir sürü mezar. Düz mezartaşları ve mermer tabelalar, yanlarında göller olan mezarlar, ıııklı mezarlar, küçük çeşmeleri olan mezarlar. Ölü insanlar. Etrafta bunlar vardı işte.

Gözlerimi Charity’yle Kâbus’a odakladım ve içimde soğuk bir öfke hissettim. Tabut althğının çevresinde yürüdüm, her adımda biraz daha istikrar, denge kazandım ve bağırdım: “Hey! Sen! Çirkin yaratık!”

Kâbus başını benden tarafa çevirerek hayretle gözlerini kırıştırdı. Ardından yine gülümsedi ve, “Henüz ölmemişsin. Ne kadar ilginç,” dedi. Parmaklarını Murphy’den çıkardığı gibi Charity’den de çıkararak onu bıraktı. Charity gevşek bir şekilde yana düştü. “Onun işini boş bir vakitte bitirebilirim. Ama senin canını tez vakitte alacağım büyücü.”

“Vesaire vesaire,” diye mırıldandım. Eğilip asamı aldım ve onu iki elimle tutarak yeniden doğruldum. “İnsanlar artık öyle konuşmuyor. Bütün o ağdalı laflar filan. Lanet olsun, periler en azından zamana uygun konuşmayı öğrendi.”

Kâbus kaşlarını çatıp bana doğru yürümeye başladı. “Bilmez misin ki, seni ahmak, ölme vaktin geldi.”

Bir çizme yanımdaki mermere güçlü bir adım attı. Sonra bir diğeri. *Amoracchius* omzumun üstünden parlak, beyaz bir ışık yaydı ve Michael, “Hiç sanmıyorum,” dedi.

Yanıma gelen Michael’a bakıp, “Gerçekten iyi bir zaman-laman var,” diye homurdandım.

Tatsız, vahşi bir ifadeyle dişlerini açığa çıkardı. “Karım?”

“Yaşıyor,” dedim. “Ama onu buradan götürsek iyi olur.”

Başıyla onayladı. “Ben yarattığı yeniden öldüreceğim,” dedi. Bana sert ve serin bir şey verdi –bir haç. “Sen Charity’yi al. Ona bunu ver.”

Kâbus yürümeyi kesip gözlerini kısarak ikimize baktı. “Sen,” dedi Michael’a. “Sonunda karşıma çıkacağını biliyordum.”

“Of, *kapa* çeneni,” diye bağırdım hiddetle. “Michael, hadi öldür şunu artık!”

Michael kılıcının beyaz ateşiyle geceyi halojen bir meşale gibi aydınlatarak öne atıldı. Kâbus hiddetle bağırdı ve kendini bir tarafa atarak kılıçtan kaçtı, sonra parmaklarını pençe gibi açarak hızla Michael’a saldırdı. Michael eğilerek Kâbus’un parmaklarından kurtuldu, bir omzunu yarattığın karnına geçirip onu uzağa itti, döndü ve kılıcını savurdu. *Amoracchius*, Kâbus’un orta kısmına girdi ve açılan yaradan beyaz bir ışık fışkırdı.

Aceleyle Michael’ın çevresinden dolanıp Charity’nin yanına gittim. Şimdiden kımıldıyor, oturur konuma geçmeye çalışıyordu. “Dresden,” diye fısıldadı. “Kocam?”

“Kıç tekmelemekle meşgul,” dedim ve hacı eline verdim. “İşte. Al bunu. Yürüyebilir misin?”

“Diline hakim ol Bay Dresden.” Hacı kavradı ve bir saniyeliğine başını eğdi. “Bilmiyorum,” dedi. “Ah, Tanrım bana yardım et. Sanırım...” Bütün vücudu kasıldı ve soluğu kesileerek elini karnına koydu.

“Ne?” dedim. Yaralanmış mıydı? Arkamda Michael’ın homurdandığını duydum ve *Amoracchius*’un sürüklenen beyaz ateşiyle gölgelerin dans ettiğini gördüm. “Charity, ne oldu?”

Hafifçe inledi. “Bebek,” dedi. “Ah, Sanırım... sanırım su kesem erken patladı. Düştüğüm sırada.” Yüzü çarpılarak kıpkırmızı kesilen Charity yine inledi.

“Of,” dedim. “Of. Hayır. *Olamaz*.” Elimi alınma koydum. “Bu adil *değil*.” Gökyüzüne suçlayan bir bakış fırlattım. “Yukarıda birinin *hastalıklı* bir espri anlayışı var.”

“*Iuuuhhhh!*” diye inledi Charity. “Ah, Tanrı korusun. Dresden, fazla zamanım yok.”

“Hayır,” deyip içimi çektim. “Elbette yok.” Onu yerden kaldırmak için eğildim, ama az kalsın yüzüstü düşüyordum. Kadının üzerine serilmemeyi başardım, ama doğrulurken sallandım. Charity narin bir çiçek değildi. Onu buradan götürmem mümkün değildi.

“Michael,” diye bağırdım. “Michael, bir sorunumuz var!”

Michael karanlıktan ılık çalarak gelen bir taştan kaçmak için kendini tabut altlıklarından birinin arkasına attı. Taş altlığa çarpıp toza dönüştü. “Ne?”

“Charity!” diye bağırdım. “Bebek geliyor!”

“Harry!” diye bağırdı Michael. “Dikkat et!”

Dönünce Kâbus’un arkamdaki karanlıkta belirdiğini, neredeyse görülemeyecek bir hızla hareket ettiğini gördüm. Ya-

ratık yere eğildi, mermer bir mezartasını topraktan söküp aldı ve yukarı kaldırdı. Kendimi Charity ile yaratığın arasına attım; bunun yararsız bir hareket olacağını bilmeme rağmen yine de yaptım.

“Şimdi!” diye çılgık attı Kâbus. “Kılıcını yere koy Şövalye. Onu yere koy, yoksa ikisini de ezerim!”

Michael solgun bir yüzle bize doğru gelmeye başladı. “Bir adım bile yaklaşma,” diye hırladı Kâbus. “Bir santim bile yaklaşma.”

Michael durdu. Charity’ye dikkatle baktı, Charity ise nefesi kesilerek yeniden inledi ve gözlerini kapadı. “H-Harry?” dedi.

Kâbus’un önünden çekilebilirdim. Belki ateşini kendime çekebilirdim. Ama eğer kımıldarsam, Charity’yi kolayca ezerdi. Kadının hiçbir şansı kalmazdı.

Sakin bir sesle, “Kılıç,” dedi Kâbus. “Bırak onu.”

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı Michael.

“Dediğini yapma Michael,” dedim. “Bizi zaten öldürecek.”

“Sessiz ol,” dedi Kâbus. “Kavgam seninle ve şövalyeyle, büyücü. İkinizi de elime geçirdikten sonra kadının ve çocuğun benim için ehemmiyeti yok.”

Uzun bir an boyunca sulu sepken halinde yağan yağmurun sesinden başka ses duyulmadı. Sonra Michael gözlerini kapadı. “Harry,” dedi. Büyük kılıcı indirdi. Ardından kılıcı hafifçe yere bıraktı. “Özür dilerim. Yapamam.”

Kâbus donuk bir kızılılıkla ışıldayan gözlerini gözlerime dikti ve sinsi sinsi gülümsedi. “Büyücü,” dedi fısıltıyla. “Dostun seni dinlemeliydi.” Mezartasının üstüne doğru inmeye başladığını gördüm.

Charity aniden ona verdiğim hacı tuttuğu kolunu yukarı kaldırdı. Sembol titreşti, ardından Kâbus'un yüzüne sert, korku filmlerindekine benzer gölgeler düşüren beyaz bir ateşle tuttu. Çılgılık atan Kâbus ışıktan kaçmak için kıvrılıp geri çekildi. Mezar taşı hızla yere düşerek nemli, yumuşak toprağı yardı.

Her şey yavaşlayıp berraklaştı. Mezarlık arazisini, ağaçların gölgelerini açıkça görebiliyordum. Charity'nin Latince bir şeyler mırıldandığını duyabiliyor ve huzursuz ruhların mezarlığın içinde dolandığını göz ucuyla görebiliyordum. Yağmurun soğuk keskinliğini, damlaların üzerimden akışını, suyun derecikler ve çaylar halinde hafif eğimli bayırlardan aşağı akarak yakındaki gölcüğe dökülüşünü hissedebiliyordum.

Akan su. Cevap her yanımdaydı.

İleriye, Kâbus'a doğru hareket ettim. Yaralı elini bana savurdu. Elin aşağıya inerken omzumu sıyırdığını hissettim. Ardından Kâbus'un vücudunun ortasına doğru sıçradım ve ona sertçe çarptım. İkimiz beraber bayırdan aşağı, yeni oluşan dereye doğru yuvarlandık.

Başsız Süvari Efsanesi'ni hiç duydunuz mu? Zavallı yaşlı Ichabod'un üstü kapalı köprüye ve güvenliğe doğru dörtlü at sürdüğü kısmı hatırlıyor musunuz? Akan su büyü enerjilerini engeller. Yok Diyar'dan gelen yaratıklar, ruhani bedenler bedenlerini mevcut tutmak için gereken enerjiyi yitirmeden akan suyu geçemezler. Cevap buydu işte.

Kâbus'la beraber tepecikten aşağı yuvarlanırken ellerinin giysilerimi yırttığını hissettim. Tam ellerinden birini boğazıma sarıp nefesimi kestiği anda beraber dereye girdik.

Ardından çılgılık atmaya başladı. Yirmi, yirmi beş santim

derinliğindeki su birikintisinde haykırarak debelendi ve kıvrandı. Yaratığın vücudu suya atılan şeker gibi, ayaklarından başlayarak erimeye başladı. Kendimin çözülüp yok olmasını hastalıklı bir büyülenmeyle izledim. Kıvrıldı, direndi, kollarıyla bacaklarını etrafa savurdu.

“Büyücü,” dedi fokurdayan bir sesle. “Bu iş bitmedi. Bitmedi. Güneş tekrar battığında, senin için geri döneceğim büyücü!”

“Eri artık,” diye mırıldandım. Birkaç saniye sonra Kâbus yok oldu, geriye pardösümün ve boğazımın üstünde yapışkan bir pislik kaldı.

İpislak bir halde titreyerek ayağa kalktım ve zar zor tepeliğin tepesine tırmandım. Michael karısının yanına gidip çömelmişti. Ellerini kadının vücudunun altına soktu ve onu çamaşır sepetiymiş gibi rahatça kaldırdı. Demiştin ya, Michael çok kaslıdır.

“Harry,” dedi. “Kılıç.”

“Alıyorum,” diye cevap verdim. Ağır adımlarla Michael’ın *Amoracchius*’u bıraktığı yere yürüdüm ve onu yerden aldım. Büyük kılıç düşündüğümde daha hafifti ve gücünün etkisiyle hissedilir biçimde vızıldıyor, ellerimde titreyordu. Kılıcı koyacak bir kılıfım yoktu, bu yüzden sadece omzuma attım ve düşüp başımı yarmamayı ümit ettim. Diğer eşyalarımı da aldım ve Michael’la beraber yürümek için döndüm.

Tam o anda Lea önümde belirdi. Etrafında da üç cehenem tazısı vardı. “Tatlım,” dedi. “Sözünü yerine getirmenin zamanı geldi.”

Viyaklayıp geriye sıçradım. “Hayır,” dedim. “Hayır, bekle.

Bu şeyi yendim, ama hâlâ serbest. Yarın gece Yok Diyar'dan geri gelebilecek.”

Lea, “O kısmı beni ilgilendirmez,” deyip omuz silkti. “Anlaşmamıza göre sana verdiğim şeyle kadını kurtaracaktın.”

“Bana *bir şey* vermedin,” dedim. “Sadece acının bir kısmını kararttın. Suyu buraya sen getirmedin Peri Anne.”

Gülerek omuz silkti. “Küçük anlamsal farklar. Dikkatini çektim, öyle değil mi?”

“Kendi kendime de fark ederdim,” dedim.

“Belki de. Ama bir anlaşma yaptık.” Başını eğdi. Altın gözleri ışı ışıldı. “Bir kere daha mı kaçmaya çalışacaksın?”

Söz vermişim. Ve tutulmayan sözler başınıza bela olurdu. Ama Kâbus henüz yenilmemişti. Geriye püskürtülmüştü, tamam, ama ertesi gece geri dönecekti.

“Seninle geleceğim,” dedim. “Ama Kâbus’u alt ettiğim zaman.”

“Şimdi geleceksin.” Lea gülümsedi. “Hemen, şu anda. Yoksa bedelini ödersin.” Üç cehennem tazısı bana doğru yaklaşıp, sessiz sessiz hırslayarak dişlerini gösterdi.

Kılıç dışında her şeyi elimden bıraktım, kılıcıysa sıkıca kavradım. Büyük kılıçlar hakkında hiçbir şey bilmem, ama ağır ve keskindi, müthiş gücü olmasaydı dahi sivri ucunu o tazılardan birine saplayabileceğimden emindim. “Yapamam,” dedim. “Henüz olmaz.”

“Harry!” diye bağırdı Michael. “Bekle! O şekilde kullanılamaz!”

Köpeklerden biri bana doğru sıçrayınca kılıcı kaldırdım. Ardından bir ışık parıltısı oldu ve bir acı dalgası ellerimden

kollarıma doğru hızla aktı. Kılıç aşağı büküldü ve elimden kurtulup dönerek yere düştü. Cehennem tazıları hamle yapınca geriye sendeledim. Ellerim uyuşmuş, yararsız hale gelmişti.

Lea'nın kahkahası gümüş çanlar gibi mezarların arasında yankılandı. Şarkı söyler gibi bir sesle, "Evet!" diye bağırıp ileri adım attı. Eğilip gelişigüzel bir hareketle büyük kılıcı yerden aldı. "Yine beni kandırmaya çalışacağını biliyordum tatlı çocuk." Zarif köpek dişlerini göstererek gülümsedi. "Sana teşekkür borçluyum Harry. Bu kılıcı tutan kişi onu amacı dışında kullanmamış olsa ona asla dokunamazdım."

Kendi aptallığım nedeniyle içim öfkeyle doldu. "Hayır," dedim kekeleyerek. "Bekle. Bu konuyu konuşamaz mıyız Peri Anne?"

"Yine konuşacağız tatlı çocuk. Her ikinizi de çok yakında göreceğim." Lea gözleri parlayarak yeniden güldü. Ardından ayaklarının dibinde toplanmış cehennem tazılarıyla beraber döndü, bir adım ilerledi ve geceye karıştı. Onunla beraber kılıç da gitti.

Yağmurda kalakaldım. Yorulmuştum, üşümüştüm ve kendimi aptal gibi hissediyordum. Michael bir saniiyeliğine şoke olmuş bir ifadeyle, faltaşı gibi açık gözlerle bana baktı. Charity ürpererek ve sessizce inleyerek yanında kıvrıldı.

"Harry," diye fısıldadı Michael. Sanırım ağlıyordu, ama yağmurda gözyaşlarını göremiyordum. "Aman Tanrım. Ne yaptın sen?"

YİRMİ İKİ

Bütün hastanelerin acil servisleri aynı hissi uyandırır. Hepsi aynı sıkıcı, yumuşak renk tonlarıyla ve yumuşatılmış kenarlarla dekore edilmiştir. Bunlar rahatlatıcı olsunlar diye kullanılmıştır, ama hiç de öyle değildir. Acil servislerin kokuları da aynıdır: kısmen keskin antiseptikler, kısmen soğuk duygusuzluk, kısmen tedirginlik ve kısmen de çıplak korku.

Önden Charity'yi sedyeyle götürdüler, Michael da yanındaydı. Önceliğim nedeniyle sıranın önüne aktarıldım. Kırık kolunu tutan beş yaşındaki kızıdan özür dileyerek oldum. Kusura bakma tatlım. Kafa travması kırık uzuvlardan önce gelir.

Beni muayene eden doktorun önlüğünde SIMMONS yazılı bir isim kartı vardı. Cüsseli ve sağlam görünüşlüydü. Kırlaşan saçları parlaktı ve koyu teniyle tezat oluşturuyordu. Önümdeki tabureye oturdu ve üzerime eğilerek ellerini başımın her iki yanına koydu. Elleri büyük, ılık ve güçlüydü. Gözlerimi kapadım.

Bir an sonra, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sor-

du ve ellerini çekip yanındaki masada duran malzemelere uzandı.

“Bir filmin süper kötü adamı beni duvara çarpmış gibi.”

Hafifçe güldü. “Daha özel olarak. Acı var mı? Baş dönmesi? Mide bulantısı?”

“Evet, hayır, biraz.”

“Başınızı mı vurdunuz?”

“Evet.” Alnımı soğuk bir bezle silmeye başladığını hissettim. Çamuru ve kurumuş kanı temizledi, ama yağmur yüzünden fazla bir şey kalmamıştı.

“Hımmm. Pekala. Burada biraz kan var. Size ait olduğundan emin misiniz?”

Gözlerimi açıp kırıştırdım. “Bana ait mi mi? Başka kime ait olacaktı ki?”

Doktor bir kaşını kaldırdı. Gözlüğünün ardındaki siyah gözleri parladı. “Siz söyleyin, Bay...” –kağıtlarını kontrol etti– “Dresden.” Kaşlarını çattı, sonra bana dikkatle baktı. “Harry Dresden mi? Büyücü olan mı?”

Gözlerimi kırptım. Telefon rehberindeki tek büyücü olmama rağmen pek ünlü değilimdir. Daha çok kötü bir ünüm vardır. Genellikle insanlar ismini hemen tanımazlar. “Evet. Benim.”

Kaşlarını çattı. “Anlıyorum. Sizden bahsedildiğini duymuştum.”

“İyi şeyler mi?”

“Pek değil.” Sinirli bir tavırla içini çekti. “Burada kesik yok. Şakalardan hoşlanmam Bay Dresden. İlgilenmem gereken insanlar var.”

Ağzımı açık kaldı. “Kesik yok mu?” Ama bir ara başımda kanayan, gözlerime ve ağzıma kan boşaltan bir yara vardı. Kanın tadını hâlâ ağzımda hissedebiliyordum. Nasıl yok olmuş olabilirdi?

Cevap aklıma gelince ürperdim. Peri Anne’m.

“Kesik yok,” dedi. “Birkaç ay önce açılmış olabilecek bir yaranın izi var.”

Ondan çok kendime, “Bu imkânsız,” dedim. “Bu olamaz.”

Gözlerime ışık tuttu. İrkildim. Her iki gözüme dikkatle baktı (mekanik ve profesyonel biçimde –bir ruh bakışını tetikleyen içtenlik olmadan) ve başını iki yana salladı. “Eğer sizde beyin sarsıntısı varsa, ben de Winona Ryder’ım. O yataktan inin ve buradan çıkın. Giderken kasaya uğramayı unutmayın.” Elime ıslak bir havlu tutuşturdu. “Yüzünüzü temizlemeyi size bırakıyorum Bay Dresden. Benim yeterince işim var.”

“Ama...”

“Kesinlikle gerekli olmadığı sürece acil servise gelmemelisiniz.”

“Ama ben...”

Dr. Simmons beni dinlemedi. Kendi etrafında dönüp uzun adımlarla sonraki hastaya, kolu kırılmış küçük kıza doğru yürüdü.

Ayağa kalktım ve her yanım çürüklerle kaplı halde banyoya yürüdüm. Yüzüm soluk, kurumuş kan içinde kalmıştı. Büyük kısmı çizgilere ve kırışıklıklara yerleşmiş, beni daha yaşlı göstererek yüzümü kan ve yaşlılıktan oluşan bir maske haline getirmişti. Ürperdim ve ellerimin titremesini önlemeye çalışarak yüzümü temizlemeye başladım.

Korkuyordum. Gerçekten, ama gerçekten korkuyordum. Dikişlik, ağrı kesicilik bir durumum olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim. Kanı silip alınma dikkatle baktım. Saçımın iki santimetre kadar altında başlayan ve açılı olarak saçıma doğru çıkan soluk, pembe bir çizgi vardı. Çok hassas görünüyordu, kazara bezle dokunduğumda o kadar çok acıdı ki, az kalsın bağıırıyordum. Ama yara kapanmış, iyileşmişti.

Büyü. Peri Anne'min büyüü. Alnıma kondurduğu o öpücük yarayı kapamıştı.

Eğer kötü bir yaram kapandığı için memnun olmam gerektiğini düşünüyorsanız, muhtemelen bunun etkilerinin farında değilsiniz demektir. Bir insan bedenine doğrudan büyü yapmak zordur. Çok zordur. Zırhın gibi güçleri ya da ateş ya da rüzgar gibi temel kuvvetleri çağırarak birinin saçının rengini değiştirmenin veya bir yaranın her iki yanındaki hücreleri birbirine kaynatarak onu kapatmanın gerektirdiği hüner veya enerjiyle karşılaştırıldığında çok kolaydır.

İyileşen kesik bana gönderilmiş bir mesajdı. Peri Anne'm, Yok Diyar'da olduğu gibi, dünyada da benim üzerimde güce sahipti artık. Perilerden biriyle bir anlaşma yapmış ve onu çiğnemiştin. Bu durum, üzerimde güç sahibi olmasına izin veriyordu ve bana böylesine güçlü ve karmaşık bir büyü yaparak bu meseleyi gayet uygun bir biçimde ortaya koymuştu –üstelik büyü yaptığını hissetmemiştim bile.

İşte beni korkutan kısmı oydu. Lea'nın benden üstün olduğunun hep farkındaydım –o binlerce yıllık veya daha uzun tecrübe ve bilgisi olan bir yaratıktı, ayrıca ben nasıl nefes alarak doğduysam o da büyüünün içine doğmuştu. Ama gerçek

dünyada kaldığım sürece bana karşı avantajı yoktu. Nasıl onun dünyası bana yabancıysa, bizim dünyamız da ona yabancı bir yerdi. Ev sahibi takım avantajına sahiptim.

İdim. Geçmiş zaman.

Lanet olsun.

Pes ettim ve yüzümü silerken ellerimin titremesine aldırmadım. Korkmak için iyi bir sebebim vardı. Kaldı ki, giysilerim yağmurdan sıırıslıklam olmuştu ve fena halde üşüyordum. Kanı yıkadıktan sonra elektrikli el kurutucunun yanma gittim. Çalışması için düğmeye on kere sertçe vurmam gerekti.

Makinenin deliğini yukarı kaldırmış, sıcak havayı gömleğime üfletiyordum ki, Stallings içeri girdi. Bu sefer yanında Rudolph yoktu. Onu son gördüğümünden bu yana uyumamış gibiydi. Takım elbisesi buruşmuş, kır saçları biraz daha kırışmış ve bıyığı gözlerinin altındaki torbalarla aynı renge dönmüştü. Lavaboya gitti ve bana hiç bakmadan yüzünü soğuk suyla yıkadı.

“Merhaba Dresden,” dedi. “Hastanede olduğunu haber aldık.”

“Selam John. Murphy nasıl?”

“Uyudu. Hastaneye yeni getirdik.”

Gözümü kırıştırdım. “Tanrı aşkına. Güneş doğdu mu?”

“Yaklaşık yirmi dakika önce.” Yanımdaki kurutucunun önüne geldi. Düğmeye bastığı anda makine çalıştı. “Hâlâ uyuyor. Doktorlar komada mı, yoksa bir tür uyuşturucunun etkisinde mi olduğu hakkında tartışıyorlar.”

“Onlara ne olduğunu anlattın mı?” diye sordum.

Burnundan soludu. “Tabii. Hemen gidip bir büyücünün

ona büyü yaptığımı, bu yüzden uykuya daldığını söyleyeyim.”
Bana göz attı. “Peki ne zaman uyanacak?”

Başımı iki yana salladım. “Büyüm onu uzun süre tutmayacaktır. Belki en fazla iki gün daha. Güneş her doğduğunda biraz daha bozulacak.”

“Uyandığında ne olacak?”

“Çılgılık atmaya başlayacak. Tabii zihnine giren yarattığı bulup yaptığı şeyi geri almanın bir yolunu keşfetmezsem.”

“Kravos’un kitabını o yüzden istiyorsun,” dedi Stallings.

Başımla onayladım. “Evet.”

Elini cebine uzatıp bir kitap çıkardı –siyah deriyle kaplanmış, kalın, dar ve küçük bir günlük. Plastik bir kanıt torbasının içindeydi. Ona uzandım, ama Stallings günlüğü geri çekti.

“Dresden. Eğer buna dokunursan, açarsan üzerinde parmak izlerin kalır. Deri hücrelerin. Bir sürü şey. Yok olması gerekiyor.”

Kaşlarımı çattım. “Sorun ne? Kravos hüküm giymek üzere, değil mi? Lanet olsun, onu cinayet silahıyla yakaladık, olay mahallinde bir ceset de vardı. Günlükte bunların önüne geçecek bir şey yok, değil mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Eğer mesele sadece adamın duruşması olsaydı sorun yoktu.”

“Ne demek istiyorsun?”

Başını iki yana salladı. “İçerideki olaylar. Sana anlatamam. Ama eğer bu kitabı alırsan, yok olması gerekiyor Dresden.”

“Tamam,” deyip elimi uzattım. “Yok olacak.”

Kitabı tekrar çekti. “Ciddiyim,” dedi. “Söz ver.”

Sözlerinin sessiz yoğunluğu bir şekilde beni etkiledi. “Tamam,” dedim. “Söz veriyorum.”

Kitaba bir saniye baktıktan sonra onu elime tutuşturdu. “Lanet olsun,” dedi. “Eğer Murphy’ye yardım edebileceksen, et.”

“John,” dedim. “Hey, inan bana. Eğer ihtiyacım olduğunu düşünmeseydim... Bölümde neler oluyor?”

“İçişleri,” dedi Stallings.

“Özel Soruşturmalar’ı mı inceliyorlar? Yine mi? Yapacak başka işleri yok mu? Bu sefer niye bulaştılar?”

Stallings, “Sebebi yok,” diye yalan söyledi ve gitmek için döndü.

“John,” dedim. “Bana anlatmadığın ne?”

Kapıda durup yüzünü ekşitti. “Kravos vakasıyla ilgileniyorlar. Tek söyleyebileceğim bu. Birkaç gün içinde haber alırsın. Haber alınca konuyu da anlarsın.”

“Bekle,” dedim. “Kravos’a bir şey mi oldu?”

“Gitmem gerekiyor Harry. İyi şanslar.”

“Stallings, bekle...”

Kapıya yöneldi. Lanet okuyup peşinden gittim, ama izini kaybettirdi. Koridorda ıslak bir yavru köpek gibi titrer halde kalakaldım.

Lanet olsun. Polisler birbirine çok bağlıydı, özel bir tür kardeşlikleri vardı. Sizinle çalışırlardı, ama eğer polis değilseniz, yabancı olduğunuzu milyarlarca ince hareketle belli ederlerdi –bunlardan biri de size birimlerinin sırlarını anlatmamalarıydı. Kravos’un başına ne gelmiş olabilirdi ki? Ciddi bir şey. Lanet olsun, belki de Kâbus hazır iplerinden boşan-

mişken ondan da intikam almıştı. Eğer olan buysa Kravos hak ettiği cezayı bulmuştu.

Orada bir dakika boyunca durup ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Ne param ne arabam vardı. İkisini de bulabilecek halde değildim.

Michael'a ihtiyacım vardı.

Birine yolu sordum ve Kadın Doğum Servisi'ne yöneldim. Uzun yoldan giderek teknik veya pahalı görünen her şeyden uzak durdum. Son istediğim şey yaşlı bir kadının yapay akciğerini patlatmaktı.

Michael'ı bir koridorda dikilirken buldum. Kurumuş, kıvrır kıvrır olup birbirine karışmış saçı eskisine göre daha kırışmışa benziyordu. Sakalı kaba ve tıraşsız görünüyordu. Gözleri çökmüştü. Çizmeleri ve kot pantolonu dizlerine kadar çamurla kaplıydı. *Amoracchius*'un siyah kını boş bir halde omzundan sarkıyordu.

Michael büyük bir panoramik pencerenin önünde duruyordu. Pencerenin diğer yanındaki sıra sıra tekerlekli beşikler içinde yeni doğmuş bebekler vardı. Üşütmemelerini temin etmek için yukarıya ısı lambaları konmuştu. Orada sessizce yanında durdum ve bir süre bebekleri seyrettim. Bir hemşire başını kaldırıp bize baktı, sonra ikinci bir kere baktı, ardından aceleyle odadan çıktı.

"Aha," dedim. "O hemşire bizi tanıdı. Yeniden Cook County'ye döndüğümüzü fark etmemiştim. Hiçbir şey alev almadığı için mekânı tanıyamadım."

"Charity'nin doktoru burada."

“Hımm,” dedim. “Pekala. Carpenter ailesinin en yeni üyesi hangisi?”

Michael sessiz kaldı.

İçimde küçük, hastalıklı bir his oluştu. Ona yan yan baktım. “Michael?”

Konuştugu zaman sesi bitkin ve uyuşuktu. “Doğum sancıları komplikasyonluymuş. Charity soğukmuş ve hastalanıyor olması ihtimali varmış. Su kesesi mezarlıktayken patlamış. Sanırım bu, bebek için işleri güçleştiriyor.”

Onu dinlerken içimdeki hastalıklı his arttı.

“Sezaryen yapmak zorunda kaldılar. Ama... hasar olması ihtimali üzerinde duruyorlar. Galiba Charity bir noktada midesinden darbe almış. Bir daha çocuğu olup olamayacağını bilmiyorlar.”

“Ya bebek?”

Sessizlik.

“Michael?”

Michael yeni doğmuş bebeklere baktı ve, “Doktor eğer otuz altı saati atlatırsa bir şansı olabileceğini söylüyor. Ama gücü azalıyor. Ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar,” dedi. Gözlerinde yaşlar belirip yanaklarından aşağı aktı. “Komplikasyonlar varmış. Komplikasyonlar.”

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım, ama bulamadım. Lanet olsun. Yorgun hayal kırıklığı zaten istikrarsız olan mide-mi hareketlendirdi. Böyle olmamalıydı. Eğer daha hızlı ya da daha zeki olsaydım ya da daha iyi karar verseydim, belki de Charity’nin incinmesini önleyebilirdim. Ya da bebeğin. Elimi Michael’ın omzuna koydum ve sıkıca bastırdım. Sadece ona

yanında olduğumu hatırlatmaya çalışıyordum. Çok iyiliğim dokunmuştu ya.

Bir nefes aldı. “Doktor onu dövdüğümü düşünüyor. Morlukların bundan kaynaklandığını sanıyor. Bir şey söylemedi, ama...”

Hemen, “Bu gülünç,” dedim. “Yıldızlar adına Michael, hayatımda duyduğum en aptalca şey bu.”

Michael’ın sesi sert ve üzgündü. Camdaki belli belirsiz yansımalarına baktı. “Ben de olabilirdim Harry. Eğer bu işe buluşmasaydım, iblis onun peşinden gitmeyecekti.” Ellerini yumruk yaparken parmaklarının çıtladığını duydum. “Benim peşimden gelmeliydi.”

“Haklısın,” dedim. “Tanrı aşkına Michael, haklısın.”

Bana bir bakış fırlattı. “Neden bahsediyorsun?”

Ellerimi ovuşturarak neon ışıkları şeklinde beynimden hızla gelip geçen fikirleri düzene sokmaya çalıştım. “Peşinde olduğumuz bu yaratık bir iblis, değil mi? Bir iblisin hayaleti.” Bir tepsiyi iterek yanımızdan geçen bir hademe bana tuhaf tuhaf baktı. Ona gülümsedim. Kendimi oldukça huzursuz hissediyordum. Adam aceleyle uzaklaştı.

“Evet,” dedi Michael.

“İblisler zordur Michael. Tehlikeli ve korkutucudurlar, ama birçok bakımdan da fazlasıyla budaladırlar.”

“Ne gibi?”

“İnsanları anlayamazlar. Şehvet, açgözlülük ve iktidar elde etme arzusu gibi şeyleri anlarlar, ama fedakarlık ve sevgi türünden şeyleri anlayamazlar. Bunlar çoğu iblise yabancı duygulardır –onlara mantıklı gelmez.”

“Konuyu nereye getirmeye çalıştığını anlamıyorum.”

“Sana saldırganın en kötü yolunun aileni hedef almak olduğunu bildiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Kaşlarını daha da fazla çattı, ama başıyla onayladı.

“Bunu biliyorum, çünkü insanım. Kendim dışında birine önem vermenin ne demek olduğunu biliyorum. İblisler ise bilmezler –özellikle de Kravos gibi iki paralık savaş büyücülerıyla anlaşmalar yapan kabadayı iblisler. Sana zarar vermenin en iyi yolunun sana yakın birini hedef almak olduğunu düşündüğümü bilse bile, bir iblisin o bilginin bağlamını anlayacağını sanmıyorum.”

“Yani bu iblisin karımın ve çocuğumun peşinden gitmek için bir sebebinin olmayacağını söylüyorsun.”

“Bunun tutarsız olduğunu söylüyorum. Eğer mesele sadece bir iblisin hayaletinin onu öldüren insanların peşinden gitmesi olsaydı, iblisin hepimize biz ölene kadar saldırmaması, sonra da yok olması gerekirdi. Değer verdiğimiz birine saldırganın asla aklına gelmeyeceğini düşünüyorum –senin hakkındaki fikrimden haberdar olsa bile. Burada dönen başka bir şey olmalı.”

Michael’ın gözleri biraz büyüdü. “İblis bir kedinin pençesi,” dedi. “Başka biri onu bize saldırmak için kullanıyor.”

“O dikenli telli işkence büyülerini yapabilen biri,” dedim. “Ve biz maşayı kovalayıp durduk, halbuki maşayı tutan elin peşinden gitmemiz gerekiyordu.”

“İsa’nın kanı adına,” diye lanet okudu Michael. Bu kulandığı en güçlü küfürdü. “Bu nasıl olabilir?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. İkimizi de tanıyan biri olsa gerek. Kaç ortak düşmanımız var?”

Michael düşünceli bir ifadeyle gözlerini kollarına sildi. “Emin değilim. Ülkedeki hemen hemen bütün yaratıkları kendime düşman ettim.”

“Ben de,” dedim suratsız bir şekilde. “Bazı büyücüler bile merdiven düşsem pek üzülmezler. Ama beni saldıranın kimliğini bilmemekten çok daha rahatsız eden bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Neden hâlâ işimizi bitirmediği.”

“Önce bizi incitmek istiyorlar. İntikam almak istiyorlar.” Alnını yukarı kaldırdı. “Bu işin arkasında Peri Anne’n olabilir mi?”

Başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum. O bir peri. Genellikle bu kadar metodik ve organize olmazlar. Sabırsız da degillerdir. Bu yaratık her gece terör estirdi. Sanki harekete geçmek için sabırsızlanıyordu.”

Michael bir an bana baktıktan sonra, “Harry, bir insanla ilgili hüküm vermemeyi tercih ettiğini bilirsin,” dedi.

“Sanırım bundan sonra ‘ama’ gelecek.”

Başıyla onayladı. “Ama o peri gibileriyle nasıl ilişkiye girdin? O yaratık kötü, Harry. İçlerinden bazıları sadece yabancı, ama o Lea... Kötücül. Acı vermekten zevk alıyor.”

“Evet,” dedim. “Onu ben seçmiş değilim.”

“Kim seçti?”

Omuz silktim. “Sanırım annem. Gücü olan oydu. Babam büyücü değildi. Onların dünyalarıyla içli dışlı değildi.”

“Çocuğuna neden öyle bir şey yaptığını anlamıyorum.”

İçimde bir şey çatırdayarak parçalandı ve gözlerim yaşlarla doldu. Somurttum. Bunlar bir çocuğun eski acılarına eşlik eden çocuk gözyaşlarıydı. “Bilmiyorum,” dedim. “Bazı kötü insanlarla, kötü varlıklarla ilişkiye girdiğini biliyorum. Her neyse. Belki de Lea müttefiklerinden biriydi.”

“Lea. Leanandsidhe’nin kısaltması, değil mi?”

“Evet. Gerçek ismini bilmiyorum. Ölümlülerden kan alıyor ve karşılığında onlara ilham veriyor. Sanatçılara, şairlere filan. Gücünün büyük bölümünü bu sayede biriktirmiş.”

Michael başıyla onayladı. “Adını duydum. Onunla yaptığının anlaşma nedir?”

Başımı iki yana salladım. “Önemli değil.”

Michael’da bir şey değişti. Daha sert, daha kararlı bir hal aldı. “Benim için önemli Harry. Anlat.”

Bir dakika boyunca bebeklere baktıktan sonra, “Daha çocuktum,” dedim. “Eski öğretmenim Justin ile aramız açılmıştı. Beni öldürmek için bir iblis gönderdi, ben de kaçtım. Lea ile bir anlaşma yaptım. Bana Justin’i alt edecek kadar güç verecekti, karşılığında ona hizmet edecektim. Sadık kalacaktım.”

“Ve ona verdiğin sözü tutmadın.”

“Aşağı yukarı.” Başımı iki yana salladım. “Şimdiye kadar bu konuda hiç üstüme gelmemişti ve ben de ondan uzak durmaya özen göstermiştim. Genellikle ölümlülerin işlerine bu kadar karışmaz.”

Michael elini *Amoracchius*’un boş kınına götürdü. “Ama kılıcı aldı.”

Yüzümü buruşturdum. “Evet. Sanırım benim hatamdı.

Eğer anlaşımadan kaçmak için onu kullanmaya çalışmamış olsaydım...”

“Bilemezdin,” dedi Michael.

“Bilmeliydim,” dedim. “Düşününce bulması çok zor bir şey değildi.”

Michael omuz silkti, ama yüz ifadesi bu hareketi kadar gelişigüzel değildi. “Olan oldu artık. Ama kılıcsız sana ne kadar yardımım dokunabilir bilmiyorum.”

“Geri alacağız,” dedim. “Lea kendini tutamıyor. Anlaşmalar yapıyor. Kılıcı ondan almanın bir yolunu bulacağız.”

“Ama zamanında alabilecek miyiz?” dedi Michael. Vakur bir şekilde başını iki yana salladı. “Kılıç ilelebet onun elinde kalmayacaktır. Tanrı buna izin vermez. Ama belki de benim onu kullanma sürem dolmuştur.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordum.

“Belki de bu bir işaretti. Belki de artık O’na bu şekilde hizmet etmeye layık değilim. Ya da belki onu elinde tutma yükü başka birine aktarıldı.” Yüzünü ekşiterek cama, bebeklere baktı. “Ailem, Harry. Belki de artık tam zamanlı bir babaya kavuşmalarının vakti geldi.”

Ah, harika. Şu anda tek ihtiyacım olan Tanrı’nın Yumruğu’nun inanç krizi geçirmesi ve kariyerine ilişkin şüpheye düşmesiydi. Michael’a ihtiyacım vardı. Arkamı kollayacak, doğaüstü varlıklarla uğraşmaya alışık birine ihtiyacım vardı. Kılıcı olsa da olmasa da, sağlam bir zihni vardı ve inancı ona incelikli bir güç veriyordu. Öldürülmem ile bize saldıran kişiyi alt etmem arasındaki farkı yaratabilirdi.

Ayrıca arabası vardı.

“Hadi gidelim. Zamanı boşa harcamayalım.”

Kaşlarını çattı. “Ben gelemem. Burada bana ihtiyaç var.”

“Michael, bak. Evde çocuklarının yanında kimse var mı?”

“Evet. Dün gece Charity’nin kız kardeşini aradım, o geldi.

Peder Forthill biraz uyuyup gece onlarla kalacaktı.”

“Burada Charity için yapabileceğin daha fazla bir şey var mı?”

Başını iki yana salladı. “Sadece dua edeceğim. Şimdi dinleniyor. Annesi de gelmek üzere, yolda.”

“Tamam o zaman. Yapacak işlerimiz var.”

“Yine onları terk etmemi mi bekliyorsun?”

“Hayır, terk etmeni istemiyorum. Ama Kâbus’un arkasındaki kişiyi bulmamız ve icabına bakmamız gerekiyor.”

“Harry. Ne yapacağız? Birini mi öldüreceğiz?”

“Eğer zorunda kalırsak. Lanet olsun Michael, oğlunu öldürmüş olabilirler.”

Yüzü sertleşti ve onu etkilediğimi anladım. Karısını ve çocuğunu inciten kişiyi haklamak için gerekirse benle beraber Cehennem’e bile gidecekti. Gerçekten de onu etkilemiştim –ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum. Harikasın Harry. Kahrolası bir kuklacı gibi o insanların duygularını kullan.

Kitabı kaldırdım. “Kâbus’un ismi hakkında ipuçları elde ettim. Her iddiasına varım ki Kravos onu bu gölgeler defterine kaydetti. Eğer haklıysam defteri kullanarak Kâbus ile iletişim kurabilir, sonra da tasmanın izini onu tutan kişiye kadar sürebilirim.”

Michael cama ve öte yanındaki bebeklere baktı.

“Beni eve götürmen gerekiyor. Laboratuvarımda, işler daha da çığrından çıkmadan neler olduğunu anlayabilirim. Sonra da icabına bakarız.”

Bir şey söylemedi.

“Michael.”

“Pekala,” dedi alçak sesle. “Gidelim.”

YİRMİ ÜÇ

Laboratuvarımda mum ışığında çalıştığım için biraz tüylerim ürperdi. Zihnen dışarıda güneşin hâlâ yukarıda olduğunu biliyordum, ama dün gece yaşadıklarım insanlığın parçası olan içgüdüsel karanlık korkusunu su yüzüne çıkarmıştı. Yaralanmıştım. Her şey, her gölge, her küçük ses seyirmeme, ürpermeme ve etrafıma bakmama neden oluyordu.

“Sakin ol Harry,” dedim kendi kendime. “Güneş batana kadar vaktin var. Sadece rahatla ve hallet şu işi.”

İyi bir tavsiye. Michael ile birlikte sabahın büyük bölümünde şehri dolaşmış, büyü için ihtiyaç duyduğum malzemeleri toplamıştık. O araba sürerken ben de Kravos’un günlüğünü okumuştum. Hastalıklı bir günlüktü. Adam ritüellerinin her bir adımını özenle kaydetmiş, toplam dokuz cinayeti işlediği sırada yaşadığı fiziksel coşkuya dair notlar bile almıştı. Zalim bir kavisli bıçakla öldürdüğü bu insanların çoğu kadın ve çocuktü. Uyuşturucular ve şantaj yoluyla bir grup gencî ağına düşürmüştü, sonra orjiler düzenlemiş ve bunlara ya

kendisi katılmış ya da bütün o ihtirasın yarattığı enerjiyi büyüüne yönlendirmişti. Kravos gibilerinin standart çalışma şekli gibi görünüyordu bu. Kazan-kazan durumu.

Titiz bir adamdı. Daha fazla güç elde etmek için cinayetler işlerken ve hayatları mahvederken de, hastalıklı zevklerini belgelerken de Azorthragal adındaki tanıdık bir iblisi ele geçirme amaçlı çabalarını yazarken de aynı titizliği sergilemişti.

İblisin ismi dikkatle yazılmış, her bir hecenin özel vurgusu işaretlenmişti.

Büyü, lisana çok benzer: Tamamen nesneleri birbirine tutturmakla, bir şeyi diğerine, bir fikri diğerine bağlamakla alakalıdır. Bağlar oluşturduktan sonra onlara güç aktarır ve bir şeyin gerçekleşmesini sağlarsınız. Meslekte buna, yani küçük şeylerle büyük şeyler arasında bağlar yaratmaya tetürji deriz. Sonra bir şeyin küçük ölçekte olmasını sağlarsınız ve böylece o şey büyük ölçekte de olur. Vudu bebekleri bunun tipik örneğidir.

Ama vudu bebeği gibi benzeşimler, bağlar oluşturmanın tek yolu değildir. Bir büyücü, kesilmiş tırnakları ya da saçı ya da yeterince taze kanı ya da vücudun başka herhangi bir parçasını özgün varlığa giden bir bağ oluşturmak için kullanabilir.

Ya da ismini kullanabilir. Daha doğrusu İsmi'ni demeliyim.

İsimlerin gücü vardır. Kişinin İsmi, farkında olsa da olmasa da, kendisi hakkında bir şey söyler. Bir büyücü o İsmi biriyle bağ oluşturmak için kullanabilir. İnsanlar söz konusu olduğunda zordur. İnsanların kendileriyle ilgili görüşleri sürekli değişir ve evrim geçirir, bu yüzden birine tam ismini

söyletmeniz bile, eğer çok farklı bir ruh halinde oldukları sırada veya hayatlarını ve kendilerine bakış açılarını değiştiren bir olayın ardından bağ oluşturmaya çalışırsanız işe yaramayabilir. Büyücü kişinin ismini sadece kendi dudaklarından öğrenebilir, ama onu çabucak kullanmazsa, muhtemelen işe yaramayacaktır.

Fakat iblisler farklı bir konudur. İblisler insan değildir. Ruha sahip olmak gibi bir sorunları yoktur, iyi ve kötü veya doğru ve yanlış gibi aptalca şeylerden endişelenmeleri gerekmez. İblisler sadece vardırılar. Eğer bir iblis yüzünüzü yeme eğilimindeyse hemen o anda yüzünüzü yiyecektir, şimdi de yiyecektir, bundan bin sene sonra da yiyecektir.

Bir bakıma rahatlatıcı olan bu durum onların zayıf yönleridir. Bir iblisin ismini bildiğinizde ona istediğiniz an ulaşabilir olursunuz. Azorthragal'ın İsmi'ni biliyordum. Artık bir iblis değil hayalet olsa bile, hiç olmazsa İsmi'nin hatırasına cevap vermesi gerekirdi.

İşe koyulma zamanıydı.

Çağırma dairemin etrafında görünmez bir beş köşeli yıldızın köşelerini oluşturan beş beyaz mum vardı. Beyaz renk korunma içindi. Ve Wal-Mart'taki en ucuz renk olduğu için. Hey, büyücü olduğunuzda parayı sokaktan toplamazsınız.

Her iki mumun arasında Kâbus'un dokunduğu birinin bir eşyası vardı. Kalkan bileziğim oradaydı. Michael bana kendisinin ve Charity'nin evlilik yüzüğünü vermişti. Karakola gitmiş ve geçen yılki olayların ardından belediye politikacıları gerçek bir tabela alıncaya kadar Murphy'nin bürosunun kapısında inatla tuttuğu, elle yazılmış isim levhasını almıştım.

Levha da yerde diğer eşyaların yanındaıdı. Minnettar Malone ailesini ziyaret etmiş ve Micky'nin emeklilik saatini almıştık. Son iki mumun arasındaki saat daireyi tamamlıyordu.

Derin bir nefes alıp malzemelerimi kontrol ettim. Büyü yapmak için mumlara, bıçaklara ve diğer ıvır zıvıra ihtiyacınız yoktur. Ama yardımcı olurlar. Odaklanmanızı kolaylaştırırılar. Bu zayıflamış halimle, olabilecek her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

Böylece tütsüyü yaktım ve kendime tütsü dairesinin içinde, bakır çemberin ise dışında çalışacak kadar yer bırakarak çağırma dairesinin dış kısmının çevresini arşınladım. Bu sırada, sadece daireyi kapamaya yetecek kadar irade aktardım ve büyü bir araya toplanırken enerji seviyelerinin arttığını hissettim.

Michael yukarıdaki odadan, "Harry," diye seslendi. "İşin bitti mi?"

İçimde aniden parlayan kızgınlığı bastırdım. "Daha yeni başlıyorum."

"Günbatımına kırk beş dakika kaldı," dedi.

Sesimdeki rahatsızlığı gideremedim. "Hey, sağol. İyi ki baskı yapmıyorsun Michael."

"Yapabilir misin, yapamaz mısın Harry? Peder Forthill çocuklarıma bakıyor. Eğer bu şeyi şimdi durduramayacaksan, Charity'nin yanına dönmem gerek."

"Sen tepeme biniyorken yapamayacağım kesin. Lanet olsun Michael. Yolumdan çekil de çalışmama izin ver."

Kendi kendine sabır ya da diğer yanağı çevirmekle ilgili

bir şeyler homurdandı. Laboratuvarıma inen kapının yanından uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Michael benimle beraber laboratuvara inmemiști, çünkü beraber ne badireler atlatmış olursak olalım, ardında Yüce Tanrı olmadan büyü kullanma fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Bu katlanabildiği, ama onaylamadığı bir şeydi.

İşe döndüm, gözlerimi kapadım ve yapmak istediğim şeye odaklanabilmek için kendimi düşüncelerimi temizlemeye zorladım. Konsantrasyonumu bakır daireye aktarmaya başladım. Tütsü dumanı duyularımı gıdıklıyor ve dıştaki daireyi terk etmeden çevresinin iç kısmında dolanıyordu. Ben odaklanırken enerji yavaşça büyüdü, ardından sağ elime bıçağı, sol elime de bir avuç su aldım.

Şimdi sıra üç adıma gelmişti. Sesime güç katarak, “Düşman, düşmanım,” diye konuştum. “Seni arıyorum.” Ucu aşağı dönük bıçağı bakır dairenin üzerinden geçirdim. Görüşümü açmadan onu göremiyordum, ama ölümlüler dünyasıyla Yok Diyar arasında bir yarık açarken oluşan sessiz gerilimi hissedebiliyordum.

“Düşman, düşmanım,” dedim yine. “Seni arıyorum. Bana yüzünü göster.” Suyu dairenin üstünde havaya serptim. Büyünün enerjisi suyu parçalayarak, etraftaki mumlardan gelen ışık nedeniyle şekil ve renk değiştiren gökkuşaklarıyla dolu ince, sürüklenen bir buhara dönüştürdü.

Şimdi sıra zor kısma gelmişti. “Azorthragal!” diye bağırdım. “Azorthragal, Azorthragal! *Appare!*” Kılıcı kullanarak parmağımı kestim ve kanı bakır dairenin kenarına damlattım.

Güç içimden çıkarak gerçeklik dokusundaki yarıktan hız-

la dairenin içine aktı ve aynı anda daire zemindeki bakır şeridin çevresinde bir duvar gibi yükseldi. Kesiği şiddetli, korkunç bir acı şeklinde hissettim, öyle ki, güç dairenin enerjisiyle beslenerek, etrafa dizilmiş eşyaların yönlendirmesiyle dışarıya akarken acıdan gözlerim yaşlarla doldu.

Büyü, Kraken'in güvertede görmeden sürünen dokunacı gibi, Yok Diyar'da etrafı araştırdı ve yakalayacak şanssız bir ruh bulmaya çalıştı. Böyle olmamalıydı. Bir kement gibi Yok Diyar'a geçmeli ve hayaleti sersemletip buraya getirmeliydi. Uzandım ve savaştığım yaratığı, yaptıklarının sonuçlarını gözümde canlandırarak, büyüye kılavuzluk etmeye çalışarak daha fazla güç ekledim. Ancak Kâbus'un hissine (daha uygun bir kelimenin yokluğundan öyle diyorum), yarattığı dehşete rastladığım anda büyü bir şeye takıldı. Bir anlığına ürpertici bir hareketsizlik oldu, sonra vahşi, kıvrılan bir enerji, bir direnç kalbimin yerinden fırlayacakmış atmasına ve parmağımdaki kesiğin üzerine tuz dökülmüş gibi yanmasına neden oldu.

Tekrar büyüye sarıldım ve sesime irademi katarak, "Appare!" diye bağırdım. "Sana ortaya çıkmamı emrediyorum!"

Çağırma dairesinin içindeki dönen gökkuşaklarıyla dolu sis, bir tür yarı katı yaratık havayı hareketlendiriyormuş gibi sallanıp dalgalandı. Yaratık çılgına dönmüş bir boğa gibi mücadele ederek büyüden kaçmaya çalıştı. "Appare!"

Üst katta telefon çaldı. Konsantrasyon ağımdan kaçmaya çalışan Kâbus ile şiddetle mücadele ederken Michael'ın birkaç saniye boyunca zeminde yürüdüğünü duydum.

"Alo," dedi Michael. Kapıyı açık bırakmıştı ve onu net bir şekilde duyuyordum.

Yeniden, “*Appare!*” diye bağırdım boğuk bir sesle. Yaratığın kaydıgını hissettim ve içimde büyük bir zafer duygusuyla onu daha yakına çektim. Sis ve ışıklar dönerek belli belirsiz insana benzeyen bir şekil almaya başladı.

“Ah. Evet, ama biraz... biraz meşgul,” dedi Michael. “Hıhı. Hayır, pek değil. Sanırım... Evet, ama...” Michael içini çekti. “Bir dakika.” Yine gizli kapıya doğru yürüdüğünü duydum.

“Harry,” diye seslendi. “Susan telefonda. Seninle konuşması gerektiğini söylüyor.”

Kâbus’u tutmaya çalışırken haykırmamak için kendimi zor tuttum. Nefes nefese, “Onu ararım,” demeyi başardım.

“Gerçekten önemli olduğunu söylüyor.”

“Michael,” dedim yarı bağırarak. “Burada biraz meşgulüm!”

Ciddi bir sesle, “Harry,” dedi Michael. “Orada ne yaptığını bilmiyorum, ama Susan’ın sesi çok sinirli geliyor. Bir süredir seni arıyormuş ama bir türlü ulaşamamış.”

Kâbus benden uzaklaşmaya başladı. Dişlerimi gıcırdattım ve tekrar sarıldım. “Şimdi değil!”

“Pekala,” dedi Michael. Laboratuvarın kapısından geri çekildi ve yeniden alçak sesle telefonla konuştuğunu duydum.

Konuşmayı bloke ettim. Büyüm, daire ve diğer taraftaki yaratık dışında her şeyi bloke ettim. Yoruluyordum, ama o da yoruluyordu. Bütün eşyalara, dairenin gücüne ve odağına sahiptim –yaratık güçlüydü, ama üzerinde baskı kuvvetim vardı. Bir, bir buçuk dakika sonra son bir defa, “*Appare!*” diye bağırdım.

Dairenin içindeki sis dönüp titredi ve belli belirsiz bir insan şekline büründü. Hâlâ kaçmaya çalışan şekil hafif ve fokurtulu bir sesle çığlık attı.

“Kaçamazsın,” diye bağırdım. “Seni kim getirdi? Seni kim gönderdi?”

“Büyücü,” diye çığlık attı yaratık. “Serbest bırak beni!”

“Tabii, hemen. Seni kim gönderdi?” Sesime daha çok enerji ve baskı kattım.

Yaratık parazitli bir radyo gibi çarpık bir sesle haykırdı. Şekil daha fazla netleşmeyi ve katılaşmayı reddetti. “Hiç kimse!”

İrademle büyüye ve Kâbus’a vurarak, “Seni kim gönderdi?” dedim. “Kim seni bu insanlara zarar vermeye zorladı? Lanet olsun, bana *cevap vereceksin!*”

“Hiç kimse,” diye hırladı Kâbus. İki kat güçle mücadele etmeye başladı, ama onu sıkıca kavradım.

Ardından onu hissettim –üçüncü bir taraf öte yandan müdahale ediyordu. Micky Malone’a ve Agatha Haggleshorn’un hayaletine yapılan o işkence büyüünün ardındaki soğuk, korkunç gücü hissettim. Motora nitro dökülmesi gibi, Kâbus’un içine dökülerek onu güçlendirdi. Kâbus azgın bir boğadan çıldırmış bir file dönüştü ve büyümden kurtulmaya, serbest kalmaya başladığını hissettim.

“Büyücü!” diye uludu zaferle. “Büyücü, güneş batıyor! Kalbini sökeceğim! Dostlarını ve onların çocuklarını avlayacağım! Hepsini katledeceğim!”

“Hayır, yapamayacaksın,” diye mırıldandım. Sol elimi kıvılcımlar saçan sise savurarak üzerine kan damlacıkları sıçrattım. “Çünkü bağlısın,” diye hırladım. Yaratığa doğru uzan-

dım ve hâlâ içinde olan kısmımı buldum. Uzun bir seyahatten sonra eve dönmek gibi ılık bir histi. Ona ancak hafifçe dokunabiliyordum, ama yapmak istediğim şey için o kadarı da yeterliydi. “Başka bir ruha zarar vermeyecek, başka kan dökmeyeceksin. Artık kavgan *benimle*. Bağlıyorum seni! Bağlıyorum!” Kelimeyi üçüncü defa tekrar etmemle beraber büyü-
nün kilitlendiğini ve çelik halkalar gibi Kâbus’un etrafına yerleştiğini hissettim. Kaçmasını önleyemezdim, ölümlüler dünyasına girmesini tamamen yasaklayamazdım, ama pekala benden başka hiç kimseyle uğraşamamasını sağlayabilirdim. “Bakalım adil bir kavgada ne yapacaksın, piç kuruşu.”

Odayı inleyen bir sesle çığlık attı, büyü-
mün bağlarını parçalamasına ramak kalmıştı. Diğer elimdeki bıçağı kaldırdım. Onu dairenin üzerinde savurup tutma büyü-
sünü serbest bıraktım ve kalan gücümün tamamını saldırıya döktüm. Kâbus giderek solarken büyü-
nün dairenin içine hücum ettiğini gördüm. Gökkuşağı sisini görünmez bir ormancının baltası gibi yardı ve Kâbus bir kere daha çığlık attı.

Sonra sis korkunç bir hızla, kendi üzerine toplanıp içe çöktü ve yaratık ortadan yok oldu. Yere bir avuç su serpildi ve mumlar söndü.

Hırıltıyla, kesik kesik nefes alarak, kaslarım titreyerek öne, kollarımın üzerine çöktüm. O pisliği incitmişim. Yenilmez değildi. Onu incitmişim. Belki de parmağımdaki kesikten ya da yüze atılan bir tokattan daha çok rahatsız edemi-
mişim, ama bu saldırıyı beklemiyordu.

Arkasındaki insana ulaşamamışım, ama bir şey hissetmişim –varlığını duyumsamış, metafiziksel anlamda kokusundan

derin bir nefes almıştım. Belki de bundan faydalanabilirdim.

“Al sana, piç,” diye mırıldandım. Birkaç dakika zorlukla nefes alarak, büyü için harcadığım çabadan başım dönerek öylece yattım. Sonra eşyaları kaldırdım ve sendeleyerek laboratuvarımdan üstteki odaya çıktım.

Michael oturmama yardım etti. Ateşi yakmıştı. Minnettar bir şekilde ateşin sıcaklığına sokuldum. Michael mutfığa gitti ve bana bir kola, bir de sandviç getirdi. Açgözlülükle yiyip içtim. Son yudumu da içtikten sonra, “Ne oldu?” diye sordu.

“Onu çağırdım. Kâbus’u. Biri kaçmasına yardım etti, ama kaçamadan ona bağlama büyüğü yaptım.”

Gri gözleriyle yüzümü inceleyerek kaşlarını çatı. “Nasıl bir bağlama büyüğü?”

“Senin peşinden gitmesini engelledim. Murphy’nin peşinden de. Ailenin peşinden de. Onu dışarıda tutamazdım, ama hedeflerini sınırlayabilirdim.”

Michael bir an şaşkın şaşkın baktıktan sonra yavaşça, “Onu kendi peşine taktın,” dedi.

Vahşi bir şekilde sııttım ve başımla onayladım. Sesim bir parça gururla doldu. “Son saniyede, doğaçlama olarak yapmam gerekti. Aslında planlamamıştım, ama işe yaradı. Ben hayatta olduğum sürece başka kimseyle uğraşamaz.”

“Hayatta olduğun sürece,” dedi Michael. Kaşlarını çatı ve kalın kollarını dizlerine koyarak avuçlarını birbirine bastırdı. “Harry?”

“Evet?”

“Bu kesinlikle seni öldürmeye çalışacağı anlamına gelmiyor mu? Artık işkence yapmaya veya sadistçe ızdırap çektir-

meye çalışmayacak –amacı sadece dolaysız olarak sana saldırmak ve öldürmek olacak.”

Ciddileşerek başımla onayladım. “Evet.”

“Ve... Kâbus’un arkasındaki, kaçmasına yardımcı olan kişi her kimse... onun tam önüne çıktın. Seni ortadan kaldırına kadar silahını kullanamaz.”

“Evet.”

“Yani... Daha önce seni öldürmeye ihtiyacı yoksa bile, artık kesinkes öldürmeyi amaçlayacaktır.”

Bir an sessizlik içinde dediğini düşündüm. Sonunda, “Seçimimi yaptım Michael,” dedim. “Lanet olsun, şu anda bile boğazıma kadar boka batmış durumdayım, daha derinleşmesi fark etmez. Bırakalım Kâbus ve Peri Anne’m beni önce öldürme sırası için birbirleriyle kapışsınlar.”

Michael titrek gözlerle bana baktı. “Ah, Harry. Bunu yapmamalıydın.”

Yüzümü buruşturdum. “Hey. Şu ana kadar denediğimiz diğer her şeyden daha iyi. Elinden gelse sen de aynı şeyi yapardın.”

“Evet,” dedi Michael. “Ama benim ailemin geleceği garantide.” Duraksadı, sonra yumuşak bir sesle, “Ve gitme zamanım geldiğinde ruhumun gideceği istikametten de eminim,” diye ekledi.

“Cehennem konusunda sonra endişelenirim. Ayrıca bir planım var sanırım.”

Yüzünü ekşitti. “Ruhun için endişelenmiyorsun, ama bir planın var.”

“Şimdilik öldürülmeyi planlamıyorum. Saldırıya geçme-

miz gerekiyor Michael. Eğer arkamıza yaslanıp beklersek, bu şey bizi parçalayabilir.”

“Seni parçalayabilir demek istiyorsun,” dedi. İfadesi daha da endişeli bir hal aldı. “Harry, *Amoracchius* olmadan sana ne kadar yardımım dokunur bilmiyorum.”

“Ne yaptığının farkındasın Michael. Ayrıca sadece topu düşürdük diye Ulu Tanrı’nın takımı desteklemeyi bırakacağını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Elbette hayır Harry. O hep sadıktır.”

Ona eğildim, bir elimi omzuna koydum ve gözlerinin içine baktım. Bunu insanlara çok sık yapmam. Yapabildiğim fazla insan yoktur. “Michael. Bu yaratık büyük ve kötü. Ödümü patlatıyor. Ama artık onu durdurabilecek tek kişi olabilirim. Sana ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var. Lanet olsun, arkamda olduğunu, burada yaptığım işe inandığını bilmem gerekiyor. Benle misin, değil misin?”

Yüzümü inceledi. “Gücünün önemli bir kısmını kaybettiğini söylüyorsun. Bende de artık kılıç yok. Düşmanlarımız bunu biliyor. İkimiz de öldürülebiliriz. Ya da daha kötüsü olabilir.”

“Eğer burada hiçbir şey yapmadan durursak zaten öldürüleceğiz. Hattâ belki Murphy, Charity ve çocuklar da öldürülecek.”

Başını eğerek onayladı. “Haklısın. Başka seçeneğimiz yok.” Bir an büyük, nasırlı ve güçlü elini benimkinin üstüne koydu, ardından yine ayağa kalktı; sırtını dik, omuzları düzdü. “Sadece inanmamız gerekiyor. Ulu Tanrı sırtımıza kaldıramayacağımız bir ağırlık yüklemeyecektir.”

“Umarım haklısındır,” dedim.

“Planın ne Harry? Ne yapacağız?”

Ayağa kalktım ve ateşin yanındaki şömine rafına gittim, ama ihtiyaç duyduğum şey orada değildi. Kaşlarımı çatarak odaya bakındım ve onu kahve masasının üzerinde gördüm. Eğilip beyaz zarfı aldım ve Kyle ile Kelly Hamilton’ın verdiği altın harfli davetiyeyi çıkardım.

“Bir partiye gidiyoruz.”

YİRMİ DÖRT

Michael kamyonetini Bianca'nın malikanesinin dışındaki so-kağa park etti. Anahtarları deri bel çantasma attı ve çantayı gümüş haç düğmesini ilikleyerek kapadı. Sonra zincir zırhının boynundan görünen dar ceketinin yakasını düzeltti ve koltuğun arkasına uzanarak çelik bir miğfer alıp başına geçirdi. "Bana bunun neden iyi bir fikir olduğunu yeniden anlat Harry. Neden bir grup canavarla beraber bir maskeli baloya katılıyoruz?"

"Her şey o yöne işaret ediyor," dedim.

"Nasıl?"

Sabırlı olmaya çalışarak bir nefes aldım ve ona beyaz pele-rinini uzattım. "Bak. Birinin ruhlar dünyasını harekete geçirdiğini biliyoruz. Bunu yaparken amacının şu Kâbus'u üstümüze salmak olduğunu biliyoruz. O kızın, Lydia'nın bir şekilde Kâbus ile bağlantılı olduğunu biliyoruz."

"Evet," dedi Michael. "Buraya kadar tamam."

"Bianca," dedim, "Lydia'yı almak için yardakçılarını gön-

derdi. Ve Bianca bölgedeki en kötü adamlar için bir parti düzenliyor. Stallings insanların sokaklardan kaybolduklarını söyledi. Muhtemelen yiyecek olarak filan alınmışlardır. Eğer bu işin ardındaki Bianca değilse bile –ki o değildir demiyorum– muhtemelen ardındaki kişi bu gece partide olacaktır.”

“Ve onu tespit edebileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Michael.

“Edebileceğimden hemen hemen eminim,” diye cevap verdim. “Bütün yapmam gereken ona dokunacak, aurasını hissedecek kadar yaklaşmak. Kâbus’u destekleyen kişi her kimse, benden kaçması için Kâbus’a yardımcı olurken onu hissettim. Yeniden hissettiğimde anlarım.”

“Bu hiç hoşuma gitmiyor,” dedi Michael. “Kâbus neden güneş battığı anda peşinden gelmedi?”

“Belki de onu korkuttum. Ne de olsa biraz incittim.”

Michael kaşlarını çatı. “Yine de hoşuma gitmiyor. Orada bu dünyada var olmayı hak etmeyen onlarca yaratık var. Kurtlarla dolu bir odaya girmeye benziyor bu.”

“Bütün yapman gereken,” dedim, “ağzını kapalı tutmak ve arkamı kollamak. Bu akşam kötü adamların oyunu kuralına göre oynamaları gerekiyor. Eski konukseverlik kanunlarıyla korunacağız. Eğer Bianca buna saygı göstermezse, konukları ve Vampirler Meclisi karşısındaki itibarı yerle bir olacaktır.”

“Seni koruyacağım Harry,” dedi Michael. “Bu... şeylerin tehdit ettiği diğer herkesi koruyacağım gibi.”

“Kavgaya gerek yok Michael. Buraya kavga etmek için gelmedik.”

Kamyonetin penceresinden dışarı bakıp dişlerini sıktı.

“Ciddiyim Michael. Burası onların bölgesi. Büyük ihtimalle içeride kötü şeyler olacaktır, ama burada büyük resme odaklanmamız gerek.”

“Büyük resim,” dedi. “Harry, eğer orada yardımımıza ihtiyacı olan birileri varsa, o yardımı alacaktır.”

“Michael! Eğer ateşkesi önce *biz* bozarsak, avlarız. Her ikimizin de ölümüne sebep olabilirsin.”

Dönüp bana sert bir bakış fırlattı. “Ben neysem oyum Harry.”

Kollarımı havaya kaldırıp ellerimi kamyonetin tavanına vurdum. “Bu işi berbat edersek ölmesi muhtemel insanlar var. Burada sadece kendi hayatımızdan bahsetmiyoruz.”

“Biliyorum,” dedi. “O insanlar arasında ailemin fertleri de var. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Michael,” dedim. “Senden gülümsemeni ve keyfine bakmanı istemiyorum. Sadece sessiz kal ve öne çıkma. Kimsenin boğazına haç sokma. Tek istediğim bu.”

“Seyirci kalmam Harry,” dedi. “Kalamam.” Ardından kaşlarını çatıp, “Bence sen de kalamazsın,” diye ekledi.

Ona dik dik baktım. “Lanet olsun Michael. Burada ölmek istemiyorum.”

“Ben de. İnanmalıyız.”

“Harika,” dedim. “İşte bu harika.”

“Harry, duama katılır mısın?”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

“Dua edeceğim,” dedi Michael. “Biraz O’nunla konuşmak istiyorum.” Bana hafifçe gülümsedi. “Bir şey söylemen gerekmiyor. Sadece sessiz ol ve önüme çıkma.” Başını eğdi.

Bir şey söylemeden gözlerimi kısarak kamyonetin camından dışarı baktım. Tanrı ile alıp veremediğim yoktur. Tam aksine. Ama O'nu anlamıyorum. Ve O'nun çıkarları için çalıştığını iddia eden insanların birçoğuna güvenmiyorum. Perileri, vampirleri ve diğer yaratıkları anlayabiliyorum. İblisleri bile. Kimi zaman Düşmüşler'i bile. Yaptıkları şeyi neden yaptıklarını anlayabiliyorum.

Ama Tanrı'yı anlamıyorum. İnsanların birbirlerine nasıl davrandıklarını gördüğü halde insan ırkını kötü bir fikir olarak bir kenara atmadığını anlamıyorum.

Sanırım konuya benden daha sakın yaklaşıyor.

“Tanrım,” dedi Michael. “Şimdi karanlığa yürüyoruz. Düşmanlarımız çevremizi saracak. Lütfen yapılması gerekeni yapmamız için bize güç ver. Amin.”

O kadar. Ne ağdalı bir dil kullanmış, ne de Yüce Tanrı'ya bize yardım etmesi için gösterişli bir şekilde yalvarmıştı. Sadece alçak sesle yapmak istediği şeye dair birkaç söz söylemiş ve Tanrı'dan yanında –yanımızda– olmasını dilemişti. Basit sözcükler söylemişti, ama güç ince bir sis bulutu gibi çevresini sarıyor, kollarımı ve boynumu diken diken ediyordu. İnanç. Biraz sakınlaştım. Elimiz güçlüydü. Bu işi başarabilirdik.

Michael bana bakıp başını salladı. “Tamam,” dedi. “Hazırım.”

“Nasıl görünüyorum?” diye sordum.

Sırttı. “Başlar sana çevrilecek. Orası kesin.”

Ben de gülümsedim. “Pekala,” dedim. “Hadi partiye gidelim.”

Kamyonetten çıktık ve Bianca'nın malikanesinin kapısına

doğru yürümeye başladık. Michael yürürken kırmızı haçıyla beyaz pelerinini tutturdu. Pelerine uygun bir cübbesi, çizme-leri ve omuzlarında zırhlı kollukları vardı. Çizmelerine bir çift ağır zırh kaplama geçirmiş, kemerinin her iki yanına da birer hançer takmıştı. Çelik kokuyordu ve yürürken biraz ta-kırdıyordu. Dostane ve zırhlı savaş gemisi gibi rahatlatıcı bir sestiydi bu.

Kamyoneti kapıya kadar sürüp valeye park ettirmek daha şık olurdu, ama Michael kamyonetini vampirlere teslim etmek istemiyordu. Onu suçlamıyordum. Kan emen, geceleri gölgelerde pusu kuran canavar bir valeye ben de güvenmezdim.

Kapıda gerçek bir koruma kulübesi, içinde de iki muhafız vardı. İkisi de silah taşıyora benzemeseler de, sanki silahlılar-mış gibi azametle hareket ediyorlardı; bu ne benim ne de Michael'ın dikkatinden kaçmıştı. Davetiyeyi kaldırdım. İçeri girmemize izin verdiler.

Eve uzanan araba yolundan yürütdük. Bu sırada arkamız-dan siyah bir limuzin geldi. Geçebilmesi için yana çekilme-miz gerekmişti. Evin önüne vardığımızda limuzinin içindeki-ler arabadan yeni iniyorlardı.

Sürücü inip limuzinin arka kapısına yürüdü ve kapıyı açtı. İçeriden gürültülü ve sert bir müzik sesi geliyordu. Bir anlık bir duraklamadan sonra bir adam limuzinden dışarı süzöldü.

Uzun boyluydu ve bir heykel kadar solgundu. Kapkara sa-çı karmakarışık bukleler halinde omuzlarına iniyordu. Omuzlarından yükselen, gizemli bir mekanizmayla üzerine tutturulmuş bir çift yanardöner kelebek kanadı takmıştı. Zırhlı kelepçeleri gümüş sarmal desenlerle süslenmiş beyaz

deri eldivenler giymişti ve baldırlarından sandaletlerine kark darki zırhında da benzer desenler vardı. Belinden, kabzası camdan yapılmış gibi işlenmiş zarif bir kılıç sarkıyordu. Üzerinde bunlardan başka sadece yumuşak, beyaz kumaştan bir peştamal vardı. Giysisine uyan bir vücudu da vardı. Kaslıydı, ama aşırı kaslı değildi, sağlam omuzları vardı ve solgun cildinin hiçbir yerinde kıl yoktu. Lanet olsun, *ben* bile ne kadar iyi görüldüğüne dikkat etmişim.

Adam diş macunu reklamına çıkabilecek kadar parlak bir şekilde gülümsedi, sonra elini indiği otomobile uzattı. Yüksek topuklu pembe ayakkabılar giymiş bir çift enfes bacak, ardından da çiçek yapraklarının zar zor örttüğü ince ve şahane bir kız arabadan indi. Çiçek yapraklarından kısa, dar bir eteği vardı ve başka yapraklar da göğüslerini ince eller gibi çevreliyordu. Bunlardan ve kütle halinde aşağı inen siyah saçına örülmüş karanfilden başka üzerinde hiçbir şey yoktu. Ve harika görünüyordu. Topuklu ayakkabılarla bir yetmiş civarı boydaydı ve insana hem hoş hem de tatlı olduğunu düşündüren bir yüzü vardı. Zarif, pembe allık sürdüğü yanakları hayat dolu görünüyordu, dudakları aralanmıştı ve gözlerinde bir işler çevirdiğini belli eden bir bakış vardı.

“Harry,” dedi Michael. “Salyaların akıyor.”

“Akmıyor,” dedim.

“O kız on dokuz yaşında yoktur.”

“Salyalarım akmıyor!” Yüzümü buruşturdum, elimdeki bastonu kavradım ve eve giden araba yolunda uzun adımlarla yürüdüm. Bu arada kolumla ağzımı sildim –ne olur ne olmaz diye.

Adam bana doğru döndü ve kaşlarını kaldırdı. Kıyaletimce tepeden tırnağa baktı ve canlı, gürleyen bir kahkaha koyverdi. “Vay canına,” dedi. “Siz Harry Dresden olmalısınız.”

Bunun karşısında küplere bindim. Biri beni tanıdığında, ben ise o kişiyi tanımadığımda hep sinir olurum. “Evet,” dedim. “Benim. Siz kimsiniz?”

Eğer düşmanlığım onu rahatsız ettiyse bile gülümsemesini etmedi. Yanındaki kız uyuşturucunun etkisinde olduğunu belli eden bakışlarla adamın sol kolunun altına kaydı ve ona sıkıca sarıldı. Adam, “Ah, elbette,” dedi. “Meclis’in incelikleri hakkında muhtemelen çok az bilgi sahibi olduğunuzu unuttum. Benim ismim Thomas, Beyaz Meclis’in Raith Evi’ndenim.”

“Beyaz Meclis,” dedim.

“Üç vampir meclisi,” diye hatırlattı Michael. “Siyah, Kırmızı ve Beyaz.”

“Bunu biliyordum.”

Michael omzunu silkti. “Pardon.”

Thomas gülümsedi. “Eh, aslında pratikte sadece iki Meclis var. Siyah Meclis son zamanlarda zor günler geçiriyor. Zavalılar.” Ses tonu acımadan çok bastırılmış bir keyif içeriyordu. “Bay Dresden, sizi Justine ile tanıştırayım.”

Justine, koluna girmiş kız, bana tatlı tatlı gülümsedi. Öpmem için elini uzatmasını bekledim, ama uzatmadı. Sadece çok hoş görünen bir hareketle bedenini Thomas’ınkiyle birleştirdi.

“Memnun oldum,” dedim. “Bu Michael.”

Thomas, “Michael,” diye mırıldandınıp onu baştan aşağı inceledi. “Bir Tapınak Şövalyesi gibi giyinmişsiniz.”

“Onun gibi bir şey,” dedi Michael.

“Ne ironik,” dedi Thomas. Gözlerini bana çevirdi ve gülümsemesi yayıldı. “Ve siz, Bay Dresden. Kıyafetiniz... büyük sansasyon yaratacak.”

“Ah, teşekkür ederim.”

“İçeri girelim mi?”

“Hadi girelim.” Hepimiz ön merdiveni çıktık, bu arada Justine’in bacaklarına rahatsız edecek kadar yakından bakma imkânım oldu. İnceydiler, harikaydılar ve gezinmekle alakası olmayan şeyler için yapılmışlardı. İnsan gibi görünen bir çift smokinli kapı görevlisi bizim için malikanenin kapılarını açtı.

Bianca’nın malikanesinin giriş salonu oraya son gelişimden sonra yeniden dekore edilmişti. Eski tarzdaki dekor savurganca restore edilmişti. Bianca parlak ahşap yerine mermer döşetmişti. Bütün kapı aralıkları duygusuz dikdörtgenler yerine zarif kemerlerle yükseliyordu. Her üç metrede bir açılmış duvar girintilerine küçük heykeller ve başka sanat eserleri yerleştirilmişti. Salon sadece her bir girintideki spotlarla aydınlanıyor, bu da arada derin gölge havuzları yaratıyordu.

Thomas, “Ne kadar pejmürde,” deyip kelebek kanatlarını titreterek havayı kokladı. “Daha önce hiçbir Meclis toplantısına katıldınız mı Bay Dresden? Teşrifatı biliyor musunuz?”

“Pek değil,” dedim. “Ama umarım kimsenin bir başkasının vücut sıvılarını içmesini kapsamıyordur. Özellikle de benim.”

Thomas canlı bir şekilde güldü. “Hayır, hayır. Şey, en azın-

dan resmi olarak hayır, ama eğer isterseniz o iş için bol bol fırsatınız olacak,” diye kabul etti. Parmakları yine Justine’in belini okşadı ve kız endişelendirecek kadar maksatlı bir şekilde gözlerini bana odakladı.

“Sanmıyorum. Ne bilmem gerekiyor?”

“Eh, Kırmızı Meclis’in üyesi olmadığımız ve bu da bir Kırmızı toplantısı olduğu için hepimiz yabancıyız. İlk olarak topluluğa takdim edileceğiz ve gelip bizimle tanışma şansları olacak.”

“Haşır neşir olma, ha?”

“Aynen öyle. Sonra Bianca’nın kendisine takdim edileceğiz ve o da karşılık olarak bize bir hediye verecek.”

“Hediye mi?” dedim.

“O ev sahibi. Elbette hediyeler verecek.” Gülümsedi. “Bu kibarlık gereğidir.”

Onu gözledim. Vampirlerin bu kadar konuşkan olmasına alışık değildim. “Neden bu kadar yardımseversiniz?”

Parmaklarını göğsüne koyup kaşlarını kaldırarak mükemmel bir ‘Kim, ben mi?’ ifadesi takındı. “Ah, Bay Dresden. Neden size yardım etmeyeyim ki?”

“Bir vampirsiniz.”

“Öyleyim,” dedi. “Ama korkarım çok da iyi bir vampir değilim.” Neşeyle gülümsedi ve, “Elbette, yalan söylüyor da olabilirim,” dedi.

Burnumdan soludum.

“Neyse, Bay Dresden. Söylentilere göre Bianca’nın davetini reddetmişsiniz.”

“Etmıştim.”

“Neden fikir değiştirdiniz?”

“İş.”

“İş mi?” dedi Thomas. “İş için mi buradasınız?”

Omuz silktim. “Onun gibi bir şey.” Rahat görünmeye çalışarak eldivenlerimi çıkardım ve elimi uzattım. “Tekrar teşekkürler.”

Başımı bir tarafa eğip gözlerini kıstı. Tartan bir bakışla gözlerini indirip bir elime, bir de bana baktı, sonra benimle tokalaştı.

Çevresinde hafif, titreşen bir aura vardı. Bu auranın yumuşak, serin bir esinti gibi cildimin üzerinde dans edip süzöldüğünü hissettim. Tuhaftı, insan büyü uygulayıcısını çevreleyen enerjiden farklıydı –ve Kâbus’u destekleyen şey her neyse onun hissiyle alakası yoktu.

Adamım Thomas değildi. Gözle görülür şekilde gevşemiş olmalıyım ki, gülümseyip, “Sınavı geçtim, ha?” dedi.

“Neden bahsettiğınızı bilmiyorum.”

“Nasıl isterseniz. Tuhaflar bir tipsiniz Harry Dresden. Ama sizden hoşlandım.” Hemen ardından o ve eşlikçisi döndüler, birlikte giriş salonu boyunca süzöldüler ve diğerk uçtaki perdeli kapıdan geçtiler.

Arkalarından dik dik baktım.

“Bir şey var mı?” diye sordu Michael.

“O temiz,” dedim. “Yani nispeten. Başka biri olmalı.”

“Görünüşe göre bol bol el sıkışma fırsatın olacak,” dedi Michael.

“Evet. Hazır mısınız?”

“Tanrı’mn izniyle,” dedi Michael.

Beraber salon boyunca yürümeye başladık, perdeli kapıyı geçtik ve Vampir Partisinin Merkezi'ne çıktık.

Geniş, açık avlunun geri kalanından üç metre yüksekteki beton bir üst kısımda duruyorduk. Aşağıdan müzik sesi geliyordu. Renk, hareket, konuşma ve kıyafet bulamacını andıran, Empresyonist bir tabloya benzeyen bir kalabalık avluyu doldurmuştu. Şurada burada tel çubuklar üzerinde duran parlak küreler mekâna meşale ışığı gibi esrarlı bir hava veriyordu. Bulunduğumuz giriş kısmının karşısında, zeminden bir metre kadar yüksekte bir sahne vardı ve üzerine şüphe çekecek kadar tahta benzeyen bir koltuk yerleştirilmişti.

Tam ayrıntıları incelemeye başlamıştım ki, parlak beyaz bir ışık gözlerime girdi ve ellerimi siper etmek zorunda kaldım. Müzik sesi biraz azaldı ve insanların konuşmaları sessizleşti. Belli ki Michael ile ben ilginin merkezi olmuştuk.

Bir hizmetçi öne adım attı ve sakın bir sesle, “Davetiyenizi görebilir miyim efendim?” dedi. Davetiyeyi uzattım ve bir an sonra aynı sesin mütevazı bir anons sisteminden konuştuğunu duydum.

“Meclis’in hanımları ve beyelendileri. Beyaz Konsey’in bü-yücüsü ve konuk Harry Dresden’i size memnuniyetle takdim ediyorum.”

Ellerimi indirdim ve sesler tamamen kesildi. Karşıdaki tahtın her iki yanından bir çift spot ışığı bana döndü.

Yırtık pırtık, kırmızı astarlı, siyah, pamuklu pelerinimi düzeltmek için omuzlarımı silktim. Giysinin yakası yüzümün iki yanından yükseliyordu. Spot ışığı boynuma taktığım boyalı altın plastik madalyondan yansıdı. Pelerinin altına giydi-

ğim yıpranmış, toz mavisi smokin yetmişlerdeki bir mezuniyet partisinden fırlamış gibiydi. Mekândaki hizmetçilerin üzerinde benimkinden daha iyi smokinler vardı.

Ucuz plastik dişlerimi görebilmeleri için gülümsemeyi ihmal etmedim. Özellikle palyaço makyajı yaptığım için spot ışığı yüzümü ağartarak hayalet gibi bir beyazlığa kavuşturmuş olmalıydı. Ağzımın kenarlarından akan sahte kan da ışıktaki parlak kırmızı görünüyordu herhalde.

Beyaz eldivenli elimi kaldırdım ve, “Selam. Nasıl gidiyor?” dedim; sahte dişlerin arasından kelimeleri doğru dürüst telaffuz edememiştim.

Sözcüklerim aşağıdaki ölüm sessizliğinde yankılandı.

Michael fısıltıyla, “Vampirlerin Maskeli Balosu’na vampir kostümüyle geldiğine hâlâ inanamıyorum,” dedi.

“Sadece vampir değil,” dedim. “Adi bir vampir. Sence ne demek istediğimi anlamışlar mıdır?” Spot ışıklarının ötesine bakınca, merdivenin dibinde duran Thomas ile Justine’i seçtim. Thomas gizlemediği bir neşeyle avluda etrafa baktı, sonra bana gülümseyip başparmağını kaldırdı.

“Sanırım, buradaki herkese hakaret etmiş oldun,” dedi Michael.

“Buraya bir canavarı bulmaya geldim, onlarla sıkı fıkı olmaya değil. Kaldı ki, en başından beri bu aptal partiye gelmeyi hiç istememiştim.”

“Fark etmez. Sanırım onları gıcık ettin.”

“Gıcık mı ettim? Hadi ama. Ne kadar kötü olabilir ki? Gıcık etmişim.”

Avludan bazı farklı sesler geldi: birkaç tıslama. Bıçak veya

kılıç çekilmesinden ileri gelen çelik şingirtısı. Yarı otomatik bir silahın emniyetinin açılmasıyla çıkan tedirgin edici *tak tak* sesi.

Michael pelerini içinde omuz silkti ve elini hançerlerinden birinin kınına koyduğunu görmekten ziyade hissettim. “Sanırım anlamak üzereyiz.”

YİRMİ BEŞ

Avluda derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bastonumu kavradım ve ilk silah patlamasını ya da fırlatılan bir bıçağın ısıklık sesini ya da kan donduran öfke çılgılığını bekledim. Michael, düşman karşısında sessizlik içinde ve güvenle duran çelik kolu bir mevcudiyetti. Lanet olsun, bu kostümü giyerek vampirlerle birazcık dalga geçmeyi amaçlamıştım. Vay canına, *bu kadar* fazla tepki beklemiyordum.

“Sakin ol Harry,” diye mırıldandı Michael. “Vahşi köpekler gibiler. Sakın irkileyim veya kaçayım deme. Bu sadece onları harekete geçirecektir.”

“Sıradan bir vahşi köpek silah taşımaz,” diye mırıldanarak cevap verdim. “Bıçak da. Kılıç da.” Ama yumuşak bir yüz ifadesiyle olduğum yerde kaldım.

Çıkan ilk ses silah sesi ya da savaş narası değil, canlı, berak bir kahkaha oldu. Bu erkeksi, bir şekilde aynı anda hem neşeli ve alaycı, hem de fokurtulu ve küçümseyici olan kahkaha avluda yankılandı. Işıklardan gözlerimi kısarak aşağı

baktığımda Thomas'ın tuhaf, kozadan yeni çıkmış bir Errol Flynn cisimleşmesini andıran bir poz takınarak bir ayağını merdivene koyduğunu, bir elini gerip diğer elini kılıcının kristal kabzasına attığını gördüm. Başını arkaya atmış, boyundaki bütün ince kas çizgilerini ortaya sermişti. Kelebek kanatları spotlardan gelen ışığı kenarından yakalıyor ve göz kamaştırıcı renklerle geri yansıtıyordu.

Thomas ağır ağır, herkesin duyabileceği kadar yüksek ve ustalıklı bir ses tonuyla, "Kırmızı Meclis'in konuklarını hep sıcak bir şekilde karşıladığını duymuştum," dedi. "Fakat böylesine renkli bir gösteriye şahit olacağım aklıma gelmemiştir." Sahneye dönüp başını eğdi. "Leydi Bianca, babama bu baş döndürücü konukseverlik gösterisinden bahsedeceğimden emin olabilirsiniz."

Gülümsememin sertleştiğini hissettim ve spot ışıklarının ötesindeki sahneye gözümü diktim. "Sevgili Bianca, işte oradasın. Bu bir *kıyafet* balosuydu, değil mi? Bir maskeli balo? Hepimiz aslında olmadığımız bir şey gibi giyinip gelmeyecek miydik? Eğer davetiyeyi yanlış okuduysam, özür dilerim."

Bir kadın sesinin bir şeyler mırıldandığını duydum, sonra spot ışıkları söndü. Bir süre karanlıkta kaldım, sonra gözlerim alıştı ve karşıdaki sahnenin üzerinde ayakta duran kadını inceleyebildim.

Bianca uzun boylu değildi, ama sadece erotik dergilerde ve utandırıcı rüyalarda rastlayabileceğiniz türde endamlıydı. Solgun bir cildi, koyu renk saçları ve gözleri vardı. Ağzından kalçalarına kadar her yeri çekici kıvrımlara sahipti. Narin sağlamlığı ve vücut hatlarındaki tazelik bütün erkeklerin dik-

katini çekerdi. Titreyen alevden bir kıyafet giyiyordu. Kırmızı bir elbise giyiyordu demek istemiyorum –alevi giyiyordu. Alev, bir elbise şeklinde etrafına toplanmıştı. Aşağıda mavi renkle başlıyor ve, bir mum alevinin renkleri gibi, gittikçe solarak dolgun, görkemli göğüslerini kırmızı renkle kavırıyordu. Başka alevler de siyah saçının zarif öbeklerinde dans edip oynuyor, tepesinde bir baş süsü gibi titreşiyordu. En azından topuklu ayakkabıları gerçektir ve pek etkileyici olmayan boyunu yedi sekiz santim artırıyordu. Ayakkabılar bacaklarının şeklini oldukça ilginçleştiriyordu. Gülümseyişi muhtemelen yasadışı olan, insana hiç iyi gelmeyecek ve Sağlık Dairesi'nin yapılmaması için uyaracağı, ama yine de tekrar tekrar yapmak isteyeceğiniz şeyler vaat ediyordu.

Ben ilgilenmiyordum. Daha önce maskesinin altında ne olduğunu görmüştüm. Gördüğümü unutamazdım.

Bianca avluda yankılanan bir sesle, “Eh,” diye mırladı. “Sanırım sizden daha zevkli bir şeyler beklememeliydim Bay Dresden. Ama belki de akşamın ilerleyen saatlerinde sizden zevkli bir şeyler çıkarırız.” Dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı ve göz kamaştırıcı bir gülümseme takındı.

Ona ve arkasına baktım. Siyah pelerin takmış, ancak belli belirsiz şekiller olarak görünen iki adam tam arkasında, bir parmak şıklatmasıyla saldırmaya hazır, sessizce duruyordu. Elle tutulur her alev gölgeler oluşturunuyordu herhalde. “Bence hiç denemesen iyi olur.”

Bianca yeniden güldü. Avludaki birkaç kişi de ona katıldı, ama tedirgin oldukları belliydi. “Bay Dresden,” dedi. “Bir adamın fikrini değiştirebilecek birçok şey vardır.” Yavaşça ba-

cak bacak üstüne atarak sıkı, ipeksi baldırına kadar sergilecli
“Belki de, fikrinizi değiştirmek bir şey de buluruz.” Tembel
ve küstah bir tavırla elini salladı. “Müzık. Buraya kutlamak
için geldik. Öyle yapalım.”

Müzık yeniden başlarken ben de Bianca’nın söylediği şeyin
ardında yatan anlamı çözmeye çalıştım. Emrindekilere
hakkımdan gelmeye çalışmaları için gizliden gizliye izin ver-
mişti. Belki yanıma gelip beni ısıramazlardı, ama yine de te-
tikte olmam gerekecekti. Kelly Hamilton’ın boğazımdaki
uyuşturucu öpücüklerini ve etrafımı saran, içime dökülen
parlak sıcaklığını hatırlayınca ürperdim. İçimde bir parça,
vampirlerin beni yakalamasına izin vermenin nasıl olabilece-
ğini, bunun o kadar kötü olup olmadığını merak etti. Bir baş-
ka parça ise o gece gördüğüm her şeye harıl harıl kafa yordu
–Bianca’nın bir planının olduğu ortadaydı.

Başımı iki yana salladım ve arkamdaki Michael’a bir bakış
attım. Michael kocaman miğferinin altından hafif bir hareket-
le başını eğdi ve birlikte merdiveni indik. Bacaklarım titredi-
ęi için sarsak sarsak hareket ediyordum. Vampirlerin bunu
fark etmemesi için dua ettim. Zayıflığımı görmelerine izin
vermemeliydim. Kömür madenindeki bir kanarya kadar te-
dirgin olsam bile.

Michael alçak sesle, “Yapman gereken neyse yap Harry,”
dedi. “İki adım arkada, sağ yanında olacağım. Arkamı kolla-
rım.”

Michael’ın sözleri beni kendime getirip sakinleştirdi ve
kendimi gerçekten minnettar hissettim.

Avluya indiğimde vampirlerin çekici ve tehlikeli bir bulut

halinde üzerime çullanmalarını bekledim, ama öyle bir şey olmadı. Onların yerine, solgun vücudunu utanmazca sergileyen Thomas eli kılıcının kınında beni bekliyordu. Biraz arkasında da Justine duruyordu. Thomas'm yüzü neşeden adeta ışıldıyordu.

“Vay canına, işte bu olağanüstüydü Harry. Sana Harry diyebilir miyim?”

“Hayır,” dedikten sonra kendimi tuttum ve cevabımı yumuşatmaya çalıştım. “Ama teşekkürler. Söylediğin şey ve o anda söylediğin için. İşler çığırından çıkabilirdi.”

Thomas'm gözleri etrafta dolaştı. “Hâlâ çıkabilir Bay Dresden. Ama her yanı saran bir kavga seviyesine inemezdik, değil mi?”

“İnemez miydik?”

“Elbette hayır. Çünkü o zaman baştan çıkarmak, aldatmak ve arkadan bıçaklamak için çok daha az fırsat olur.”

Burnumdan soludum. “Sanırım bir bakıma haklısın.”

Gülümserken dilinin ucu dişlerine dokundu. “Genellikle haklıyım.”

“Şey, teşekkürler Thomas.”

Thomas yana göz attı ve kaşlarını çattı. Bakışını izledim. Justine ondan uzaklaşmış, tatlı yüzünde parlak bir gülümsemeyle, kırmızı smokin ve domino maskesi giymiş zayıf bir adamla konuşuyordu. Ben seyrederken adam elini uzatıp kızın omzunu okşadı. Sonra şahane kızı güldüren bir yorum yaptı.

“Özür dilerim,” dedi Thomas tiksintiyle. “Kaçak avcılara katlanamam. Partinin tadını çıkarın Bay Dresden.”

Kadınla adama doğru kaydı ve Michael da yanına geldi. Başımı yarı yarıya ona çevirdiğimde, “Etrafımızı sarıyorlar,” diye mırıldandığını duydum.

Etrafa bakındım. Avlu insanlarla doluydu. Birçoğu genç, şirin insanlardı, Gotik alt kültürün çeşit çeşit siyah kıyafetler giymiş poster çocuklarıydı. Görünüşe göre deri, plastik ve fi- le en fazla tercih edilen malzemelerdi ve siyah domino mas- keleri, kukuletalar ve bir sürü farklı türde yüz boyasıyla ta- mamlanmışlardı. Konuklar konuşuyor, gülüyor, içiyor ve dans ediyorlardı. Bazıları kollarına kırmızı bezden şeritler takmış veya boyunlarına kan kırmızısı kolyeler geçirmişlerdi.

Ortamı izlerken çok zayıf genç bir adamın bir masaya eği- lerek bir şeyi kokladığını gördüm. İki sarışın, biri esmer olan, hepsi de Dracula’nın ponpon kız takımı gibi giyinmiş, si- yah-kırmızı ponponları bile eksik olmayan üç kız kıkırdaya- rak üçe kadar saydılar ve kadehlerindeki kırmızı şarapla bir çift hapı yuttular. Diğer gençler şehvani hareketlerle birbirle- rine sokuldular ya da sadece oturarak ya da ayakta öpüşüp koklaştılar. Şimdiden kendilerini tüketmiş birkaçı avluya uzandı ve gözlerini kapayarak hülyalı hülyalı gülümsedi.

Gözlerimle kalabalığı taradığımda farklılıkları hemen tes- pit ettim. Siyah giymiş gençlerin arasında kırmızı kıyafetli za- yıf kişiler dolanıyordu –toplamda belki iki üç düzineydiler. Erkek ve kadın, çeşitli görünüşlerde ve kıyafetlerde olsalar da hepsi kırmızı giysileri, güzelliği ve onları avcı olarak mimle- yen aynı güven dolu, uzun adımlı yürüyüşü paylaşıyorlardı.

“Kırmızı Meclis,” dedim. Dudaklarımı yalayıp biraz daha etrafa bakındım. Vampirler gelişigüzel hareket ediyorlardı,

ama yer değiştirerek etrafımızda bir halka oluşturmuşlardı. Eğer aynı yerde daha fazla kalırsak içlerinden birinin bir metre yakınına gelmeden avludan dışarı yryemeyecektik. “Kırmızı şeritli çocuklar da ne? Genç vampirler mi?”

Michael, “Bence mimlenmiş büyükbaş hayvanlar,” diye homurdandı. Sesinde fke, sabit ve yavaş bir öfke vardı.

“Sakin ol Michael. Biraz yer değiştirmemiz gerekiyor. Böylece bizi kapana kısırmalarını zorlaştırırız.”

“Aynı fikirdeyim.” Michael başıyla iki masasını işaret etti ve hızlı adımlarla o tarafa yöneldik. Vampirler uyum sağlayıp bizi izlemeye çalıştılar, ama bunu gelişigzelmiş gibi göstermeyi beceremediler.

Kırmızı giymiş bir çift önümüze çıkmak için harekete geçti ve Michael ile ikimizi masaya erişmeden hemen önce karşıladı. Kyle Hamilton tamamen kırmızı tonlarında bir soyтары kıyafeti giymişti. Kelly de yanında yürüyordu. Hayal gücüne yer bırakmayan kırmızı bir tek parça streç kıyafet giymişti, omuzlarını ve kprckkemiklerini kapatan uzun bir pelerini ve başına da kukuletası vardı. Yüzündeki kırmızı maske çenesi ve çekici ağzı dışındaki hatlarını gözden saklıyordu. Sanki ağzının yanındaki deri buruşmuştu –belki de yanıkların iziydi bu.

Kyle çok yayvan bir gülümsemeyle ve çok yüksek bir sesle, “Selam Harry Dresden,” diyerek beni selamladı. “Sizi yeniden görmek ne kadar hoş.”

Omzuna sertçe vurunca az kalsın dengesini kaybediyordu. “Keşke hislerimiz karşılıklı olsaydı.”

Kyle'm gülümsemesi gevrekleşti. "şüphesiz, kardeşim Kelly'yi hatırlıyorsunuzdur."

"Tabii, tabii," dedim. "Solaryumda fazla mı kaldık yoksa?"

Hırlamasını, tıslamasını veya boğazıma atılmasını bekliyordum. Ama onun yerine masaya döndü, hizmetçiden gümüş bir kadehle kristal bir şarap bardağı aldı ve tıpkı kardeşininkine benzeyen bir gülümsemeyle onları bize sundu. "Sizi görmek çok güzel Harry. Bu gece sevgili Bayan Rodriguez'i göremediğimiz için üzgünüm."

Kadehi aldım. "Saçını yıkaması gerekiyordu."

Kelly Michael'a dönüp kadehi sundu. Michael zoraki bir nezaketle başını eğerek kadehi aldı. "Anlıyorum," diye mırladı kadın vampir. "Erkeklere meraklı olduğunuzu hiç bilmiyordum Bay Dresden."

"Ne diyebilirim? Büyük ve güçlüler."

"Elbette," dedi Kyle. "Beni öldürmeyi, sizi öldürmek istediğim kadar fazla isteyen insanlarla çevrelenmiş olsam, yakınımnda bir koruma olsun isterdim."

Kelly Michael'a yanaştı ve göğüsleri öne fırlayacak şekilde streç giysisinin şeffaf dokusunu gerdi. Yavaşça onun etrafında dolaştı, Michael ise olduğu yerde kaldı. "Göz kamaştırıyor doğrusu," diye mırladı. "Onu öpebilir miyim Bay Dresden?"

"Harry," dedi Michael.

"O evli Kelly. Kusura bakına."

Gülerek Michael'ın yanına sokuldu ve gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Michael ise kaşlarını çatıp gözlerini kaçırarak uzağa baktı. "Hayır mı?" diye sordu. "Eh. Üzülme hoş adam.

Bayılacaksın. Herkes bu hayattaki son gecesiymiş gibi eğlenmek ister,” deyip hain hain gülümsedi. “Şimdi sıra sende.”

“Genç hanımefendi çok nazik,” dedi Michael.

“Ne kadar katı. Erkeklerde beğendiğim bir özelliktir.” Maskesinin ardından bana göz attı. “Zavallı, savunmasız ölümlüleri böyle yerlere sürüklememelisiniz Bay Dresden.” Michael’a baştan aşağı hayran hayran baktı yeniden. “Bu ölümlü daha sonra çok lezzetli olacak.”

“Yutabileceğinden daha büyük lokma ısırma,” diye tavsiye verdim.

Hoşnut olmuş gibi güldü. “Eh, Bay Dresden. Arkadaşının haçlarını görüyorum, ama onların dünyanın çoğunluğu için ne değerde olduklarını hepimiz biliyoruz.” Elini sahiplenici bir biçimde Michael’ın koluna uzattı. “Bir an bana gerçek bir Tapınak Şövalyesi olabileceğini düşündürdünüz.”

“Hayır,” dedim makul bir şekilde. “O bir Tapınak Şövalyesi değil.”

Kelly’nin eli Michael’ın çelik zırhlı koluna dokundu ve yıldırım çarpmış gibi ani ve şiddetli bir şekilde beyaz bir alevle tutuştu. Kelly çok tiz bir çığlık attı ve sırtüstü yere serildi. Kararmış elinin etrafında kıvrılarak ve çığlık atacak kadar nefes almak için çırpınarak oracıkta yattı. Kyle yanına koştu.

Şaşkın şaşkın Michael’a baktım. “Vay canına,” dedim. “Et-kilendim.”

Michael biraz mahcup görünüyordu. “Bazen öyle olur,” dedi özür dilercesine.

Üzerinde durmadan başımla onayladım. Ardından yine

vampir ikizlere baktım. “Bu size ders olsun. Tanrı’nın Yumruğu’na dokunmak yok.”

Yüzü altüst olan Kyle bana ölümcül bir bakış fırlattı.

Nabzım hızlandı, ama korkumu belli edemezdim. “Devam et Kyle,” diye meydan okudum. “Bir olay başlat. Liderinin ilan ettiği ateşkesi çiğne. Konukseverlik kanunlarını ihlal et. Beyaz Konsey burayı o kadar çabuk yakıp kül eder ki, insanlar ona Küçük Pompei adını verirler.”

Hırlayıp Kelly’yi yerden aldı. “Bu iş bitmedi,” diye söz verdi. “Öyle ya da böyle Dresden. Seni öldüreceğim.”

“Hı hı.” Ona yumruğumu uzatarak yüzünün ortasına vurmuş gibi yaptım. “Kışt. İnsanlarla kaynaşmam gerek.”

Kyle yine hırladı, ama sonra kardeşiyle birlikte uzaklaştı. Gözlerimi yavaşça avluda dolaştırdım. Yakınıımızdaki her şey durmuştu, siyah ve kırmızı giyinmiş insanlar dikkatle bize bakıyorlardı. Kırmızı kıyafetli vampirlerden bazıları gözlerini Michael’a dikip yutkundu ve birkaç adım geri çekildi.

Elimden geldiği kadar kibirli ve güven dolu görünerek sırtıp kadehimi kaldırdım. “Konukseverlik şerefine kadeh kaldıralım,” dedim.

Bir an sessiz kaldılar, sonra aceleyle, “Konukseverliğe,” diye mırıldandılar ve içkilerini yudumladılar. Kadehimdeki içkiyi hoş kokusuna pek dikkat etmeden bir dikişte içtim ve Michael’a döndüm. Kadehini göstermelik olarak miğferin ağız kısmına götürdü, ama içmedi.

“Pekala,” dedim. “Kyle’a dokundum. O da değil, ama zaten aradığımız adam olmasını bekleliyordum. Ya da kadın. Ya da canavar.”

Kırmızı giymiş vampirler geri çekilmeye devam ederken Michael yavaşça etrafa baktı. “Şimdilik gözlerimi korkuttuk gibi.”

Hâlâ endişeli olsam da başımla onayladım. Bir tarafta kalabalık yarıldı; kırmızı ve siyahların arasında, Thomas soluk teniyle, Justine de parlak renkleriyle ısıltılar saçarak yanıma geldi. “İşte buradasınız,” dedi Thomas. Kadehime bakıp içini çekti. “Sizi zamanında bulduğumuza sevindim.”

“Ne için zamanında?” diye sordum.

“Uyarmak için,” dedi. Bir elini içecek masasına uzattı. “Şarap zehirli.”

YİRMİ ALTI

“Zehirli mi?” dedim aptal aptal.

Thomas önce yüzüme, sonra kadehime dikkatle baktı. Üzerine eğilince boş olduğunu gördü ve, “Ah. Çok fena,” dedi.

“Harry.” Michael yanıma yaklaştı ve kendi kadehini kenara koydu. “Bu kadar aşık bir şey deneyemeyeceklerini söylediğini sanıyordum.”

Midem köpürmeye devam etti. Nabzım hızlandı, ama bunun zehirden mi, yoksa Thomas’ın söylediklerinin içimde yarattığı basit, soğuk korkudan mı kaynaklandığını anlayamadım. “Deneyemezler,” dedim. “Eğer düşüp ölürsem Konsey neler olduğunu anlayacaktır. Bugün buraya geleceğimi onlara haber verdim.”

Michael Thomas’a sert sert baktı. “Şarapta ne vardı?”

Soluk adam omuz silkip bir kere daha kolunu Justine’e doladı. Kız ona yaslanıp gözlerini kapadı. “İçine ne koyduklarını bilmiyorum,” dedi. “Ama şu insanlara bir bakın.” Başıyla şimdiden mutlu bir şekilde yere serilmiş siyah kıyafetli

gençleri işaret etti. “Hepsinde şarap kadehleri var.”

Biraz daha dikkatle bakınca doğru söylediğini gördüm. Hizmetçiler avlu boyunca dolaşp, yerdeki insanların kadehlerini topluyorlardı. O sırada yavaşça dans eden genç bir çift uzun, derin bir öpücüğü kesmeden yere uzandı, sonra da hareketsiz kaldı.

“Lanet olsun,” dedim. “Ne yaptıklarını anladım.”

“Ne?” diye sordu Michael.

“Ölmemi istemiyorlar,” dedim. “Bunun etkisiyle değil.” Fazla zamanım yoktu. Uzun adımlarla içecek masasını geçtim ve bir eğreltiotu saksısının yanına yürüyüp eğildim. Michael’in pozisyon alarak arkamı koruduğunu hissettim. Boğazıma parmak attım. Basit, hızlı ve iğrenç. Şarap yukarı çıkarken gırtlığımı yaktı. Midemdekileri boşaltırken eğreltiotunun yaprakları enseme gıdıkladı. Yere oturduğumda başım dönüyordu ve tekrar Michael’a bakınca bir anlığına her şey bulanıldı, sonra yeniden berraklaştı. Yavaş, tatlı bir uyuşukluk parmaklarıma yayıldı.

“Herkes,” diye mırıldandım.

“Ne?” Michael önümde diz çöküp bir koluyla omzumu kavradı. “Harry, iyi misin?”

“Zihnim bulandı,” dedim. Vampir zehri. Doğal olarak. Onu tekrar içimde hissetmek güzeldi. Bir anlığına neden bu kadar endişelendiğimi merak ettim. İşte o kadar iyiydi. “Zehir herkes için. Herkesin şarabına zehir katıyorlar. Vampir zehri. Böylece sadece beni hedef almadıklarını söyleyebilecekler.” Bir an sallandıktan sonra ayağa kalktım. “Eğlence amaçlı zehirleme. Herkesi parti havasına sokmak için.”

Thomas düşüncelere daldı. “Oldukça beceriksizce yapılmış gibi, ama etkili.” Etrafta coşkun bir sersemlikle yere serilmekte olan gençlere baktı. Parmaklarıyla dalgın dalgın Justine’in yan tarafını okşadı ve kız ürpererek ona daha da sokuldu. “Sanırım ben ön yargılıyım. Avımın biraz daha canlı olmasını tercih ederim.”

“Seni buradan çıkarmamız gerekiyor,” dedi Michael.

Dişlerimi gıcırdattım ve hoş hisleri kenara itmeye çalıştım. Zehir inanılmayacak kadar hızlı şekilde kana karışıyor olmalıydı. Şarabın bir kısmını kusmuş olsam da yüklü doz almış olmalıydım. Bir an sonra, “Hayır,” demeyi başardım. “Onlar öyle yapmamı istiyorlar.”

Michael, “Harry, zar zor ayakta duruyorsun,” diye itiraz etti.

“Biraz bitkin görünüyorsun,” dedi Thomas.

“Peh. Eğer acze düşmemi istiyorlarsa saklayacak bir şeyleri var demektir.”

“Ya da sadece seni öldürmek istiyorlardır,” dedi Michael. “Ya da içlerinden birinin senden beslenmesine izin verecek kadar uyuşturmak istiyorlardır.”

“Hayır,” dedim. “Eğer beni baştan çıkarmak isteseler, başka bir şey denerlerdi. Beni korkutup kaçırmaya çalışıyorlar. Ya da bir şeyi öğrenmemi engellemeye.”

“Aşık bir şeye dikkat çekmekten nefret ederim,” dedi Thomas, “ama eğer Bianca burada olmanı istemiyorsa neden seni davet etsin ki?”

“Konsey’i tanık olması için davet etmek zorunda, ki bu da ben oluyorum. Gerçekten gelmemi de beklemiyordu –buradaki herkes beni gördüğü için hayrete düştü.”

“Geleceğini düşünmediler,” diye mırıldandı Michael.

“Evet. Ne gıcığım değil mi?” İki derin nefes alıp, “Sanırım peşinde olduğumuz kişi burada Michael,” dedim. “Bir süre daha burada kalmamız gerekiyor. Bakalım onun kim olduğunu bulabilecek miyiz?”

“Kimin kim olduğunu?” diye sordu Thomas.

“Seni ilgilendirmez Thomas,” dedim.

“Hiç size son derece sinir bozucu bir adam olduğunuzu söyleyen oldu mu Bay Dresden?” Bu sözünü duyunca sırtıtım, o da gözlerini devirdi. “Eh,” dedi, “işinize daha fazla burnumu sokmayacağım. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa söylersiniz.” Justine ile ikisi aylak aylak yürüyerek kalabalığa karıştılar.

Dengemi korumak için biraz bastonuma yaslanarak Justine’in bacaklarının gidişini izledim. “İyi adam,” diye yorum yaptım.

“Bir vampire göre,” dedi Michael. “Ona güvenme Harry. Hiç hoşuma gitmeyen bir tarafı var.”

“Ah, onu sevdim,” dedim. “Ama kesinlikle ona güvenmiyorum.”

“Şimdi ne yapıyoruz?”

“Etrafa bakınıyoruz. Şimdilik siyah giymiş besinler, kırmızı giymiş vampirler, sen, ben ve farklı kıyafetler giymiş bir avuç başka insan var.”

“Romalı bölük komutanı,” dedi Michael.

“Evet. Bir de Hamlet’e benzeyen bir herif. Gidip kim olduklarına bakalım.”

“Harry,” dedi Michael. “İyi olacak mısın?”

Yutkundum. Başım dönüyor, biraz midem bulanıyordu. Berrak düşünceler oluşturmak, onları zehrin çekiminden kurtarmak için mücadele etmem gerekiyordu. İnsanlara, bizim ineklere baktığımız gibi bakan yaratıklarla çevrelenmiştim ve eğer burada kalırsam kendimi öldürteceğimden oldukça emindim.

Şüphesiz, eğer kalmazsam, insanlar ölebilirlerdi. Eğer kalmazsam, incinmiş insanlar tehlikede kalmaya devam edeceklerdi. Charity, Michael'ın yeni doğmuş oğlu. Murphy. Eğer kalmazsam, Kâbus toparlanacak zaman bulacak, sonra o ve bu partide olduğunu düşündüğüm kurumsal sponsoru bana rastgele saldırmakta serbest olacaklardı.

Bu mekânda kalma düşüncesi beni korkutuyordu. Şu anda ayrılırsam olabilecek şeylerse çok daha fazla korkutuyordu.

“Hadi,” dedim. “Şu işi bitirelim.”

Michael başıyla onaylayarak etrafa baktı. Gri gözleri karanlık ve sertti. “Bu, Tanrı'nın önünde bir melanet Harry. Bu insanlar. Daha çocuk yaşta... Yaptıklarına bir bak. O şeylerle düşüp kalkıyorlar.”

“Michael. *Sakin ol.* Buraya bilgi edinmeye geldik, evi bir grup fena yaratığın üzerine yıkmaya değil.”

“Samson onun için gelmişti,” dedi Michael.

“Evet, daha sonra başına neler geldiğini düşün. Hazır mısın?”

Michael bir şeyler mırıldandı ve yeniden arkama düştü. Etrafa bakındım, Romalı kıta komutanı gibi giyinmiş adamın yerini tespit ettim ve ona yöneldim. Yaşı belli olmayan adam yalnız ve kalabalığın geri kalanından biraz ayrıktı. Derin ve

yoğun gözleri tuhaf bir yeşil tonuydu. Dudaklarında sigara vardı. Giysileri, Romalı kısa kılıcına ve sandaletlerine varıncaya kadar fazlasıyla otantik duruyordu. Ona yaklaşırken biraz yavaşlayıp dikkatle baktım.

Omzumun üstünden, “Michael,” diye mırıldandım. “Kıyafetine bak. Gerçek gibi duruyor.”

Adam bana bakmadan, sıkılmış bir ses tonuyla, “Çünkü gerçek,” dedi. Bir duman bulutu üfledi, sonra sigarayı yeniden dudaklarına götürdü. Michael bile söylediğimi zar zor duyardı. Bu adamsa hemen duymuştu. Amanın.

“İlginç,” dedim. “Bunları toplamak size bir servete mal olmuş olmalı.”

Bana şöyle bir baktı. Ağzının kenarlarından duman yayılırken hafifçe, çok kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. Ve hiçbir şey söylemedi.

“Pekala,” deyip boğazımı temizledim. “Ben Harry Dresden.”

Adam dudaklarını büzüp, düşünceli ve kesin bir şekilde, “Harry. Dresden,” dedi.

Biri, herhangi biri İsmi’nizi söylediğinde bu size dokunur. Diğer ses kalabalığından sıyrılan ve ilginizi talep eden o sesi neredeyse hissedersiniz. Bir büyücü İsmi’nizi söylediğinde, onu *ciddiyetle* söylediğinde aynı etki bin kat fazla olur. Kıta komutanı kıyafeti giymiş adam İsmi’nin bir kısmını söylemişti, hem de tamamen doğru bir telaffuzla. Biri ayarlama çubuğunu kaldırıp dişlerimin arasına bastırmış gibi hissettim.

Sendeleyince Michael omzumu tutarak bana destek oldu. Aman Tanrım. Adam tam ismimin, gerçek İsmi’nin sadece

bir kısmını kullanarak bana uzanmış ve rastgele bir hareketle ayaklarımı yerden kesmişti.

“Lanet olsun,” diye fısıldadım. Michael beni ayağa kaldırdı. Fazladan destek almak için bastonumu yere bastırdım ve adama dikkatle baktım. “*Nasıl* becerdin bunu?”

Adam gözlerini devirip sigarasını parmaklarına aldı ve yine duman üfledi. “Anlamazsın.”

“Beyaz Konsey’den değilsin,” dedim.

Cisimlerin yerçekimine bağlı olarak yere düştüğünü söylemişim gibi utandırıcı, kırıncı bir bakış fırlattı. “Benim için ne büyük bir şans.”

Gergin bir sesle, “Harry,” dedi Michael.

“Bir dakika.”

“Harry. Sigarasına bak.”

Gözlerimi kırıştıtarak Michael’a baktım. “Ne?”

“Sigarasına bak,” diye tekrar etti Michael. Faltaşı gibi açılmış, dikkatli gözlerle adama bakıyordu ve bir elini hançerinin kınına atmıştı.

Baktım. Michael’ın neden bahsettiğini anlamam bir dakika sürdü.

Adam yine ağzının kenarından duman üfleyip sırtıttı.

Sigarası yanmıyordu.

“O,” dedim. “O, şey.”

“O bir ejderha,” dedi Michael.”

“Ne dedin ne?”

Gözleri ilk defa ilgiyle titreşen adam beni göz ardı edip yalnızca Michael’a odaklandı. “Aynen öyle,” dedi. “Bana Bay Ferro diyebilirsin.”

“Neden Ferrovax demiyorum?” dedi Michael.

Bay Ferro gözlerini kısıp Michael’ı sakın bir şekilde süzdü. “En azından sen eski zaman bilgilerine biraz vakıfsın ölümlü.”

“Bekleyin bir dakika,” dedim. “Ejderhalar... Ejderhalar *büyük* olur. Pulları, pençeleri, kanatları olur. Bu adam büyük değil.”

Ferro gözlerini devirip sabırsız bir tavırla, “Biz ne olmak istersek o oluruz Bey Drafton,” dedi.

“Dresden,” diye çıktım.

Bir elini salladı. “Beni ismini telaffuz ederek ve çaba harcayarak ne yapabileceğimi sana göstermeye teşvik etme ölümlü. Şu kadarını söyleyeyim, ne kadar büyük bir güce sahip olduğumu hayal bile edemezsin. Gerçek biçimim burada olsa, bu acınası maymun evleri toplantısını parçalar ve üzerinde durduğum zemini çatlatırdı. Büyücü görüşünle bana baksan seni huşu içinde bırakacak, gururunu kıracak ve muhtemelen de aklını yok edecek bir şey görürdün. Ben türümün en yaşlısı ve en güçlüsüyüm. Benim için senin hayatın titrek alevli bir mum gibi, medeniyetleriniz yazları büyüüp dökülen çimenler gibidir.”

“Eh,” dedim. “Gerçek biçimini bilmiyorum, ama egonun ağırlığı kesinlikle yerkürenin kabuğunu kırmak üzere.”

Yeşil gözleri parladı. “Ne dedin?”

“Kabadayıları sevmem,” dedim. “Burada durup sana ilk doğan çocuğumu sunacağımı, bakireleri kurban edeceğimi fiilan mı sanıyorsun? O kadar da etkilenmedim.”

“Eh,” dedi Ferro. “Bakalım etkilenmeni sağlayabilecek miyiz.”

Bastonumu kavrayıp irademi topladım, ama çok, çok yavaş kaldım. Ferro sadece elini benden yana belli belirsiz salladı ve aniden, bin kilo almışım gibi, bir şey beni zemine çökertti. Akciğerlerimin nefes almak için zorlandığını ve göğüşümün yıldızlarla kaplandığını, sonra tamamen karardığını hissettim. Büyümü toparlamaya, gücü uzağa itmeye çalıştım, ama ne odaklanabildim ne de konuşabildim.

Michael başını eğip soğukkanlılıkla bana baktı, sonra Ferro'ya, "Siriothrax da bu numarayı öğrenmeliydi. Belki onu öldürmemi engelleyebilirdi," dedi.

Ferro'nun soğuk gözleri yeniden Michael'a döndü ve böylece baskı biraz olsun azaldı –fazla değil, ama nefes nefese, "Riflettum," dememe ve irademi ona karşı odaklamama yetecek kadar. Ferro'nun büyüğü çatlayıp parçalanmaya başladı. Bana baktığını gördüm ve çabasını zorluk çekmeden yenileyebileceğini hissettim. Ama bunu yapmadı. Nefes nefese ayağa kalktım.

"Demek o sensin," dedi Ferro. Michael'ı tepeden tırnağa süzdü. "Daha uzun boylu olacağını düşünmüştüm."

Michael omuz silkti. "Kişisel bir mesele değildi. Yaptığım şeyle gurur duymuyorum."

Ferro parmağını kılıcının kınına vurdu. Sonra alçak sesle, "Şövalye Bey. Sizden daha iyi olanların önünde daha alçakgönüllü davranmanızı tavsiye ederim." Bana küçümseyen bir bakış fırlattı. "Ve daha terbiyeli davranmayı öğrenene kadar onun ağzına tıkaç takmayı düşünebilirsiniz."

Zekice bir cevap vermeye çalıştım, ama hâlâ nefes alamıyordum. Sadece bastonuma dayandım ve hırladım. Ferro ile

Michael gözlerini kaçırmaksızın, çabucak birbirlerini başlarıyla selamladılar. Sonra Ferro döndü ve... eh, sadece kayboldu. Ne bir ışık titreşmesi ne de bir alev bulutu. Sadece gitti.

“Harry,” dedi Michael azarlayan bir ses tonuyla. “Mahallenin en büyük çocuğu sen değilsin. Biraz daha nazik olmayı öğrenmen gerekiyor.”

“İyi bir tavsiye,” dedim hırıldayarak. “Bir dahaki sefere ejderhalarla sen ilgilen.”

“İlgileneceğim.” Çevreye bakıp, “İnsanların sayısı azalıyor Harry,” dedi. Haklıydı. Kırmızı, dar bir elbise giymiş bir vampir, siyah giymiş genç bir adamın koluna hafifçe dokundu. Adam vampir kadına döndü ve onunla göz göze geldi. Bir an birbirlerine dikkatle baktılar. Kadın gülümsedi, adamın yüzündeki ifade de yavaşça gevşedi. Ardından kadın bir şey mırıldanıp adamın elini tutarak onu ışık kürelerinin ötesindeki karanlığa sürükledi. Başka vampirler de genç insanları beraberlerinde götürüyorlardı. Artık etrafta daha az kırmızı kıyafetli vampir, yerde daha fazla bayılmış insan vardı.

“Bu işin gidişatından hiç hoşlanmadım,” dedim.

“Ben de.” Michael’ın sesi kaya kadar sertti. “Tanrı’mn izniyle bu işe bir son verebiliriz.”

“Daha sonra. Önce Hamlet’e benzeyen adama gidelim. Sonra da Bianca’yı kontrol etmemiz gerek.”

“Diğer vampirlerden biri olmasın?” diye sordu Michael.

“İmkânsız. Hepsi Bianca’nın altları. Eğer o kadar kuvvetli olsalardı, çoktan onu alaşağı etmişlerdi. Tabii beyin takımında değilseler. O takım da Kyle ve Kelly’den oluşuyor. Kelly

gerekli soğukkanlılığa sahip değil, Kyle'ı da zaten eledim. Ya ni konuklardan değilse, muhtemelen Bianca'dır.”

“Ya o da değilse?”

“O ihtimali düşünmeyelim. Şu anda da yeterince debeleniyorum.” Göz ucuyla etrafı taradım. “Hamlet'i görüyor musun?”

Michael diğer eğreliotlu saksılarının arkasına doğru birkaç adım atıp bakındı.

Kızıl ışıltıyı göz ucuyla gördüm, kırmızı pelerinli bir biçimin eğreliotlarının arasından Michael'ın sırtına yöneldiğini fark ettim. Michael'a doğru döndüm ve ona saldıran kişinin üzerine atladım.

“Dikkat!” diye bağırdım. Michael kendi etrafında döndü ve elinde yoktan var olmuş gibi bir hançer belirdi. Kırmızı pelerinli kişiyi kavrayıp yüzünü bana çevirdim.

Kukuleta düştüğünde Susan'ın yüzü ve irkilmiş siyah gözleri görüldü. Saçını at kuyruğu yapmıştı. Dekolte bir beyaz bluz, kısa bir pileli etek giymiş, bunları dizine kadar beyaz çoraplar ve tokalı ayakkabılarla tamamlamıştı. Elllerinde de beyaz eldivenler vardı. Dirseğinin kıvrımına bir sepet asmıştı, ince burnunun köprüsünde de yuvarlak, aynalı bir gözlük duruyordu.

“Susan?” diye kekeledim. “Burada ne yapıyorsun?”

Bir nefes verip kolunu elimden çekti. “Tanrım, Harry. Beni korkuttun.”

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum yeniden.

“Buraya neden geldiğimi biliyorsun,” dedi. “Haber yakala-

mayla geldim. Seni arayıp ikna etmeye çalıştım, ama *hayır*, her ne yapıyorsan seni o kadar meşgul ediyordu ki benimle konuşmaya beş dakika bile ayırmadın.”

“İnanamıyorum,” diye mırıldandım. “İçeri nasıl girdin?”

Bana soğuk soğuk bakıp sepetini açtı ve içinden benimki-ne benzeyen düzgün, beyaz bir davetiye çıkardı. “Davetiye buldum.”

“Ne yaptım dedin?”

“Eh, en azından yaptırdım. Seninkini birkaç dakikalığına ödünç almama aldırmayacağını düşünmüştüm.”

Bu da dairemde davetiyeyi neden şömine rafında bulamadığımı açıklıyordu. “Lanet olsun Susan, ne yaptığımı bilmiyorsun. Buradan çıkmam gerekiyor.”

Burnundan soludu. “Hayatta olmaz.”

“Ciddiyim,” dedim. “Tehlikedesin.”

“Rahat ol Harry. Kimsenin beni yalamasına izin vermeyeceğim, kimsenin de gözüne bakmayacağım. Biraz New York’u ziyaret etmeye benziyor.” Eldivenli parmağıyla gözlüğüne vurdu. “Şimdilik sorun çıkmadı.”

“Anlamıyorsun,” dedim. “Hiç anlamıyorsun.”

“Neyi anlamıyorum?” diye sordu.

Arkamdan ahenkli bir ses, “Şunu anlamıyorsun,” diye mırladı. Kanım dondu. “Davetsiz gelerek konukseverlik kanunlarının korumasından feragat etmiş oldun.” Yumuşak bir kıkırdama geldi. “Kırmızı Başlıklı Kız, bu, Büyük Kurt’un hepinizi mideye indireceği anlamına geliyor.”

YİRMİ YEDİ

Döndüğümde Lea'nın yüzü bana dönük, elleri bellerinde durduğunu gördüm. Soluk mavi, ince, askısız bir elbise giymişti. Elbise, kıvrımlarının üzerinden su gibi akıyor, etek kısmı beyaz, köpük köpük dantellerle son buluyordu. Neredeyse gerçek olamayacak kadar hafif ve şeffaf bir malzemeden yapılma bir kukuleta giymişti. Kukuleta yüzünün çevresini sarıyor, ışığı yarı saydam bir parıltıyla yakalayarak küçük gökkuşaklarını hapsediyor ve solgun cildi üzerinde dans ettiriyordu. Modeller ve film yıldızları için kullanılan büyüleyici sıfatı, eskiden yüksek periler için kullanılan büyülemek ifadesinden geliyordu. Süper modeller Lea kadar büyüleyici olmak için her şeyi verirlerdi.

“Ah, Peri Anne,” dedim, “gözlerin ne kadar büyük. Metaforu biraz zorluyor muyuz acaba?”

Daha yakınımıza süzüldü. “Ben metafor yapmakla uğraşmam Harry. Metafor olmak yeterince meşgul ediyor zaten. Partinin tadını çıkarıyor musun?”

Burnumdan soludum. “Ah, tabii. Vampirlerin çocukları uyuşturup zehirlemelerini izlemenin, Chicago civarındaki bütün tuhaf ve zararlı yaratıklar tarafından hırpalanmanın tadına doyum olmuyor.” Susan’a dönüp, “Seni buradan çıkarmamız gerekiyor,” dedim.

Susan kaşlarını çatıp, “Buraya beni zorla eve geri götürdesin diye gelmedim Harry,” dedi.

“Bu oyun değil Susan. Bu yaratıklar tehlikeli.” Lea’ya bir bakış attım. Yaklaşmaya devam ediyordu. “Seni koruyup koruyamayacağımı bilmiyorum.”

“O halde ben kendimi korurum,” dedi Susan. Elini piknik sepetine koydu. “Hazırlıklı geldim.”

“Michael,” dedim. “Onu buradan çıkarır mısın?”

Michael yanımıza geldi ve Susan’a, “Burası tehlikeli. Belki de seni eve götürmeme izin vermelisin,” dedi.

Susan siyah gözlerini kıstı. “Eğer o kadar tehlikeliyse Harry’yi burada yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Hakkı var Harry.”

“Lanet olsun. Buraya Kâbus’un ardında kimin olduğunu bulmaya geldik. Eğer onu başaramadan buradan ayrılacaksam, hiç gelmeseydik de olurdu. Sen çık, ben sana yetişirim.”

“Evet,” dedi Lea. “Sen git. Vaftiz oğluma iyi bakacağım dan emin olabilirsin.”

Düz bir ses tonuyla, “Hayır,” dedi Susan. “Kesinlikle olmaz. Ben yanınızda oraya buraya taşıyacağınız bir çocuk değilim.”

Lea’nın gülümsemesi keskinleşti. Bir elini Susan’ın çenesine doğru uzattı. “O hoş gözlerine bir bakayım küçüğüm,” diye mırladı.

Peri Anne'm Susan'a dokunamadan elimi hızla perinin bileğine götürüp uzağa ittim. Cildi cam gibi pürüzsüz ve serin olan Lea sersemletici bir ifadeyle gülümsedi. Tam anlamıyla. Başım döndü, savaş büyücüsü perinin görüntüleri düşünceleme akın etti: o meyve kadar tatlı, kanımla lekelenmiş dudakların çıplak göğsümü öpüştü, ateşin ve dolunayın ışığıyla açığa çıkmış kızıl uçlu göğüsleri, cildimin üstünde ipeksi alevden bir yaprağı andıran saçları.

Sonra çabucak bir başka görüntü ve beraberinde yoğun bir duygu geldi: Lea'nın ayaklarının dibinde yatmış, yüzüne bakıyordum. Elini uzatıp kayıtsız ve şefkat dolu bir tavırla hafifçe başıma dokundu. Çok kuvvetli bir esenlik duyusu parlak, sıvı ışık gibi üzerime gelip dökülerek içimdeki bütün boş yerleri doldurdu, bütün korkularımı yok etti ve bütün acılarımı dindirdi. Bu basit rahatlamanın, aniden endişeden, acıdan kurtulmamın etkisiyle az kalsın ağlayacaktım. Tüm vücudum titriyordu.

O kadar yorulmuştum ki. Acı çekmekten yorulmuştum. Korkmaktan yorulmuştum.

"Zavallı küçük, zavallı yalnız çocuk, işte benim yanımdayken böyle olacak." Lea'nın o anda kanımda dolaşan uyuşturucu kadar tatlı sesi üzerimden geçti. Doğruyu söylediğini biliyordum. Bunu o kadar derinlerde ve basit bir seviyede biliyordum ki, bir parçam ondan kaçmaya çalıştığım için bana çığlıklar atıyordu.

Çok kolay olurdu. Şu anda hanımımın ayaklarına kapanmak çok kolay olurdu. Bütün kötü şeyleri uzaklaştırmasına izin vermek çok kolay olurdu. Lea bana bakardı. Beni rahat-

latırdı. Yerim orada, ayaklarının sıcaklığında olurdu, güzel vücuduna bakardım...

İyi bir köpek gibi.

Barışa, getireceği rahatlığa hayır demek zordur. Tarih boyunca insanlar barış için servetler, çocuklar, topraklar ve canlar feda ettiler.

Ama barış satın alınamaz, değil mi şef? Onu satmayı teklif edenler her zaman daha fazlasını isterler. Yalan söylerler.

Duyguları, Peri Anne'min yaptığı incelikli etkileme büyüsünü kenara ittim. Cildimi bir peynir rendesinden geçirsem daha az acı çekerdim. Ama acım, yorgunluğum, endişelerim ve korkum –en azından bana aittiler. Samiminiydiler. Onları çamurla kaplı bir çocuk sürüsü gibi yeniden etrafıma topladım ve dişlerimi sıkıp yüreğimi sertleştirerek Lea'ya baktım. “Hayır,” dedim. “Hayır, Lea.”

Lea'nın ince hatları şaşkınlıkla doldu. Narin, bakır rengi kaşları kalktı. “Harry,” dedi yumuşak ve hayret dolu bir sesle. “Anlaşma zaten yapıldı. Direnme. Acı çekmeye devam etmen için bir sebep yok.”

“Bana ihtiyacı olan insanlar var,” dedim. Dengem bozulur gibi oldu. “Hâlâ yapacak bir işim var.”

“Tutmadığın sözler seni zayıflatır. Seni daha sıkı bağlar, yeminini bozduğun her sefer seni daha da azaltırlar.” Sesi endişeli, gerçek anlamda şefkatli geliyordu. “Vaftiz oğlum, sana yalvarıyorum –kendine bunu yapma.”

Sakin olmak için mücadele ederek, “Bunu yaparsam yemen için daha az şey kalacak, değil mi? Alacağın daha az güç kalacak.”

“Çok büyük bir kayıp olur,” diye temin etti beni. “Bunu kimse istemez.”

“Burada bir *anlaşmamız* var Peri Anne. Bana büyü yapma iznin yok, aksi takdirde konukseverliği ihlal etmiş olursun.”

“Ama yapmadım,” dedi Lea. “Bu gece sana hiç büyü yapmadım.”

“Hassiktir oradan.”

Gümüşi bir neşeyle güldü. “Ağzını bozuyorsun, hem de sevgilinin önünde.”

Sendeledim. Michael hemen yanıma gelip koluma girerek ağırlığımı omzuyla destekledi. “Harry,” dedi. “Ne oldu? Sorun nedir?”

Başım dönmeye, uzuvlarım titremeye devam ediyordu. Çoktan kanıma girmiş olan uyuşturucu, üstüne bir de bu yeni zayıflık, beni neredeyse çökertmek üzereydi. Gözlerim kararıyordu ve ancak bir irade çabasıyla o karanlıkta boğulmaktan ya da Lea’nın ayaklarına atılıma arzusuna teslim olmaktan kendimi alıkoyabiliyordum. “İyiyim,” dedim kekeleyerek. “Bir şeyim yok.”

Susan da diğer yanıma geldi. Bir çöl otoyolu kadar sıcak bir öfkeyle dolmuştu. Lea’ya, “Ne yaptın ona?” diye çıkıştı.

Lea soğuk bir sesle, “Hiçbir şey,” diye cevap verdi. “Zavalı küçük çocuk bunu kendi kendine yaptı. Sidhelerle yaptığı anlaşmaya uymayan kişi çok kötü sonuçlarla karşılaşabilir.”

“Ne?” dedi Susan.

Michael yüzünü buruşturup, “Evet,” dedi. “Doğruyu söylüyor. Harry dün gece Kâbus ile savaştığımız ve onu Charity’den uzaklaştırdığımız sırada bir anlaşma yaptım.”

Konuşmak, Lea'nın onları kandırmasına izin vermemele-
rini söylemek için çabaladım, ama ağzımın nerede olduğunu
bulmaya çalışmakla meşguldüm ve dilim işlemiyordu.

“Ona Harry’ye büyü yapma hakkı vermez bu,” diye çıkıştı
Susan.

Michael, “Büyü yaptığını sanmıyorum,” diye gürledi. “Ge-
nellikle biri zararlı bir şey yaptığında hissedebilirim.”

“Elbette yapmadım,” dedi Lea. “Yapmama gerek yok. Ken-
disi yaptı zaten.”

Ne? diye düşündüm. Neden bahsediyor?

“Ne?” dedi Susan. “Neden bahsediyorsun?”

Lea’nın sesi sabırlı, sözde anlayışlı bir tona büründü. “Za-
vallı küçük çocuk. Öğrenmek için o kadar çaba sarf ettin,
ama hâlâ çok az şey biliyorsun. Harry uzun zaman önce be-
nimle bir anlaşma yaptı ve onu ihlal etti –bir kere o zaman,
bir kere de birkaç gece önce. Dün gece yine tutacağına yemin
etti ve üçüncü defa ihlal etti. Şimdi ne ektiyse onu biçiyor. Za-
vallının kendi güçleri ona karşı gelerek onu sözünü tutmaya
zorluyor.”

“Bir dakika önce öyle yapmıyorlardı,” dedi Susan. “Sen
yanına geldikten sonra başladılar.”

Lea sıcakkanlılıkla güldü. “Bu bir parti sevgili çocuğum.
Ne de olsa buraya kaynaşmaya geldik. Ve ona karşı bir silah
kaldırmış ya da büyü yapmış değilim. Bunu kendisi yaptı.”

“Öyleyse gerile,” dedi Susan. “Onu rahat bırak.”

“Ah, bu onu hiç rahat bırakmayacak çocuğum. Şimdi kü-
çük bir şey, ama zamanla büyüyecek. Ve sonunda zavallı, sev-
gili çocuğu yok edecek. Bu çok ama çok fena bir şey.”

“Öyleyse durdur şunu!”

Lea gözlerini Susan’a odakladı. “Borcunu benden satın almayı mı teklif ediyorsun? Elindekilerin yeteceğini sanıyorum sevgili çocuk... Ama bir erteleme ayarlayabiliriz.”

Susan bir bana, bir Michael’a baktı. “Erteleme mi? Satın almak mı?”

Michael vakur bir şekilde Lea’yı seyrediyordu. “O bir peri.”

Lea’nın sesi rahatsızlıkla çatladı. “Bir *sidhe*.”

Michael, Peri Anne’me bakıp sözüne devam etti. “O bir peri, Bayan Rodriguez ve periler anlaşma yapmaya yatkındırlar. Ve anlaşma yaptıklarında ölümlülere karşı kazançlı çıkarlar.”

Susan’ın ağzı gerildi. Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Ne kadar, cadı? Bunun Harry’yi incitmesini durdurmak için ne kadar istiyorsun?” dedi.

Bir şey söylemek için mücadele ettim, ama ağzım işlemiyordu. Etrafımdakiler yavaşlayacağına giderek daha hızlı dönüyordu. Daha da fazla çöktüm ve Michael’ın beni ayakta tutmak için uğraşması gerekti.

Lea, “Pekala, çocuğum,” diye mırladı. “Sen ne teklif ediyorsun?”

Susan, “Pek param yok,” diye söze girdi.

“Para. Para nedir ki?” Lea başını iki yana salladı. “Hayır, çocuğum. Öyle şeylerin benim için anlamı yok. Ama bir bakayım.” Kaşlarını çatıp Susan’ı tepeden tırnağa süzerek etrafında yavaşça dolaştı. “Ne kadar güzel gözlerin var, siyah oldukları halde. Onları kabul ederim.”

“Gözlerim mi?” diye kekeleydi Susan.

“Olmaz mı?” dedi Lea. “Pekala. O halde İsmi’ne ne dersin? Bütün İsmi’n?”

“Sakin ha,” dedi Michael hemen.

“Biliyorum,” dedi Susan. Lea’ya dönüp, “Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Eğer İsmi’ni bilirsen istediğin her şeyi yapabilirsin,” dedi.

Lea dudağını büktü. “Demek gözleri ve İsmi, sevdiği kişilerin kapandan kurtulması uğruna feda edemeyeceği kadar değerli onun için. Pekala. Farklı bir fiyat vereyim.” Gözleri ışıldayarak Susan’a doğru eğildi. “Sevgin,” diye mırıldandı. “Bana onu ver.”

Susan kaşlarını çatıp gözlüğünün üstünden dikkatle baktı. “Tatlım, seni sevmemi mi istiyorsun? Öyle deyince olacağını sanıyorsan seni büyük bir sürpriz bekliyor.”

İncinmiş bir ses tonuyla, “Senden beni sevmeni istemedim,” dedi Lea. “Sevgini istedim. Ama tamam, o da çok aşırı bir fiyatsa, belki hafızasını da kabul edebilirim.”

“Hafızam mı?”

“Tamamını değil,” dedi Lea. Başını yana eğip, “Gerçekten,” dedi. “Sadece birazı. Belki bir yıllık hafızam. Evet, sanırım o yeterli olacaktır.”

Susan kararsız görünüyordu. “Bilmiyorum...”

“O halde bırak acı çeksin. Karşısında sıralanmış bunca düşman varken geceyi çıkaramayacaktır. Ne büyük kayıp.” Lea gitmek için döndü.

Susan, “Bekle,” deyip Lea’nın kolunu kavradı. “Ben... teklifi kabul ediyorum. Harry için. Bir yıllık hafızamı alacak ve bu olanlara bir son vereceksin.”

Lea, “Rahatlama karşılığında hafıza. Anlaştık,” diye mırıltıydı. Öne eğilip Susan’ın alnına yumuşak bir öpücük kondurdu, bunun üzerine ürperdi ve göğüslerinin uçları elbisesinin ipeksi kumaşının altında sertleşerek hızla nefesini içine çekti. “Ah. Ah, tatlı çocuk. Ne kadar hoş bir şeysin.” Ardından döndü ve yüzüme sert bir tokat patlattı. Michael’ın bütün çabalarına rağmen yere yuvarlandım.

Kafam aniden temizlendi. Vampir zehrinin uyuşturucu çarpıntısı biraz azaldı ve yavaşça, giderek hızlanan bir tren gibi düşüncelerimin yeniden harekete geçtiğini fark ettim.

Michael Lea’ya, “Cadı,” diye tısladı. “Eğer onlardan birine bir daha zarar verirsen...”

Lea, “Utanmalısınız Şövalye Bey,” dedi hülyalı bir sesle. “Ne Harry’nin o anlaşmayı yapması, ne de kızın onu sevmesi ve onun için her şeyi vermeye hazır olması benim suçum. Kılıcın önümde yere düşmesi ve onu yerden almam da benim suçum değil.” O baş döndürücü gülümsemeyle Michael’a baktı. “Kılıcı size geri vermem için anlaşma yapmak isterseniz söylemeniz yeterli.”

“Kılıç karşılığında kendim,” dedi Michael. “Anlaştık.”

Lea başını geriye atıp güldü. “Ah, ah, sevgili Şövalye, olmaz. Çünkü bir kere Kurtarıcı’nın kılıcı yeniden elinize geçtiğinde basitçe anlaşmamızı bozarsınız.” Gözleri tekrar ışıldadı. “Ve her halükarda benim zevkime göre fazlasıyla... kontrollüsünüz. İdeallerinize bağlısınız. Bükülmezsiniz.”

Michael katılaştı. “Tanrı’ya elimden geldiğince hizmet ederim.”

Lea burun kıvırdı. “Peh. Ne kadar da kutsal.” Gülümse-

mesi yeniden kurnazlaştı. “Ama pazarlıkta kullanabileceğiniz başka hayatlar var. Çocuklarınız var, değil mi?” Tekrar ürperdi ve, “Ölümlü çocukları öyle tatlı ki,” dedi. “Ayrıca birçok farklı biçimde eğilebiliyorlar. Bence en büyük kızınız...”

Michael ne hırladı, ne gürledi, ne de başka bir ses çıkardı. Sadece Lea'nın elbisesinin önünü kavrayıp periye havaya kaldırdı. Sesi hiddet dolu bir homurdanma şeklinde çıktı. “Ailemden uzak dur peri. Yoksa sana karşı öyle şeyleri harekete geçiririm ki, sonsuza kadar yok olursun.”

Lea keyifle güldü. “‘Öç benimdir, dedi Tanrı.’ Böyleydi, değil mi?” Havada sıvı bir parıltı oldu ve peri aniden Michael'ın elinden kurtularak tekrar zeminde, şövalyenin önünde belirdi. “Öfke, gücünü azaltıyor sevgili adam. Pazarlık yapmayacaksın –ama her halükarda Kılıç için başka planlarım vardı zaten. O zamana kadar *adieu*, iyi Şövalye.” Bana son bir defa gülümseyip alaycı bir edayla güldü. Ardından gölgelerin ve karanlığın içinde kayboldu.

Tekrar ayağa kalktım ve, “Bu iş daha iyi gidebilirdi,” diye mırıldandım.

Michael'ın gözleri miğferinin altında öfkeyle ışıldıyordu. “İyi misin Harry?”

“Daha iyiyim,” dedim. “Yıldızlar adına, eğer bu kendi kendime yaptığım bir büyüye... Daha sonra Bob'la bu konuda konuşmam gerekecek.” Gözlerimi ovuşturup, “Ya sen Michael? Sen iyi misin?” diye sordum.

“Yeterince,” dedi Michael. “Ama hâlâ elimizde bir zanlı yok ve saat geç oluyor. İçimden bir his, bir an önce buradan çıkmazsak başımızın derde gireceğini söylüyor.”

“Benim içimden bir his de haklı olduğunu söylüyor,” dedim. “Susan? İyi misin? Buradan çıkmaya hazır ımsın?”

Susan dalgın bir şekilde saçını geriye attı ve bana dönüp hafifçe kaşlarını çatarak dikkatle baktı.

“Ne?” dedim. “Bak, yaptığın şeyi yapmak zorunda değildin, ama daha sonra icabına bakmaya çalışabiliriz. Şimdi sadece buradan çıkalım. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi. Kaş çatışı derinleşti ve bana daha da dikkatle baktı. “Bu tuhaf bir soru gibi gelebilir, ama sizi tanıyor muyum?”

YİRMİ SEKİZ

Susan'a sessizlik içinde, inanamayarak bakakaldım.

Özür diler gibi bir ifade takındı. "Ah, özür dilerim. Yani... sizi tedirgin etmek istememiştim Bay.."

"Dresden," dedim fısıltıyla.

"Bay Dresden." Kaşlarını çatarak şöyle bir üstüne baktı ve elini rahatsız bir tavırla eteğinin üzerine koydu, sonra etrafına göz gezdirdi. "Dresden. Siz, kısa süre önce büyücü olarak hizmet vermeye başlayan kişi değil misiniz?"

Sinirden dişlerimi gıcırdattım. "Kahrolası..."

"Harry," dedi Michael. "Bence burada durup lanet okumak yerine gitmemiz gerekiyor."

Bastonumu öyle sıktım ki, parmak boğumlarım beyaz beyaz oldu. Sinirlenmeye zaman yoktu. Şimdi olmazdı. Michael haklıydı. Çabuk hareket etmemiz gerekiyordu. "Bence de," dedim. "Susan, buraya otomobille mi geldin?"

Susan, "Hey," diye bana meydan okudu. "Sizi tanımıyorum, tamam mı? Benim adım Bayan Rodriguez."

“Bak, Sus... Bayan Rodriguez. Peri Anne’m az önce bir senelik hafızanızı çaldı.”

“Aslında,” diye araya girdi Michael, “Harry’yi aciz duruma düşürmek üzere olan bir büyüü önlemek için sen hafızanı ona verdin.”

Susan dik dik bakınca Michael sindi. “Ne beni ne de Michael’ı tanıyorsun.”

“Peri Anne’yi de tanımıyorum,” dedi Susan. Yüzü ve duruşu hâlâ ihtiyathıydı.

Lea’ya bir bakış fırlattım. O da karşılık olarak bana sırttı, ardından dönüp Thomas ile konuşmaya devam etti. “Ah, lanet olsun. Kaltak.”

Susan hafifçe gözlerini devirdi. “Bakın beyler. Sizinle konuşmak güzeldi, ama bunlar hayatımda duyduğum en kötü tavlama cümlesi olsa gerek.”

Bir elimi yine ona doğru uzattım. Susan da kendi elini hızla piknik sepetine daldırıp bir bıçak çıkardı. Geçen yüzyıldan kalma, askerlere verilen türden bir bıçak olan silahın ucu parlıyordu. “Size söyledim,” dedi soğukkanlılıkla. “Sizi tanımıyorum. Bana dokunmayın.”

Elimi geri çektim. “Bakın. Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim.”

Susan biraz hızlı nefes alıp veriyordu, ama onun dışında gerginliğini neredeyse tamamen gizliyordu. “Gayet iyiyim,” dedi. “Benim için endişelenmeyin.”

“En azından buradan çıkın. Burada güvende değilsiniz. Kendi yaptığınız bir davetiyeye geldiniz buraya. Onu hatırlıyor musunuz?”

Yüzü asıldı ve kaşlarını çatı. “Onu nereden biliyorsunuz?” diye sordu.

“Beş dakika önce kendiniz söylediniz,” deyip içini çektim. “Size bunu anlatmaya çalışıyorum. Hafızanızın bir kısmı sizden alındı.”

“Buraya geldiğimi hatırlıyorum,” dedi Susan. “Bir sahte davetiye yaptırdığımı hatırlıyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Gerçeğini oturma odamdaki masadan aldınız. Onu hatırlıyor musunuz?”

Kaşlarını çatı. “Onu...” Yüz ifadesi dalgalandı ve yutkunarak etrafa bakındı. “Onu nereden aldığımı hatırlamıyorum.”

“İşte,” dedim. “Gördünüz mü? İki gece önce kefaleti ödeyip beni nezaretten çıkardığınızı hatırlıyor musunuz?”

Artık bıçağını indirmişti. “Şey... Hapishaneye gittiğimi hatırlıyorum. Kefalet parasını ödediğimi de hatırlıyorum, ama... gerisi yok.”

“Tamam, tamam,” dedim. Başım ağrıyordu. Baş ve işaret-parmağımla burnumun direğini sıktım. “Anlaşılan içinde doğrudan benim olduğum bütün hatıralarınızı almış. Ya da kendisinin olduğu. Peki ya Michael? Onu hatırlıyor musunuz?”

Michael’a bakıp başını iki yana salladı.

Başımı eğdim. “Tamam. O halde sizden bana güvenmenizi isteyeceğim Bayan Rodriguez. Büyünün etkisindesiniz ve henüz bunu nasıl düzeltebileceğimizi bilmiyorum. Ama burada tehlikedesiniz ve ayrılmanız gerektiğini düşünüyorum.”

“Sizinle değil,” dedi hemen. “Kim olduğunuz hakkında fikrim yok. Sadece Özel Soruşturmalar için çalışan bir tür psişik danışman olduğunuzu biliyorum.”

“Tamam, tamam,” dedim. “Benimle değil. Ama en azından iyi olduğunuzdan emin olmak için size buradan çıkarken eşlik etmeliyiz. Burada elinizi sallarsanız vampire çarpıyor. Bu yüzden izin verin de sizi arabanıza bindirelim, sonra istediğiniz yere gidersiniz.”

“Röportajımı yapmadım,” dedi. “Ama... Kendimi çok tuhaf hissediyorum.” Başını iki yana salladı ve bıçağını piknik sepetine geri koydu. Bir ses, kayıt cihazının kapanma sesini duydum. “Tamam,” dedi. “Sanırım gidebiliriz.”

Rahatlayarak başımla onayladım. “Harika. Michael, gidelim mi?”

Dudağını ısırıldı. “Belki de ben kalmalıyım Harry. Eğer Peri Anne’n buradaysa, Kılıç da burada olabilir. Onu geri alma şansı yakalayabilirim.”

“Evet. Ve yanında seni kollayacak biri olmadığı için arkandan saldırıya uğrama şansı da yakalayabilirsin. Burası fazlaıyla zıvanadan çıkmış. Benim için bile. Hadi gidelim.”

Michael arkama, hafifçe sağıma geçti. Susan da onun yanına, sol tarafıma geçti ve bir elini piknik sepetinin içinde tutarak dikkatle ikimizi izlemeye koyuldu. Kısa bir süre büyük, kötü kurdun onu büyükannesinin evinden uzağa çekmeye çalışması ihtimaline karşı sepete neler koyduğunu merak ettim.

Eve doğru çıkan merdivenin dibine ulaştık. Bir şey tüylerimi diken diken edince durdum.

“Harry?” dedi Michael. “Ne oldu?”

“Biri var...” dedim ve gözlerimi kapadım. Sadece bir anlığına Görüş’ümü açtım ve kaşlarımın arasındaki noktanın üstündeki hafif basıncı hissettim. Tekrar başımı kaldırdım. Gö-

rüş gün ışığının ince bir bulutu delip geçmesi gibi önümdeki büyüğü delip geçti. Arkamda Michael ile Susan hayretle nefeslerini tuttular.

Hamlet'e benzeyen kişi üç basamak yukarıda hafifçe gülümseyerek duruyordu. Ancak o zaman karışımdakinin erkek değil kadın olduğunu fark ettim. Giydiği samur kürkü yelek küçük kalçalarının ve küçük göğüslerinin ince şeklini gizliyor, ona tuhaf, androjen bir görünüm kazandırıyor. Cildi donuktu –soluk değil, kremsiydi. Donuk. Yarı saydam. Neredeyse grimsi. Dudakları çok hafifçe maviye çalmıştı. Sanki kısa süre önce soğukta kalmış gibi. Ya da ölmüş gibi. Ürpeldim ve Görüşümü bana hatırlamak istemeyeceğim bir şey göstermeden, kapadım.

Görüşümü kapamam kadının görünüşünü zerre değiştirmede. Saçını tamamen gizleyen, bir tarafa doğru alçalan şişkin bir başlık takmıştı ve bir kalçasını kaldırmıştı. Belinde ince bir kılıç asılıydı. Diğer elinde bir kafatası tutuyordu –gerçek bir kafatası. Üzerindeki kan lekeleri en fazla birkaç saatlikti.

“Aferin büyücü,” dedi. Sesi rahatsız edici, alçak, tıslamalı bir fısıltıydı. Kupkuru ağızlardan çıkan türde bir ses. “Çok az kişi görülmek istemediğim zaman beni görebilir.”

“Teşekkürler. Affedersiniz,” dedim. “Tam gitmek üzereydik.”

Mavimsi dudaklarıyla küçük, buz gibi bir tebessüm etti, ama onun dışında kımıldamadı Bir santim bile. “Ama tam da kaynaşp tanışacak saat geldi. Size kendimi tanıtmak, karşılığında isimlerinizi duymak ve hoşbeş etme hakkına sahibim.” Soğukkanlılıkla gözlerini yüzüme sabitledi. Belli ki

gözlerime bakmaktan korkmuyordu. Ne olduğu göz önüne alınırsa, muhtemelen mahveden bakışlar açısından bana karşı avantajlı olduğunu düşündüm. Bu yüzden gözlerimi kadının burnundan hiç ayırmadım ve tamamen renksiz olan, sadece bir tür yumuşak, mavi-gri tona, katarakt benzeri şeffaf bir kaplamaya sahip gözlerine dikkat etmemek için var gücümle uğraştım.

“Ya hoşbeş için vaktim yoksa?” dedim.

“Ah,” diye fısıldadı. “O zaman kendimi aşağılanmış hissedebilirim. Tatmin olmak için çağrıda bulunmayı bile düşünebilirim.”

“Bir düello mu?” dedim inanamayarak. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

Gözleri sağıma kaydı. “Tabii, senin yerine büyük bir savaşçının savaşmasını tercih edersen, seve seve kabul ederim.”

Arkadaki Michael’a baktım. Michael gözlerini kısmış, kadının yeleşine veya belki de kemerine odaklanmıştı. “Bu hanımı tanıyor musun?”

“O bir kadın değil,” dedi Michael alçak sesle. Bir elini hançerine atmıştı. “Harry Dresden, Beyaz Konsey’in Büyücüsü, bu Vampirlerin Siyah Meclisi’nden Mavra.”

“Gerçek bir vampir,” dedi Susan. Ses kayıt cihazını yeniden çalıştırdığını duydum.

“Memnun oldum,” diye fısıldadı Mavra. “Nihayet seninle tanıştık büyücü. Konuşmalıyız. Çok ortak noktamız olduğuna inanıyorum.”

“Nasıl bir ortak noktamız olabileceğini anlayamıyorum hanımefendi. İkiniz birbirinizi tanıyor musunuz?”

“Evet,” dedi Michael.

Mavra’nın fısıltısı buz gibi oldu. “İyi Şövalye çocuklarımı ve torunlarımı öldürdü. Kısa süre önce.”

“Yirmi yıl önce,” dedi Michael. “Bir ayda üç düzine insan öldürülmüştü. Evet, ölümlere bir son verdim.”

Mavra’nın dudakları biraz daha kıvrıldı ve sararmış dişleri ortaya çıktı. “Evet. Kısa süre önce. Unutmadım Şövalye.”

“Eh,” dedim. “Sizinle sohbet etmek güzeldi Mavra, ama gitmek üzereyiz.”

Sakin bir sesle, “Hayır, değilsiniz,” dedi Mavra. Dudakları ve gözleri dışında hiç hareket etmedi. Ürkütücü, gerçekdışı bir hareketsizlikti. Gerçek şeyler hareket eder, kıvıldır, nefes alırlar. Mavra bunların hiçbirini yapmıyordu.

“Evet, öyleyiz.”

“Hayır. İçinizden iki kişi çıkacak.” Gülümsemesi buz gibi bir hal aldı. “Davetiyelerde beraberinizde sadece bir kişinin getirilebileceğinin yazdığını biliyorum. Dolayısıyla, yoldaşlarından biri eski kanunların koruması altında değil büyücü. Eğer Şövalye korumasızsa, ona edecek bir çift lafım olacak. *Amoracchius*’un yanınızda olmaması yazık Şövalye Bey. Olsa en azından işler ilginçleşirdi.”

Mideme kötü bir his çörekledi. “Ya koruma altında olmayan Michael değilse?”

“O halde saldırgan biriyle berabersin demektir ve sana gücenirim büyücü. Hoşnutsuzluğumu kesin bir şekilde gösteririm.” Bakışını Susan’a kaydırdı. “Mutlak surette. Hangilerinizin gideceğini seçin. Sonra üçüncüyle kısa bir konuşma yapacağım.”

“Yani onu öldüreceksin.”

Mavra nihayet hareketsizliğini bozarak omuz silkti. Tendonlarından sanki tekrar hareket etmeyi protesto ediyorlarmış gibi hafif bir çıtırtı geldiğini sandım. “Sonuçta beslenmek gerek. Ve Kırmızılar’ın bu gece buraya getirdiği küçük, hayranlık içindeki lokmalar benim ağız tadım için fazla tatlı ve zayıf.”

Bir adım geriledim ve Michael’a dönerek fısıltıyla konuştum. “Eğer Susan’ı buradan çıkarırsam sen bu kaltağın hakkından gelebilir misin?”

“Fısıldamasan da olur Harry,” dedi Michael. “O şey seni duyabiliyor.”

“Evet,” dedi Mavra. “Duyabiliyorum.”

Harikasın Harry. Hazır elin değmişken canavarlara kendini sevdirmeye ne dersin? “Eh,” dedim Michael’a. “Yapabilir misin?”

Michael bir an dudaklarını büzerek bana baktı. Ardından, “Susan’ı al ve çık. Ben idare ederim,” dedi.

Mavra kuru ve rahatsız edici bir sesle güldü. “Ne asil. Ne saf. Ne fedakarca.”

Susan çevremden dolanıp Michael ve benle bir üçgen oluşturdu. Bu sırada Mavra’nın çok halifçe geriye eğildiği dikkatimi çekti. “Bir dakika,” dedi Susan. “Ben büyük bir kızmım. Buraya geldiğimde riskleri biliyordum.”

Özür diler bir ses tonuyla, “Kusura bakmayın Bayan Rodriguez,” dedi Michael. “Ama ben böyle yaparım.”

“Tanrı beni şövenist domuzlardan korusun,” diye mırıldandı Susan ve başını bana çevirdi. “Özür dilerim. Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

“Piknik sepetinize bakıyorum,” diye cevap verip sepetin kapağını açtım ve ardından ılık çaldım. “Tepeden tırnağa silahlı gelmişsiniz Bayan Rodriguez. Kutsanmış su. Sarımsak. İki haç. O bir otuz sekizlik mi?”

Susan burun kıvrıdı. “Kırk beşlik.”

“Sarımsak,” diye mırıldandı Michael.

Merdivende birkaç basamak üstümüzde duran Mavra tısladı.

Ona göz attım. “Thomas, Siyah Meclis’in neredeyse kökünün kazındığını söylemişti. Acaba bunun nedeni biraz fazla tanınmaları mı, merak ediyorum. İzin verir misiniz Bayan Rodriguez?”

Vampir geri çekilmedi, sadece bulanıklaştı, ardından az evvel durduğu yerden birkaç basamak yukarıda tekrar belirdi. Sarımsak dişi demin durduğu basamakta sekti ve yuvarlanarak durduğumuz basamağa indi. Eğilip onu yerden aldım.

“Bence sorunun cevabı evet.” Mavra’ya baktım. “Öyle mi oldu, ha? Stoker *Siyah Meclis Vampirlerini Katletme Külliyesi*’ni mi yayımladı?”

Boğulmuş birininkilere benzeyen mavi dudakları geri çekilerek sararmış dişlerini tekrar ortaya çıkardı. Sivri dişleri yoktu. “Fark etmez. Siz kâğıt ve pamuktan varlıklarsınız. Sizin gibi yüz kişiyi parçalayabilirim.”

“Aşırı baharatlı pizza yememişlerse olabilir sanırım. Hadi buradan çıkalım çocuklar.” Basamakları çıkmaya başladım.

Mavra ellerini iki yana açtı ve avuçlarının içine karanlığı topladı. Yalnızca böyle açıklayabilirim. Ellerini alabildiğine açınca karanlık hızla hücum ederek avuçlarını doldurdu ve

ellerini bileklerine kadar gizleyen kıvrımlı bir yoğun halinde toplandı. “Eğer o silahı kullanarak zorla beni aşmaya çalışırsan, bunu şahsıma yapılmış bir saldırı sayarım büyücü. Ve kendimi uygun biçimde korurum.”

Her yanım buz kesti. İhtiyatla duyularımı o karanlığa doğru uzattım. Ve tanıdık geldi. Donmuş zincirler ve zalimce kıvrılmış dikenli teller gibi geldi. Büyünün temsil ettiği her şeyin tam tersi gibi, boş ve siyah geldi.

Aradığımız kişi Mavra’ydı.

“Michael,” dedim boğuk bir sesle. Hançerlerinden birini çıkarırken çelik sesi geldi.

“Şey,” dedi Susan. “Neden elleri öyle oldu? Vampirler bunu yapabilirler mi?”

“Büyücüler yapabilirler,” dedim. “Arkama geçin.”

Her ikisi de geçti. Elimi kaldırdım; odaklanırken yüzümün çarpıldığını hissediyordum. Dışarıya uzandım ve irademi, kuvvetimi çağırmaya çalıştım. Sallantılı, belirsiz bir şekilde, miyadını doldurmuş pompa gibi bir hisle karşılaştım. Kuvvet damlalar ve zerrecikler halinde, parça parça, tedirgin bir yodel şarkıcısı gibi tekleyerek bana geldi. Onu güzel ve kırılğan, Mavra’nın yüzüne sert gölgeler düşüren kristalsi, gök mavisi bir ışıltı halinde kaldırdığım elimin çevresine topladım.

Yaratık ölü gözleriyle bana baktı ve aniden neden Michael’ın ona ‘o şey’ dediğini anladım. Mavra artık bir kadın değildi. Her ne ise, bir kişi değildi. En azından benim düşündüğüm anlamda kişi değildi. Gözleriyle gözlerimi çekti. Beni korkunç bir şekilde büyüleyerek kendine çekti. Aynen morgda battaniyenin altında kimin olduğunu görmek istediğiniz-

de ya da ölü bir hayvanı çevirip alttaki bozulmayı görmek istediğinizde şahit olduğunuz türden hastalıklı bir his yaratarak çekti. Savaşım ve gözlerimi onunkilerden uzakta tuttum.

Tamamen ifadesiz bir yüzle, “Gel büyücü,” diye fısıldadı Mavra. “Hadi ikimiz birbirimizi sınavalım.”

Elimde tuttuğum enerjiyi sertleştirdim. Ona iki kere saldıracak kadar enerjim yoktu. Onu ilk ve tek seferde haklamam gerekiyordu. Yaratıktan soğuk yayılıyor, ayaklarının altındaki basamaklarda buz kristalleri oluşurken küçük buhar filizleri yükseliyordu.

“Ama o ilk atağı yapmayacaksın, değil mi?” Düşüncelerimi mi yüksek sesle söylediğimi ancak sonradan fark ettim. “Çünkü aksi takdirde ateşkesi bozmuş olursun.”

Nihayet yüzünde bir duygu gördüm. Öfke. “Saldır büyücü. Ya da saldırma. Ben de seçtiğin ölümlüyü senden alayım. Her ikisini de konukseverlik koruması altına alamazsın.”

“Yolumdan çekil Mavra. Ya da çekilme. Eğer çıkmamızı önlemeye çalışırsan, eğer korumam altındaki birine zarar vermeye çalışırsan bir Konsey Büyücüsü'yle, bir Kılıç Şövalyesi'yle ve sarımsakla kutsanmış su dolu sepeti olan bir kızla karşı karşıya kalırsın. Ne kadar büyük, kötü ve çirkin olduğun umurumda değil, senden geriye zemindeki yağlı bir lekedен başka hiçbir şey kalmaz.”

“Ne cüretle,” diye fısıldadı. Bulanıklaştı ve üzerime geldi. Tam derin bir nefes almaya başlamıştım ki, beni yakaladı ve hazırladığım kristal patlamasını kullanmaya fırsatım olmadı.

Michael ile Susan aynı anda harekete geçtiler ve ellerini önüme uzattılar. Susan basit, siyah bir ahşap haç tutuyordu,

Michael ise hançerini ters ucundan kavramış, haçlı ordusu tarzı kabzasıyla önünde bir haç haline getirmişti. Mavra yaklaşıırken tahta ile çelik, soğuk ve beyaz bir ışıqla titrediler. Yaratık o ışığa katı bir duvarmışçasına çarptı ve elindeki gölgeler dağılıp parmaklarının arasından kum gibi aktı. Ben gök mavisi gücümle, onlar da daha önce hiç görmediğim bir saflık ve sessiz bir güçle yanan iki haçla yaratığın karşısında durduk.

“Ejderha’nın, o yaşlı Yılan’ın kanı adına,” dedi Michael alçak sesle. “Sen ve senin gibilerin burada hiç gücü yok. Tehditlerin boş, sözlerin doğruluktan, yüreğin sevgiden, vücudun hayattan yoksun. Şimdi kes, yoksa Ulu Tanrı’nın gazabını üstüne çekersin.” Ardından bana bir bakış atıp, “Ya da dostum Harry seni zeminde yağlı bir lekeye dönüştürür,” diye ekledi –muhtemelen bunu benim için söylemişti.

Mavra tendonları gıcırdayarak yavaşça basamakları tırmandı. Eğildi ve tartışma sırasında bir ara yere düşürdüğü kafatasını aldı. Sonra yeniden bize dönüp sessiz bir gülümsemeyle aşağı baktı. “Fark etmez,” dedi. “Zaman doldu.”

Susan, “Zaman mı?” dedi gergin bir fısıltıyla. “Ne zamanından bahsediyor Dresden?”

“Sosyalleşme zamanı,” diye fısıldadı Mavra. Merdivenin tepesine çıktı ve dışarı açılan kapıyı yavaşça çekti. Kapı uğursuz bir gülmemeyle kapandı.

Bütün ışıklar söndü. Sadece elimin çevresindeki mavi hal-ka ve iki hacın soluk alevi kaldı.

“Harika,” diye mırıldandım.

Yüzünde sert, sıkı sıkı kontrol altında tuttuğu bir ifade olan Susan korkmuş görünüyordu. Karanlıkta gözleriyle etra-

fı tarayarak, “Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı.

Her yanımdan yumuşak, alaycı, alçak, tıslamalı, alabildiğine ıslak ve fokurtulu gülüşler geliyordu. Ürkütücü gülüşler konusunda vampirlerden iyisini bulmak zordur. Lafıma güvenin. O işi iyi beceriyorlar.

Karanlıkta bir şey parıldadı ve elimde toplanmış gücün ışıltısında Thomas ile Justine belirdi. Thomas ellerini havaya kaldırıp, “Sizin yanınızda dursam sorun olur mu?” diye sordu.

Michael’a göz attım. Kaşlarını çatmıştı. Susan ise neredeyse tamamen çıplak olan Thomas’a biraz iştahla bakıyordu. Onu kalçamla dürtünce gözlerini kırptırıp bana baktı. “Ah. Hayır, olmaz. Sanırım.”

Thomas Justine’in elini tuttu ve ikisi sağ yanımda durdular. Michael ikisine de ihtiyatla gözünü dikmişti. “Teşekkürler büyücü. Korkarım burada pek sevilmiyorum.”

Ona bir bakış attım. Boynunda siyah ve parlak kırmızı renkte, hoş, dudak şeklinde, marka gibi bir iz vardı. Ruj olduğunu zannedebilirdim, ama havada hafif bir yanık et kokusu aldım.

“Boynuna ne oldu?”

Yüzü biraz soldu. “Peri Anne’n bana öpücük verdi.”

“Lanet olsun,” dedim.

“Aynen öyle. Hazır mısın?”

“Neye hazır mıyım?”

“Meclis’in toplanması için. Hediyelerimizin verilmesi için.”

Güç üzerindeki zayıf hakimiyetim sekteye uğradı ve üzerindeki kontrolümü yitirmeden gerginliği yavaşça serbest bırak-

rak titreyen elimi aşığı indirdim. Son ışık da titreşerek söndü ve bizi inanılmayacak kadar zifiri bir karanlıkta bıraktı.

Ardından karanlık ışıkla parçalandı –spot ışıkları yeniden yanarak sahnenin ve alevli elbisesiyle tahtta oturan Bianca’nın üzerinde toplandı. Ağzı, boynu ve göğüslerinin kavisleri taze kan şeritleriyle lekelenmiş, gülümseyen dudakları kızıl renge boyanmıştı. Gözlerini karanlığa, tapınma, dehşet, şehvet hissiyle veya hepsiyle birden sahneye bakan düzinelerce parlak göze dikmişti.

Çevremizdeki karanlıktan pek insansı olmayan yumuşak fısıltılar ve inlemeler yükselirken, “Herkes ayağı kalksın,” diye fısıldadım. “Vampirler Meclisi’nin oturumu başladı.”

YİRMİ DOKUZ

Korkunun birçok tadı ve dokusu vardır. Kollarınızla bacaklarınıza yıldırım gibi yayılan, sizi heyecanlandırarak canlılık ve kuvvetle dolduran keskin, gümüş korku vardır. Gece yarısıyla sabah arasındaki boş saatlerde, her şeyin karardığı, bütün sorunların büyüdüğü, her yara ve hastalığın kötüleştığı zamanlarda karnınızda biriken ağır, kurşun korku vardır.

Bir de, zillerin şingirtısı, pirinçten üflemlilerin meydan okuması ve orkestra davullarının tehditkar gümbürtüsü karşısında artık bir saniye daha devam edemeyeceği düşünülen, ama durmadan devam eden bir notada sürekli titreyen, bir kemanın telleri gibi sıkıca gerili, bakır korku vardır.

İşte o anda hissettiğim, son saydığım türden bir korkuydu. Dehşet verici, sarsıcı bir gerilim dilime bakırsı bir kan tadı getiriyordu. Etrafımı saran karanlıktaki yaratıklardan, kendi zayıflığımdan, Kâbus'un benden çekip aldığı çalınmış kuvvetten korkuyordum. Ve etrafımdakiler, bendeki güce sahip olmayan insanlar adına korkuyordum. Susan adına. Michael

adına. Şu anda karanlıkta, uyuşturucunun etkisi altında yatan, ölmek üzere ya da ölmüş olan, bu geceye katılacak kadar aptal ya da aldırıışsız olan insanlar adına korkuyordum.

Bu yaratıkların o insanlara neler yapabileceğini biliyordum. Yırtıcılar, acımasız yok edicilerdi onlar. Ve ödümü koparıyorlardı.

Korkuyla öfke her zaman el ele gelir. Öfke benim korkudan saklanma yerim, ona karşı kalkanım ve kılıcımdır. Öfkenin azmimi artırmasını, omurgamı çelik gibi sertleştirmesini bekledim. Hiddet ve kuvvet selinin gelmesini, bütün gücüyle etrafımda kaynaştığını hissetmeyi bekledim.

Ama gelmedi. Yalnızca kemer tokamın altında boş, çırpınan bir his oldu. Bir an, rüyamdaki gölge iblisin dişlerini bir kere daha hissettim. Titremeye başladım.

Çevreme bakındım. Büyük avlunun her tarafı şato duvarlarını taklit etmek için mazgallı kareler halinde kesilmiş yüksek çitlerle çevriliydi. Köşelerde yükselen ağaçlar gözcü kuleleri şeklinde budanmıştı. Çitteki küçük açıklıklar malikanenin arazisinin karanlığına açılıyordu, ama demir parmaklıklı kapılarla kapanmıştı. Görünürdeki tek diğer çıkış yolu merdivenin başındaki malikaneye ve ön avluya açılan çift kanatlı kapıydı ve ona da Mavra yaslanmıştı. Mavra bana o ceset beyazı gözleriyle baktı ve çatlak dudaklarında küçük ve buz gibi bir gülümseme belirdi.

Bastonumu iki elimle birden kavradım. Elbette bir kılıç bastondu –lava lambası ve lazer işaretçi satan erkek dergilerinin verdiği taklitlerden biri değil, o eski Karındeşen Jack dönemi İngiltere’sinde yapılmış bir kılıçtı. Gerçek çeliktendi.

Onu kavramak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Hâlâ titriyordum.

Akıl. Bir sonraki savunma hattım akıldı. Korku cehaletten gelir. Yani bilgi korkuya karşı bir silahtır ve bilginin aleti de akıldır. Bianca kalabalığa konuşmaya başlayıp dikkatimi vermediğim zırvalar anlatırken yeniden öne döndüm. Akıl. Gerçekler.

Birinci gerçek: Biri ölülerin ayaklanmasını, huzursuz ruhların işkenceye uğramasını tertiplemişti. Muhtemelen asıl büyü yapan Mavra olmuştu. Ruhani çalkantı Kâbus'un, Michael ile ikimizin öldürdüğü iblisin hayaletinin bu tarafa geçip peşime düşmesine izin vermişti.

İkinci gerçek: Kâbus kişisel olarak beni ve Michael'ı haklamayı hedefliyordu, ki bu amaçla bize ve tüm dostlarımıza saldırıyordu. Onu Mavra yönlendiriyor, kontrol ediyor, kedi pençesi gibi kullanıyor olabilirdi. Ya da Bianca Mavra'dan büyü öğrenmiş, Kâbus'u kendisi kullanıyor olabilirdi. Her iki durumda da sonuç aynıydı.

Üçüncü gerçek: Kâbus beklediğimiz gibi güneş battıktan sonra peşimizden gelmemişi.

Dördüncü gerçek: Canavarlarla çevriliydim ve boğazımı parçalamalarını engelleyen tek şey yüzlerce yıllık geleneğin gücüydü. Yine de o gelenek yetiyormuş gibi görünüyordu. Şimdilik.

Ya da...

“Lanet olsun,” dedim. “Çok geç olana kadar gizemi çözemekten nefret ediyorum.”

Düzinelerce ısıltılı göz bana doğru döndü. Susan dirseğini

kaburgalarına geçirdi. “Kes sesini Dresden,” diye tısladı. “Bize bakmalarına neden oluyorsun.”

“Harry?” diye fısıldadı Michael.

“Oyunları bu,” dedim alçak sesle. “Tuzağa düşürüldük.”

Michael homurdandı. “Ne?”

“Bütün bu gece,” dedim. Gerçekler iki saat geç olsa da yerrine oturmaya başlamıştı. “En başından beri bir tuzaktı. Hayaletler. Kâbus iblisi. Ailemize ve dostlarımıza yapılan saldırılar. Hepsi.”

“Ne amaçla?” diye fısıldadı Michael. “Ne için tuzak kuruldu?”

“En başından beri bizi buraya gelmeye zorlamayı amaçlıyordu. Tarihten ders almaya hazırlanıyor,” dedim. “Buradan çıkmanız gerek.”

“Tarihten ders almak mı?” dedi Michael.

“Evet. Kazıklı Voyvada’nın göreve başlarken ne yaptığını hatırlıyor musun?”

“Ah, Tanrım,” dedi Michael nefesi kesilerek. “Tanrı bizi korusun.”

Susan, “Anlamıyorum,” dedi alçak sesle. “O adam ne yapmış?”

“Bütün politik ve kişisel düşmanlarını bir ziyafete davet etti. Sonra hepsini kilitleyip hepsini diri diri yaktı. Görevine, ses getirecek bir başlangıç yapmak istedi.”

“Anlıyorum,” dedi Susan. “Bianca’nın da öyle yapmak istediğini mi düşünüyorsun?”

Yeniden, “Tanrı bizi korusun,” diye mırıldandı Michael.

“Bana O’nun gayret edene yardımcı olduğunu söylemişlerdi,” dedim. “Buradan çıkmamız gerekiyor.”

Michael etrafa bakınırken zırhı şingirdadı. “Çıkışları kapamışlar.”

“Biliyorum. Kılıç olmadan kaç tanesiyle başa çıkabilirsin?”

“Eğer iş sadece onları uzak tutmak olsaydı...”

“Ama değil. Aralarından bir delik açmamız gerekebilir.”

Michael başını iki yana salladı. “Emin değilim. Tanrı’nın izniyle belki iki ya da üç.”

Yüzümü buruşturdum. Her çıkışı sadece bir vampir koruyordu, ama avluda iki ya da üç düzine vampir daha vardı –Peri Anne’m ve Mavra gibi diğer misafirler de cabası.

Michael başıyla çitlerdeki kapılardan birini işaret ederek, “O kapıya doğru gideceğiz,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Asla ulaşamayız.”

“Siz ulaşırsınız,” dedi. “Sanırım o kadarını becerebilirim.”

“Aptal olma,” dedim. “Hepimizi buradan canlı çıkaracak bir fikre ihtiyacımız var.”

“Hayır, Harry. Benim insanlar ile bu yaratıkların yaratabilecekleri hasarın arasında durmam gerekiyor. Beni öldürse bile. İşim bu.”

“Kılıç’tan yardım alman da gerekiyor. Onun şu anda elinde olmaması benim suçum, bu yüzden onu alıp sana geri verene kadar şehitlik pedalından ayağını çek. Vicdanımda başka bir yük daha istemiyorum.” Charity’nin, çocuklarının babasının ölümüne sebep olduğum için hınçla peşime düşmesini de istemiyordum. “Buradan çıkmanın bir yolu olmalı.”

Bianca'nın konuşması devam ederken, "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi Susan. "Şimdi dışarı çıkamıyoruz, çünkü bu vampirlere hakaret olur."

"Ve böylece anında tatmin olma çağrısı yapmak için baha ne bulurlar."

"Anında tatmin mi?" dedi Susan. "O da nedir?"

"Ölümüne düello. Yani içlerinden biri kollarımı koparır ve kan kaybından ölmemi seyreder," dedim. "Eğer şanslıysam tabii."

Susan yutkundu. "Anlıyorum. Peki ya beklersek ne olur?"

"Bianca veya diğerlerinden biri çizgiyi aşmamızı ve ilk saldırıyı yapmamızı sağlamanın bir yolunu bulur. Sonra bizi öldürürler."

"Ya ilk saldırıyı yapmazsak?" diye sordu Susan.

"Sanırım her ihtimale karşı bizi yok edecek yedek bir plan hazırlamışlardır."

"Bizi mi?" dedi Susan.

"Korkarım öyle." Michael'a baktım. "Dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var. Diğer tarafa bakmalarını sağlayacak bir şeye."

Michael başını eğdi. "O konuda benden daha iyi olabilirsin Harry."

Bir nefes alıp kullanabileceğim ne olduğuna baktım. Fazla zamanımız yoktu. Bianca konuşmasının sonuna geliyordu.

Heybetli bir sesle, "Ve böylece," dedi Bianca, "Birleşik Devletler'in bu kadar içlerindeki kabul görmüş ilk Meclis olarak türümüz için yeni bir çağın başlangıcında duruyoruz. Ar-

tık düşmanlarımızın gazabından korkmamıza gerek kalmadı. Artık bizim üzerimizde iktidara sahip olduğunu iddia edenlere uysalca başımızı eğmeyecek ve boynumuzu açmayacağız.” O noktada siyah gözlerini doğrudan bana sabitledi. “Son olarak, tüm Meclis’in kuvvetini arkamıza alarak, bize güç verecek Dış Gece’nin Tanrıları’yla beraber düşmanlarımızla yüzleşeceğiz. Ve onları dize getireceğiz.” Gülümsemesi genişledi ve eğimli, kan kırmızısı sivri dişleri ortaya çıktı.

Parmağının ucunu boğazında gezdirdikten sonra ağzına götürerek kanı emdi. Ürperdi. “Sevgili tebaam. Bu gece aramızda misafirler var. Bu misafirler gerçek güce ulaşmamıza tanık olmak için buraya çağrıldı. Lütfen, dostlarım. Onlara hoşgeldiniz dememe yardım edin.”

Spot ışıkları döndü. Biri küçük grubumun, benim, Michael’in, Susan’ın ve biraz uzağımızdaki Thomas ile Justine’in üzerinde sabitlendi. İkinci bir spot ışığı merdivenin tepesindeki sert ve esrarengiz bir solgunluğa sahip Mavra’yı aydınlattı. Bir üçüncüsü Peri Anne’me yöneldi. Spotun ışığında güzelliğiyle ışıldayan Lea gelişigüzel bir hareketle saçını geriye attı ve avlunun dört bir yanma göz alıcı bir şekilde gülümse-di. Peri Anne’nin yanında Bay Ferro duruyordu. Sönük sigarası hâlâ dudaklarında olan, burun deliklerinden duman çıkan Ferro bölük komutanı kıyafeti içinde savaşa hazır ve ki-bar görünüyordu ve etrafında olup bitenlerle hiç de ilgileniyora benzemiyordu.

Çevremizdeki karanlıktan kayıtsız ve biraz da kötücül alkışlar geldi. Buna karşı bir kanun koyulması gerekiyordu. Alkış bile kötücül olan kötü şeyler evrensel olarak yasaklanma-

lıydı. Ya da belki sorun benim aşırı tedirgin olmamdı. Öksürüm ve nazıkçe elimi salladım.

“Kırmızı Meclis bu fırsattan istifade ederek mısahulenımı ze hediyelerini vermek istiyor,” dedi Bianca. “Böylece ıyı mı yetlerini ne kadar takdir ettiğimizi anlayacaklardır. Sözü de ha fazla uzatmayayım. Bay Ferro, öne çıkıp benim ve Meclis'imın vereceğı iyi niyet sembolünü kabul ederek beni şeref-lendirir misiniz acaba?”

Spot ışığı ileri yürüyen Ferro'yu izledi. Ferro sahnenin önüne ulaştı, başını eğerek hafif bir selam verdi, sonra sahneye çıkıp Bianca'nın yanında durdu. Vampir de başıyla selamına karşılık verdi ve eliyle bir işaret yaptı. Arkasındaki kukuletalı siluetlerden biri elinde aşağı yukarı ekmek kutusu büyüklüğünde küçük bir kutuyla öne çıktı. Kutuyu açtı ve ışıklar kutunun içindeki ışıldayıp parlayan bir şeye odaklandı.

Gözleri parlayan Ferro bir elini kutunun içine uzatıp bilek seviyesine kadar soktu. Yavaş ve isteksizce elini geriye çekerken dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. “Hoş bir armağan,” diye mırıldandı. “Özellikle bu yoksunluk çağında. Teşekkür ederim.”

Bianca ile ikisi selamlaştılar. Bianca başını Ferro'nunkinden biraz daha fazla eğdi. Ferro kutuyu kapayıp kolunun altına aldı, nazıkçe bir adım geri çekildi, sonra dönüp merdivenden aşağı indi.

Bianca gülümseyip yüzünü tekrar avluya döndü. “Beyaz Meclis'teki ağabey ve kız kardeşlerimizden Raith Evi'nden Thomas. Lütfen öne çık da sana saygımızın göstergesi olan hediyeyi vereyim.”

Thomas'a baktım. Yavaşça nefes aldıktan sonra, "Lütfen ben oradayken Justine'e göz kulak olur musunuz?" dedi.

Kıza döndüm. Başını kaldırmış, Thomas'a bakıyordu. Bir eliyle adamın kolunu tutmuştu, gözlerinde endişe vardı ve üstdişlerini alt dudagina geçirmişti. Küçük, zayıf ve korku içinde görünüyordu. "Elbette," dedim.

Kaskatı olmuş kolumu uzattım. Thomas göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle dönüp, çalımlı adımlarla spot ışığına doğru yürür ve merdiveni çıkarken, kız elleriyle kolumu kavradı. Çiçek ve çilek gibi kokuyordu; alttan alta da zayıf, şiddetli dikkat dağıtıcı bir misk kokusu geliyordu.

"Bianca ondan nefret ediyor," diye fısıldadı Justine. Parmaklarıyla kolumu daha sıkıca kavradı. "Hepsi ondan nefret ediyor."

Kaşlarımı çatıp tekrar kıza baktım. Endişeliyken bile son derece güzeldi, ama bana yakınlığı kıyafetinin etkisini azaltıyordu. Ya da kıyafetsizliğinin. Yüzüne odaklandım ve, "Neden ondan nefret ediyorlar?" diye sordum.

Yutkunduktan sonra, "Lord Raith, Beyaz Meclis'in en yüksek Lordu'dur," dedi. "Bianca ona davetiye gönderdi. Lord kendi yerine Thomas'ı gönderdi. Thomas onun gayrimeşru çocuğu. Beyaz Meclis'in en düşük mevkideki, en az saygı gören mensubu. Burada bulunması Bianca'ya bir hakaret."

Kızın bir seferde bu kadar konuşmasından duyduğum şaşkınlığı üzerimden attım. "Aralarında haset mi var?"

Justine başıyla onaylarken sahnede Thomas ile Bianca eğilerek birbirlerini selamladılar. Bianca kalabalığın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyleyerek ona bir zarf verdi.

Thomas da aynı şekilde cevap verdi. Justine, “Sorun benim Hep benim suçum. Bianca gidip onun olmamı istedi. Ama beni önce Thomas bulmuştu. Bianca bu yüzden onu alletmedi Ona kaçak avcı diyor,” dedi.

Ki bu olay bir bakıma mantıklıydı. Bianca bulunduğu koma Chicago’nun en kötü şöhretli madamı olarak ulaşmıştı. İşlettiği Kadife Oda, yüksek bir ücret karşılığında çoğu erkeğin sadece hayalini kurabildiği kızlardan oluşan bir hizmet sunuyordu. Vampir numaralarının herhangi biri hesaba katılmasa bile –ki elinde onlardan fazlasıyla vardı– kendini yasal kovuşturmadan korumasına yetecek kadar kirliydi ve birçok siyasi bağlantıya sahipti. Bianca, Justine gibi birini isterdi –hoş görünüşlü, göz kamaştırıcı, bilinçsizce zeki. Muhtemelen altına pileli bir etek, üstüne de kolalı beyaz bir gömlek giydirir, sonra da...

Yavaş, Harry. Lanet olsun. “O yüzden mi onunla kalıyorsunuz?” diye sordum. “Ona düşman olmalarının senin suçun olduğunu düşündüğünden mi?”

Kız bir an başını kaldırıp bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. “Siz anlamazsınız.”

“Bak. O bir vampir. İnsanları etkileyebildiklerini biliyorum, ama tehlikede olabilirsin...”

“Kurtarılmaya ihtiyacım yok Bay Dresden,” dedi. Şahane gözleri sert ve kararlı bir şekilde parladı. “Ama benim için yapabileceğiniz bir şey var.”

İçimi bir gerginlik kapladı. Kızı ihtiyatla izledim. “Öyle mi? Ne gibi?”

“Giderken Thomas’ı ve beni de yanınıza alabilirsiniz.”

“Siz bir limuzinle geldiniz, şimdi de sizi evime götürmemi mi istiyorsun?”

“Nazlanmayın Bay Dresden,” dedi. “Sizin ve dostlarınızın aranızda ne konuştuğunuzu biliyorum.”

Omuzlarımın gerginlikten çıtırdadığını hissettim. “Bizi duydun. Sen de insan değilsin.”

“Gayet insanım Bay Dresden. Ama dudak okuyabiliyorum.” Ona yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?”

“Onu korumak benim işim değil.”

Yumuşak ağzı sert bir çizgi oluşturdu. “Ben bunu sizin işiniz yapıyorum.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

Yüzü kızarıp üzerindeki cüretkar elbise kadar pembeleşti, ama yine de direndi. “Dostlara ihtiyacımız var Bay Dresden. Eğer siz bize yardım etmezsiniz, o zaman kaçma planlarınızı söyleyerek ve onu öldürmekten bahsettiğinizi iddia ederek Bianca’nın yardımını isterim.”

“Bu bir yalan,” diye tısladım.

“Bir abartı,” dedi yumuşak bir sesle. Gözlerini indirdi. “Ama onun sizi düelloya davet etmesi için yeterli olacaktır. Ya da sizi kan dökmeye zorlaması için. Ve öyle yaparsanız da ölürsünüz.” Bir nefes aldı. “Öyle bir şey olmasını istemem. Ama kendimizi korumak için bir şey yapmazsak, Bianca Thomas’ı öldürecek. Beni de fahişelerinden biri yapacak.”

“Başına öyle bir şey gelmesine izin vermem,” dedim. Sözcükler daha beynimin düşünme kısmını harekete geçirecek vakit bulamadan ağzımdan döküldü, ama o somut, keskin doğruluk tınısını taşıyorlardı. Of, lanet olsun.

Yumuşak dudağını ısırarak şüpheyile bana baktı. “Gerçekten mi?” diye fısıldadı. “Ciddisiniz, değil mi?”

Yüzümü ekşittim. “Evet. Evet, sanırım öyleyim.”

“O halde bana yardım edecek misiniz? Bize yardım edecek misiniz?”

Michael, Susan, Justine, Thomas. Çok geçmeden sırf göz kulak olmam gereken kişilerin kaydını tutmak için bir sekretere ihtiyacım olacaktı. “Sana yardım edeceğim. Thomas kendi başının çaresine bakabilir.”

Justine’in gözleri yaşlarla doldu. “Bay Dresden, lütfen. Sizi ikna etmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey varsa...”

“Lanet olsun,” dedim ve Michael’ın dik dik bana baktığını fark ettim. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun sana kadın. Hattâ bütün kadınlara lanet olsun.” Bu sefer Susan dik dik baktı. “O bir *vampir* Justine. O seni yiyor. Başına bir şeyin gelmesi neden umurunda olsun ki?”

“O aynı zamanda bir kişi,” dedi Justine. “Size asla zarar vermemiş bir kişi. Başına bir şeyin gelmesi neden umurunuzda olmasın ki?”

Bir kadının benden yardım istemesinden ve reddetmek için bir sürü çok iyi sebep olmasına rağmen akılsızca yardım isteğini akılsızca kabul etmeyi sevmiyordum. Tehdit edilerek, zorlanarak aptalca ve riskli bir şey yapmaya mecbur bırakılmayı sevmiyordum. Ve birinin bana ahlaki üstünlük taslayıp haklı çıkmasını da sevmiyordum.

Justine bunların üçünü birden yapmıştı, ama suçu ona yükleyemezdim. Fazlasıyla hoş ve çaresiz görünüyordu.

Yaptığının doğru olmadığını bile bile, “Pekala,” dedim. “Tamam, yakınımda kal. Korumamı istiyorsan söylediğim şeyi söylediğim anda yapacaksın. Belki böylece hepimiz buradan canlı çıkabiliriz.”

Tüm vücudu son derece çekici şekilde ürperen Justine yanıma sokuldu. Yüzünü boynumun çukuruna yaklaştırarak duyuların yıldırım çarpması gibi omuriliğimden aşağı inmesine neden oldu. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Teşekkür ederim Bay Dresden.”

Rahatsızca öksürdüm ve cinsel dürtümün haykırıışlarına rağmen, daha sonra kızdan daha ayrıntılı bir teşekkür alma fikrini sertçe bastırdım. Muhtemelen vampir zehri yüzünden o tür şeylere daha fazla dikkat ettiğim sonucuna vardım. Tabii, tabii. Justine’i yumuşak bir şekilde uzağa ittim ve başımı kaldırdım. Thomas sahnedan geri dönüyordu. Elinde bir zarf tutuyordu.

“Eh,” diye karşıladım onu alçak sesle. “Çok kötü geçmedi gibi.”

Solgun bir şekilde gülümsedi. “Şey... O canı istediğinde epey korkutucu olabiliyor, değil mi?”

“Seni etkilemesine izin verme,” diye tavsiyede bulundum. “Sana ne verdi?”

Thomas Justine’i koluna aldı, kız da sanki adamın içine yuvarlanıp geride o melek şekillerinden birini bırakmak istermiş gibi vücudunu adamın vücuduna iyice bastırdı. Thomas zarfı kaldırıp, “Hawaii’de bir mülk,” dedi. “Ve bu gece geç saatte kalkan bir uçağa bilet. Chicago’dan ayrılmamı tavsiye etti. Kalıcı olarak.”

“Tek bir bilet,” dedim ve Justine’e göz attım.

“Hı hı.”

“Ne kadar dostça bir davranış,” diye yorum yaptım. “Bak Thomas. İkimiz de bu gece buradan canlı çıkmak istiyoruz. Yakınımda kal ve peşimden gel. Tamam mı?”

Biraz kaşlarını çattı, sonra Justine’e azarlayan bir bakış fırlattı. “Justine. Sana söylemiştim...”

Justine, “Mecburdum,” dedi ciddi ve korku dolu bir yüz ifadesiyle. “Sana yardımcı olacak bir şey yapmam gerekiyordu.”

Thomas öksürdü. “Özür dilerim Bay Dresden. Sorunlarımı başka birinin başına bela etmek istemezdim.”

Ensemi ovdum. “Sorun değil. Sanırım birbirimize yardım edebiliriz.”

Thomas bir an gözlerini kapadıktan sonra çok basit ve çok açık bir şekilde, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Tamam, tamam,” deyip, cübbeli ve kukuletalı gölgelerden biriyle konuşan Bianca’ya baktım. İki siluet sahnenin arkasında kayboldular, sonra oldukça ağır olduğu anlaşılan bir şeyi taşıyarak geri geldiler. Kırmızı bir bezin altına gizlenmiş büyükçe cismi sahneye, Bianca’nın yanına koydular.

“Harry Dresden,” diye mırladı Bianca. “Eski, saygıdeğer tanıdık ve Beyaz Konsey’in büyücüsü. Lütfen buraya gel de sana uzun zamandır vermeye can attığım şeyin birazını verebileyim.”

Yutkundum ve arkamdaki Michael ile Susan’a baktım. “Dikkatli olun,” dedim. “Eğer bir şey yapacaksa, herhalde şimdi, biz ayrı yerlerdeyken yapacaktır.”

Michael elini omzuma koydu ve, “Tanrı seninle olsun

Harry,” dedi. Enerji cildim boyunca yayıldı ve en yakındaki vampirler rahatsızlıkla kımlıdanıp birkaç adım uzaklaştılar. Michael bunu fark ettiğimi gördü ve hafifçe, mahcup bir biçimde gülümsedi.

“Dikkat edin Bay Dresden,” dedi Susan.

İkisine kaşlarımı kaldırdım, Thomas ile Justine’e başımla selam verdim, sonra elimde bastonum, akşam rüzgarında dalgalanan adi pelerinimi savurarak ileri yürüdüm ve merdivenden sahneye çıktım Gözümün kenarından akan ter muhtemelen makyajımı bozuyordu. Buna aldırmadım ve Bianca’nın seviyesine geldiğimde gözlerine baktım.

Vampirlerin ruhu olmaz. Bakışından korkmasına gerek yoktu. Beni gözlerinin içine çekecek kadar iyi de değildi. Ya da en azından iki sene önce değildi. O da bakışıma sabit bir şekilde karşılık verdi. Gözleri siyah, çok hoş ve çok ama çok derindi.

Bense basiretli davrandım ve muhteşem kalkık burnunun ucuna odaklandım. Etrafını elbise gibi saran alevlerin altında göğsünün zevkle inip kalktığını gördüm. Küçük, pırlıtlı bir memnuniyet sesi çıkardı. “Ah, Harry Dresden. Bu akşam seni görmeyi iple çekiyordum. Ne de olsa çok yakışıklı bir adam-sın. Ama şu an kesinlikle gülünç görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedim. Sahnenin arkasındaki cübbeli görevliler dışında kimse bizi duyamazdı. “Beni nasıl öldürmeyi planlıyordun?”

Bir an düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Sonra aşağıdaki kalabalık için resmiyetle başını eğerek, “Paula’yı hatırlıyor musun Bay Dresden?” diye sordu.

Ben de harekete aynen, ama içine bir tutam aşağılama katmak için daha sığ bir şekilde karşılık verdim. “Hatırlıyorum. Hoştu. Nazikti. Onu çok fazla tanıma imkânım olmadı.”

“Hayır. Evime adım atmandan bir saat sonra ölmüştü.”

“İşin oralara gelebileceğini düşünmüştüm,” dedim.

“Onu öldürebileceğini mi yani?”

“Kontrolü kaybedip onu yemen benim suçum değil, Bianca.”

Gülümseyince göz kamaştıracak kadar beyaz dişleri göründü. “Ah, ama *senin* hatandı Bay Dresden. Evime gelmiştin. Beni neredeyse çıldırtana kadar kışkırttın. Beni yok etme tehdidiyle dediğini yapmaya zorlamıştın.” Öne eğilip alevden elbisesinin içini bir anlığına gözler önüne serdi. Altında hiçbir şey yoktu. “Şimdi iyiliğine karşılık verme fırsatım var. Her ihtiyaç duyduğunda üstüne basıp yerden yere vurabileceğin biri değilim. Artık değilim.” Bir an duraksadıktan sonra, “Bir bakıma sana minnettarım Dresden,” dedi. “Eğer seni öldürmeyi böylesine çok istemeseydim bu kadar güç toplayıp nüfuzlu kişilerle bağlantı kuramazdım. Asla Meclis’e seçilemezdim.” Aşağıdaki vampir kalabalığını, avluyu, karanlığı işaret etti. “Bir bakıma bütün bunlar *senin* sayende.”

“Yalan,” dedim alçak sesle. “Seninle çalışması için Mavra’nın aklını çelen ben değilim. Ona zavallı hayaletlere işkence etmesini, Yok Diyar’ı hareketlendirmesini ve Kravos’un iblisini bu tarafa getirip bir grup masumun peşine takmasını emreden, bu arada da bana saldıran ben değilim.”

Gülümsemesi genişledi. “Öyle mi oldu zannediyorsun? Ah, Bay Dresden. Tatsız bir sürpriz seni bekliyor.”

Öfke beni gözlerimi kaldırıp bakışlarına karşılık vermeye sevk etti ve bana o bakışların içine çekilmeye karşı koyacak kadar güç verdi. Hiç şüphe yoktu. Son iki yılda güçlenmişti. “Şu işi bitirebilir miyiz?”

“Yapmaya değen her şey yavaş yapmaya değerdir,” diye mırıldandı, ama hemen ardından elini uzatıp, koyu kırmızı kumaşı kavradı ve altındaki cismi ortaya çıkardı. “Senin için, Bay Dresden. En sıcak hislerimle.”

Kumaş kayınca, merkezinde altın bir beş köşeli yıldız olan beyaz mermer bir mezartaşı ortaya çıktı. Beş köşeli yıldızın üstüne büyük harflerle HARRY DRESDEN BURADA YATILIYOR yazısı oyulmuştu. Altında da DOĞRU OLANI YAPARKEN ÖLDÜ yazıyordu. Mezartaşının kenarına bir zarf yapıştırılmıştı.

“Beğendin mi?” diye mırladı Bianca. “Graceland’de, güzel Inez’in yakınında sana ait bir mezar yeri de beraberinde geliyor. Eminim ikinizin konuşacak çok şeyi vardır. Elbette zamanın geldiğinde.”

Bakışımı mezartaşından ona çevirdim. “Hadi,” dedim. “Hamleni yap.”

Aşağıdaki kalabalığa kadar giden gür bir sesle güldü. Sesi ni alçaltarak, “Ah, Bay Dresden,” dedi. “Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Sana açıkça saldıramam. Bana ne yapmış olursan ol. Ama kendimi koruyabilirim. Konuklarım kendilerini korurlarken seyredebilirim. Ölmeni izleyebilirim. Ve olaylar yeterince hareketli ve kafa karıştırıcı olursa, seninle beraber birkaç kişi daha ölür. Onun suçu da bana atılamaz.”

“Thomas,” dedim.

“Ve küçük fahişesi. Ve şövalye, bir de gazeteci arkadaşım. Gecenin kalan kısmı benim için keyifli olacak Harry.”

“Dostlarımla Harry der bana,” dedim. “Sen değil.”

Gülümseyip, “İhanet seks gibidir Bay Dresden,” dedi. “Yavaş ve sessiz geleni en iyisidir. Ta ki artık insafsızlık gibi gelene kadar.”

“İhanet için ne derler bilirsin. Umarım ikinci bir mezartaşın vardır Bianca. Diğer mezar için.”

Sözlerimden rahatsız olup katılaştı. Ardından eliyle bir işaret yaptı. Görevliler öne çıkıp mezartaşımı eldivenli elleriyle alıp geri taşıdılar. “Onu Graceland’e yollayacağım Bay Dresden. Güneş doğmadan yatağının tamamen hazır olmasını sağlayacaklar.” Bileğini hızla sallayarak gitmemi işaret etti.

Soğuk bir tavırla, çıplak, sert bir hareketle başımı eğdim. “Göreceğiz.” Nasıl karşılık ama? Sonra döndüm ve merdiveni indim. Bacaklarım biraz titriyordu, sırtımsa kaskatı ve düzdü.

Ben yaklaşırken, “Harry,” dedi Michael. “Ne oldu?”

Elimi kaldırıp başımı iki yana salladım ve düşünmeye çalıştım. Etrafıma çoktan tuzak kurulmuştu. O kadarını hissedebiliyordum. Ama eğer Bianca’nın planını anlayabilirsem, onu önceden görebilirim, belki kurtulmanın bir yolunu bulabilirdim.

Belaya karşı gözlerini açık tutmaları için Michael’a ve diğerlerine güvenirken, hiddetle kafa patlatarak Bianca’nın mantığını kavramaya çalıştım. Peri Anne’m Bianca’nın çağrısıyla öne süzüldü. Bir an duraksayıp sahneye göz attım.

Bianca ona küçük, siyah bir kutu verdi. Lea kutuyu açınca, bütün vücuduna bir titreme yayıldı ve alev kızılı saç ışıldadı.

Peri Anne'm kutuyu kapayıp, "Krallara layık bir hediye. Hal-kımın âdeti olduğu üzere size vermek için aynı değerde bir he-diyе getirdiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum," dedi.

Lea görevliye öne gelmesini işaret etti ve ondan uzun, si-yah bir kutu aldı. Kutuyu açıp içindekini önce Bianca'ya, son-ra da toplanmış Meclis'e gösterdi.

Amoracchius. Michael'ın kılıcı. Siyah kutuda parlıyordu, üzerine vuran kırmızı ışığı saf, gümüşü bir ışıltıyla geri yansı-tıyordu. Michael yanımda katılaştı ve çığlık atacakken kendi-ni son anda tuttu.

Toplanmış vampirler ve muhtelif yaratıklar arasında bir mırıltı yayıldı. Onlar da kılıcı tanıyorlardı. Lea bir an bu tep-kinin tadını çıkardı, sonra kutuyu kapayıp Bianca'ya verdi. Bianca onu kucağına yerleştirip bana ve sanırım Michael'a gü-lümsedi.

"Hediyeme yaraşır bir karşılık," dedi Bianca. "Size teşekkür ederim Leydi Leanandsidhe. Siyah Meclis'ten Mavra öne çıksın."

Peri Anne'm geri çekildi. Mavra gecenin içinden süzülüp sahneye çıktı.

"Mavra, evimde çok zarif ve şerefli bir misafir oldun," de-di Bianca. "Senin de buradaki muameleyi adil ve uygun bul-duğuna inanıyorum."

Mavra, ıslıl ıslıl gözleri Michael'ın üzerinde, sessizce başını eğdi.

"Ah, Tanrı aşkına," diye fısıldadım. "Orospu çocuğu."

"Öyle demek istemedi Tanrım," dedi Michael. "Harry? Ne demek istedin?"

Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi etrafta gezdirdim. Herkes, bütün vampirler, Bay Ferro ve diğerleri beni seyrediyordu. Hepsi neyin geldiğini biliyordu. “Mezartaşı. Lanet olası mezartaşımın üstünde yazılıydı.”

Bianca gülümsemeye devam ederek gerçeği fark edişimi izledi. “O halde lütfen bu küçük iyi niyet hediyemi kabul et, Mavra. Senin ve meclisinin öcünüzü alacağınızı ve refaha kavuşacağınızı ümit ediyorum.” İçinde kılıcın olduğu kutuyu ona uzattı, Mavra da kabul etti. Bianca sonra arkasına işaret etti ve görevliler bir başka üzeri örtülü paket getirdiler.

Görevliler paketin örtüsünü açtılar –Lydia. Siyah, darma-dağınık saçı zarif bir şekilde kesilmişti ve üstüne kalçalarını, soluk uzuvlarının güzelliğini vurgulayan siyah, likra bir askılı üst ve şort giydirilmişti. Uyuşturulduğunu belli eden donuk gözlerle ışıklara bakıyordu. Görevlilerin arasında çaresizce çökmüştü.

“Tanrım,” dedi Susan. “O kıza ne yapacaklar?”

Mavra Lydia’ya dönerken kutuya uzandı. O kulak tırmalayıcı sesiyle, “Ne hoş,” diye tısladı. Gözleri yeniden Michael’a döndü. “Şimdi hediyemi açayım. Bu çeliği biraz bozabilir, ama eminim atlatırım.”

Michael nefesini tuttu.

Susan, “Neler oluyor?” diye söylendi.

“Masumların kanı,” diye hırladı Michael. “Kılıç ona karşı zayıftır. Kılıcı bozmayı amaçlıyor. Harry, buna izin veremeyiz.”

Çevremdeki vampirler şarap kadehlerini yere attılar, ceketlerinden sıyrıldılar ve bana dönüp gülümseyerek kızıl le-

keli sivri dişlerini ortaya çıkardılar. Mavra kutuyu açıp *Amoracchius*'u çekerken Bianca tepemde gülmeye başladı. Kılıç, vampir ona dokunduğunda sanki öfke dolu bir sesle çınladı, ama Mavra kılıcı kaldırırken ucuna bakıp alaylı bir şekilde gülümsemekle yetindi.

Thomas yakınımıza geldi ve Justine'i arkasına itip kılıcını çekti. "Dresden," diye tısladı. "Dresden, aptal olma. Sadece bir can –bir kızın canına ve kılıca karşı hepimiz. Eğer şimdi harekete geçersen hepimizi mahkum edersin."

Susan titrek bir sesle, "Harry?" diye sordu.

Michael da vakur bir ifadeyle bana döndü. "İnan Dresden. Henüz her şeyi yitirmiş sayılmayız."

Bana gayet her şeyi yitirmiş gibi geliyordu. Bir şey yapmam gerekmiyordu. Parmağımı bile kıpırdatmam gerekmiyordu. Oradan canlı çıkmak için tek yapmam gereken hareketsiz kalmaktı. Hiçbir şey yapmamaktı. Tüm yapmam gereken birkaç gün önce bana gelip onu korumam için yalvarmış bir kızı öldürürlerken orada durmak ve seyretmektir. Tüm yapmam gereken Mavra kılıcı ona saplarken atacağı çığlıkları duymazdan gelmekti. Tüm yapmam gereken canavarların karşılarında duran önemli kalelerden birini yok etmelerine izin vermektir. Tüm yapmam gereken Michael'ın ölümüne atılmasına izin vermek, konukseverlik kanunlarının korumasını Susan için istemektir, sonra yürüyüp gidebilirdim.

Michael bana bakıp başını eğdi, sonra iki hançerini birden çekti ve sahneye doğru döndü.

Gözlerimi kapadım. *Şimdi yapacağım şey için Tanrı beni affetsin.*

Michael harekete geçmeden omzunu kavradım. Sonra bastonumu sol elimde tutarak içindeki kılıcı çektim, bastonu elimde ters çevirerek irademi odakladım ve onu bastonun sapının üzerinden ileriye yollayarak kazınmış rünlerden mavi-beyaz bir ışığın saçılmasına neden oldum.

Michael savaşa hazır bir şekilde bana gülümsedi ve sağım-da pozisyon aldı. Thomas bana bir bakış fırlattı ve, “Öldük,” diye fısıldadı. Ama o da kristal kılıcı elinde ışıldayarak solu-ma geçti. Vampirler hep birden uludu ve ortamı ani, sağır edici bir uğultu kapladı. Mavra gözlerini bize çevirip yine boş elinin parmaklarına geceyi topladı. Bianca siyah gözleri zaferle parlayarak yavaşça doğruldu. Bir kenarda, iyice uzakta duran Lea hafifçe kaşlarını çatarak elini Bay Ferro’nun koluna koydu.

Mavra tıslayıp *Amoracchius*’u kaldırdı.

“Harry?” dedi Susan. Titreyen kolu omzuma dokundu. “Ne yapacağız?”

“Arkamda kal Susan.” Dişlerimi gıcırdattım. “Sanırım doğru şeyi yapacağımı.”

Beni öldürse bile diye düşündüm. *Hepinizi öldürse bile.*

OTUZ

Oyunlarda, tarih kitaplarında ve askeri bilim derslerinde, öğretmenler, eski toprak askerler ve diğer bilgili tipler, düzgün hatlar ve sıralar halinde şemarla ve dik modeller sergilerler. Size metodik bir sırayla şu bölüğün nasıl o hattâ delik açtığını ya da diğerleri pes ederken o müfrezelerin nasıl yerlerini koruduklarını gösterirler.

Ama bu bir yanılsamadır. Sayıları ister düzinelerle, ister binlerle ifade edilsin, savaşçılar arasındaki gerçek bir mücadele, doğası gereği, karmakarışık, akıcı ve izlenmesi güç olur. Yanılsama size sonucu gösterebilir, ama vücutların dalgalanmasını ve ezilmesini, çılgınlıkları, korkuyu, ileride veya uzakta koşanların yalpalamasını gösteremez. Savaşta her şey çılgınca hareketlerden, seslerden ve neredeyse fark etmeye bile zaman olmadan geçip giden bulanık izlenimlerden ibarettir. Her şeye içgüdü ve refleks hakim olur –düşünecek zaman yoktur ve birkaç saniye boş kalırsanız aklınızdaki tek düşünce, ‘Nasıl hayatta kalırım?’ olur. Çevrenizde olup bitenlerin yoğun bir

şekilde ayırtında olursunuz. Bu anlaşılması zor bir işkence, akut ve geçici bir cehennemdir –çünkü öyle ya da böyle uzun sürmez.

Bir vampir dalgası üzerimize geldi. Aceleyle, hayvani bir hızla, çarpık, şişkin yüzler ve kısılmış siyah gözlerden oluşan bulanık bir sürü halinde akın ettiler. Çeneleri iyice açılmış, dişleri ortaya çıkmıştı. Tıslayıp uluyorlardı. İçlerinden biri uzun bir mızrağı tutup Thomas'm soluk karnına doğru fırlattı. Justine bağırdı. Thomas elindeki kristal kılıcı savurarak bir yay çizdi ve mızrağın ucunu yana savuşturup sapını ikiye ayırdı.

Mızrağı fırlatan vampir yılmadan yaklaşmaya devam etti ve dişlerini Thomas'm koluna geçirdi. Thomas vampiri geriye itti, ama yaratık direndi. Thomas taktik değiştirerek aniden vampiri zeminden yükseğe kaldırdı, ardından kılıcını karnına saplayıp çevirdi. Parçalanan böğründen etrafa kanlar saçılan vampir boğazından yarı öfke, yarı acı dolu bir ses çıkararak yere düştü.

“Karınları!” diye bağırdı Thomas. “Kanları olmadığında savaşamayacak kadar zayıf düşüyorlar!”

Michael üzerine inen bir kılıcın keskin ucunu ön kolundaki metal korumayla durdurdu ve hançerlerinden biriyle kılıcı tutan vampirin karnını boydan boya yardı. Etrafa kanlar fışkırdı ve vampir çırpınarak yere yığıldı. Michael, “Biliyorum,” diye söylenip Thomas'a sinirli bir bakış fırlattı.

Sonra üzerine atlayan bir sürü kırmızı giysili bedenin arasında kaldı.

“Michael!” diye bağırdım. Ona yaklaşmaya çalıştım, ama

yana itildim. Michael'ın mücadele ettiğini ve tek dizinin üzerine düştüğünü, vampirlerin ona bıçaklarını ve sivri dişlerini savurduklarını gördüm. Dişleriyle yırtıyor, hırpalıyorlardı ve, daha önce olduğu gibi, içlerinden biri alev aldıysa bile ben göremiyordum.

Düşmüş şövalyenin üstündeki köpek sürüsünün diğer yanında Kyle Hamilton belirdi. Bana sivri dişlerini gösterdi ve yarı otomatik bir silahı kaldırdı. Pahalı, altın kaplama bir model. “Elveda Dresden.”

Rünleri mavi-beyaz parlayan bastonu kaldırdım ve, “*Venteferro!*” diye bağırdım.

Büyü sessizce fısıldayarak bastonun rünlerinden dışarı çıktı. Toprak büyüünde pek kuvvetli değildir, ama elimin altında tutmayı severim. Rünlerle ve irademle asanın içine doldurduğum güç ileri uzandı ve silahı görünmez manyetik dalgalarla yakaladı. Bastona yerleştirdiğim büyülerin bozulmuş olabileceğinden korkmuştum, ama hâlâ sağlandılar. Silah Kyle'ın elinden uçup gitti.

Onu havada yönlendirip Justine'e doğru gelen başka bir vampirin yüzüne yolladım. Ses hızına yakın bir hızla yaratığa çarpıp onu gerisin geri karanlığa uçurdu. Justine kendi etrafında dönerken ikinci bir vampir üzerine atıldı, ama Thomas kılıcını savurarak yaratığın bacaklarını doğradı.

Michael'ın, “*Iesu domine!*” diye yükselen sesi vampirlerin altından pirinç bir borazan gibi gürledi. Ani bir basınç ve görünmez kuvvet parlamasıyla vampirler yukarıya, Michael'ın uzağına uçtu, üstlerindeki et parçalanıp söküldü ve kaba, kan-sız şeritler halinde sarkarak alttaki parlayan, yağlı siyah organ-

ları ortaya çıkardı. Michael doğrulup tüylerindeki suyu silkeleyen bir köpek gibi vampirlerin saçılmış etlerini üzerinden silkeledi ve, “*Domine!*” diye bağırdı. “*Lava quod est sordium!*”

“Hadi!” diye seslendim ve sahneye çıkan merdivene doğru uzun adımlarla yürüdüm. Michael o anda kızıl vücutlarından oluşan denizi yarmıştı –sersemlemiş vampirler ya kendilerini toparlayarak ayağa kalkıyorlardı ya da saldırılarını yavaşlatmış, bir metre kadar ötede tıslayarak sallanıyorlardı. Susan ile Justine daha yakına sürünmeye başlayan bir vampiri yakaladı ve üzerine Susan’ın sepetinden kutsanmış su serpeyerek diğerlerini onun izinden gitmekten caydırdı. Yaratık uluyup pençeleriyle gözlerini kapayarak, yarı ezilmiş bir böcek gibi çırpınıp kıvranarak geri çekildi.

“Bianca!” diye bağırdı Thomas. “Tek şansımız liderlerinin işini bitirmek!” Bir bıçak karanlıkta göremeyeceğim kadar büyük bir hızla uçtu. Ama Thomas onu görmüştü. İleri uzandı ve kılıcının ucunu bıçağın uçuş yoluna çevirerek küçümseyici bir vuruşla onu bertaraf etti.

Merdivenin önüne ulaştık. “Thomas, onları burada tut. Michael, ikimiz yukarı çıkıyoruz.” Kimin dinlediğini görmek için beklemedim –yalnızca döndüm ve merdiveni çıkmaya başladım. Kılıcımla bastonum elimde hazırdaydı ve midem bulanıyordu. Lydia’yı kurtaracak zamanımız olmayacaktı.

Ama oldu. Belli ki kavga Mavra’nın dikkatini dağıtmıştı. Vampirin pörsük dudakları sarı dişlerinin ardına çekilmiş ve gözleri kana odaklanmıştı. Bana baktı ve ifadesi kötülükle çarpıldı. Lydia’ya dönüp kılıcı iyice kaldırdı.

“Michael,” diye seslenip bastonumu ileri uzattım. “*Venteferro!*”

Kuvvetimle çevresini sardığım *Amoracchius* mavi-beyaz ışık tonlarına büründü ve parlak kıvılcımlar çıkararak Mavra’nın hayret ve acıyla haykırmasına neden oldu. Vampir geri çekildi, ama solgun elleriyle kılıcı sımsıkı kavramayı sürdürdü.

“Nasıl istersen ahbap,” diye mırıldandım. Bastonum tüte-rek elimde titrerken dişlerimi gıcırdattım. “*Vente! Venteferro!*” Bastonla havada geniş bir yay çizdim. Bir anda ayakları yer-den kesilip vücudu yukarıya kalkan vampir tıslayarak voley-bol topu gibi aşağıdaki avluya savruldu. Avlunun taş zemini-ne sertçe çarpışına gevrek ve ürkütücü kırılma sesleri eşlik et-ti. Kılıç hınç dolu, beyaz yıldırımlar çıkaran bir bulut halin-de patlayarak Mavra’dan uzağa uçtu ve zemine indiği yerde ışıldadı.

Üzerimden bir bitkinlik ve sersemleme dalgası geçti. Az kalsın düşüyordum. Rünlerle dolu baston gibi bir odak kul-landığım halde harcadığım çaba beni neredeyse tüketmişti. Dişlerimi gıcırdattım ve oracıkta yana devrilmeyeceğimi um-dum. Büyü gücü bakımından yolun sonuna geliyordum.

“Harry!” diye bağırdı Michael. “Dikkat et!”

Başımı kaldırdığımda Mavra’nın merdiveni kullanmaya zahmet etmeden tekrar sahnenin üstüne sıçradığını ve ben-den bir metre kadar uzağa indiğini gördüm. Michael bir eliy-le hançerini ters tutup Mavra’ya doğru bir haç oluşturarak ileri yürüdü. Vampir Michael’a ellerini sallayınca, ellerindeki karanlık yağ gibi yayılıp şövalyeye doğru aktı. Cızırdayarak Michael’a çarptı ve buhar bulutları halinde yükseldi. Kaldır-

dığı hacın çevresine ateş toplanırken, Michael karanlığın içinde ilerledi. Mavra aksi, tıslamalı bir çığlık koyverdi ve geri kaçmak zorunda kaldı.

Thomas aşağıdan, “Harry, acele et!” diye bağırdı. “Daha fazla dayanamayız!”

Gözlerimle sahneyi taradım, ama Michael’ın alevli hacının akkor parlaklığının düşürdüğü gölgede ne Bianca’yı ne de görevlileri gördüm. Aceleyle Lydia’nın yanına gittim ve ince kılıcımı kınına sokup onu ayağa kaldırdım. “Daha fazla mı? Şimdi bile hayatta olduğumuza şaşıyorum!”

Michael, “Işık en zifiri karanlıkta en çok parlar!” diye bağırdı. Sesinde vahşi bir keyif vardı ve gözleri daha önce hiç görmediğim bir tutku ve hiddetle ışıldıyordu. Mavra’yı hacın felç edici ateşi karşısında zorla geriletmeye devam etti, sonunda vampir çığlık atarak sahneden aşağı düştü. “Gecenin güçleri gelsin! Dayanacağız!”

“Buradan basıp gideceğiz, yapacağımız bu,” diye mırıldandım, ama daha yüksek sesle, “merdiveni inelim. Gidiyoruz!” dedim.

Döndüğümde Thomas, Susan ve Justine’in merdivenin dibinde, iki spot ışığının arasında vampirlerden oluşan bir halkayı uzak tuttuğunu gördüm. Vampirlerin üzerinde sadece küçük deri ve giysi parçaları kalmıştı. Kırmızı Meclis mensuplarının bazıları hâlâ kısmen insansı yüzlere sahiptiler, ama artık çoğu giydiği et maskesinden kurtulmuş, çıplak kalmıştı. Siyah, gevşek yaratıklar, çarpık, korkunç yüzler, çoğu taze kanla gerilmiş, şişkin karınlar. Açlık dışında hiçbir duygu ba-

rındırmayan siyah gözleri ışıktaki parlıyordu. Uzun, ince el parmakları ve kavrayıcı ayak parmakları siyah pençelerle son buluyordu. Kollarıyla yan tarafları arasında uzanan zarlar tiksindirici bir balçıkla kaplanmış, daha önceki güzel bedenleri ve şekilleri sıyrılıp altta yatan iğrençliği ortaya çıkarmıştı.

Bir vampir yalpalayarak Thomas'a doğru yürürken, bir başkası da Susan'ı kavramak için öne uzandı. Susan hacı vampirin yüzüne savurdu, ama haç Mavra'da olduğu gibi alev almadı. Vampirler karşısında bile inanç büyüsü yapmak her zaman kolay değildir ve Siyah Meclis'in büyüleri mensuplarına göre gerçekliğe daha sağlam ayak basmış yaratıklardan oluşan Kırmızı Meclis o kadar kolay geri püskürtülemez. Vampir ağzını iyice açarak uludu ve Susan'ın kırmızı kukuletasına köpüklü salyalar sıçrattı.

Susan kıvranıp mücadele ederken diğer eliyle kutsanmış su dolu bir bebek maması kavanozunu havaya kaldırdı ve vampire değil de yanındaki spot ışığına attı. Su kulak tırma- layıcı bir tıslamayla aniden patlayıp buhar bulutu haline geldi ve vampirin etrafını tamamen sardı. Vampir giderek tizleşip insanın duyma sınırını aşan acı bir feryat koyverdi; derisi sıyrılan ve altındaki siyah, lifli kaslarıyla kemikleri gözüken yaratık Susan'dan uzaklaştı.

Susan el yordamıyla sepetini açıp silahını çıkardı ve panik içinde vampirin midesine ateş etti. Karnı yarılan vampir yere düştü. O anda Susan'ın yarattığı öldürdüğünü, içlerinden birini gerçekten yok ettiğini düşündüğümü hatırlıyorum. İçim vahşi bir gururla dolarak merdiveni indim.

Ardından iyi şansımız sona erdi.

Justine bir yana gereğinden fazla gitti ve Bianca apansız ortaya çıkarak kızı saçından yakalayıp Thomas'tan uzağa sürükledi. Thomas kendi etrafında döndü, ama çok geç kalmıştı. Bianca kızın sırtını önünde tuttu ve parmaklarını Justine'in boğazına doladı. Hâlâ gayet insansı ve sakın görünen vampir diğer eliyle kızın karnını okşadı. Justine mücadele etti, ama Bianca kızın başını kolayca yana çevirdi ve boynunu yavaş yavaş yaladı. Paniğe kapılan Justine'in gözleri büyüdü, sonra ağırlaştı. Ürperdi ve vücudu yavaşça bel verip Bianca'ya doğru gevşedi. Hoş dudakları kıvrılan Bianca Justine'in kulağına bir şey mırıldanarak inlemesine neden oldu.

"Yeter," dedi Bianca. Ve o anda avlu sessizliğe gömüldü. Michael ile ikimiz merdivende, Thomas ile Susan'ın biraz üstünde duruyorduk. Vampirler Thomas'ın kılıcının menziline biraz ötesinde kalarak onların çevresini sardılar. Lydia'yı hareketsiz halde kollarımda tuttum. Bianca bana bakıp, "Oyun bitti büyücü," dedi.

"Henüz bizi alaşağı etmedin," diye karşılık verdim. "Ben asabileşmeden sen ve arkadaşların yolumdan çekilseniz iyi edersiniz."

Bianca güldü ve Justine'in üstündeki taçyapraklardan bazılarını kopararak kızın göğüslerini biraz daha açığa çıkardı. "Herhalde şimdi bu blöfünü yiyecek kadar aptal olduğumu sanmıyorsundur Dresden. Zaten gücünün önemli bir bölümü elinden alındı. Geri kalan kısmı ayakta durmana anca yetiyor. Dışarı çıkabilecek olsan, şimdiye kadar çıkmış olurdun." Gözlerini Michael'a çevirdi. "Ve sen Şövalye Bey. Şerefli bir

şekilde ölecek ve iğrenç gece yaratıklarının birçoğunu beraberinde götüreceksin. Ama sayıca az ve yalnızsınız, kılıncınız da yok. Öleceksiniz.”

Thomas ile Susan’a bakıp, “Peki öyleyse,” dedim. “Sanırım yardım getirmekle iyi ettik. Bütün Meclis’in burada, ama bizi alaşağı edemedin Bianca.” Gözlerimi aşağıdaki vampirlerin üzerinde dolaştırdım ve, “Buradaki küçük kölelerinin önünde ebediyet var. Ebediyeti kaybetmek kötü bir şeydir. Ve belki de eninde sonunda bizi haklayacaksın. Ama ebediyeti kaybetmek isteyen önce davransın, lütfen. Öne çıkın ve harekete geçin.”

Avluda bir an sessizlik oldu. Güm güm atan kalbime azıcık bir ümidin sızmasına izin verdim. Kenny Rogers, çatla da patla. Eğer bu blöf işe yararsa, onun hayal bile edemediği kadar iyi bir kumarbazım demekti.¹

Bianca gülümsemekle yetindi ve Thomas’a, “Justine çok güzel, Beyaz Meclis’ten kuzenim. Onu ilk gördüğüm andan beri elde etmek istedim,” deyip dudaklarını yaladı. “Bir pazarlığa ne dersin?”

Dudak büktüm. “Seninle iş yapacağımızı mı zannediyorsun?”

Thomas başını çevirip bana baktı. Şaşılacak bir şekilde, üstü, peştamalı ve kanatları da dahil her yanı solgun etindeki birkaç kızıl damlacık dışında tertemiz ve lekesizdi. “Devam et,” dedi. “Dinliyorum.”

“Onları bize ver Thomas Raith,” dedi Bianca. “Bu üçünü

1 Yazar ünlü Amerikalı şarkıcı Kenny Rogers’in ‘The Gambler’ (Kumarbaz) adlı şarkısına gönderme yapıyor.

bize ver ve kızı al, itiraz etmeyeceğiz. Artık istediğim kadar kadınıml olabilir. Bir fazla, bir eksik, ne fark eder?”

“Thomas,” dedim. “Daha yeni tanıştığımızı biliyorum, ama onu dinleme. Seni öldürme planı çoktan kurdu.”

Thomas’ın gözleri ikimizin arasında gidip geldi. Bir an –ne-redeyse içini görmeme izin verecek kadar– gözlerime baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Bana bir şey anlatmaya çalıştığı izlenimine kapıldım. Ne anlatmaya çalıştığını bilmiyorum. İfa-desi sanki özür diler gibiydi. “Biliyorum Bay Dresden,” dedi. “Ama... Korkarım şartlar değişti.” Susan’ı tekmelemedi, sadece sandaletli ayağını vücuduna dokundurdu ve onu vampir kalabalığının içine itti. Susan irkilerek kısa bir çığlık attı, sonra yaratıklar onu alıp karanlığın içine sürüklediler.

Thomas kılıcını alçalttı ve sırtını vampirlere verip bana doğru döndü. Vampirler pis pis sırtıp tıslayarak Thomas’ın çevresinden dolandılar ve Michael ile bana yaklaştılar. İçlerinden biri bacağına sürtününce Thomas iğrenerek yüzünü buruşturdu ve yana çekildi. “Özür dilerim Bay Dresden. Harry. Seni çok sevdim. Ama korkarım kendimi çok daha fazla seviyorum.”

Vampirler merdivenin altına toplanırlarken Thomas geride kayboldu. Bir yerde, karanlıkta Susan kısa, dehşet dolu bir çığlık koyverdi. Sonra çığlığı inlemeye dönüştü, ardından o da kesildi.

Bianca Justine’in eğilmiş başının üstünden bana hoş hoş gülümsedi. “Ve işte bitiyor büyücü. İkiniz öleceksiniz. Ama üzülmeyin. Kimse cesetlerinizi bulamayacak.” Arkasına, Tho-

mas'ın arka planda kaybolduğu yere doğru baktı ve, “Kyle, Mavra. Beyaz karınlı küçük piçi de öldürün,” dedi.

Thomas başını sertçe Bianca'ya çevirip, “Seni kancık!” diye bağırdı.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım, ama hiç ses çıkmadı. Nasıl çıkabilirdi ki? İçimdeki siniri, hiddeti ve korkuyu tarif edebilecek bir kelime yoktu. Bu hisler bitkinliğimi dikenli tel kadar şiddetli bir şekilde kesiyordu. Bu adil değildi. Yapabileceğimiz her şeyi yapmıştık. Her şeyi riske atmıştık.

Biz değil. Seçimleri ben yapmıştım.

Her şeyi riske atan bendim.

Ve kaybetmiştim.

Michael ile tek başımıza hepsiyle birden hayatta baş edemezdik. Susan'ı almışlardı. Bulduğumuzu düşündüğümüz yardım bize sırtını dönmüştü.

Susan ellerindeydi.

Ve bu benim suçumdu. Onu dinlemem gerektiğinde dinlememişim. Onu korumamıştım. Şimdi de benim yüzümden ölecekti.

Aynı farkındalık başka birinde ne gibi hislere yol açardı, bilmiyorum. Çaresizlik, kendinden nefret ediş ve müthiş hiddet onu gevrek beton gibi unufak mı ederdi, kurşun gibi eritir miydi, yoksa ucuz cam gibi paramparça mı ederdi, bilmiyorum.

Sadece bana ne yaptığını biliyorum.

Beni tutuşturdu.

Kalbimi, düşüncelerimi, gözlerimi tutuşturdu. Yandım, midemin derinliklerinden yandım, acı hissedebileceğini bilmediğim yerlerimden yandım.

Büyüyü veya söylediğim sözcükleri hatırlamıyorum. Anı o acıya uzandığımı hatırlıyorum. Ona uzandığımı ve eğer gi deceksem, Tanrı şahidim olsun ki, zayıflamış da olsam, ümitsiz de olsam, o cani, kan emici orospu çocuklarını da beraberimde götüreceğim diye düşündüğümü hatırlıyorum. Onlara yaratılış güçlerini, hayatın güçlerini hafife alamayacaklarını gösterecektim. Beyaz Konsey büyücüsünü tam da kız arkadaşı çalınmışken engellemenin hiç akıllıca bir iş olmadığını gösterecektim.

Sanırım Michael bir şey hissetmiş ve kızı kollarımdan almış olmalıydı, çünkü hatırladığım sonraki şey ellerimi gece göğüne doğru kaldırdığım ve, “*Fuego! Pyrofuego!* Yanın, sizi yağlı, yarasa yüzlü picler! Yanın!” diye çığlık attığımı.

Ateşe uzandım... ve ateş bana karşılık verdi.

Kalenin budanmış ağaçlardan oluşan kuleleri patlayarak alev aldı, çit duvarlar da mağallı üst kısımlarıyla beraber tutuştu. Ateş on metre, on beş metre yukarı yükselip patladı ve etrafımızda kasırga şiddetinde bir rüzgar estirerek ben hariç herkesi yukarı fırlattı.

Bense zihnim içimden akan güçle ıslıl ıslıl yanarken o kasırganın ortasında durdum. () güç beni yaktı ve içimde bir parça o yanma hissinden aldığı zevkle bağırdı. Pelerinim kasırgada dalgalanıp dans ederek kıvılcık ve kara bir bulut gibi etrafıma yayıldı. Ani parıltı, vampir şenliğinin sahnesine düşüp onu sertçe aydınlattı. Daha önce gördüğüm genç insanlar ortalıkta, çitlerin yakınındaki karanlıkta, ateşlerin yakınında zavallı, küçük yığınlar halinde yatıyorlardı. Bazıları kımıldadı.

niyordu. Bazıları nefes alıyordu. Birkaçı kesik kesik inliyor ve sürünerek ısıdan kaçmaya çalışıyordu –ama çoğu korkunç bir şekilde, tamamen hareketsiz yatıyordu.

Solgundular. Güzeldiler.

Ölüydüler.

İçimdeki öfke büyüyüp kabarak yandı ve tekrar ateşlere eriştim. Alevler uzağa atıldı, diğerlerine göre daha ödlele olan, arkaya büzüşmüş bir vampiri yakaladı ve tırmalayarak et maskesini basık yarasa yüzünün üstüne kaydırıldı. Ateş ona dokundu ve etrafında dolanarak cildini kızartıp kararttı, sonra da onu geriye çekip yangının içine fırlattı.

Büyü gözlerimde, kafamda, göğsümde dans ederek çılgınca, kontrol dışı bir şekilde uçtu. Olanların hepsini takip etmedim. Başka vampirler de alevlere fazla yaklaşıarak çılgıllık atmaya başladılar. Ateş filizleri zeminden yukarı yükseldi ve avlunun üzerinde yılanlar gibi kaymaya başladı. Her şey patlayarak hareketlendi ve gölgeler parlaklığın arasında koşturup çılgıllık atarak kaçmaya çalıştı.

Kalbimin sıkışıp durduğunu hissettim. Nefesim kesilerek sallandım. Michael omzunda Lydia'yla birlikte yanıma vardı. Yırtıp attığı pelerini bir kenarda yanıyordu. Kolumu omzuna koydu ve beni merdivenden aşağı taşıdı.

Yoğun ve boğucu bir duman etrafımızı sardı. Aciz bir şekilde öksürüp öğürdüm. İçimdeki büyü akışı artık yavaşlayarak sızıntıya dönmüştü –bent kapakları kapandığından değil, içimde dökülecek büyü kalmadığından. Acı çekiyordum. Ateş kalbimden dışarı yayılırken kollarımla bacaklarım titreyip seyiriyordu. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum ve

bütün o acının ortasında bir yerde ölmek üzere olduğumu biliyordum.

“Tanrım,” dedi Michael öksürerek. “Tanrım, Harry’nin her zaman Sen’in yapacağın şeyi yapmadığını biliyorum!” Beni ve kızı taşırken öne sendeledi. “Ama o iyi bir adam! Sen’in düşmanlarına karşı savaştı! Burada ölmekten daha iyisini hak ediyor Tanrım! Bu yüzden lütfen bana buradan çıkmanın yolunu gösterebilirsen, minnettar olurum.”

Sonra aniden duman yok oldu ve tatlı, temiz hava buzlu su dolu bir kova gibi yüzümüze çarptı.

Zemine düştüm. Michael kızı yakınımda bir yere bırakıp ucuz smokinini yırtarak açtı. Elini kalbimin üzerine koydu ve kısa bir çılgılık attı. Sonrasına dair tek hatırladığım acı ve göğsüme vurulan bir dizi sert darbe oldu.

Ardından kalbim yeniden harekete geçti ve atmaya başladı. Kızıl ızdırap pusu dağıldı.

Yukarı baktım.

Duman, içine temiz hava dolusu bir cam tüp ittirilmiş gibi, tünel şeklinde bölünmüştü. Tünelin diğer ucunda ince, fidan gibi, uzun boylu, kadınsı bir şekil duruyordu. Şeklin arkasından kanatlara benzeyen bir şey yayılıyordu, ama bu üzerine birçok farklı açıdan düşen ışığın neden olduğu bir gölge ve renk yanılsaması da olabilirdi.

Öksürerek, “O’nun bu kadar hakiki olduğunu düşünmemiştim,” dedim.

Michael geri çekildi. Isle lekelenmiş yüzünden bir gülümseme gelip geçti. “Şikayet mi ediyorsun?”

“E-elbette hayır. Susan nerede?”

“Onun için tekrar içeri gireceğim. Hadi.” Tartışamayacak kadar yorgun olduğumdan beni ayağa kaldırmasına itiraz etmedim. Lydia’yı aldı ve sendeleyerek ileriye, tünelin diğer ucundaki şekle yürüdük.

Lea. Peri Anne’m.

Birdenbire durduk. Michael el yordamıyla hançerini aradı, ama hançer yerinde değildi.

Lea bize bakıp narin kaşlarından birini kaldırdı. Hâlâ mavî ve lekesiz olan elbisesi çevresinden akıyordu, ipek yelesi de avluyu tüketen kanlı yangınlarla aynı renkteydi. Neredeyse içilecek kadar iyi görünüyordu ve ince kolunun altında Bianca’nın ona verdiği siyah kutuyu tutuyordu.

İrkilerek, “Peri Anne,” dedim.

“Ee, budala? Ne bekliyorsun? Zahmet edip sana bir kaçış yolu gösterdim. Hadi git.”

Öksürerek, “Bizi *sen* mi kurtardın?” diye sordum.

İçini çekip gözlerini devirdi. “Bana ifade bile edemeyeceğim kadar acı verse de, evet çocuk. Şu Kızıl Meclis şıllığının seni öldürmesine nasıl izin verebilirdim? Yıldızlar adına, büyü. Daha zeki olmanı beklerdim.”

“Beni kurtardın. *Kendine* alabilesin diye.”

Lea ipek bir mendili burnuna götürerek, “*Bu halde değil*,” dedi. “Bir kabuktan ibaretsin ve ben bütün meyveyi istiyorum. Gidip dinlen çocuk. Çok geçmeden tekrar konuşacağız.”

Sonra geri çekildi ve kayboldu.

Michael beni evden dışarı çıkardı. Eski kamyonetine hakim bıçkı tozu, ter ve deri kokusunu aldığımı hatırlıyorum.

Kamyonetin yıpranmış koltuğunun altımda gıcırdadığını hissettim.

“Susan,” dedim. “Susan nerede?”

“Bakacağım.”

Ardından bir süre karanlıkta sürüklendim. Göğsümdeki kesilmek bilmeyen acının, Lydia’nın elimin üstündeki ılık teninin belli belirsiz farkındaydım. Kızın iyi olduğundan emin olmak için hareket etmeye çalıştım, ama kendimde güç bulamadım.

Kamyonet kapısı açıldı ve hızla kapandı. Sonra aracın motor gürültüsü geldi.

Ardından her şey insaf ederek karardı.

OTUZ BİR

Karanlık beni yutarak uzun süre içinde tuttu. Sürüklendiğim yerde sadece sessizlik, sadece sonsuz bir gece vardı. Soğuk değildi. Ilık değildi. Hiçbir şey değildi. Hiçbir düşünce, hiçbir rüya, hiçbir şey yoktu.

Devam edemeyecek kadar iyiydi.

Önce yanıkların acısı geldi. Yanıklar dünyanın en kötü yaralarıdır. Sağ kolumla omzum kavrulmuştu ve beni huzurlu yerden uzağa sürükleyen donuk bir ısrarla zonkluyordu. Ardından çizikler, morluklar ve kesikler de geri geldi. Kendimi bir şikayetler ve bozukluklar koleksiyonu gibi hissediyordum. Her tarafım ağrıyordu.

Sonra pusun arasından hafızam geldi. Neler olduğunu hatırlamaya başladım. Kâbus. Vampirler balosu. Baştan çıkarılıp oraya çekilen çocuklar.

Ve yangın.

Ah, Tanrım. Ne yapmıştım?

Somut alevden duvarlar halinde yükselen, aç kollarla uza-

nıp çığlık atan vampirleri, çitleri ve ağaçları kullanarak yaratığım odun yığınının içine çeken yangını düşündüm.

Yıldızlar adına. O ocuklar orada çaresiz kalmışlardı. Benim bile ancak büyük bir peri savaş büyücüsünün yardımıyla kaçabildiğim o yangında ve dumanda kalmışlardı. Durup da onları düşünmemiştim bile. Gücümü o şekilde açığa çıkarmanın sonuçları hiç aklıma gelmemişti.

Gözlerimi açtım. Odamdaki yatağımda yatıyordum. Sendeleterek yataktan çıkıp banyoya girdim. Biri beni çorbayla beslemiş olmalıydı, çünkü kusmaya başladığımda çıkaracak bir şeyler vardı.

Onları öldürmüştüm. O çocukları öldürmüştüm. Büyüm, yaratılışın ve hayatın enerjisi olan büyümü uzatmış ve onları yakarak öldürmüştüm.

Vahşi bir keder her yanımdı sardı ve kasılma şiddetinden karnım ağrıyana kadar kusmaya devam ettim. Mücadele ettim, ama görüntüleri zihnimden kovamadım. Yanan ocuklar. Yanan Justine. Bir insanı büyülsü tanımlar. O ta derinlerinizden gelir. İçinizde bir yerlerde olmayan bir büyüyle bir şey başaramazsınız.

Ve ben o çocukları canlı canlı yakmışım.

Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Michael banyoya girinceye kadar kendime geledim. Geldiğimde tortop olmuştum. Duş başlığından gelen su üzerimden akıyor, soğuk beni titretiyordu. İçim, dışım... her yanımdı acıyordu. Yüzüm acıyordu. Ağlamaktan boğazımdı neredeyse tamamen tıkanmıştı.

Michael sanki çocuklarıyla aynı ağırlıktaymışım gibi beni

yerden kaldırdı. Bir havluyla kuruladı ve ağır cübbemi giydirdi. Üzerinde temiz giysiler, dirseğinde ve alnında birer yara bandı vardı. Uykusuz kalmış gibi gözleri biraz daha çöktük görünüyordu. Ama elleri dengeli, ifadesi sakin ve güven doluydu.

Çok yavaşça tekrar kendimi topladım. İşini bitirdiğinde gözlerimi onunkilere doğru kaldırdım.

“Kaç kişi?” diye sordum. “Aralarından kaç öldü?”

Anladı. Gözlerindeki acıyı gördüm. “Siz ikinizi dışarı çıkarıldıktan sonra itfaiyeyi aradım ve insanların kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu bildirdim. Oraya oldukça çabuk ulaşılar, ama...”

“Kaç kişi Michael?”

Yavaşça nefes aldı. “On bir ceset.”

“Susan?” Sesim titriyordu.

Duraksadı. “Bilmiyoruz. Sadece on bir kişi buldular. Dış kayıtlarını kontrol ediyorlar. Sıcaklığın çok yüksek olduğunu, bu yüzden kemiklerin insan kemiği gibi görünmediğini söylediler.”

Acı acı güldüm. “İnsan kemiği gibi görünmüyormuş demek. Orada vampirden çok çocuk...”

“Biliyorum. Ama sadece o kadarını buldular. Ve bir düzinesini de canlı kurtardılar.”

“Eh, hiç yoktan iyidir. Haber alınamayanlarla ilgili ne var?”

“Gitmişler. Kayıplar. Şey... Öldükleri varsayılıyor.”

Gözlerimi kapadım. Ateşin kemikleri küle çevirmesi için çok sıcak olması gerekirdi. Büyüm o kadar güçlü müydü? Ölenlerin büyük bölümünü kül mü etmişti?

“İnanamıyorum,” dedim. “Öyle bir aptallık ettiğime inanamıyorum.”

“Harry,” dedi Michael ve elini omzuma koydu. “Bilmemizin bir yolu yok. Kesinlikle yok. Ateşler gelmeden önce de ölmüş olabilirler. Vampirler göremediğimiz yerlerde ayırım gözetmeden onlardan besleniyorlardı.”

“Biliyorum,” dedim. “Biliyorum. Tanrım, çok kibirli davrandım. Oraya o şekilde gitmek öyle aptalcaydı ki.”

“Harry...”

“Ve o zavallı, salak çocuklar da bedelini ödediler. Lanet olsun Michael.”

“Vampirlerin birçoğu da çıkmayı başaramadı Harry.”

“Değmez. Chicago’daki tüm vampirlerin kökünü kurutsam bile değmezdi.”

Michael sessizliğe gömüldü. Uzun süre o şekilde oturduk. Sonunda, “Ne kadar süre baygın kaldım?” diye sordum.

“Bir günden fazla. Dün, dün gece ve bu gecenin büyük bölümünde uyudun. Kısa süre sonra güneş doğacak.”

“Tanrım,” deyip yüzümü ovdum.

Michael’ın kaşlarını çatıldığını gördüm. “Bir süre, seni kaybettiğimizi düşündüm. Uyanmıyordun. Seni hastaneye götürmeye korktum. Kaydının olabileceği herhangi bir yere götürmedim. Vampirler izini sürebilirlerdi.”

“Murphy’yi aramamız ve ona...”

“Murphy hâlâ uyuyor Harry. Dün gece itfaiyeye haber verdikten sonra Teğmen Stallings’i aradım. Özel Soruşturmalar birimi soruşturmayı devralmaya çalışmış, ama üst mevkide biri polis karakolunu olaydan tamamen el çekmeye zorlamış. Sanırım Bianca’nın Belediye’de tanıdıkları var.”

“O insanların yokluğu fark edildiğinde açılmaya başlayacak kayıp kişi soruşturmalarını durduramazlar. Ama önlerine bir sürü engel çıkarabilirler. Lanet olasıcalar.”

“Biliyorum,” dedi Michael. “Daha sonra Susan’ı, Justine’i ve kılıcı bulmaya çalıştım. Hiçbir şey yoktu.”

“Neredeyse başarıyorduk. Kılıçla ve tutsaklarla beraber kaçıyorduk.”

“Biliyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Charity nasıl? Ya bebek?”

Yere baktı. “Bebek... onun hakkında hâlâ emin değiller. Ne sorun olduğunu bulamıyorlar. Neden giderek daha zayıf düştüğü hakkında hiçbir fikirleri yok.”

“Üzgünüm. Ya Charity?”

“Bir süre yatakta kalması gerekecek, ama iyileşecek. Onu dün aradım.”

“Aradın mı? Ziyarete gitmedin mi?”

“Seni korudum,” dedi Michael. “Peder Forthill ailemin yanında. Ve ben uzaktayken onlara göz kulak olabilecek başkaları da var.”

Yüzümü buruşturdum. “Benim yanımda kalmandan hoşlanmadı, değil mi?”

“Benimle konuşmuyor.”

“Üzgünüm.”

Başımı eğdi. “Ben de.”

“Kalkmama yardım et. Susadım.”

Michael bana yardım etti. Ayağa kalkarken sadece biraz sallandım ve yalpalayarak dairemin oturma kısmına geçtim.

“Ya Lydia?” diye sordum.

Michael sessiz kaldı ve birkaç saniye sonra gözlerim kendi soruma cevap verdi. Lydia oturma odamdaki kanepede, bir buçuk ton battaniyenin altında yatıyordu. Tortop olmuştu, gözleri kapalı ve ağzı aralıktı.

“Onu tanıyorum,” dedi Michael.

Kaşlarımı çattım. “Nereden?”

“Kravos’un ininden. Başlarda toplayıp götürdükleri çocuklardan biriydi.”

Islık çaldım. “Kız onu tanıyordu herhalde. Ne yapacağını her nasılsa biliyordu.”

Michael yumuşak bir sesle, “Onu uyandırma,” dedi. “Uyuyamadı. Sanırım onu uyuşturmuşlardı. Panik halindeydi ve anlamsız sesler çıkarıyordu. Daha yarım saat önce sakinleştirebildim.”

Kaşlarımı çatıp mutfığa yöneldim. Michael da peşimden geldi. Buz kutusundan bir kutu kola çıkardım, ardından midemin hali aklıma gelince vazgeçtim ve yerine bir bardak su aldım. “Şimdi ödemem gereken büyük bir bedel var Michael.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne ekersen onu biçersin Michael. O kadarını sen de biliyorsun. Bir taş yuvarlarsan o da senin üstüne yuvarlanır. Rüzgar ekersen fırtına biçersin.”

Michael kaşlarını kaldırdı. “İncil’i okuduğunu bilmiyordum.”

“Atasözleri bana hep çok mantıklı gelmiştir,” dedim. “Ama büyü söz konusu olduğunda o tür şeyler başka konulara göre çok daha keskin ve net bir hal alırlar. İnsanlar öldürdüm. Onları yaktım. Bu olay geri gelip bana dadanacak.”

Michael kaşlarını çatıp Lydia'ya baktı. "Üçler Yasası, ha?" Omuz silktim.

"Bir keresinde bana o yasaya inanmadığını söylediğini hatırlıyorum."

Biraz daha su içtim. "İnanmıyordum. İnanmıyorum. Büyüyle yaptığın şeyin sana üç misli geri döndüğüne inanmak adalete fazlasıyla benziyor."

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Bilmiyorum. Tüm bildiğim adaletin yerini bulacağı Michael. O çocuklar için, Susan için, Charity'nin ve oğlunun başına gelenler için. Eğer başka kimse adaleti yerine getiremezse, ben kendim getireceğim." Yüzümü ekşittim. "Eğer yanılıyorsam da, bu işi bitirene kadar karma bedellerini savuşturabileceğimi umuyorum."

"Harry, her şey balo içindi. Bianca orada seni Uzlaşma'nın şartlarından çıkmadan öldürme şansı bulacaktı. Tuzağını kurdu ve ıskaladı. Denemeye devam edeceğini mi düşünüyorsun?"

Ona bir bakış fırlattım. "Elbette. Sen de öyle düşünüyorsun. Aksi takdirde önceki gün bana bekçilik etmezdin."

"O konuda haklısın."

Parmaklarımı saçımdan geçirdim ve midemi boşverip kola kutusuna uzandım. "Sadece bir sonraki hamlemize karar vermemiz gerekiyor."

Michael başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Charity'nin yanında olmam gerekiyor. Ve oğlumun. Eğer... eğer hastalanırsa yakınında olmama ihtiyacı var."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama edemedim. Michael

zaten benim için çok kez hayatını tehlikeye atmıştı. Bana bir sürü iyi tavsiye vermiş, bense hiçbirini dinlememiştim. Özellikle Susan ile ilgili. Eğer daha çok dikkat etseydim, ona hislerimi söyleseydim, belki...

Boğazımdan yükselen histerik hıçkırık gözlerimin buğulan-dıran yaşların ötesine geçmeden o düşünce dizisini yarıda kes-tim. “Pekala,” dedim. “Şey... Teşekkür ederim. Yardımları için.”

Başını eğip mahcup bir şekilde yere baktı. “Harry. Özür di-lerim. Yapabileceğim her şeyi yaptım. Ama artık eskisi kadar genç değilim. Ve... kılıcı kaybettim. Belki de artık onu tutma-sı gereken kişi ben değilim. Belki de O, artık eve dönmem, ka-rımın ve çocuklarının yanında kalmam gerektiğini bana bu şekilde söylüyordur.”

“Biliyorum,” dedim. “Sorun değil. Nasıl uygun görüyor-san öyle yap.”

Alındaki yara bandına hafifçe dokundu. “Eğer kılıç ben-de olsaydı, belki farklı düşünürdüm.” Sessizliğe gömüldü.

“Git,” dedim. “Bak, ben başımın çaresine bakarım. Konsey muhtemelen biraz yardım edecektir.” Tabii yangında ölen in-sanları haber almadılarsa. Eğer o haber, hani Büyü’nün İlk Kanunu’nu çiğnediğim kulaklarına gitmişse, daha ‘idamlık suç’ diyemeden kellemi uçururlardı.

“Hadi git Michael. Ben Lydia’ya bakarım.”

“Pekala,” dedi. “Ben...”

Aklıma bir fikir geldi ve Michael’ın dediğini duymadım.

“Harry?” diye sordu. “Harry, iyi misin?”

“Aklıma bir şey geldi,” dedim. “Ben... Bütün bu olay bana yanlış geliyor. Sana gelmiyor mu?”

Sadece gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Başımı iki yana salladım. “Bu konuyu düşüneneğim. Bazı notlar alacağım. Bu karmaşayı çözümlemeye çalışacağım.” Kapiya doğru yürüdüm. “Hadi. Seni geçireyim.”

Michael arkamdan kapiya geldi. Tam topuza elimi atmıştım ki, kapı ancak genel anlamda kapı çalma olarak yorumlanabilecek birkaç sert vuruşla sarsıldı. Michael’a omzumun üstünden göz attım, o da bir şey söylemeden şömineye geri çekildi ve odunların yanında duran demir çubuğu aldı. Çubuğun ucu turuncu-kırmızı parlıyordu.

Yeni gümlmelerle titrediği anda kapıyı hızla açtım ve bir yana kaydım.

Orta boylu, zayıf biri odanın içine sendeledi. Deri ceket, kot pantolon, tenis ayakkabıları ve bir Cubs beyzbol şapkası giymişti. Siyah, plastik bir tüfek çantası taşıyor, ter ve kadın parfümü kokuyordu.

“Sen,” diye hırladım. Adam daha dengesini kuramadan omzundan tutup sertçe çevirerek onu duvara çarptım. Yumruğumu şiddetle ağzına vurdum ve parmak boğumlarımda darbenin keskin etkisini hissettim. Adamın ceketinin önünü iki elimle kavradım ve hırıldayarak onu duvardan çekip oturma odamın zeminine indirdim.

Michael öne adım attı, çizmesini davetsiz misafirin boynunun arkasına koydu ve demir çubuğun parlayan ucunu gözlerine yaklaştırdı.

Thomas tüfek kutusunu bırakıp ellerini yukarı kaldırarak solgun parmaklarını açtı. Nefes nefese, “Tanrı aşkına!” dedi. Dolgun altdudağı yarılmış ve insan kanına pek benzemeyen

solgun, pembemtırak bir şeyle lekelenmişti. Parmak boğumlarım gözü atınca onların da aynı maddeyle lekелendiğini gördüm. Madde ateşin ışığını yakalıyor ve donuk bir pırıltıyla kırıp yansıtıyordu. Thomas kekeleyerek, “Dresden,” dedi. “Acele davranma.”

Aşağı uzandım ve şapkayı başından çıkararak siyah saçının hırpani bir yele gibi dökülmesine izin verdim. “Acele mi? Senin aniden ihanet etmen ve bir grup canavarın kız arkadaşımı yemesine izin vermen gibi mi yani?”

Gözlerini Michael’a, sonra tekrar bana çevirdi. “Tanrım, bekle. Öyle olmadı. Daha sonra olanların hepsini görmedin. En azından kapıyı kapayıp beni dinle.”

Açık kapıya göz atımı ve biraz durakladıktan sonra kapadım. Sadece dediğine ters gitmek uğruna sırtımı açıkta bırakmanın anlamı yoktu. “Onu dinlemek istemiyorum Michael.”

“O bir vampir,” dedi Michael. “Ve bize ihanet etti. Muhtemelen bizi yeniden kandırmaya çalışmak için buraya gelmiştir.”

“Sence onu öldürmeli miyiz?”

“Birine zarar vermeden önce,” dedi Michael duygusuz ve ilgisiz bir ses tonuyla. Aslında korkutucuydu. Biraz ürperdim ve cübbeme biraz daha sıkı sarındım.

“Bak, Thomas,” dedim. “Gerçekten kötü bir gün geçirdim ve daha yarım saat önce uyandım. Günümü daha da kötüleştiriyorsun.”

“Hepimiz kötü bir gün geçiriyoruz Dresden,” dedi Thomas. “Bianca’nın adamları bütün gün ve gece peşimdeydi. Parçalara ayrılmadan buraya gelmeyi güç bela başardım.”

“Henüz gecenin erken saatleri,” dedim. “Yalancı, hain ve

adi bir vampir olduğuna göre, seni öldürmemem için bir sebep ver.”

“Çünkü bana güvenebilirsin,” dedi. “Sana yardımcı olmak istiyorum.”

Burnumdan soludum. “Neden sana inanayım ki?”

“İnanma,” dedi. “İnanma. İyi bir yalancıyım. En iyilerinden biriyim. Senden bana inanmanı istemiyorum. Koşullara inan. Ortak bir çıkarımız var.”

Sert sert baktım. “Şaka ediyorsun.”

Başını iki yana sallayıp acı acı gülümsedi. “Keşke ediyor olsaydım. Bianca gözlerini benden ayırdıktan sonra sana yardımcı olma şansı elde ederim diyordum, ama bana verdiği sözden döndü.”

“Eh, Thomas. Bu konuya ne kadar aşinasın bilmiyorum, ama Bianca arkadaşlar arasında ‘kötü adam’ diye andığımız türden biridir. Ve onlar sözlerinden dönerler. Kötü adam olduklarını anlamanın bir yolu da budur.”

Thomas, “Tanrı beni idealistlerden korusun,” diye mırıldandı. Michael homurdanınca Thomas ona ümit dolu, yavru köpekleri andıran bir gülümsemeyle baktı. “İkiniz de bana bakın. Dresden’in kadını ellerinde.”

Bir adım ilerledim, kalbim hızla çarpıyordu. “Yaşıyor mu?”

“Şimdilik,” dedi Thomas. “Justine de ellerinde. Ben onu geri istiyorum. Sen de Susan’ı geri istiyorsun. Bence bir anlaşma yapabiliriz. Birlikte çalışabiliriz. Ne diyorsun?”

Michael başını iki yana salladı. “O yalancının teki Harry. Sadece bu kadar yakınında olduğum için bile anlayabiliyorum.”

“Evet, evet, evet,” dedi Thomas. “İtiraf ediyorum. Ama şu anda gündemimde birine yalan söylemek yok. Sadece onu geri istiyorum.”

“Justine’i mi?”

Thomas başıyla onayladı.

“Böylece onun hayatını emmeye devam edebileceksin,” dedi Michael. “Harry, eğer onu öldürmeyeceksek, hiç olmazsa bayıltalım.”

“Öyle yaparsanız büyük bir hata olur,” dedi Thomas. “Siz kendi göz kamaştırıcı görünüşüm ve müthiş egom üzerine yemin ederim ki yalan söylemiyorum.”

“Tamam,” dedim Michael’a. “Öldür onu.”

“Bekle!” diye bağırdı Thomas. “Dresden, lütfen. Sana ne ödememi istiyorsun? Ne yapmamı istiyorsun? Gidecek başka yerim yok.”

Thomas’ın ifadesini inceledim. Zar zor takınabildiği soğukkanlı aldatıcı ifadenin altında bitkin ve çaresiz görünüyordu. Ve o korkunun altında da bıkkın ve kararlıydı.

“Tamam,” dedim. “Sorun yok Michael. Doğrulmasına izin ver.”

Michael kaşlarını çattı. “Emin misin?”

Başımınla onayladım. Michael Thomas’tan geriye çekildi, ama demir çubuğu gevşekçe elinde tutmaya devam etti.

Thomas oturur konuma geçip ellerini boğazında, Michael’ın çizmesinin siyah bir iz bıraktığı yerde hafifçe gezdirdi, sonra da yarılmış dudığına dokunup yüzünü buruşturdu. “Teşekkürler,” dedi alçak sesle. “Kutuya bakın.”

Siyah tüfek kutusuna göz attım. “İçinde ne var?”

“Bir depozito,” dedi. “Yardımanız için bir ön ödeme.”

Tek kaşımı kaldırdım ve kutunun üzerine eğildim. Parmak uçlarımı hafifçe üzerinde dolaştırdım. Etrafında savaş büyücülerinin kurduğu bir bubi tuzağını haber veren dikenli enerji vızıltısı yoktu, ama zaten iyi bir bubi tuzağı kolayca fark edilemezdi. Fakat içinde bir şey vardı. Sessizce mırılda-
yan bir şey. O sessiz güç titreşimi plastiği aşip elime erişiyordu. O titreşimi tanıyordum.

Tüfek kutusundaki mandalları acelenin getirdiği bir beceriksizlikle açtım ve kapağı kaldırdım.

Kasanın içindeki gri köpüğün üstünde, ışıldayan *Amoracc-hius* duruyordu. Bianca’nın malikanesindeki cehennemden hiç etkilenmemişti.

“Michael,” dedim alçak sesle. Uzanıp kılıcın sapına yeniden dokundum. Hâlâ hem güven veren hem de göz korkutan o sessiz, derin güçle mırıldıyordu. Ellerimi geri çektim.

Michael kutunun yanına gelip yere eğildi ve kılıca baka-kaldı. İfadesi dalgalandı ve anlaşılmaz bir hal aldı. Gözleri yaşlarla dolan adam büyük, yara izleriyle kaplı elini kılıcın sapına götürdü. Onu eline alıp gözlerini kapadı.

“Sağlam,” dedi. “Ona zarar vermemişler.” Gözlerini kırıştı-
rarak açtı ve yukarı baktı. “Seni duyuyorum.”

Tavana göz attım ve, “Umarım mecazi anlamda söylemiş-sindir. Çünkü ben hiçbir şey duymadım,” dedim.

Michael gülümseyip başını iki yana salladı. “Bir süre zayıf kaldım. Kılıç yüküttür. Evet, bir kuvvettir de, ama bedeli vardır. Belki de kılıcı kaybetmem O’nun bana emekli olma zamanı-nın geldiğini söyleme yoludur diye düşünmüştüm.” Diğer eli-

ni kabzanın üzerine çakılmış çarpık çivinin üzerinde gezdirdi. “Ama hâlâ yapılacak işler var.”

Thomas’a göz attım. “Susan ile Justine’in ellerinde olduğunu söylüyorsun, ha? Nerede?”

Thomas dudaklarını yaladı. “Malikanede,” dedi. “Yangın evin arkasını mahvetti, ama sadece dış cepheye zarar verdi. İçerisi iyi durumda ve bodrum kat zarar görmedi.”

“Tamam,” dedim. “Konuş.”

Thomas hızla olan biteni anlatmaya başladı. Yangının neden olduğu yıkımdan sonra Bianca ile Meclis’i malikaneye çekilmişlerdi. Bianca diğer vampirlere çaresiz ölümlüleri dışarı taşımasını emretmişti. Biri de Susan’ı getirmişti. Polis ve itfaiye ekipleri geldiğinde olay neredeyse sona ermişti ve itfaiye şefi cesetleri görünce iyice telaşa kapılmıştı. Bianca ile konuşmak üzere içeriye girmiş, sonra sakın ve kendini toparlamış halde dışarı çıkıp yangının korkunç bir kaza olduğuna ve her şeyin bittiğine ikna olduğunu söylemiş, herkese toplanıp ayrılmalarını emretmişti.

Sonra da vampirler rahatlama ve ‘konukları’nın keyfini sürme imkânı bulmuştu.

“Sanırım aralarından bazılarını vampire çeviriyorlar,” dedi Thomas. “Bianca artık buna izin verecek yetkiye sahip. Kavga da ve yangında çok fazla kayıp verdiler. Mavra’nın iki kişiyi vampir yaptığını ve giderken beraberinde götürdüğünü biliyorum.”

“Giderken mi?”

Thomas başıyla onayladı. “Söylenene göre günbatımından

hemen sonra kentten ayrılmış. Besleyecek iki yeni boğazı vardı, anlarsın ya?”

“Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun Thomas? Son duyduğumda Bianca’nın adamları seni öldürmeye çalışıyorlardı.”

Omuz silkti. “İyi bir yalancı görünenden daha fazlasıdır Dresden. Bir süre olanları takip etme fırsatım oldu.”

“Tamam,” dedim. “Yani bizimkiler malikanedeler. Sadece içeri girmemiz, onları almamız ve yeniden dışarı çıkmamız gerekiyor.”

Thomas başını iki yana salladı. “Başka bir şeye daha ihtiyacımız var. Bianca ölümlü bir güvenlik ekibi getirdi. Makeneli tüfekli muhafızlar. Bir katliam olur.”

Vakur bir gülümsemeyle, “İşte görmek istediğim şevk bu,” dedim. “Tutsakları evin neresinde tutuyorlar?”

Thomas bir an oldukça boş bir ifadeyle baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Şimdiye kadar her şeyi bildin,” dedi Michael. “Neden şimdi susuyorsun?”

Thomas Şövalye’ye ihtiyatla göz attı. “Ciddiyim. O evi siz ikinizden fazla görmüş değilim.”

Michael kaşlarını çatı. “İçeri girsek bile, acemi bir şekilde süpürge dolaplarına bakarak dolanamayız. Evin içi hakkında bilgi edinmemiz gerek.”

Thomas omuz silkti. “Kusura bakmayın. Bilgim yok.”

Elimi salladım. “Üzülme. Sadece evin içini görmüş biriyle konuşmamız gerekiyor.”

“Birini mi yakalayalım?” diye sordu Michael. “O konuda ne kadar başarılı oluruz bilemiyorum.”

Başımı iki yana salladım ve uyuyan Lydia'ya baktım. Bütün konuşmamız boyunca hiç kıpırdamamıştı. “Yalnızca onunla konuşmamız gerekiyor. O içerideydi. Her halükarda işimize yarayacak faydalı içgörüler olabilir. O alanda yeteneği var.”

“Yetenek mi?”

“Cassandra'nın Gözyaşları. Geleceğin parçalarını görebiliyor.”

Giyindim ve Lydia'ya yaklaşık bir saat dokunmadık. Thomas düş almak için banyoya gitti, bu arada ben de Michael'la beraber oturma odasında oturdum. “Anlayamadığım şey, nasıl oradan o kadar kolayca çıkabildiğimiz,” dedim.

“Buna kolay mı diyorsun?” dedi Michael.

Yüzümü buruşturdum. “Belki. Şimdiye kadar peşimize düşmelerini beklerdim. Ya da Kabus'u bizi haklaması için göndermelerini.”

Michael kaşlarını çatarak kılıcının kabzasını golf sopası gibi iki eli arasında yuvarladı. “Ne demek istediğini anlıyorum.” Bir dakika sessiz kaldıktan sonra, “Gerçekten kızın yardımcı olabileceğini düşünüyor musun?”

“Umuyorum.”

O anda Lydia öksürmeye başladı. Yanına gittim ve biraz su içmesine yardım ettim. Kimıldanmaya başlasa da halsiz görünüyordu. “Zavallı çocuk,” dedim Michael'a.

“En azından biraz uyudu. Günlerdir uyuyabildiğini sanmıyorum.”

Michael'ın sözlerini duyunca kaskatı oldum.

Lydia'dan uzaklaşmaya başladım, ama parmakları ileri uzandı ve giydiğim süveteri kavradı. Kendimi geri çektiysem de hiç zorlanmadan, kolayca beni tuttu. Solgun kız çökük gözlerini açınca içlerine kanın hücum etmiş ve bütün aklarını kaplayarak onları kırmızıya dönüştürmüş olduğunu gördüm. Yavaşça, kötücül bir biçimde gülümsedi. Konuştu ve sesi doğal haliyle hiç alakası olmayan, yabancı, kötü niyetli, alçak, sert bir tonla çıktı. "Uyumasını önlemeliydin. Ya da onu uyanmadan öldürmeliydin."

Michael ayaklandı. Lydia doğruldu ve tek eliyle beni zeminden kaldırıp, kanlı gözlerinde şeytani bir sevinçle bana dik dik baktı. Yabancı, Kâbus'a ait ses, "Bunun için yeterince bekledim," diye mırıldadı. "Elveda büyücü." Sonra bu incecik kız beni beyzbol topu gibi şöminenin taş kısmına doğru fırlattı.

Kimi günler yataktan çıkmak insana hiç yaramıyor.

OTUZ İKİ

Ellerimle kollarımı sallayarak şöminenin kafamı kırmaya yaklaşmasını izledim. Son anda beyaz-pembe bir bulanıklık gördüm ve Thomas'a çarparak onu şöminenin taşlarına ittim. Bir homurtu çıkaran vampirden geri sekip tekrar yere indim. Bir an nefessiz kaldım. Ardından büyük bir çabayla ellerimle dizlerimin üzerine kalktım ve ona baktım. Thomas beline pembe bir banyo havlusu dolamıştı, ama ya müthiş hareket hızının ya da darbenin etkisiyle havlu üzerinde yamuk duruyordu. Bir yanından dışarı fırlamış kaburgaları tuhaf bir biçimde şekilsizleşmişti.

Acıdan yüzü çarpılan Thomas bana baktı. “Ben idare ederim,” dedi. “Dikkat et.”

Başımı kaldırdığımda Lydia'nın uzun adımlarla bana doğru yürüdüğünü gördüm. Thomas'a, “Budala,” diye hırladığını duydum. “Ne yapabileceğini zannettin ki? Öyle olsun. Sen de listeye eklendin.”

Kılıcı odanın loş ışığında parlayan Michael ele geçirilmiş kızla benim arama girdi. “Bu kadarı yeter,” dedi. “Gerile.”

Mücadele ederek doğrulurken nefes nefese, “Michael, dikkatli ol,” dedim.

Lydia yine çarpık bir şekilde güldü ve öne eğilerek göğüs kafesini *Amoracchius*’un ucuna bastırdı. “Ah, evet, Şövalye Bey. Gerilemezsem ne olacak? Bu zavallı çocuğu öldürecek misin? Hiç sanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla bu kılıcın masum kanı dökememek gibi bir özelliği vardı, değil mi?”

Michael gözlerini kırıştırdı bana baktı. “Ne?”

Ayağa kalktım. “Bu gerçekten Lydia. Daha önce gördüğümüz gibi büyümlü bir yapı değil. Kâbus onu ele geçirdi. Lydia bedenine yaptığımız şeylerle yaşamak zorunda kalır.”

Kız elini göğüslerinin üzerinde, gergin likra kumaşın altında dolaştırarak dudaklarını yaladı ve kanlı gözleriyle Michael’a baktı. “Evet. Sadece yoldan çıkmış hoş, küçük, masum bir kuzu. Onu incitmek istemezsin, değil mi Şövalye?”

“Harry?” dedi Michael. “Bu işi nasıl halledeceğiz?”

“Öleceksiniz,” diye mırladı Lydia. Michael’a hücum ederek bir elini kılıcı yana itmek için uzattı.

Bana saldırdığı zaman gafil avlanmıştım. Ama Michael eğitilmiş ve deneyimliydi. Kılıcın yere düşmesine izin verdi ve Lydia’nın hücumuyla birlikte geriye yuvarlandı. Kız boğazına uzanırken kollarını kavrayıp dönerek onu kanepeye fırlattı. Kız çarpınca kanepenin arkasına doğru devrildi ve Lydia da diğer tarafta yere serildi.

“Onu oyala,” diye bağırdım. “Kâbus’u içinden çıkarabilirim!” Ardından hayalet çıkarmaya yarayan malzemeleri ara-

enerji aktararak, onu içindeki üç varlığın –Lydia’nın, Michael’in ve Kâbus’un– çevresinde dolanan bir girdap haline getirdim. Enerji kendi etrafında dönerek dairenin içinde toplandı, büyüyü yere indirdi, toprağın içine soktu ve dağıttı. Kâbus’un Lydia’ya daha sıkı tutunduğunu ve direndiğini neredeyse görebiliyordum. Tüm ihtiyacım onu sersemletmek, bir saniyeliliğine kilitlemek için doğru hamleyi yapmaktı, sonra hayalet çıkarma büyüsu onu süpürüp götürebilecekti.

“Azorthragal!” diye iblisin ismini haykırdım. “Azorthragal! Azorthragal!” Sağ elimi yeniden öne uzatıp bütün gücümle odaklandım. “Defol!”

Büyüyü tamamlarken enerji vücudumdan hızla çıktı, uyuyan foku kayadan kaldıran bir dalga gibi Lydia’nın içindeki Kâbus’a doğru yol aldı...

... ve ona hiçbir şey yapmadan üstünden geçti.

Lydia cılgınca gülmeye başladı. Ardından Michael’in elini yakalamayı başardı ve çevirdi; kemiklerden çatırtılar yükseldi. Michael acı içinde haykırarak bükülüp geri çekildi. Tuzdan daireyi bozdu ve Lydia ondan kaçıp doğrularak benimle yüzleşti.

“O kadar *aptalsın* ki büyücü,” dedi. Gevezelik etmedim. Hattâ yerimde bile durmadım. Büyüm böylesine kötü çuvaldığı için şaşırmıştım. Bir elimi geri çektim ve ona gücümün yettiği kadar sert bir yumruk savurdum. İblisin hakim olduğu bedeni sersemleterek tepki vermesini önlemeyi umuyordum.

Ele geçirilmiş Lydia yumruğumun yolundan yana kaçtı ve beni bileğimden yakalayıp sırtüstü yere attı. Tam dirsekleri-

min üzerinde doğrulmaya başlamışken, yanımda bitti ve başımı iki kere sertçe zemine vurdu. Gözlerimde yıldızlar uçtu.

Mırılarak üzerime uzandı ve kalçalarını benimkilerin üzerine bastırdı. Zevkle beni seyrettiği sırada kaçmaya çalıştım, ama kollarım ve ayaklarım tepki vermedi. Aşağı uzandı, ellerini adeta özenle boğazımın üzerine koydu ve, “Ne yazık. Bu kadar zaman geçtiği halde peşindekinin kim olduğunu bile anlayamadın. Başka kimin senden intikam almak istediğini göremedin,” diye mırıldandı.

Zar zor, “Sanırım bazen zor yoldan öğrenmek gerekiyor,” dedim.

Lydia, “Bazen,” diye onayladı gülümseyerek. Sonra ellerini boğazıma doladı ve neles alamamaya başladı.

Kimi zaman ölümle yüz yüze geldiğinizde her şey yavaşlar gibi olur. Her şey keskin bir şekilde ayrıntılı olarak öne çıkar, neredeyse donar. Hepsini görebilir, hepsini hissedebilirsiniz. Beyniniz adeta katıksız bir başkaldırıyla yaşamınızın son birkaç saniyesini yakalamak ve onları ezerek her canlılık zerresini sıkmak ister.

Beynim tam da onu yaptı, ama bana harap haldeki dairemi ve tavanın yeniden boyanmaya ihtiyacı olduğunu göstermek yerine, bilmecenin parçalarını çılgınca bir araya getirmeye başladı. Lydia. Gölge iblisi. Mavra. İşkence büyüler. Bianca.

Bir şey, bilmecenin hiçbir yere uymayan bir parçası zihnimde öne çıktı. Susan birkaç günlüğüne gitmiş ve o sırada onunla çok az konuşabilmişim. Bir şey üzerinde çalıştığını söylemişti. Bir olay olduğunu söylemişti. O olay bir şekilde bir yere uymalıydı.

Gözlerimde yıldızlar uçtu ve akciğerlerime bir ateş yayıldı. Kollarımı üzerimden çekmek için mücadele ettim, ama yararı yoktu –ele geçirilmiş haldeyken başa çıkılamayacak kadar güçlüydü.

Susan onunla telefonda konuşurken cinsel imaların arasında, konuşmanın önemsiz bir noktasında bana bir şey sormuştu. Neydi o sorduğu?

Çok hafif bir ses çıkardığımı duydum; “Gaghk. Aghk,” gibi bir şeyler. Lydia’nın ağırlığını kaldırıp üzerimden atmaya çalıştım, ama kız benimle beraber döndü, ağırlığımı üzerine aldı, sonra harekete devam ederek beni tekrar zemine çarptı. Gözlerim faltaşı gibi açık olduğu halde kararmaya başladı. Lydia’nın kanla kaplanmış gözlerine bakmak karanlık bir tünelin ucuna bakmak gibiydi.

Michael’ın mücadele ederek dizleri üzerine kalktığını gördüm. Yüzü yeni yağmış kar gibi bembeyazdı. Lydia’ya doğru hareket etti, ama kız başını hafifçe çevirip bir topuğunu dışarı savurarak onu tekmeledi. Michael tekmenin kuvvetiyle geriye uçarken başka bir yerinin kırıldığını duydum.

Murphy’nin de bir şey yüzünden dikkati dağınıktı. Konu oraya geldiğinde aceleyle başka bir konuya geçmişti. Sezgimi kullanarak ikisi arasında bir çizgi çektim. Sonra o çizgi eşit işaretime dönüştü.

Ardından bilmeden son parçasını çözdüm. Neler olduğunu, Kâbus’un nereden geldiğini, neden peşimde olduğunu anladım. Onu nasıl durduracağımı, sınırlarının ne olduğunu, Bianca’nın nasıl onun yardımını aldığını ve neden büyülerinin ona bu kadar zor etki ettiğini biliyordum.

Çok yazık. Meseleyi tam ölürlen çözmüştüm.

Görüş'üm tamamen karardı.

Bir an sonra da boğazımdaki acı kesildi.

Eakat öte tarafa doğru süzölmek yerine aksırıp tıksırarak derin bir nefes aldım. Kan tekrar başıma hücum ederken görüşüm bir an kızışlaştı, sonra netleşmeye başladı.

Lydia hâlâ üzerimdeydi –ama ellerini boğazımdan çekmişti. Kollarını yukarıya, başının üzerine atmış, Thomas'ın çıplak omuzlarını okşuyordu.

Vampir vücudunu Lydia'nın sırtına bastırmişti. Ağzını onun boğazına yaklaştırmış, yumuşak öpücükler konduruyor, diliyle darbeler vurarak kızın ürperip titremesine neden oluyordu. Ellerini yavaşça kızın vücudunda dolandırıyor, sürekli tenine dokunuyor, küçük likra üstünün altına uzanarak göğüslerini okşuyordu. Lydia'nın nelesi kesildi. Kanla dolmuş gözleri uzak ve odaksızdı, vücudu yavaş, duyumsal bir zarafetle tepki veriyordu.

Thomas aşağı düşen siyah perçemlerinin arasından bana baktı. Gözleri artık mavi-gri değildi. Boş, bembeyaz, tamamen renksizdiler. Üzerinden bir soğuşun yayıldığını hissettim. Tenimde hissetmekten çok algıladığım bir şey, dehşet verici ve baştan çıkarıcı bir soğuktu bu. Thomas devam ederek Lydia'nın omzuyla kulaklarına bir dizi öpücük kondurdu ve kızın inleyip sarsıldı.

Yutkundum, tekrar dirseklerimin üzerine yükselerek süründüm ve kalçalarımla bacaklarımı ikisinin altından çektim.

Thomas zar zor duyulabilecek alçak bir sesle mırıldandı. “Onun dikkatini ne kadar dağıtabilirim bilmiyorum Dresden.

Aval aval bakmayı kes de bir şeyler yap. Öğleden sonra filmi ni izlemeyi o kadar istiyorsan sonra senin için açarım.” Ardından ağzını kızın ağzına dayadı. Kaskatı kesilen kız gözlemini önce faltaşı gibi açtı, ardından yavaşça kapadı ve kendini öpücüğe verdi.

Thomas’ın sözlerini duyunca kızardım, bu da başımda şiddetli bir ağrının yayılmasına neden oldu. Zemini eşeleyerek hâlâ yanan mumları ve tuz paketini aldım. Tuzu Lydia ile Thomas’ın çevresine daire halinde yayarken, Lydia şortunu aşağı indirdi ve Thomas’ı kavramak, kendisine doğru çekmek için geriye uzandı.

Thomas katıksız ızdırapla dolu bir inilti çıkardı ve, “Dresden. *Acele et,*” dedi.

Mumları yerlerine koydum ve daireyi kapayıp girdabı yeniden başlatmak için içimde kalan az miktarda gücü topladım. Eğer haklıysam Lydia’yı serbest bırakacaktım, belki de kalıcı olarak. Haksızsam, bu son enerjiimdi ve onu bir hiç uğruna toprağa dökmüş olacaktım. Kâbus büyük olasılıkla bizi öldürecekti ve hiçbirimizin bu konuda bir şey yapacak halde olduğunu sanmıyordum.

Enerji dairenin içinde toplanarak giderek büyüyen görünmez, tıngırdayan bir güç girdabı halinde yükseldi. Elimi öne uzattım ve içine daha fazla enerji dolmasını istedim. Başım dönüyordu.

Kâbus nihayet çevresinde olup biteni tekrar fark eder gibi oldu. Lydia ürperdi ve Thomas’tan biraz uzağa eğilerek aralarındaki teması kısmen bozdu –sonra kan kırmızısı gözleri açıldı ve bana odaklandı. Lydia doğrulmaya başladı, ama

Thomas onu sıkıca kavrayarak yakınında tuttu.

Güç yeniden yükseldi ve ikinci bir girdap ikisinin çevresinde dönmeye, içerideki ruhani enerjileri çekiştirmeye başladı. Lydia çığlık attı.

“Leonid Kravos!” diye gürledim. İsmi tekrar ettim ve Lydia’nın gözlerinin faltaşı gibi açıldığını gördüm. “Defol, Kravos! Seni ikinci sınıf ateş çağırıcısı! Defol! Defol!” Ve son sözcüğü söylerken ayağımı yere vurarak hayalet çıkarma büyüsünün gücünü toprağa aktardım.

Lydia haykırarak vücudunu gerdi ve ağzını alabildiğine açtı. Dönen girdabın içinde ısıtlı gümüş ve altın ışık zerrecikleri toplanıp huni şeklini alarak Lydia’nın iyice açılmış ağzına yöneldi. Kızıl enerji, çığlıklar atan ağzından dışarıya akın etti ve bir an çığlıklar sinir bozucu bir şekilde üst üste bindi –bunlardan biri tiz, genç, kadınsı ve korku dolu, diğeryse insanilikten uzak ve başka bir dünyaya aitti. Girdabın gücünün çaldığı kızıl ışıklar Lydia’nın gözlerinden dışarı saçıldı.

Sonra aniden boşalan hava bir hamleyle içeriye göçtü, girdap dönerek çok, çok ince bir çizgiye dönüştü ve zemine, daha aşağıya, toprağın derinliklerine inip gözden kayboldu.

Lydia alçak, bitkin bir haykırış koyverdi ve gevşek bir şekilde zemine düştü. Onu kavramakta olan Thomas da onunla beraber devrildi. Oda dördümüzün kesik kesik nefes alış veriş sesleri dışında sessizliğe gömüldü.

Nihayet oturur konuma geçmeyi başardım. Boğuk bir sesle, “Michael,” diye seslendim. “Michael. İyi misin?”

“Onu durdurdun mu?” diye sordu. “Kız iyi mi?”

“Öyle sanıyorum.”

“Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi. “Beni tekmelediğinde kaburgalarımдан birini kırdı. Oturabileceğimden emin değilim.”

“Oturma,” dedim ve şakağımdaki teri sildim. “Kırık kaburgalar kötü olabilir. Thomas? Sen iyi... Hey! Sen ne yaptığını zannediyorsun?”

Thomas kollarını Lydia’ya dolamış yatıyordu. Solgun, çıplak vücudunu kızinkine bastırılmış, dudaklarıyla kulağını emiyordu. Lydia’nın yeniden doğal rengine dönmüş gözleri açıldı, fakat hiçbir şeye odaklanmamıştı. Bilinci yerinde değilmiş gibiydi, ama vücudu ve kalçalarıyla tahrik olduğunu belli eden ufak hareketler yapıyor, Thomas’a doğru eğiliyordu. Konaştığım zaman Thomas hâlâ boş ve beyaz olan gözlerini kırparak bana baktı.

“Ne?” diye sordu. “İstemiyor değil. Muhtemelen yardım ettiğim için bana minnettardır.”

“Uzaklaş ondan,” diye çıkıştım.

“Açım,” dedi. “Bu onu öldürmez Dresden. İlk sefer öldürmez. Ben olmasam şimdiye ölmüştünüz. Bırak da...”

“Hayır,” dedim.

“Ama...”

“Hayır. Uzaklaş ondan, yoksa sana bir çift lafım olacak.”

Bir hırıltı aramızdaki havayı ayırdı ve Thomas’ın dolgun dudakları dişlerinden geriye çekildi. Dişleri insanlarınkine benziyorlardı. İnsan dişlerine göre daha beyaz ve daha mükemmeldiler, ama onun dışında normaldiler.

Bakışına soğukkanlılıkla karşılık verdim.

Thomas önce gözlerini kaçırdı. Onları bir an kapadı, tekrar açtığında içlerinde yeniden solgun, yavaşça kararan renk

halkaları belirmişti. Lydia'yı serbest bıraktı ve yerde yuvarlanarak ondan uzaklaştı. Kaburgaları hâlâ çökük görünüyordu, ama eskisi kadar çok değil. Ayağa kalktı, havluyu tekrar kalçalarına doladı, sonra tek bir söz etmeden uzun adımlarla banyoya doğru yürüdü.

Lydia'nın nabzını kontrol ettim, kızardım ve şortunu çektiştirerek yeniden beline çıkardım. Ardından kanepeyi düzelttim ve onu yeniden battaniyelerin altına yatırdım. Sonra Michael'ın yanına gittim.

“O neydi öyle?” diye sordu.

Ona mümkün olduğu kadar kaba olmayan terimlerle olanları anlattım. Somurtup arkasındaki banyoya göz attı. “Beyaz Meclis'tekiler öyledirler işte. Baştan çıkarıcılar. Şehvetten, korkudan, nefretten beslenirler. Duygulardan. Ama her zaman kurbanlarını baştan çıkarmak için şehveti kullanırlar. Onları şehvete kapılmaya, cinsel ilişkide bulunmaya zorlayabilirler. O yolla beslenirler.”

“Seks vampirleri, biliyorum,” diye mırıldandım. “Yine de ilginç.”

“İlginç mi?” dedi Michael, sesi şüphe doluydu. “Harry, ben buna ilginç demezdim.”

“Neden?” dedim. Düşünceli bir tavırla Thomas'ın arkasından gözlerimi kısarak baktım. “Her ne kullandıysa Kâbus'un üzerinde işe yaradı. Onu yakaladı. Yani ya etraftaki her şeyi etkileyen bir tür ortam büyüğü, belki de hissettiğim o soğuk ya da Kırmızı Meclis'in zehri gibi kimyasal bir şey. Lydia'nın vücuduna giren ve Kâbus'un zihni üzerindeki kontrolünü tamamen geçersiz kılan bir şey. Belki de feromonlar.”

“Harry,” dedi Michael. “Gerçekten seni araştırma çabalarından caydırmak istemiyorum, ama lütfen bana bu kırık kaburgalar konusunda yardımcı olabilir misin?”

Vücutlarımızı yokladık. Benim boğazımda kötü çürükler vardı, ama o kadar. Michael’ın bir kaburgası kesinlikle kırılmıştı, bir diğeri de çatlamış olabilirdi. Onu güzelce sardım. Thomas odamdan çıktı. Yedek koşu eşofmanlarımdan birini giymişti. Üzerinden düşüyorlardı; eşofmanın kollarını ve parçalarını kıvrırmak zorunda kalmıştı. Bir koltuğa gömüldü ve bakışlarını oldukça endişe verici bir yoğunlukla Lydia’ya sabitledi.

“Şimdi her şey yerli yerine oturdu,” dedim. “Neler olduğunu biliyorum, yani nihayet bu konuda bir şey yapabilirim. Malikaneye gidecek ve herkesi dışarı çıkaracağım.”

Michael kaşlarını çatı. “Yerli yerine oturan ne?”

“Bu tarafa geçen, iblis değildi Michael. Asla iblisle savaşmadık. Savaştığımız Kravos’un kendisiydi. Kravos Kâbus’un ta kendisiydi.”

Michael gözlerini kırıştırdı. “Ama Kravos’u öldürmedik. O hâlâ hayatta.”

“Her iddiasına varım ki değil. Kâbus’un saldırılarının başladığı geceden önce bir ritüel yaptığını ve kendini öldürdüğünü düşünüyorum.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Hayalet olarak geri gelmek için. İntikam almak için. Bir düşün –Kâbus’un bütün yaptığı oydu. Oraya buraya saldırdı ve Kravos’un öcünü aldı.”

“Öyle bir şey *yapabilir* mi?” diye sordu Michael.

Omuz silktim. “Yapamaması için bir sebep görmüyorum. Eğer büyük miktarda güç elde eder ve intikamını almaya, kendini bir hayaletle çevirmeye odaklanırsa. Özellikle de...”

“Yok Diyar ile aradaki sınır bu kadar çalkantılıyken,” diye sözümü tamamladı Michael.

“Tam üstüne bastın. Bu da Mavra ile Bianca’nın ona yardım ettiği anlamına geliyor. Lanet olsun, kullandığı ritüeli muhtemelen onlar tasarlamışlardır. Hem, Chicago’da federal bir kurumun gözaltında tuttuğu biri hücrelerinde intihar etmiş halde bulunursa bu yerel poliste bir karmaşaya yol açardı –ve medya için de ciddi bir haber olurdu. İşte bu yüzden Murphy bu konuyu sır gibi saklıyordu ve Susan’ın dikkati de çok dağınıktı. Bir haber üzerinde çalışıyor, olanları öğreniyordu. Belki de bir dedikoduyu araştırıyordu.”

Thomas kaşlarını çatı. “Bakalım doğru anlamış mıyım. Kâbus, savaş büyücüsü Kravos’un hayaleti. Birkaç ay önce haberlere çıkan tarikat katilinin.”

“Evet. Yok Diyar’daki çalkantı, adamın dehşetli bir hayalette dönüşmesine izin verdi.”

“Çalkantı mı?” dedi Thomas.

Başımınla onayladım. “Biri yerel ruhları işkence büyülerıyla bağlamaya başladı. Ruhlar da çıldırıp gerçek dünyayla Yok Diyar arasındaki sınırı kımıldatmaya başladılar. Sanırım arkasındakiler Mavra ve onunla beraber çalışan Bianca idi. Aynı çalkantı, Kravos’un erişebildiği herkese rüyalarında saldırmasına izin verdi. Bana da, zavallı Malone’a da öyle ulaştı. Demin Lydia’ya da öyle ulaştı. Lydia onun ne yaptığını biliyordu. O yüzden hiç uykuya dalmak istemiyordu. Bana rüyala-

rımda saldırdığı zaman yaklaştığını göremedim. Savaşa hazır değildim ve canıma okudu.”

“Ama şimdi onu yenebilecek misin?” diye sordu Michael.

“Artık hazırım. Bu serseriye hayatta olduğu sırada hakladım. Artık kimle karşı karşıya olduğumu bildiğime göre, aynı şeyi gölgesine de yapabilirim. Malikaneye gidip Kâbus’un ve gerekirse Bianca’nın hakkından gelecek ve herkesi dışarı çıkaracağım.”

“Ben başka tarafa bakarken başına darbe mi aldın?” diye sordu Thomas. “Dresden, sana muhafızları söyledim. Maki-neli tüfeklerini. Makineli tüfekleri söylemiştim, değil mi?”

Elimi boşver der gibi salladım. “Aklı başında bir adamın korkacağı noktayı çoktan geride bıraktım. Muhafızlar ve makineli tüfekler, neyse işte. Bak, Bianca Susan’la Justine’i elinde tutuyor, ayrıca yirmi ya da otuz çocuk daha elinde tutsak ya da yeni vampire döndürülmek üzere. Bu konuda polisin eli kolu bağlı. Birinin bir şey yapması gerekiyor ve ben de o imkâna sahip tek kişi olarak...”

“Vücudun kalbura dönecek,” diye araya girdi Thomas düz bir sesle. “Vay be, ortak hedeflerimize ulaşmamıza ne kadar da yardımcı olacak bu.”

Michael sallanır koltuğumdan, “Hey sen, inançsız kişi,” dedi. Başını yeniden bana doğru çevirdi. “Devam et Harry. Aklında ne var?”

Başımla onayladım. “Pekala. Bianca’nın evin dışına muhafız yerleştirdiğini sanıyorum. Eve yaklaşan bütün yollar gözetlenecek, içeri giren bütün otomobiller aranacaktır, falan filan.”

“Tam üstüne bastın,” dedi Thomas. “Dresden, belki de kaynaklarımızı bir araya getirebiliriz diye düşündüm. Tanıdığımız kişiler ve casuslarla bir plan hazırlayabiliriz. Belki de ikram görevlisi kılığında içeri sızabiliriz.” Durakladı. “Eh. Her halükarda siz ikram görevlisi numarası yapabilirsiniz. Ama eğer doğrudan evine saldırırsak, hepimiz can veririz.”

“Eğer bizi görebilecekleri bir yerden yürürsek, evet.”

Thomas kaşlarını çatı. “Aklında başka bir şey mi var? Büyüyle kendimizi gizleyebileceğimizden kuşkuluyum. Tanıdık bir çevrede o tür bir etkiyle Bianca’yı kandırmak zor olacaktır.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Haklısın. Aklımda başka bir şey vardı.”

Ölümlüler dünyasıyla Yok Diyar arasındaki yarıktan en son ben geçtim. Elimde asamla çubuğum vardı ve deri pardösümü giymiştim. Bileğimde kalkan bileziğim, sol ve sağ elimde de birer bakır yüzük takılıydı.

Yok Diyar’ın dairemin yakınındaki kısmı... dairem gibi görünüyordu. Yalnızca biraz daha temiz ve parlaktı. Küçük bodrum katımın ruhaniliği hakkında derin bir felsefi beyan mıydı bu? Belki. Gölgelelerde şekiller hareket ediyor, sıçanlar gibi kaçıyor ya da yılanlar gibi zeminde kayıyorlardı –gerçek dünyadaki evimden dökülen enerji kırıntılarından beslenen ruh varlıkları.

Michael elinde *Amoracchius*’u tutuyordu. Kılıç inci gibi bir ışıltıyla parılıyordu. Kılıcı alır almaz Michael’in yüzüne yenden renk gelmişti ve sargılı kaburgaları artık acı vermiyor-

muş gibi hareket ediyordu. Kot pantolon, pazen gömlek ve çelik uçlu iş çizmeleri giyiyordu.

Benim döküntü kıyafetlerimi giymiş, elinde dolabımdan aldığı alüminyum beyzbol sopasını tutan, hâlâ ıslak olan siyah saç omuzlarından aşağı dökülen Thomas gülümseyerek etrafa bakınıyordu.

Elimden sarkan ağ torbada Bob'un kafatası duruyordu. Turuncu kafatası ışıkları mumlar gibi hafifçe parlıyordu. "Harry," dedi Bob. "Bundan emin misin? Yani, mümkün olduğu kadar Yok Diyar'dan uzak durmaya çalışırım. Birkaç eski yanlış anlama var, anlarsın ya."

"O bakımdan benden daha endişeli olduğunu sanmıyorum. Eğer Peri Anne'm beni burada yakalarsa işim bitti demektir. Sakin ol Bob," dedim. "Sadece bize Bianca'nın mekânına giden en kısa yolu göster. Sonra tekrar bizim tarafa, onun bodrumuna açılan bir delik yaratacağım, herkesi alıp tekrar dışarı çıkaracağız ve eve geri götüreceğiz."

"En kısa yol diye bir şey yok Harry," dedi Bob. "Burası ruhlar dünyası. Cisimler, kavramlar ve fikirlerle birbirlerine bağlıdır ve fiziksel mesafeye uymak zorunda değil..."

"Temel ilkeleri biliyorum Bob," dedim. "Ama sonuçta burada yolunu benden çok daha iyi bulabiliyorsun. Bizi oraya götür."

Bob içini çekti. "Pekala. Ama güneş batmadan girip çıkacağımızı garanti edemem. Güneş batmadan diğer tarafa giden bir delik açmamız bile mümkün olmayabilir. Delik büyük enerjilerini karıştırır ve bu yüzden..."

"Bob. Sonra vaaz verirsin. Büyücülüğü bana bırak."

Kafatası, Michael ile Thomas'a döndü. "Pardon. İkinizden biri Harry'ye bunun ne kadar akılsızca bir plan olduğunu söyledi mi?"

Thomas elini kaldırdı. "Ben söyledim. Pek bir işe yaramadı."

Bob göz ışıklarını devirdi. "Hiç yaramaz ki. Dresden, yemin ediyorum eğer ölürsen çok sinirleneceğim. Muhtemelen beni son anda bir taşın altına yuvarlarsın ve başka biri beni bulana kadar on bin yıl orada kısıli kalırım."

"Beni teşvik etme. Daha az konuş, daha çok yol göster."

"Evet, *sahip*," dedi Bob ciddi bir sesle. Thomas kıs kıs güldü. Bob göz ışıklarını dairemin Yok Diyar versiyonunun dışına çıkan merdivenlere çevirdi. "O tarafa," dedi.

Dairemin dışına çıkarak Chicago'nun bir tür belirsiz temsiline geçtik. Chicago film seti gibi duruyordu –dlüz bina cepheleleri somut görünmüyordu, güneşten, aydan veya sokak lambalarından geliyor olabilecek belirsiz bir ışık ve gri-kah-verengi bir sis vardı. Bob bizi bir kaldırım boyunca yürüttü, ardından dar bir sokağa soktu ve bir garaj kapısını açtırdı. Kapının diğer yanında taştan yontulmuş, aşağıya doğru inen bir merdiven vardı.

Peşi sıra karanlığın içine girdik. Kimi zaman elimizdeki tek ışık kafatasının turuncu ışıltısı oluyordu. Bob başını gitmemiz gereken yöne çeviriyordu. Büyük ölçüde karanlıkta kalmış, alçak tavanı olan bir yeraltı bölgesinden geçtik, daha sonra bir bayırı tırmandık ve uzun bir tepenin zirvesinde, dik dolmenlerden oluşan bir halkanın merkezinde yeryüzüne çıktık. Yukarıda yıldızlar alev alev parlıyordu. Tepenin etek-

lerindeki ormanda ışıklar dans ediyor, ateşböcekleri gibi oradan oraya sığıyorlardı.

Birden donakaldım. “Bob,” dedim. “Bob. Batırdın. Burası Periler Ülkesi.”

“Elbette öyle,” dedi Bob. “Yok Diyar’daki en büyük mekân. O ya da bu noktada Periler Ülkesi’nden geçmeden hiçbir yere varamazsın.”

“Eh, acele et de bizi buradan çıkar,” dedim. “Burada kalamayız.”

“İnan bana, ben de burada kalmak istemiyorum. Ya Periler Ülkesi’nin Disney versiyonuyla, elflerle, Tinkerbelle benzeri periciklerle ve kimbilir daha ne tatlı şirinliklerle karşılaşırız ya da kötü cadı versiyonu karşımıza çıkar. Bu versiyon çok daha eğlencelidir, ama sağlık için çok yararlı değildir.”

“Yaz Meclisi bile hoşluk ve ışıktan ibaret değildir. Bob, kes sesini. Hangi yöne?”

Kafatası sessizce tepenin en batıya bakan tarafına doğru döndü. Hepimiz o taraftan inmeye başladık.

“Park gibi,” diye yorum yaptı Thomas. “Yani, bu çimen dizlerimizin üstünde olsa gerek. Ya da hayır, belki de iyi bir golf sahası gibi.”

“Harry,” dedi Michael alçak sesle. “İçimde kötü bir his var.”

Tüylerim diken diken olmaya başladı ve arkamdaki Michael’a bakıp başımla onayladım. “Bob, çıkış hangi yönde?”

Bir ağaç topluluğunun etrafından dolanırken Bob ileriye gösterdi. Eski, koloni dönemi tarzı döşenmiş köprü gülünç derecede derin bir uçurumun üzerinde kavis çiziyordu. “Ora-

sı,” dedi Bob. “Sınır orası. Gitmek istediğiniz yer oraya çok uzak değil.”

Uzaktan bir av borusunun karanlık, berrak notaları ve tazzaların ulumaları geldi.

“Köprüye koşun,” dedim. Thomas görünüşe göre hiç çaba sarf etmeden yanımda koştu. Michael’a göz attım. Koşarken kılıcını elinde ters çevirmiş, topuzu önde tutuyor ve keskin kısmı ön kolu boyunca uzanıyordu. Yüzü sarf ettiği çabadan ve acıdan çarpılmıştı, ama bizden kopmadı.

“Harry,” dedi Bob. “Eğer bir şey fark etmeyecekse biraz daha hızlı koşmayı denebilirsin. Bir av başlıyor.”

Tekrar öttürülen borunun sesi dolmenlerin de desteğiyle daha da yüksek geldi ve sürütün bağınısları keskin, net bir şekilde yankılandı. Birkaç adımı geriden koşan Thomas arkaya dönüp baktı, sonra tekrar önüne döndü. “Az evvel kilometrelerce ötede olduklarına yemin edebilirim.”

“Burası Yok Diyar,” dedim nefes nefese. “Mesafe, zaman. Burada her şey karmakarışık.”

“Vay canına,” dedi Bob. “O kadar büyük cehennem tazıları yetiştirdiklerini fark etmemiştim. Bak Harry, Peri Anne’n! Selam Lea!”

Eğer Bob’un bir vücudu olsaydı aşağı yukarı sıçrayarak Lea’ya el sallardı. “O kadar hevesli olma Bob. Yakalanırsam ben de sürünün parçası olacağım.”

Bob göz ışıklarını bana döndürüp yutkundu. “Ah,” dedi. “Onunla aranız açıldı demek. Ya da daha da açıldı, çünkü daha önce de çok iyi sayılmazdı.”

“Onun gibi bir şey,” dedim nefes nefese.

“Şey. Koş,” dedi Bob. “Daha hızlı koş. Daha hızlı koşman gerekiyor Harry.”

Ayaklarım çimenlerin üzerinde uçuyordu.

Köprüye ilk ulaşan Thomas ayaklarını güm güm vurarak karşıya geçti. Michael da ondan bir adım sonra vardı. Kırık bir kaburgası ve benden yirmi yaş fazlalığı olmasına rağmen yine de o lanet olası köprüye benden önce ulaşmıştı. Daha fazla egzersiz yapmam gerekiyor.

“Geldim!” diye bağırdım ve köprüye doğru son bir uzun adım attım.

Kement, ayaklarım tekrar yere dokunamadan boğazıma geçti ve beni kaparak havada geriye çekti. Sersemlemiş halde zeminde yatarken iki saatte ikinci defa nefesim kesildi.

“Eyvah,” dedi Bob. “Harry, ne yaparsan yap ama beni bırakma. Özellikle de bir taşın altına.”

Nefes nefese, “Çok teşekkürler,” diyerek boğazımı sıkın ipi çıkarmak için elimi kaldırdım.

Çimlerde başımın her iki yanına ağır mahmuzlar gömüldü. Yutkunup yukarı baktığımda siyah-gümüşi mıhları olan simsiyah bir at gördüm. Toynaklarına gümüşi metalden kanatlı nallar takılmıştı. Bu metal demir ya da çelik değildi. Nallarında kan vardı. Sanki at kısılp kalmış bir şeyi ezerek öldürmüş gibi. Ya da parçalara ayırmış gibi.

Bakışlarım atın üst kısmına doğru kayarak binicisine ulaştı. Lea hayvanın eyerine yan oturmuştu ve tamamen rahat, güven doluydu. Siyah ve gece mavisi bir elbise giymiş, saçını gevşek bir alev örgüsü halinde arkada toplamıştı. Gözleri yıldızların altında ışıldıyordu ve narin elinde kementin diğer

ucunu tutuyordu. Kısrağının etrafını sarmış cehennem tazıları bana odaklanmışlardı. Belki de o anın bende bıraktığı çılgınca bir izlenim diyebilirsiniz, ama aç görünüyorlardı.

Lea yavaşça gülümseyerek, “Daha iyi hissediyoruz bakıyorum?” dedi. “Bu harika. Nihayet anlaşmamızı tamamlayabileceğiz.”

OTUZ ÜÇ

Bu küçük ve zorlu hayat tecrübelerinden sadece birkaçını yaşamak kişiye bir miktar sinizm kazandırmak için yeterli olur. Serseri birkaç büyücü canınızı almaya çalıştıktan sonra ya da bir grup çılgın kurt sizi boğazlamak için çok uğraştıktan sonra en kötüsünü beklemeye başlarsınız. Hattâ en kötüsü gerçekleşmezse hayal kırıklığına uğrarsınız.

Yani aslında Peri Anne'min ondan kaçmaya yönelik bütün çabalarına rağmen beni yakalamış olması iyiydi. Evrenin aslında bana komplo kurmadığının farkına varmaktan nefret ederdim. Öyle bir olay zulüm kompleksimin altından halıyı çekip alırdı.

Dolayısıyla sadist bir yüksek kuvvetin akşamımı mümkün olduğu kadar karmaşıktıracağı varsayımından yola çıkarak, bir plan yapmıştım.

Kemendi boğazımdan çektim ve kısık bir sesle, "Thomas, Michael. Şimdi," dedim.

İki adam ceplerinden küçük, avuç büyüklüğünde küp

şeklinde kutular çıkardılar. Michael elini sallayıp tohumlar saçan bir adam gibi kutuyu sola sağa döndürerek ilk kutunun içindekileri öne döktü. Thomas da vücudumun diğer tarafında aynı şeyi yaptı ve nesneler üzerime ve yakınımaya yağmaya başladı.

Peri tazıları irkilerek ciyaklayıp geriye sıçradılar. Peri Anne'nin atı bir çığlık koyverdi ve birkaç adım uzaklaştı.

Yüzümü buruşturdum ve dökülen çivilerden gözümü korumak için elimden geleni yaptım. Çiviler, duştan akan su gibi, üzerime yağıp çevreme yayıldı. At gerilerken Peri Anne'm boğazımın çevresine dolanmış ipi bırakmak zorunda kaldı ve biraz rahatladım.

"Demir," diye tısladı Peri Anne'm. Hoş yüzü ölkeden mosmor kesildi. "*Hangi cürtle* Periler'in toprağını demirle kirlertirsin! Kraliçe gözlerini kalatasından sökecek!"

"Hayır," dedi Thomas. "Çiviler alüminyum. İçlerinde demir yok. Ne kadar güzel bir atın var. İsmi ne?"

Lea gözlerini önce Thomas'a, sonra zemini kaplamış çivilere çevirdi. Bu arada ben de elimi cebime daldırdım, B planımı avucuma alıp ağzıma attım. Ağzımdakini iki üç kere çiğneyip yuttum.

Aniden üzerime çöken dehşet dalgasını belli etmemeye çalıştım.

"Çelik değil mi?" dedi Lea. Elini sertçe zemine indirince çivilerden biri havalanarak eline doğru yükseldi. Çiviye kavrayarak kaşlarını çattı. Yüzüne ihtiyatlı bir ifade yerleşti aniden. "Bu da ne demek oluyor?"

"Dikkat dağıtıcı demek oluyor Peri Anne," dedim. Öksü-

r p g gs me vurdum. “Bir Şey yemem gerekiyordu da.”

Lea elini atının boynuna koyunca vahşi hayvan sakinleŐti. Gölgeler içindeki tazılardan biri başını  ne uzatarak burnuyla çivilerden birini yokladı. Lea kemendin ipini biraz çekip tekrar sıkılaŐtırdı ve, “Hiçbir işine yaramaz büyücü. Bu ipten kaçamazsın. Seni tutmaya zorunlu. B y mden kaçamazsın. Burada, Periler  lkesi’nde kaçamazsın. Başa  ıkmayacağın kadar g  l y m,” dedi.

“ ok haklısın,” diye kabul edip ayağa kalktım. “O halde işe koyulalım. Beni bir köpeğe çevir ve hangi ağaçlara iŐeyebilecekėimi göster.”

Lea ihtiyatlı bir ifadeyle, sanki  ıldırmıŐım gibi, gözlerini bana dikti.

 pi elime aldım ve sabırsızlıkla salladım. “Hadi ama Peri Anne. Yap artık Şu büyüyü. Rengimi seçebiliyor muyum? Kömür grisi olmak istediğimi sanmıyorum. Belki de benim için hoş, kum rengi bir deri yapabilirsin. Ya da dur, kar beyazı daha iyi. Gözlerim de mavi olsun. Hep mavi gözler istemiŐimdir ve...”

Lea, “Sessiz ol!” diye hırlayıp ipi salladı. Keskin, iğneleyen bir duyu algıladım ve dilim tam anlamıyla ağzımın üst tarafına yapıştı. Konuşmaya devam etmeyi denedim, ama bu, boğazımı içine sinirli arılar girmiş gibi vızıldattı. Sessizliğe gömüldüm.

“Eh,” dedi Thomas. “Bunu görmek isterim. Daha önce hiç harici dönüşüm görmemiştim. Devam edin madam.” Sabırsızlıkla elini salladı. “Hadi köpek yapın onu!”

“Bu bir hile,” diye tısladı Lea. “Sana fırsat vermeyeceğim

büyücü. Dostların bana hangi gizli büyüleri yapmaya hazırlıyorlarsa hazırlansınlar...”

Michael, “Hazırlanmıyoruz,” diye araya girdi. “İsa’nın Kanı üzerine yemin ederim.”

Lea bu sözler üstüne ani bir ürpertiye kapılmış gibi sert bir nefes aldı. Atı bana, yakınımaya sürdü, öyle ki sonunda hayvanın omzu benimkine dayandı. Bu arada kemendi topladı. Boğazımı sıkıca çekiyor, neredeyse dengemi bozuyordu. Yakınımaya eğip, “Söyle bana büyücü. Benden ne gizliyorsun?” diye fısıldadı.

Dilim yine gevşeyince boğazımı temizledim. “Ah, önemli bir şey değil. Sadece ayrılmadan önce bir lokma atıştırmak istedim.”

“Bir lokma,” diye mırıldandı Lea. Sonra beni kendine doğru çekti ve narin burun deliklerini açarak üzerime eğildi. İpeksi saçları yanağıma sürtünür, ağzı neredeyse benimkine dokunurken yavaşça nefes aldı.

Yüzünü, ifadesinin yavaşça hayrete dönüşmesini izledim. Onunla alçak sesle konuştum. “Bu kokuyu tanıyorsun, değil mi?”

Zümrüt rengi gözleri büyüdüğü kenarlarındaki beyazlar göründü. “Yok Edici Melek,” diye fısıldadı. “Ölümü almışsın Harry Dresden.”

“Evet,” diye onayladım. “Şapkalı Mantar. *Amanita virosa*. Her neyse işte. Amantin zehri yaklaşık iki dakika içinde kanıma karışacak. Daha sonra böbreklerimi ve karaciğeri parçalamaya başlayacak. Bundan birkaç saat sonra yere yıkılacağım ve o zaman ölmezsem birkaç gün içinde iç organla-

rım iflas edecek, ardından solunumum duracak ve öleceğim.” Gülümsedim. “Zehre karşı özel bir panzehir yok. Ve senin bile büyüünü kullanarak sağlığını geri getirebileceğini sanmıyorum. Bir yarayı kapayıp dikmek kapsamlı bir iç dönüşüm yapmaktan çok farklıdır. O halde başlayalım mı?” Lea’nın geldiği yöne yürümeye başladım. “Ben kan kusup ölene kadar bana birkaç saat işkence yapabileceğini sanıyorum.”

Kemendi sıkıca çekip beni durdurdu. “Bu bir hile,” diye tısladı. “Bana yalan söylüyorsun.”

Başımı yana eğip sııttım. “Hadi ama Peri Anne,” dedim. “Çok kötü bir yalancı olduğumu biliyorsun. Gerçekten sana yalan söyleyebileceğimi düşünüyor musun? Mantarın kokusunu almıyor musun?”

Yüzüne dehşet ifadesi çöken Lea bana bakakaldı. Nefesi kesilerek, “Acımasız Rüzgarlar adına,” dedi. “Sen çıldırmışsın.”

“Çıldırmadım,” diye onu temin ettim. “Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.” Dönüp köprüye göz attım. “Elveda Michael. Elveda Thomas.”

“Harry,” dedi Michael. “Sence biz...”

“Şşş,” dedim ona bir bakış fırlatarak. “Hayır.”

Lea’nın gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Ne?” diye sordu. “Neydi o?”

Gözlerimi devirip Michael’a işaret ettim.

“Eh,” dedi Michael. “Şu işe bakın ki elimde yardımcı olabilecek bir şey var.”

“Bir şey mi?” dedi Lea. “Nedir o?”

Michael elini ceketinin cebine soktu ve bir ucu kapalı küçük bir şişe çıkardı. “Azize Mary’nin devedikeni’nin ekstresi,”

dedi. “Avrupa’da birçok hastanede mantar zehirlenmesine karşı kullanılıyor. Teorik olarak zehirlenme kurbanına bayağı yardımı dokunacaktır. Tabii eğer zamanında alınırsa.”

Lea gözlerini kıstı. “Bana ver onu. Hemen.”

Cık cıkıldım. “Peri Anne. Sadık köpeğin ve yoldaşın olarak yüksek sidhe’lerden biri için hediye kabul etmenin ne kadar *tehlikeli* olduğu konusunda seni uyarmalıyım. Sen de aynı değerde bir hediye vermezsen hediyeyi verene bağlanmana neden olabilir.”

Bir kızarıklık Lea’nın köprücük kemiklerinden yavaşça yukarı tırmanarak boğazına, çenesine, yanaklarına ve sonunda saçına uzandı. “Demek öyle,” dedi. “Benimle pazarlık yapacaksın. Beni, seni serbest bırakmaya zorlamak için ölümcül bir şapkalı mantar yedin.”

Kaşlarımı kaldırdım ve gülümseyerek başımla onayladım. “Özünde evet. Anlarsın ya, şöyle düşünüyorum: Beni canlı ısıtıyorsun. Ölü olarak bir işine yaramayacağım. Ve zehirlenmeyi büyüyle iyileştiremeyeceksin.”

“Sana *sahibim*,” diye hırladı. “Artık *benimsin*.”

“Aynı fikirde değilim,” dedim. “Sonraki iki gün boyunca seninim. Ardından öleceğim ve sana bir yararım olmayacak.”

“Hayır,” dedi. “Bu iksir karşılığında seni serbest bırakmayacağım. Devedikenini ben de bulabilirim.”

“Belki,” diye kabul ettim. “Belki zamanında bile bulabilirsin. Belki de bulamazsın. Her halükarda, devedikenini alsam bile hastaneye gitmediğim takdirde hayatta kalma şansım fazla değil. Hattâ devedikenini çok geçmeden içmezsem hiç şansım yok.”

“Seni takas etmeyeceğim! Kendini bana verdin!”

Michael tek omzunu silkti. “Anın heyecanına kapılmış aptal bir delikanlıyla anlaşma yaptığınıza inanıyorum. Ama sizden onu tamamen iptal etmenizi istiyor değiliz.”

Lea kaşlarını çatı. “Öyle mi?”

“Elbette hayır,” dedi Thomas. “Ekstre Harry’ye hayatta kalması için bir şans veriyor. Sizden tek istediğimiz de bu. Onu serbest bırakmakla ve ölümlüler dünyasında kaldığı sürece bir yıl bir gün süreyle ona ya da özgürlüğüne hiçbir zarar vermemekle mükellef olacaksınız.”

“Anlaşma öyle,” dedim. “Sadık bir hayvanın olarak, bir şeye dikkatini çekmek istiyorum. Eğer ölürsem, beni *asla* almazsın Peri Anne. Ama şimdi gitmeme izin verirsen, başka bir gece yeniden deneyebilirsin. Sonuçta önünde sınırlı sayıda gece yok. Sabırlı olmayı göze alabilirsin.”

Lea bana dikkatle bakarak sessizliğe gömüldü. Gece de sessizliğe gömüldü. Hepimiz bir şey söylemeden bekledik. Şapkalı mantarı yedikten sonra içime çöreklenen sessiz panik karnımda dans ediyor, onu kıvırıp çekeştiriyordu.

Sonunda çok alçak, sadece benim duyabileceğim bir sesle, “Neden?” diye sordu. “Neden kendine bunu yapıyorsun Harry? Anlamıyorum.”

“Anlayacağını düşünmemiştim,” dedim. “Bana ihtiyacı olan insanlar var. Benim yüzümden tehlikeye girmiş insanlar. Onlara yardım etmem gerekiyor.”

“Ölürsen onlara yardımcı olamazsın.”

“Senin eline geçersen de edemem.”

İnanamayan bir ses tonuyla, “Başkaları ölmesin diye kendi canını mı vereceksin?” diye sordu.

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü bu işi başka kimse yapamaz. Bana ihtiyaçları var. Bunu onlara borçluyum.”

“Onlara hayatını borçlusun,” diye mırıldandı Lea. “Sen çıldırmışsın Harry Dresden. Belki de annenden geliyor.”

Kaşlarını çattım. “O da ne demek oluyor?”

Lea omuz silkti. “O da son zamanlarına doğru senin gibi konuşur olmuştu.” Gözlerini Michael’a çevirip atının üstünde dikleşti. “Bu akşam tehlikeli bir oyun oynadın büyücü. Cesurca bir oyun. Halkımın geleneklerini kırıp kuşa çevirdin. Teklifini kabul ediyorum.”

Sonra elini gelişigüzel sallayarak kemendi boğazımdan çıkardı. Geriye, ondan uzağa sendeledim, yere düşmüş asamla çubuğumu ve file torbadaki Bob’u alıp köprüye yürüdüm. Oraya vardığımda Michael bana şişeyi verdi. Tıpasını içip kafama diktim. İçindeki sıvı kumlu ve biraz acıydı. Hepsini yuttuktan sonra gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım.

Lea’yı izleyen Michael, “Harry, iyi olacağından emin misin?” dedi.

“Kısa sürede hastaneye gidersem olurum,” dedim. “Altı ila on sekiz saatim var. Belki biraz daha uzun. Yola çıkmadan önce midemde tabaka oluşturmak için bütün o pembe şeyi içtim. Mantarın sindirilme hızını azaltabilir ve ekstreye ondan daha önce kanıma karışma şansı verebilir.”

“Bu işten hoşlanmadım,” diye mırıldandı Michael.

“Hey. Ölümcül zehri yiyen benim ahbab. Ben pek aldırımıyorum.”

Thomas gözlerini kırparak bana baktı. “Yani ona doğruyu mu söylüyordun?”

Başım la onayladım. “Evet. Bak, hesabıma göre en fazla bir saatte oraya girip tekrar çıkmış oluruz. Ya da ölmüş oluruz. Her ne olacaksa ilk belirtiler başlamadan çok önce olacak.”

Thomas bir an bana bakakaldı. “Yalan söylediğini düşünmüştüm,” dedi. “Blöf yaptığını.”

“Elimden geldiği kadar blöf yapmamaya çalışırım. O bakımdan çok iyi değilim.”

“Yani gerçekten ölebilirsin. Peri Anne’n haklı, biliyorsun. Aklımı kaçırmışsın. Bir tahtan eksilmiş.”

“Kafadan kontağım,” dedim. “Pekala Bob, uyan.” Kafatasını salladım ve boş göz yuvaları her nasılsa fazla derinde olan turuncu-kırmızı ışıklarla alevlendi.

Şaşkınlıkla, “Harry?” dedi Bob. “Yaşıyorsun.”

“Bir süreliğine,” dedim. Ona beni Peri Anne’nin elinden nasıl kurtardığımızı anlattım.

“Vay canına,” dedi Bob. “Ölüyorsun. Ne harika bir plan.”

Yüzümü buruşturdum. “Hastane icabına bakacaktır.”

“Tabii, tabii. Amantin zehirlenmesi vakalarındaki kurtulma oranı bazı yerlerde yüzde elliye kadar çıkıyor.”

“Süt devediken i ekstresi içtim,” dedim biraz savunmaya geçerek.

Bob ihtiyatla öksürdü. “Umarım doğru dozda almışsındır, yoksa yararından çok zararı dokunabilir. Şimdi, eğer bu konuyu en başından bana sorsaydın...”

Keskin bir sesle, “Harry,” dedi Michael. “Bak.”

Dönüp Peri Anne’me baktım. Hâlâ siyah atının üzerinde olan Lea biraz uzaklaşmıştı. Elindeki siyah ve ışıltılı bir şeyi, belki bir bıçağı kaldırdı. Onu dört yöne salladı. Anlaşmalı zor bir dilde bir şeyler söyledi ve rüzgar çıktı. Rüzgarın aralarından geçtiği ağaçlar inlemeye başladı. Sidhe savaş büyücüsünden, elindeki siyah bıçaktan dışarıya akan tüylerimi diken diken etti.

“Büyücü,” diye seslendi. “Bu gece benimle bir anlaşma yaptın. Senin peşine düşmeyeceğimi. Ama diğerleriyle öyle bir anlaşma yapmadın.” Başımı arkaya atarak uzun, gürültülü, her nasılsa aynı anda hem dehşete düşürücü hem de güzel bir çığlık attı. Çığlığı engibeli arazide yankılandı, sonra karşılık buldu. Başka sesler, tiz ulumalar, ışıklı bağırışlar ve derin, hırıltılı kükremeler sürüklenerek bize ulaştı.

Lea dudak bükerek, “İçlerinden birçoğu bana borcu olanlar,” dedi. “Hileyle benden kaçmana izin vermeyeceğim. İksiri içtin. Eğer elinin altında bir tedavi olmasa hayatımı böyle bir tehlikeye atmazdın. Sana elimi kaldırmayacağım –ama onlar seni bana getirecekler. Bu gece öyle ya da böyle benim olacaksın Harry Dresden.”

Rüzgarın hızı artmaya devam etti ve üstümüzde aniden beliren bulutlar yıldızları kapamaya başladı. Artan rüzgarın taşıdığı ulumalar ve sesler yaklaştı.

“Lanet olsun,” dedim. “Bob, buradan çıkmamız gerekiyor. Hemen.”

“Haritada bana gösterdiğin noktaya varmamıza daha çok var,” dedi Bob. “Sübjektif bir tahminle iki ya da üç kilometre.”

Soğukkanlılıkla, “Üç kilometre,” dedi Michael. “O kadar uzağa koşamam. Kaburgalarım bu haldeyken imkânsız.”

“Ben de seni taşıyamam,” dedi Thomas. “Harikayım ve tam bir aygırım, ama benim de sınırlarım var. Hadi gidelim Harry. İkimiz kaldık.”

Zihnimi hızla çalıştırarak bir plan yapmaya çalıştım. Michael bize yetişemezdi. Daha önce hızla koşmayı başarmıştı, ama şimdi yüzü biraz solmuştu ve kendini acı çekiyormuş gibi taşıyordu. Michael’a güveniyordum. Ona yanımdayken ve de arkamdayken güveniyordum. Kendi başının çaresine bakabileceğine güveniyordum.

Ama yalnızken, hiddetli bir peri ekibi karşısında ne yapabilirdi ki? Emin olamazdım –kılıç elindeyken bile sonuçta bir insandı. Hayatını kaybedebilirdi. Ve vicdanımda bir canın daha yükünü taşımak istemiyordum.

Thomas’a göz attım. Yakışıklı vampir üstündeki döküntü kıyafetlerimi bile bir moda ikonunu gibi taşıyordu. Paspal neuvau. Bakışlarıma mükemmel, parlayan bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ben de ne kadar iyi bir yalancı olduğuyla ilgili söylediklerini düşündüm. Thomas benim tarafımı tutmuştu. Büyük ölçüde. Dostane bir tavır sergilemişti. Görünüşe göre bana yardım etmeyi istemek ve Justine’i geri almak amacıyla benimle beraber çalışmak için birçok sebebi vardı.

Ama ya yalan söylüyorduysa? Ya kız hiç esir alınmadıysa? Ona güvenemezdim.

“İkiniz burada kalıyorsunuz,” dedim. “Köprüyü tutun. Çok uzun süre dayanmanız gerekmeyecek. Sadece onları yavaşlatın. Köprünün etrafından dolanmalarını sağlayın.”

“Oooo,” dedi Bob. “İyi plan. Bu onlar için tam bir bela olacaktır Harry. Yani Michael ile Thomas’ı öldürüp senin peşinden gelene kadar. Ama o dakikalar sürebilir! Hattâ belki saatler!”

Kafatasına, sonra Michael’a göz attım. Michael Thomas’a bir bakış fırlattı, sonra bana bakıp başını eğdi.

Thomas, “Bir sorun olursa seni korumak için bana ihtiyacın olacak,” diye itiraz etti.

“Kendi başımın çaresine bakabilirim,” dedim. “Bak, bütün plan şaşırtmacaya, çabukluğa ve sessizliğe dayanıyor. Yalnızken daha iyi sessiz kalabilirim. Eğer kavga etmek gerektiği anlaşılırsa, bir ya da iki kişi fark etmeyecektir. Eğer savaşmamız gerekirse bu planın sonu gelir.”

Thomas yüzünü buruşturdu. “Yani burada kalıp senin için ölmemizi istiyorsun, öyle mi?”

Ona dik dik baktım. “Ben Yok Diyar’dan çıkıncaya kadar köprüyü tutun. Ondan sonra size saldırmak için bir sebepleri kalmayacaktır.”

Rüzgar daha da sertleşerek ulumaya dönüştü ve şekiller, karanlık şeyler çeviklikle ve zemine yakın hareket ederek üzerinde dolmenler olan tepeye tırmanmaya başladılar.

“Harry git,” dedi Michael. *Amoracchius*’u ellerine aldı. “Endişelenme. Biz peşine takılmalarını engelleriz.”

Thomas, “Senle gelmemi istemediğinden emin misin?” diye sorup bana doğru bir adım attı. Michael’ın kılıcının parlak çeliği aniden Thomas’ın önüne indi ve keskin ucu karnına dayandı.

Michael, “Ben onu seninle yalnız bırakmak istemediğim-

den eminim vampir,” dedi nazık bir ses tonuyla. “Bilmem anlatabiliyor muyum?”

Thomas ekşi ekşi, “Hem de çok açıkça,” dedi. Bana göz attı ve, “Sakın Justine’i orada bırakma Dresden. Ve sakın öleyim deme,” dedi.

“Kesinlikle,” dedim. “Özellikle de o ikincisi.”

Ardından tamamen gölgelerden oluşan bir dağ aslanına benzeyen ilk azman yaratık Lea’nın yanından geçti ve siyah pençelerini bana doğru savurdu. Thomas beni saldırıdan uzağa itti ve yaratık omzunu yaralayınca çığlık attı. Michael Latince bir şeyler bağırdı ve gümüşü bir ışıkla alev alan kılıcı belli belirsiz kediye benzeyen hayvanı doğrayarak iki kıvranan, mücadele eden parça halinde köprünün zeminine düşürdü.

“Git!” diye kükredi Michael. “Tanrı seninle olsun!”

Koştum.

Savaş sesleri arkamda azalarak dindi, sonunda sadece kendi kesik nefes seslerimi duyar oldum. Yok Diyar değişerek yontulmuş, masalımsı ve vahşi bir araziden karanlık, sık bir ormana dönüştü. Koştuğum dar patikanın iki yanında yükselen ağaçlardan örümcek ağları sarkıyordu. Gölgelelerde asla net seçilemeyen yaratıkların gözleri parlıyordu. Sendeleyerek koşmaya devam ettim.

“Orada!” diye bağırdı Bob. Turuncu göz ışıkları dönerek ölü ve boş bir ağacın ayrık gövdesine sabitlendi. “Oradan bir yol aç, bizi istediğin yere götürecektir!”

Homurdandım ve nefes nefese durdum. “Emin misin?”

“Evet, evet,” dedi Bob. “Acele et! Sidhe’lerden bazıları her an buraya varabilir!”

Korkuyla arkama göz attım, sonra irademi içime toplamaya başladım. Bunu yapmak canımı acıttı. Kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki. Karnımdaki zehir henüz vücudumu harap etmeye başlamamıştı, ama sanki içimde kımıldandığını, hareket ettiğini, parçalarını yaladığını ve kötücül bir neşeyle organlarıma gözünü diktiğini hissedebiliyordum. Bütün o düşünceleri kafamdan atıp, kendimi düzenli nefes almaya, gücümü toplamaya ve uzanarak dünyalar arasındaki perdeyi ayırmaya zorladım.

Aniden, “Harry,” dedi Bob. “Bekle bir dakika!”

Arkamda bir şey bir dal kırdı. Bana doğru hareket eden bir şeyden hızlı, aceleci bir ses geldi. Onu duymazdan geldim ve bir elimi uzatarak parmaklarımı Yok Diyar’ın kırılgan sınır maddesine batırdım.

“Harry!” dedi Bob. “Gerçekten bunu duyman gerektiğini düşünüyorum.”

“Şimdi değil,” diye mırıldandım.

Aceleci gürültü daha da yakına geldi. Büyük bir şey çalılıkların hisırtısının yönünü değiştirdi. Arkamda kuş sesine benzeyen bir böğürtü zemini titretti. Akşamöz ve yavışkan burguleler adına, Batman.

“*Aparturum!*” diye bağırıp irademi ileri fırlatarak bir yol açtım. Gerçeklikteki yarık loş bir ışıkla parladı.

Kendimi yarığın içine attım ve yolun arkamdan kapanmasını diledim. Bir şey deri pardösümün bir kenarını yakaladı, ama ondan kurtuldum ve öte yana geçtim.

Öne, yere düştüm. Her taraftan sonbahar havası ve nemli

taş kokuları geliyordu. Hem koşmanın hem de büyüü yapmanın gerektirdiği efor yüzünden kalbim acıyla güm güm atıyordu. Çevreme bakıp yönümü bulmak için başımı kaldırdım.

Bob doğru söylemişti. Beni Yok Diyar'dan dosdoğru Bianca'nın malikanesine getirmişti. Kendimi zeminde, aşağıdaki bir merdivenin dibinde, ön kapıların ve ana salonun uzağında buldum.

Onun dışında, kendimi bir vampir halkası tarafından çevrilmiş buldum. Hepsisi insan dışı biçimlerindeydi ve et maskeleri yok olmuştu. Bir düzine civarıydılar. Siyah gözleri ıslıl ıslıl olan yaratıklar burunlarından soluyor, açıktaki sivri dişlerinden salyalar saçıyor, pençeleriyle havayı dövüyor ya da sarkık siyah bedenlerini hafifçe kaşıyorlardı. Bazılarının lastiksi kürklerinde yanıklar, büzülmüş, buruşmuş, yara izi gibi dokular vardı.

Hareket etmedim. Herhangi bir şeyin onları tetikleyebileceğini fark etmiştim. Tek bir hareketim, tek bir sıvışma, savaşıma ya da kaçma girişimim ucunda benim olduğum bir çılgınlığa önayak olacaktı.

Ben donmuş halde onları izlerken Bianca merdivenden aşağı indi. Endamlı baldırlarının çevresinde fısıldayan beyaz, ipek bir gece elbisesi giymişti. Onu yumuşak bir parıltıya boğan tek bir mum taşıyordu. Çok yavaşça, çok hoş bir şekilde bana güldü ve böğrüne soğuk bir korku yerleşti.

"Ah," diye mırladı. "Harry Dresden. Bizi ziyarete gelmen ne kadar hoş bir sürpriz."

Bob perişan bir sesle, "Sana söylemeye çalıştım," dedi.

“Perde orada güçsüz gibiydi. Sanki biri az önce içinden geçmiş gibi. Sanki bu tarafı izliyormuş gibi.”

“Elbette,” diye mırladı Bianca. “Her kapıya bir muhafız. Beni budala mı sandın Dresden?”

Çaresizliğe kapılarak ona ters ters baktım. Söyleyebileceğim bir şey yoktu. Nefesimi boşa harcamadım ve irademi içime toplayarak kalan bütün gücümü vampirin o güzel, sahte yüzünden kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için harcamaya hazırlandım.

Beni izleyen Bianca, “Canlarım,” diye mırladı. “İndirin onu.”

Bana o kadar hızlı vurdular ki, hareket ettiklerini göremedim. Sadece çirkin bir kuvvet müthiş bir çeviklikle geldi. Pençeden pençeye yollandığımı, havaya atıldığımı, oyuncak yeri ne konduğumu hatırlıyorum. Koklayan basık burunlar, dik-katle bakan siyah gözler ve tıslayan korkunç gülüşler.

Yere fırlatıldım, taşındım, oraya buraya vuruldum. Üzerimdeki her şey yırtıldı ve Bob da hiç ses çıkarmadan kayboldu. Vücudumu yere bastırırken boş yere mücadele edip çılgılık attım. Zihnim odaklanıp kendimi koruyamayacak kadar korkuyla doluydu.

Ve orada, karanlıkta, üzerimdeki giysileri parçalayıp attılar. Bianca’nın çıplak vücudunu bana dayadığını hissettim. Sıcak, kıvrımlı, rüyalara layık vücudu çözülerek bir kâbusa dönüştü. Derisinin yarılp gerçek biçiminin ortaya çıktığını gördüm. Hoş kokusu yerini çürük meyveleri andıran iğrenç bir kokuya bıraktı. Mırlayan sesi inleyen bir tıslama halini aldı.

Ve dilleri. Yumuşak, yakın, sıcak, nemli. Karşı koymak için çığlık atmaya çalışırken zevk bir çekiç gibi bana vurdu. Kimyasal zevk, dehşetime, iğrenmeme ve çaresizliğime aldırmayan hayvani, kalpsiz ve soğuk bir duyu.

Karanlık. Korkunç, zifiri, tensel bir karanlık.

Sonra acı.

Sonra hiçbir şey.

OTUZ DÖRT

Babamı çok az hatırlıyorum. Öldüğünde altı yaşında ya vardım ya yoktum. Hatırladığım kadarıyla endişeden yorgun düşmüş, hafif kambur, nazik gözleri ve güçlü elleri olan bir adamdı. Bir sihirbazdı –büyücü değil, sahne sihirbazıydı. İşinde iyiydi de. Fakat asla büyük bir başarı kazanamadı. Çocuk hastaneleri ve yetimhanelerde sahne alarak iyi para kazanması mümkün değildi. Benimle ve küçük gösterisiyle beraber ülkenin dört bir yanını dolaştı. Hayatımın ilk birkaç yılına dair hatıralar steysin otomobilinin arka koltuğundaki yatağımdan ve babamın uyanık olduğunu, arabayı sürdüğünü ve bana bakmak için yakında olduğunu bilmenin verdiği huzurla, lastiklerin altındaki asfaltın fısıltısıyla uyuyakalmamdan oluşuyor.

Kâbuslar ölümünden kısa süre öncesine kadar başlamamıştı. Ayrıntılarını hatırlamıyorum –ama bir çocuğun korku dolu haykırılarıyla uyandığımı hatırlıyorum. Karanlıkta çığlık atar, koşuşturarak bulabildiğim en küçük yere girmeye ça-

lışırdım. Babam gelip beni bulur ve kucağına alırdı. Beni tutar ve ısıtırdı, çok geçmeden güvende olduğumu hissederek tekrar uykuya daldım.

“Canavarlar burada sana erişemezler Harry,” derdi. “Sana erişemezler.”

Haklıydı da.

Şimdiye kadar. Bu geceye kadar.

Bana erişmişlerdi.

Gerçek hayatın nerede bittiğini ve kâbusların nerede başladığını bilmiyorum, ama çırpınarak ve bir inlemeden fazlası olmayan bir çığlık koyvererek uyandım. Nefesim tükeninceye kadar çığlık attım, sonra tek yapabildiğim hıçkıra hıçkıra ağlamak oldu.

Orada çıplak, çözülmüş bir halde yattım. Hiç kimse beni tutmak için gelmedi. Hiç kimse işleri yoluna koymak için gelmedi. Aslında babam öleli beri hiç kimse gelmemişti.

O halde önce nefes almalıydım. Kendimi onu kontrol etmeye, sinir bozucu hıçkırıkları keserek yavaş, düzenli nefesler almaya zorladım. Ardından sıra dehşete geldi. Acıya. Aşağılanmaya. En çok istediğim şey bir deliğin içine girip onu arkamdan kapamaktı. Var olmamak istiyordum.

Ama vardım. Çok canım acıyordu. Çok acı verici ve çok şiddetli bir şekilde, fazlasıyla canlıydım.

Hâlâ en çok yanma hissi canımı yakıyordu, ama içimde dolaşan şiddetli bulantı kıl payı farkla ikinci geliyordu. Ellerim bana zeminde yattığımı söylüyordu, ama geri kalan kısmım devasa bir jiroskopa bağlandığımı zannediordu. Her yanıma ağrıyordu. Boğazım gergindi ve sanki sıcak bir sıvı ya

da kimyasalla kavrulmuşum gibi yanıyordu. O konuda çok düşünmek istemiyordum.

Uzuvlarımı yokladım ve hepsinin yerli yerinde olduğunu gördüm. Durmadan bulanık karnım bir an sıkıca kilitlendi ve beni sarsarak çevresinde tortop olmaya zorladı.

Çıplak bedenimdeki ter soğudu. Mantar. Zehir. Altı ila on sekiz saat. Belki biraz daha fazla.

Kendimi ağır hissediyordum. Ağzım vampir zehrinin daha önce de hissettiğim yan etkileriyle kurumuş ve kabarmıştı.

Bir dakikalığına mücadele etmeyi kestim. Sadece güçsüz, susamış, acı içinde ve hasta bir halde tortop yattım. Tekrar ağlamaya başlayacaktım, tabii eğer içimde o kadar duygu kalmış olsaydı. Ağlayacak ve ölmeyi bekleyecektim.

Bunun yerine içimde acımasız, dengeli bir ses beni gözlerimi açmaya sevk etti. Korkuyla durakladım. Gözlerimi açıp hiçbir şey görmemek istemiyordum. Kendimi aynı karanlıkta, tıslayan yaratıkların çevremi sardığı o karanlıkta bulmak istemiyordum. Belki de hâlâ orada duruyor, uyanmamı bekliyorlardı, böylece...

Bir an içimi panik kapladı ve bana oturur konuma geçecek kadar güç verdi. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım.

Görebiliyordum. Işık gözlerimi kamaştırdı. İnce bir ışık çizgisi uzun bir dikdörtgeni, bir kapıyı çevreliyordu. Gözlerim karanlığa o kadar alışmıştı ki, bir an onları kısmak zorunda kaldım.

İhtiyatla odaya baktım. Büyük değildi. Belki üç buçuk metreye üç buçuk metre ya da biraz daha büyüktü. Bir köşede yatıyordum. Havada çok kesif bir çürük kokusu vardı. Belli ki

beni hapsedenler kendi pisliğimde yatmamı dert etmiyorlardı. O pisliğin bir kısmı üzerimde, bacaklarımda ve kollarımda kuruyup kabuklaşmıştı. Kusmuk diye tahmin ettim. İçinde kan da vardı. Mantar zehirlenmesinin erken bir belirtisi.

Loş odada başka şekiller vardı. Bir kenarda kirli çamaşır yığınınına benzeyen bir giysi öbeği. Ayrıca birkaç çamaşır sepeti. Kapının karşısındaki duvarda bir çamaşır makinesi, bir de kurutucu.

Ve üzerinde benim kadar az giysi olan Justine tortop olmuş, sırtını duvara dayamış oturuyordu. Kollarını yukarı çektiği dizlerine sarmış, beni karanlık, vahşi gözlerle seyrediyordu.

“Uyandın,” dedi Justine. “Uyanacağını düşünmüyordum.”

Baloda gördüğüm büyüleyici kız gitmişti. Saçı cansız ve yağlıydı. Solgun vücudu ince, neredeyse sıska görünüyordu, hem uzuvlarının görebildiğim kısımları hem de yüzü lekeli ve kirliydi.

Gözleri beni rahatsız ediyordu. İçlerinde tedirgin edici bir şey vardı. Ona çok uzun süre bakamadım. Kötü durumda olsam da aklım gözlerine bakmak istemeyecek kadar başındaydı.

“Çıldırmadım,” dedi keskin bir sesle. “Ne düşündüğünü biliyorum.”

Konuşmadan önce öksürmem gerekti ve bunu yapınca da karnıma tekrar ağrılar girdi. “Öyle düşünmüyordum.”

Kız, “Elbette öyle düşünmüyordun,” diye hırladı. İnce bir zarafet ve gerginlikle doğrulup uzun adımlarla bana doğru yürüdü. “Ne düşündüğünü *biliyorum*. Seni o küçük *fahişeye* buraya kapadıklarını düşünüyordun.”

“Hayır,” dedim. “Ben... düşündüğüm o değildi...”

Kedi gibi tısladı ve tırnaklarıyla yüzümü tırmalayarak yavaş yavaş üç ateşten çizgi oluşturdu. Feryat edip geri kaçtım, ama duvar gerilememi durdurdu.

“Bu haldeyken hep anlayabiliyorum,” dedi Justine. Bana ani ve dikkatsiz bir bakış fırlattı, topukları üzerinde dönüp benden birkaç metre uzağa yürüdü, ardından gerilip elleriyle dizlerinin üzerine düştü ve dalgın, ilgisiz bir bakışla beni izledi.

Bir an ona dikkatle baktım. Açtığı çiziklerde toplanan kanın sıcaklığını hissedebiliyordum. Parmağımı onlara dokundurdum ve çektiğimde kırmızıya bulandığını gördüm. Bakışlarımı kıza çevirip başımı salladım. “Özür dilerim,” dedim. “Tanrım. Ne yaptılar sana?”

“Bunu,” diyerek dikkatsizce bir elini öne uzattı. Bileğinde yuvarlak, morarmış delikler vardı. “Ve bunu.” Diğer bileğini uzatarak başka izleri gösterdi. “Bir de şunu.” Kalçasını vücudunun bir yanına doğru, zemine paralel uzatarak üstündeki başka izleri gösterdi. “Hepsi beni biraz tatmak istediler. Tattılar da.”

“Anlamıyorum,” dedim.

Tedirgin edici bir şekilde sırtıttı. “Hiçbir şey yapmadılar. Ben böyleyim. Her zamanki halim.”

“Şey,” dedim. “Dün gece böyle değildin.”

“Dün gece,” diye çıktı. “İki gece önce. En az. O orada olduğu için böyle değildim.”

“Thomas mı?”

Altıdudağı aniden titredi, her an ağlayabilirmiş gibiydi.

“Evet. Evet, Thomas. O beni sakinleştiriyor. İçimde çıkmaya çalışan o kadar çok şey var ki, hastanede olduğu gibi. Kontrol dediler. Bende diğer insanlarda olan cinsten kontrol yokmuş. Sorun hormonlarım, ama ilaçlar sadece beni hasta etti. Ama o etmiyor. Sadece biraz yoruyor.”

“Ama...”

Yüzü yine karardı. “Kes sesini,” diye çıkıştı. “Ama, ama, ama. Budalasın, budalaca sorular soruyorsun. Vermek istediğim zaman beni istemeyen bir aptalsın. Hiçbir şey onu yapmıyor. İçlerinden hiçbirisi, çünkü hepsi almak, almak, almak istiyor.”

Başımı eğerek hiçbir şey söylemedim, yoksa daha da heyecanlanacaktı. Siyaseten doğru bir düşünce olmayabilir, ama bana Justine’in başındaki dev bir neon tabelada KAÇIK sözcüğü belirmiş gibi geliyordu. “Tamam,” dedim. “Sadece... sadece sakin olalım, tamam mı?”

Bana ters ters bakıp sessizliğe gömüldü. Sonra duvarla çamaşır makinesinin arasındaki boşluğa çekilip yere çöktü. Saçıyla oynamaya başladı ve görünüşe göre bana dikkat etmeyi bıraktı.

Ayağa kalktım. Zor oldu. Her şey dönüyordu. Zeminde tozlu bir havlu buldum. Onu kullanarak kirin bir kısmını teninden temizledim.

Kapıya yürüyüp açmayı denedim. Sıkıca kilitlenmmişti. Ağırlığımı vermeye çalıştım, ama çabanın etkisiyle aniden kıvılcık bir ateş karnımı sardı ve tekrar sarsıldığım için yere çömelmek zorunda kaldım. Kasılmalarımın arasında kustum ve ağzımda kan tadı aldım.

Ondan sonra bir süre bitkin halde yattım. Tekrar uykuya dalmış olabilirim. Başımı kaldırdığımda Justine'in havluyu tuttuğunu ve kesik kesik hareketlerle cildimin, yeni pisliklerin üstünde dolaştırdığını gördüm.

Zorlukla, “Ne kadar oldu?” diye sordum. “Ne kadar zamandır buradayım?”

Başını kaldırmadan omuz silkti. “Bir süre seni ellerinde tuttular. Tam bu kapının dışında. Seni aldıklarını, seninle oynadıklarını duydum. Belki iki saat sürmüştür. Sonra seni buraya koydular. Uyudum. Uyandım. Belki bir on saat daha. Belki daha kısa. Belki daha uzun. Bilmiyorum.”

Kolumu karnıma sarılı tutarak yüzümü buruşturdum ve başımla onayladım. “Pekala,” dedim. “Buradan çıkmamız gerekiyor.”

Keskin bir şekilde, anırır gibi güldü. “Buradan çıkış yok. Burası ambar. Noel hindisi ayaklanıp kaçmaz.”

Başımı iki yana salladım. “Ben... ben zehirlendim. Eğer hastaneye gitmezsem, öleceğim.”

Yeniden gülümsedi ve havluyu yere atarak saçıyla oynadı. “Neredeyse herkes hastanede ölür. Sen farklı bir yerde ölmüş olursun. Fena mı işte?”

“Yapmaya can attığım şeylerden biri değil,” dedim.

İfadesi gevşeyen ve gözleri dalan Justine hareketsiz kaldı.

Ona dikkatle baktım, elimi gözlerinin önünde salladım. Parmaklarımı sıkılattım. Tepki vermedi.

İçimi çekip ayağa kalktım, sonra kapıyı yeniden zorladım. Diğer taraftan sıkıca kilitlenmişti. Kımıldatamıyordum.

Arkamda bir şey fısıldadı. Kendi etrafımda dönerek kapıyı arkama aldım ve sesin kaynağını aradım.

Duvardan hafif bir buğu, dumanlı, kaygan bir kütle çıktı ve semavi bir dantel gibi yavaşça zemine indi. Buğu kustuğum yerdeki kanıma hafifçe dokundu, sonra fırl fırl dönme-ye ve belli belirsiz insansı bir şekle bürünmeye başladı.

“Harika,” dedim. “Yine hayaletler. Eğer bu işten sağ çıkar-sam, yeni bir iş bulmam gerek.”

Hayalet önümde çok yavaş, çok şeffaf bir biçimde şekil de-ğiştirdi ve işinin ehli bir sekreter gibi giyinmiş, genç ve çeki-ci bir kadın biçimini aldı. Saçını arkasında topuz yapmıştı, sa-dece birkaç tel cazibeli bir şekilde yana düşerek yanaklarını çerçeveliyordu. Hayali bileği bir çift vampir dişi deliğinin çev-resine yayılmış, pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Aniden onu tanı-dım. Bianca’nın ölene kadar kanını emdiği kızdı bu.

“Rachel,” diye fısıldadım. “Rachel, sen misin?”

İsmi telaffuz ettiğimde bana döndü ve puslu bir perde-nin ardından beni izliyormuş gibi gözlerini yavaşça odakladı. İfadesi vakurlaştı. Başını eğerek beni tanıdığını belli etti.

“Lanet olsun,” diye fısıldadım. “Bianca’nın intikama kafa-yı takmasına şaşmamalı. Ölümün gerçek anlamda ona musal-lat olmuş.”

Ruhun yüzü üzüntüyle çarpıldı. Bir şey söyledi, ama sade-ce dudaklarının hareketine eşlik eden uzak, boğuk bir ses duy-dum.

“Seni anlayamıyorum,” dedim. “Rachel, seni duyamıyo-rum.”

Ağlıyormuş gibi görünüyordu. Elini hayali göğsüne bastırıp yüzünü ekşitti.

“İncindin mi?” diye tahmin yürüttüm. “Acı mı çekiyorsun?”

Başını iki yana salladı. Sonra şakağına dokundu ve parmaklarını yavaşça gözlerinin üstüne getirip onları kapadı. “Ah,” dedim. “Yorgunsun.”

Başıyla onayladı. Yardımımı istemiş gibi ellerini öne uzatarak bir yalvarma hareketi yaptı.

“Senin için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Dinlenmene yardımcı olabilir miyim bilmiyorum.”

Yine başını iki yana salladı. Sonra başıyla kapıyı işaret etti ve elleriyle şiş şeklinde eğimli bir hareket yaptı.

“Bianca mı?” diye sordum. Başıyla onaylayınca devam ettim. “Bianca’nın dinlenmeni sağlayabileceğini düşünüyorsun.” Başını eğdi. “Seni o mu burada tutuyor?”

Rachel başıyla onayladı. Hayali, hoş yüzü ızdırap içindeydi.

“Bu mantıklı,” diye mırıldandım. “Sen trajik biçimde ölürlen Bianca sana kafayı takar ve o arada hayaletini buraya bağlar. Hayalet görünüp onu intikama teşvik eder ve o da hepsinin suçunu bana yükler.”

Rachel’in hayaleti başıyla onayladı.

“Seni ben öldürmedim,” dedim. “Bunu biliyorsun.”

Yine başını eğdi.

“Ama üzgünüm. Yanlış yerde yanlış zamanda olmam ölümünü tetiklediği için üzgünüm.”

Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi, ama o ifade aniden

bir dehşet ifadesine dönüştü. Arkama, Justine'e baktı, sonra görüntüsü solmaya, duvarın içine çekilmeye başladı.

"Hey!" dedim. "Hey, bekle bir dakika!"

Pus kayboldu ve Justine hareket etmeye başladı. Gelişigüzel bir şekilde doğrulup gerindi. Ardından kendine göz atıp, ellerini takdirle göğüslerinin ve midesinin üzerinde dolaştırdı. İnceden inceye değişmiş bir sesle, "Çok hoş," dedi. "O birçok bakımdan Lydia'ya oldukça benziyor, değil mi Bay Dresden?"

Gerginleştim. "Kravos," diye fısıldadım.

Justine'in gözlerine hücum eden kanla göz akları yok olmuştu. "Ah, evet," dedi. "Gerçekten de öyle."

"Ahhap, düş yakamdan artık. O sendin, öyle değil mi? Agatha Haggelthorn'un keçileri kaçırdığı gece telefon eden kişi."

Kravos başıyla onaylayarak Justine'in ağzından, "Son telefon görüşmemdi," dedi. "Yakında olacakların tadını çıkarmak istedim. Şimdi olduğu gibi. Bianca odaya ziyaretçi alınmamasını emretti, ama sana bir göz atma fırsatını tepmek istemedim."

"Bana bir göz atmak mı istiyorsun?" diye sordum. Parmagımı şakağıma vurdum. "Hadi içeri buyur. Burada sana göstermek istediğim birkaç şey var."

Justine gülümseyip başını iki yana salladı. "Çok fazla çaba gerektirecek ve karşılığında çok az fayda sağlayacaktır. Bir eşiğin koruması olmadığı halde bu çocuğunki kadar zayıf bir zihni bile kontrol etmek kayda değer bir efor gerektiriyor," dedi. "Bu efor Harry Dresden Ruhu Vakfı'nın bir bağışı sayesinde mümkün oldu," diye ekledi.

Dişlerimi gösterdim. "Kızı yalnız bırak."

Kravos Justine'in dudaklarından, "Ah, ama o iyi durumda," dedi. "Bu halde çok daha mutlu. Kimseye zarar veremiyor, anlarsın ya. Kendine de. Yükselen duyguları onu harekete geçmeye zorlayamıyor. İşte o yüzden Beyazlar onu bu kadar çok seviyorlar. Duygudan besleniyorlar ve bu tatlı çocuk aşırı dozda duygudan çıldırmış." Justine'in vücudu ürperdi ve şehvani bir şekilde kavislendi. "Ashnda çılgınlık oldukça heyecan verici."

"Bilemeyeceğim," dedim. "Bak, eğer kavga edeceksek, edelim. Yok etmeyeceksek, defol. Yapacak işlerim var."

"Biliyorum," dedi Justine. "Bir tür zehirlenme yüzünden ölmekle meşgulsün. Vampirler senden kan içmeye çalıştılar, ama bazılarını çok hasta ettin, bu yüzden de seni neredeyse hiç kullanılmamış halde bıraktılar. Bianca'nın çok keyfi kaçıttı. Senin, kendisinin ve yeni çocuklarının besini olarak ölmeni istiyordu."

"Ne yazık."

"Hadi ama Dresden. Senle ben Akıllılar'damz. İkimiz de daha düşük bir varlığın ellerinde ölmek istemeyeceğini biliyoruz."

"Ben akıllılardan olabilirim," dedim. "Ama sen beş para etmez bir baş belasından başka bir şey değilsin Kravos. Sen büyücü dünyasının aptal kabadayısısın ve kendini öldürmeden bu kadar uzun yaşayabilmiş olman bile başlı başına bir mucize."

Justine hırlayıp üzerime atıldı. Beni bir eliyle kapıya mıhladı. Gelişigüzel hareketindeki doğaötesi kuvvet bana istese elini kolayca *içimden* de geçirebileceğini düşündürdü. "Çok

kendini beğenmişsin,” diye hırladı. “Her zaman haklı olduğundan eminsin. Komuta ettiğinden, bütün güce ve bütün cevaplara sahip olduğundan eminsin.”

Yüzümü buruşturdum. Karnıma yine acı saplandı ve aniden gücüm ancak çığlık atmamaya yeter hale geldi.

“Eh, Dresden. Sen ölüsün. Ölmen planlandı. Birkaç saat içinde gitmiş olacaksın. Gitmesen bile, planladıkları şeyden kurtulmayı başarsan bile, zehir seni yavaş yavaş öldürecek. Ve gitmeden önce uykuya dalacaksın. Bianca bu sefer beni durdurmayacak. Uykuya dalacaksın ve ben orada olacağım. Rüya-larına girip dünyada geçirdiğin son anları yıllarca süren bir kâbusa dönüştüreceğim.” Parmak uçları üzerinde yükselerek yakınımaya eğildi ve yüzüme tükürdü. Sonra kan hızla Justine’in gözlerinden gitti ve kızın başı gevşekçe öne düştü, sanki dizginlerine karşı mücadele ederken baskılarının yok olduğunu fark eden bir at gibi. Justine inleyip üzerime yığıldı.

Onu tutmak için elimden geleni yaptım. Birlikte zemine yuvarlandık. İkimiz de hareket edebilecek halde değildik. Justine ağladı. Bir çocuk gibi, hüngür hüngür ama fazla ses çıkarmadan ağladı.

“Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim. Yardım etmek istiyorum, ama çok fazla engel var. Düşünemiyorum...”

“Şşşş,” dedim. Saçını okşamaya, tekrar heyecanlanmaması için onu yatıştırmaya çalıştım. “Her şey yoluna girecek.”

“Hepimiz öleceğiz,” diye fısıldadı. “Onu bir daha asla görmeyeceğim.”

Bir süre ağladı, bu arada midemdeki bulantı ve acı arttı. Kapının dışındaki ışık hiç değişmedi. Dışarısının karanlık mı,

aydınlık mı olduğunu bilmiyordum. Thomas ile Michael'ın hâlâ hayatta olup olmadıklarını, peşimden gelip gelmeyeceklerini de bilmiyordum. Eğer ölmüşlerse ve bu benim suçumsa her halükarda kendimle yaşayamayacaktım.

Gece olması gerektiğine karar verdim. Gecenin ortası, en karanlık zamanı olmalıydı. Günün başka hiçbir saati bu kötü durumuma uygun düşemezdi.

Justine ağlamayı kesip, uykuya dalıyormuş gibi sessizleşip gevşedikten sonra başımı onunkine dayadım. Gözlerimi kapadım ve bir plan yapmak için uğraştım. Ama elimde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Her şey bitmişti.

Çamaşırların yığılı olduğu gölgeli kısımda bir şey kıvıldadı.

İkimiz de başlarımızı kaldırıp baktık. Justine'i uzağa itmeye başladım, ama, "Gitme. Oraya gitme," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Hoşuna gitmeyecek."

Kıza göz attım. Sonra dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ve çamaşırlara doğru yürüdüm. Silah niyetine havluyu sıkıca kavradım.

Yığılmış giysilerin içinde biri yatıyordu. Beyaz gömleği, koyu renk eteği ve kızıl pelerini olan biri.

"Yıldızlar adına," diye lanet okudum. "Susan."

Susan derin uykudaymış ya da uyuşturulmuş gibi hafifçe inledi. Çömelip çamaşırları üzerinden çektim. "Lanet olsun. Susan, hareket etme. Yaralanmış mısın bir bakayım, tamam mı?"

Loşlukta ellerimi üzerinde dolaştırdım. Eksik bir şey ya da

kanayan bir yeri yok gibiydi, ama ateşler içindeydi.

“Başın dönüyor. Susadım,” dedi.

“Ateşin var. Bu tarafa, bana doğru dönebilir misin?”

“Işık. Gözlerimi acıtıyor.”

“Uyandığım zaman benimkileri de acıttı. Geçecek.”

“Yapma,” diye fısıldadı Justine. Yere çömelmiş, ileri geri sallanıyordu. “Hoşuna gitmeyecek. Hoşuna gitmeyecek.”

Susan bana doğru dönerken Justine’e göz attım, sonra başımı indirip kız arkadaşıma baktım. O da bakışıma karşılık verdi. Yüz hatları bitkin ve şaşkınlık doluydu. Işığa karşı gözlerini kırptırdı ve ince, kahverengi elini gözlerine siper etmek için kaldırdı.

Elini yarı yolda yakaladım ve yüzüne baktım.

Gözleri siyahtı. Tamamen siyahtı. Siyah ve sabit, ışıltılı ve zifiri karanlıktılar. İnsana ait olduklarını belli edecek akları yoktu. Yüreğim ağzıma geldi ve her şey hızla çevremde dönmeye başladı.

“Hoşuna gitmeyecek demiştim,” dedi Justine. “Onu değiştirdiler. Kırmızı Meclis onu değiştirdi. Bianca onu değiştirdi.”

“Dresden?” diye fısıldadı Susan.

Ulu Tanrım, diye düşündüm. *Olamaz.*

“Bay Dresden? Çok susadım.”

OTUZ BEŞ

Susan kesik kesik hareket ederek ciyaklayıp inledi. Şans eseri, kurumuş kan içindeki ağzı koluma süründü. O anda dona kaldı ve tüm vücudu ürperdi. O karanlık, devasa gözleriyle, yüzü ihtiyaçtan çarpılmış halde bana baktı. Yeniden koluma doğru hareket edince kolumu geri çektim.

“Susan,” dedim. “Bekle.”

“O neydi öyle?” diye fısıldadı. “İyiymi.” Yeniden ürperdi, elleriyle dizlerinin üzerine sıçradı ve gözlerini bana odakladı.

Justine’e bir göz attım ama sadece yeniden çamaşır makinesiyle duvar arasındaki ufacık yere sığıştığını ve ayaklarını tekrar vücuduna doğru çektiğini gördüm. Sonra yeniden körmüş gibi boş boş bakarak bana doğru gelen Susan’a döndüm.

Geriyeye kaçtım ve bir elimle yan tarafımı yokladım. Daha önce kullandığım kan lekeli havluyu buldum ve ona attım. Bir an durup baktı, ardından inleyerek yüzünü aşağı indirdi ve havluyu yalamaya başladı.

Ellerim üzerinde gerileyerek ondan uzaklaştım. Hâlâ ba-

şım dönüyordu. “Justine,” diye tısladım. “Ne yapıyoruz?”

“Yapacak bir şey yok,” diye fısıldadı Justine. “Dışarı çıkmayız. O kendinde değil. Öldürdükten sonra gidecek.”

Çabucak omzumun üzerinden ona göz attım. “Öldürdükten sonra mı? Ne demek istiyorsun?”

Justine vakur gözlerle beni seyrediyordu. “Öldürdükten sonra. Şu anda farklı. Ama tamamlanıncaya kadar tam onlar gibi olmuyor. Birini kanını emerek öldürene kadar. Kırmızılar öyle çalışıyor.”

“Yani şu anda hâlâ Susan mı?”

Justine ilgisiz bir ifadeyle yine omuz silkti. “Bir nevi.”

“Ama eğer onunla konuşabilirsem, ona ulaşabilirsem belki de onu bu durumdan kurtarabilirim?”

“Öyle bir şeyin olabileceğini hiç duymadım,” dedi Justine. “O halde kalıyorlar. Giderek kötüleşiyor. Sonra kontrollerini kaybedip öldürüyorlar. Ve bitiyor.”

Dudağımı ısırdım. “Bir çare olmalı.”

“Öldür onu. Hâlâ güçsüz. Belki ikimiz birlikte öldürebiliriz. Eğer beklersek durumu daha ilerler, açlık ona güç kazandırır ve ikimizin de hakkından gelir. Burada olmamızın sebebi o.”

“Hayır,” dedim. “Ona zarar veremem.”

Ben konuşurken Justine’in yüzünden bir ifade gelip geçti, ama sevecen mi, yoksa hiddetli, sinirli bir ifade mi olduğunu ayırt edemedim. Gözlerini kapayıp, “O halde belki seni içtiğinde içindeki zehir yüzünden ölebilir,” dedi.

“Lanet olsun. Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Bana söyleyebileceğin başka bir şey yok mu?”

Justine omuz silkti ve bitkin bir tavırla başını iki yana salladı. “Biz zaten öldük Bay Dresden.”

Dişlerimi sıkıp yeniden Susan’a döndüm. Hâlâ sinirli inleme sesleri çıkararak havluyu yalıyordu. Yüzünü bana doğru kaldırdı ve dikkatle baktı. Yanak ve çene kemiklerinin, sert bir şekilde belirginleştiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Gözleri beni içinde boğacak kadar derinleşti ve beni çekerek o dönen, ateşli karanlığın daha derinliklerine bakmaya zorladı.

Kalbim güm güm atarak bakışı beni hapsedemeden gözlerimi uzağa kaçırdım, ama bakış yok olmaya başlamıştı bile. Susan bir an şaşkınlıkla alnını kırıştırıp gözlerini kırıştırdı. Gözlerine dokunan karanlık güç her neyse soluyor, düzensiz bir şekilde kayboluyordu.

Ama o bakış beni hapsedmemiş, tamamen hipnoza sokamamış olsa da, bir şeyi lark etmemi sağladı: Susan’ın ruh bakışına dair hatıraları alınmamıştı. Peri Anne’in onlara dokunamamıştı. O kadar budalaydım ki. Bir ölümlü (Görüş ile bir şeye baktığında, bir büyücü gibi *gerçekten* baktığında, gördüğü şeye dair hatıralar silinemeyecek şekilde içine kazınırdı. Ve bir büyücü bir insanın gözlerinin içine baktığında sadece Görüş’ünü farklı bir biçimde kullanmış olurdu. İki yönlü olarak kullanmış olurdu, çünkü baktığımız kişi de sizin içinize bakma imkânı bulurdu.

Susan ile iki yıldan uzun bir süre önce birbirimizin ruhuna bakmıştık. Beni oyuna getirip ruh bakışına sokmuştu. O olaydan hemen sonra haber bulmak için beni daha yakından takip etmeye başlamıştı.

Lea ruh bakışının çevresindeki hatıraları alamazdı. Ama

bir şekilde üzerlerini örtebilir, onları buğulandırabilirdi. Sıradan biri için ikisi arasında pratik bir fark yoktu.

Ama lanet olsun, ben bir büyücüyüm. Sıradan değilim.

Susan ile çıkmaya başlayalı beri hep yakın olmuştuk. Birlikte çok samimi anlar yaşamıştık. Sözcükleri, fikirleri, zamanı ve bedenlerimizi paylaşmıştık. Ve o türden samimiyet bir bağ yaratır. Belki de o bağı sisli hatıraları ortaya çıkarmak için kullanabilirdim. Susan'ı kendine getirmek için kullanabilirdim.

Elimden geldiği kadar keskin ve net bir sesle, "Susan," dedim. "Susan Rodriguez."

Ben İsmi'ni, en azından bir kısmını söyleyince ürperdi.

Dudaklarımı yaladım ve ona doğru hareket ettim. "Susan. Sana yardım etmek istiyorum. Tamam mı? Mümkünse sana yardım etmek istiyorum."

Yine bir inilti çıkardı. "Ama çok susadım. Yapamam."

Ona yaklaşırken elimi uzattım ve başından bir saç teli çektim. Bir tepki vermedi, ama daha yakınımaya eğilerek nefes aldı ve nefesi verirken yavaş yavaş inledi. Kanımın kokusunu alabiliyordu. Toksinin ne kadarının kanımda olduğundan emin değildim, ama zarar görmesini istemiyordum. Aylaklık edecek vakit değil Harry.

Saçı alıp sağ elime doladım. Elimini üzerine kapadım, yüzümü ekşittim ve Susan'ın sol elini tutmak için uzandım. Parmaklarıma tükürüp onları avucuna koydum, sonra elini yumruğuma bastırdım. Zaten daha önce de belli belirsiz hissedilen bağ, üstündeki tükürüğümün, ellerimdeki saç telinin, vücutlarımızın birleşmesinin ve tenlerimizin birbirine değ-

mesinin etkisiyle güçlenerek bas bir keman yayı gibi canlandı ve tıngırdadı.

Gözlerimi kapadım. Büyüyü içime çekmeye çalışmak canımı acıtıyordu. Zayıflamış bedenim titredi. Ona uzanarak irademi birleştirmeye çalıştım. Susan'la geçirdiğim bütün zamanları, ona söyleme cesareti bulamadığım bütün şeyleri düşündüm. Gülüşünü, gülümsemesini, dudaklarının benimkilerle birleşmesinin verdiği hissi, duştaki şampuanının kokusunu, beraber uyurken sıcaklığının sırtımdaki baskısını düşündüm. Beraber yaşadıklarımıza ilişkin her hatırayı çağırdım ve onları aramızdaki bağın içine itmeye başladım.

Hatıralar kolumdan aşağı akıp onun eline geçerek puslu ve esnek bir engelle karşılaşarak durdu. Peri Anne'nin büyü-sü. Onu daha sertçe ittim, ama ne kadar çabalarsam direnci de o kadar arttı ve yoğunlaştı.

Susan kaybolduğunu, kafasının karıştığını ve aç olduğunu belli eden bir sesle inledi. Dizlerinin üzerine yükseldi ve eğilerek bana dayandı. Ağzını boynuma götürdü. Dilini tenime dokundurduğunu hissettim. Elektrikli, arzuyla dolu bir şok bütün vücudumu sardı. Sanırım ölüm yakın olduğunda bile hormonlar su yüzüne çıkıyor.

Peri Annem'in büyüsyyle mücadele etmeyi sürdürdüm, ama güçlü ve incelikli büyü dayandı. Kendimi ağır bir cam kapıyı boşu boşuna iten bir çocuk gibi hissettim.

Susan ürperip boynumu yalamaya devam etti.

Tenim hoş bir şekilde zıngırdadı, sonra uyuşmaya başladı. Acımın bir kısmı yok oldu. Sonra keskin dişlerini boğazıma geçirdiğini ve beni ısırıldığını hissettim.

İrkilerek bir çığlık attım. Sert bir ısıruk değildi. Eğlenmek için beni daha sert ısırdığı olmuştı. Ama o zaman gözleri böyle değildi. O zaman öpücükleri tenimi uyuşturmuyordu. O zaman Vampirler Kulübü üyeliğine giden yolda değildi.

Büyüyü daha sert ittim, ama çabalarım giderek zayıfladı. Susan daha sertçe ısırıldı ve vücudunun gerildiğini, güçlendiğini hissettim. Artık üzerime eğilmiyordu. Ellerinden birini enseme yerleştirdiğini hissettim. Sevecen bir hareket değildi bu. Kımıldamamı önleme amaçlıydı. Ürpererek derin bir nefes aldı.

“Burada,” diye fısıldadı. “Burada. Bu iyi.”

“Susan,” deyip Peri Anne’nin büyüsunü zayıfça itmeye devam ettim. “Susan. Lütfen yapma. Gitme. Sana ihtiyacım var. Kendini incitebilirsin. Lütfen.” Çenesinin kapanmaya başladığını hissettim. Dişleri vampir dişi gibi değildi, ama insan dişleri de deriyi gayet iyi yarabilir. Yok oluyordu. Aramızdaki bağın giderek zayıfladığını ve solduğunu hissedebiliyordum.

“Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemedim,” deyip ona doğru çöktüm. Artık savaşmak için bir sebep kalmamıştı. Ama yine de devam ettim. Kendim için olmasa da onun için. O bağa, büyüye uyguladığım baskıya, Susan ile ikimizin hatıralarına tutundum.

“Seni seviyorum.”

Neden tam o anda işe yaradığını, neden Peri Anne’nin büyüsunün ağının sanki sözcükler şiddetli bir alevmiş gibi yıprandığını bilmiyorum. Bu olaya bir açıklama getiremedim. Aslında büyülü sözcükler yoktur. Sözcükler sadece büyüyü

tutarlar. Ona biçim ve şekil verir, onu yararlı hale getirir, içindeki görüntüleri tarif ederler.

Ama şu kadarını söyleyeceğim: Bazı sözcüklerde doğüstü kuvvetlerle hiçbir ilgisi olmayan bir güç vardır. Yürekte ve zihinde çınlar, sesleri yok olduktan çok sonra bile yaşamaya devam eder, kalpte ve ruhta yankılanırlar. Bir güçleri vardır ve o güç çok gerçektir.

Söylediğim iki sözcük iyi sözcüklerdi.

Aramızdaki bağdan Susan'ın içine, onu bağlayan karanlıkla kafa karışıklığının içine aktım ve düşüncelerine baktığımda, içine gelişimin sonsuz soğuktaki bir alev, geceye karşı parlayan bir deniz feneri olduğunu gördüm. Işık, hatıralarımız, ikimizin sıcaklığı geldi ve içindeki duvarları yıktı, Lea'nın can çekişen büyüsünü ezip geçti, o hatıraları uzaktaki Peri Anne'mden çekip aldı ve tekrar ait oldukları yere getirdi.

Farkındalık üzerine çökerken Susan'ın ani hatıra selinin etkisiyle bağırdığını duydum. Oracıkta, yanı başımda değişti –o sert, yabancı gerginlik değişti. Yok olmadı, ama değişti. Susan'ın gerginliği, Susan'ın kafa karışıklığı, Susan'ın acısı haline geldi. Artık bilinçli, tetikte ve gayet kendindeydi.

Büyünün gücü solup gitti ve geride sadece bulanık bir kalmıntısını bıraktı. Gece boyunca çatırdayıp, ardında karanlıkta göz kamaştırıcı renkler bırakan gök gürültüsü gibi.

Yanında diz çökmüş elini tuttuğumu fark ettim. Hâlâ başımı tutuyordu. Keskin ve sert dişlerini hâlâ boynumdan çekmemişti.

Titreyen diğer elimi yukarı kaldırdım ve saçını okşadım. “Susan,” dedim yumuşak bir sesle. “Susan, benimle kal.”

Basınç azaldı. Sıcak gözyaşlarının omzuma düştüğünü hissettim.

“Harry,” diye fısıldadı. “Tanrım. O kadar susadım ki. O kadar istiyorum ki.”

Gözlerimi kapadım. “Biliyorum,” dedim. “Özür dilerim.”

“Seni alabilirdim. Onu içebilirdim,” diye fısıldadı.

“Evet.”

“Beni durduramazdın. Zayıf ve hastasın.”

“Seni durduramazdım,” diye kabul ettim.

“Yeniden söyle.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Yeniden söyle. Yararı oluyor. Lütfen. O kadar zor ki...”

Yutkunup, “Seni seviyorum,” dedim.

Midesinin ortasına yumruk atmışım gibi silkindi.

“Seni seviyorum,” dedim yeniden. “Susan.”

Dudaklarını tenimden ayırdı ve başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Gözleri eski haline dönmüştü –koyu, canlı, sıcak kahverengi, kanlı, yaşlarla dolu. “Vampirler,” dedi. “Onlar...”

“Biliyorum.”

Gözlerini kapayınca yine gözyaşları düştü. “O-onları durdurmaya çalıştım. Denedim.”

Acı, zehirle veya yaralarımın hiçbir ilgisi olmayan bir acı tekrar vurdu. Sanki biri vücuduma buz kıracağı saplamış gibi, keskin bir şekilde ve alçaktan, tam kalbimin altından vurdu. “Denediğini biliyorum,” dedim. “Denediğini biliyorum.”

Bana yaslanarak ağladı. Onu tuttum.

Uzun bir süre sonra, “Hâlâ orada. Gitmiyor,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.”

“Ne yapacağım?”

“O konuyla ilgileniriz,” dedim. “Söz veriyorum. Şu anda başka sorunlarımız var.” Loşlukta onu tutarken olanları anlattım.

“Bizi kurtarmaya gelen var mı?” diye sordu.

“Şey... Sanmıyorum. Thomas ile Michael kaçabildiyse bile, buraya baskın yapamazlar. Tabii Yok Diyar’dan çıkabil-dilerse. Michael Murphy’ye gidebilir, ama o arama izni olma-dan buraya zorla giremez. Ve Bianca’nın bağlantıları da izni almasını bir süre geciktirebilir.”

“Seni buradan çıkarmamız gerekiyor,” dedi. “Hastaneye gitmen gerekiyor.”

“İşin teorisi öyle. Şimdi sadece ayrıntıları belirlememiz ge-rekiyor.”

Dudaklarını yaladı. “Ben... Yürüyebilecek halde misin?”

“Bilmiyorum. O son büyü. Eğer içimde biraz güç kaldıysa da o büyü hepsini aldı.”

“Ya uyursan?” diye sordu.

“Kravos bana işkence yapma fırsatı bulur.” Durakladım ve karşı duvara dikkatle baktım.

“Tanrım,” diye fısıldadı Susan ve beni hafifçe kucakladı. “Seni seviyorum Harry. Bunu duymalısın...” Durdu ve başını kaldırıp bana baktı. “Ne?”

“Tamam,” dedim. “Olması gereken o.”

“Olması gereken ne? Anlamıyorum.”

Düşündükçe daha da çılgınca geliyordu. Ama işe yaraya-bilirdi. Eğer zamanlamayı çok iyi yapabilirimsem...

Başımı indirip Susan'ın omuzlarını tuttum ve gözlerine dikkatle baktım. “Dayanabilir misin? Birkaç saat daha göğüs gerebilir misin?”

Ürperdi. “Sanırım. Deneyeceğim.”

“İyi,” dedim. Derin bir nefes aldım. “Çünkü rüya görmeye başlayacak kadar uzun süre uyumam gerekiyor.”

“Ama Kravos,” dedi Susan. “Kravos içine girecek. Seni öldürecek.”

“Evet,” deyip yavaş bir nefes aldım. “Ben de ona güveniyorum zaten.”

OTUZ ALTI

Kâbuslar çabucak geldi. Donuk, zehirli kafa karışıklığı bulutları duyularımı bulandırdı ve algılarımı çarpıttı. Bir an alevden, dumandan ve korkunç yaratıklardan oluşan bir cehennemün üstünde asılı kaldım. Beni tutan kelepçelerin çeliği etime batıyor, kanımı akıtıyordu. Duman beni boğuyor, öksürmeye zorluyordu. Bayılmaya başlarken görüşüm bulanıklaştı.

Sonra yeni bir yere geldim. Karanlıktaydım. Soğuk taşın üzerinde yattığım için çok üşüyordum. Dört bir yanımdan gölgelerde hareket eden şeylerin fısıltıları geliyordu. Yumuşak, aç tıslamalar ve beraberinde kötücül gözlerin ısıltısı. Yüreğim ağzıma geldi.

Seslerden biri, “İşte buradasın,” diye fısıldadı. “Seni yemelerini seyrettim, biliyorsun.”

Şiddetle ürpererek oturur konuma geçtim. “Evet. Onlara bu yüzden canavar deniyor. Öyle yaparlar.”

“Hoşlarına da gitti,” dedi fısıldayan ses. “Keşke senin için videoya kaydedebilseydim.”

“Televizyon beynini çürütür Kravos,” dedim.

Bir şey bulanık bir şekilde karanlıktan fırladı ve yüzüme vurdu. Darbe beni geriye savurdu. Görüşüm kırmızı renkle bulandı ve algılarım bir acı patlamasıyla keskinleşti, ama bayılmadım. Bir kural olarak rüyalarda bayılmazsınız.

“Şakalar,” diye tısladı ses. “Şakalar artık seni kurtaramaz.”

Tekrar oturur konuma geçip, “Lanet olsun Kravos,” dedim. “*Kötü Adamlar için Klişe Replikler El Kitabı* filan mı basıyorlar? İstersen iyice gemi azıya al. Zaten beni öldüreceğine göre gizli planını açıklamanda bir sakınca olmadığını filan söyle.”

Karanlık yine bulanık bir şekilde hızla bana doğru geldi. Kendimi savunmaya çalışmaya zahmet etmedim. Beni yere yıktı ve göğsümün üzerine oturdu.

Üzerimdeki Kravos’a baktım. Biçimler ve şekiller puslu elbiseler gibi üzerinden sarkıyordu. Çevresinde gölge iblisinin şeklini görebiliyordum. Katmanların arasında sürüklenen kendi yüzümü görebiliyordum. Justine ile Lydia’yı da gördüm. Ve orada, o çarpık, sürüklenen kütlenin merkezinde Kravos’u gördüm.

Çok farklı görünmüyordu. Uzun ince bir yüzü vardı ve kahverengi saçları kırışmaya başlamıştı. Gür, tıraşlanmamış sakalı yüzünü şekilsiz gösteriyordu. Geniş, kösele gibi omuzlara sahipti ve göğsü kanla boyanmış sembollerle, anlamlarını hayal meyal çıkarabildiğim ritüel simgeleriyle kaplıydı. Ellerini kaldırdı ve yüzüme iki darbe daha indirerek acı patlamaları yarattı.

“Şimdi alaycı sözlerin nerede büyücü?” diye hırladı Kra-

vos. “Şakaların nerede? Güçsüz, aşağılık, kendini beğenmiş budala. Bianca işini bitirmeye gelene kadar ikimiz beraber çok iyi vakit geçireceğiz.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedim. “Ben o kadar emin değilim. Daha ilk buluşmamız. Belki de bu işi ağırdan almalıyız.”

Kravos tam burnumun köprüsüne indirdi ve görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaştı. “Komik değilsin!” diye bağırdı. “Öleceksin! Buna şaka gözüyle bakamazsın!”

“Nedenmiş?” diye karşılık verdim. “Kravos, seni bir tebeşir parçası, bir de Ken bebeğiyle safdışı bıraktım. Hayatımda gördüğüm en beceriksiz büyücü müsveddesisin. Ben bile öyle düşüp kalmanı beklemiyordum; belki de o bebekle arandaki bağın işe yaramasının sebebi onun anatomik olarak sana benze...”

Cümleyi tamamlama fırsatı bulamadım. Kravos çığlık atarak rüyadaki halimin boğazını sıktı. Gerçek gibi geliyordu. Beni öldürüyor gibi geliyordu. Ağırlığı, zayıflamış bedenimi zemine mıhlıyor, parmakları soluk borumu eziyordu. Başım gümlüyordu. Faydasız ve tepkisel hareketlerle onunla mücadele ettim –ama boşunaydı. Basıncı artırarak gırtlığımı sıkımayı sürdürdü. Karanlık, rüyadaki görüşümü kapladı ve Kravos’un öldüğümünden emin olana kadar sıkacağına anladım.

Ölüme yakın deneyimler yaşayanlar sık sık tünelin sonundaki ışığa doğru hareket ettiklerinden bahsederler. Ya da ışığa doğru yükseldiklerini, uçtuklarını, süzıldüklerini ya da düştüklerini söylerler. Bana öyle olmadı. Bunun ruhum hakkında ne söylediğinden emin değilim. Ne bir ışık, ne nazik,

çağırın bir ses, ne de içine düşülecek bir ateş gölü vardı. Sadece kalbimin atışının bile kulaklarıma ulaşmadığı derin ve ebedi bir sessizlik. Plastik sargı dolu bir duvarın içine bastırılmışım gibi tenimde ve yüzümde tuhaf bir basınç algıladım.

Göğsümün üstünde yavan bir gümleme hissettim ve akciğerlerimdeki yanma ansızın azaldı. Sonra başka bir gümleme daha geldi. Akciğerlerim daha da rahatladı. Sonra göğsüme başka darbeler indi.

Kalbim silkinerek tereddüt dolu bir gümbürtüyle yeniden harekete geçti ve hırıldayarak nefes aldığımı hissettim. Plastik sargı hissi bir an daha bana tutundu, sonra yok oldu.

Ürperdim ve yeniden gözlerimi açmak için uğraştım. Açtığımda hâlâ boğazımı tutmakta olan Kravos şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Hayır!” diye hırladı. “Sen öldün! Sen öldün!”

Arkasındaki biri, “Susan gerçek bedenine suni teneffüs yapıyor,” dedi. Kravos bakmak için başını çevirdiği anda, çenesine sert bir yumruk indi. Adam irkilip korkuyla çığlık attı ve üzerimden düştü.

Zorlanarak bir nefes daha aldım ve oturur konuma geçtim. “Lanet olsun,” dedim nefes nefese. “İşe yaradı.”

Kravos çabalayarak ayağa kalktı, sonra boş boş bakarak geriledi. Faltaşı gibi açılmış gözleri benle kurtarıcım arasında gidip geldi.

Kurtarıcım da bendi. Daha doğrusu bana çok benzeyen biriydi. Benle aynı şekle ve renklere sahipti, her tarafında morluklar, çizikler, birkaç da yanık vardı. Saçı darmadağındı ve gözleri solgun, hastalıklı yüzündeki siyah dairelerin içine çökmüştü.

İkizim bana dikkatle baktı ve, “Bok gibi görünüyorsun,” dedi.

“Bu da nedir?” diye tısladı Kravos. “Bu nasıl bir numara böyle?”

Kendim kalkmam için elimi uzattı, ben de o eli tuttum. Dengemi sağladıktan sonra, “Lanet olsun Kravos. Burasıyla ruh dünyası arasındaki sınırlar bu kadar esnekken ne olduğunu çoktan anlamını beklerdim,” dedim.

Kravos bize bakıp dişlerini gösterdi. “Hayaletin,” diye tısladı.

“Teknik olarak,” dedi hayaletim.” Harry yalnızca bir dakikalığına öldü. Hayaletlerin nasıl oluştuğunu hatırlamıyor musun? Normalde benim gibi bir izlenim yaratacak kadar durgun enerji olmaz, ama o büyücü olduğu için, senin gibi aşağılık bir sahtekar değil, gerçek bir büyücü olduğu için ve Yok Diyar’ın sınırı bu kadar akışkan bir halde olduğu için, kaçınılmaz olarak ortaya çıktım.”

“Çok iyi ifade ettin,” dedim hayaletime.

“Teorinin işe yaradığına şükret. Tek başıma onunla baş edemezdim.”

“Eh, Kravos’a teşekkür et. Sınırı yeterince bozarak bunu mümkün kılan o, Bianca ve Mavra oldu.” Kravos’a baktık. “Uyuşturucuyla bilincimi kaybettiğimde bana sinsice saldırma fırsatı bulamayacaksın ahbap. Son seferki gibi olmayacak. Tamam mı?”

Kravos öfkeyle bana doğru atıldı ve üzerime çıktı. Doğrudan alt edemeyeceğim kadar güçlüydü. Başparmağımı gözüne sokunca, çılgık atıp elimi ısırdı.

Ardından hayaletim kavgaya karıştı. Kollarını Kravos'un boynuna doladı ve sertçe geriye çekti. Çıldırmış bir hayvan kadar güçlü olan Kravos ellerini sallayarak gerildi ve mücadele etti. Hayaletim benden biraz daha güçlüydü, ama Kravos'u uzun süre zapt edemezdi.

“Harry!” diye bağırdı hayaletim. “Şimdi!”

Kravos'u boğazından kavrayarak içimdeki bütün gerilimin ve öfkenin dışarı çıkmasına izin verdim. Sol elimi kaldırdım ve rüyamdaki halimin tırnakları uzayıp ışıldayan pençelere dönüştü. Kravos şok olmuş halde bana baktı.

“Rüyalarda oyun oynayabilen tek kişinin kendin olduğunu mu sanıyorsun Kravos? Eğer son sefer sana hazır olsaydım, o yaptığın şeyi asla yapamazdın.” Yüzüm çarpıldı ve ağızım uzayarak bir hayvan burnuna dönüştü. “Bu sefer hazırım. Şimdi sen benim rüyamdasın. Ve bana ait olanı geri alacağım.”

Bağırsaklarını parçaladım. Onları pençelerimle yırtıp açığa çıkardım ve tıpkı onun bana yaptığı gibi hayati organlarını yemeye başladım. Parçaları çevreye uçtu, kanı etrafa saçıldı ve hayati organlardan dumanlar yükseldi.

Onu paraladım, silkeledim ve kanlı eti mideme indirdim. Çıglıklar atarak savaştı, ama kaçamadı. Onu parçalara ayırdım ve yedim. Dilimde sıcak, tatlı bir akıntı şeklinde hissettiğim kanı, sıcacık ve hoş hayalet eti içimdeki boşluğun verdiği ağrıyı dindirdi.

Onu yiyip bitirdim.

Bu sırada gücün, güvencenin, güvenliğin hızla içime akın ettiğini hissettim. Benden çalınan büyü, sel gibi içime geri ak-

tı ve gümüş bir yıldırım gibi beni doldurdu. Bana ait olan güç neredeyse acı verici bir aceleyle içime girdi.

Ama orada durmadım. Ben devam ederken hayaletim geriledi. Kravos'u parçalamaya ve parçalarını yemeye devam ettim. Kalbini yediğimde onun kendi gücünü elde ettim –kızıl-mor, hayati, ilkel ve tehlikeli bir kuvvetti bu. Kravos'un büyüğü tamamen zarar verme amaçlıydı.

Onu aldım. O kadar çok incinmişim ki, kendim de biraz incitebilirdim.

Onu parçalara ayırmayı bitirdiğimde, parçalar kötü bir rüyanın kalıntıları gibi ortadan kayboldu. İçimdeki enerji yüzünden titreyerek rüyadaki zemine çömeldim. Omzumda bir el hissedince başımı kaldırdım.

Vahşi görünüyor olmalıydım. Hayaletim bir adım geriledi ve ellerini kaldırdı. “Sakin, sakın,” dedi. “Sanırım onu hakladım.”

“Ben hakladım,” dedim alçak sesle.

“Bir hayaletti,” dedi hayaletim. “Artık gerçek anlamda bir kişi değildi. Hayaletler arasında bile şerefsizin tekiydi. Pişman olacağın bir şey yapmadın.”

“Senin için söylemesi kolay,” dedim. “Senin benimle yaşam gerekmiyor.”

“Doğru,” diye cevap verdi hayaletim. Kendine göz attı. Çürümüş uzuvları yavaşça saydamlaştı ve kaybolmaya başladı. “Bu hayalet olma işinin tek kötü yanı, yaratılmana neden olan her neyse, onu başardıktan sonra işin bitiyor. Kravos, yani gerçek Kravos zaten gitti. Sadece kabuğu geride kalmıştı. Ve seni öldürseydi şimdi bana olan ona da olacaktı.”

“Diğerlerine de sana davrandıkları gibi davran,” dedim.
“Teşekkürler.”

“Senin planındı,” dedi hayaletim. “Zaten kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Biliyorum.”

“Herhalde biliyorsundur. Tekrar öldürülmemeye çalış, tamam mı?”

“O konuda çalışıyorum.”

Elini salladı ve silinip gitti.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Susan üzerime diz çökmüş, yüzüme vuruyordu. Kendimi berbat hissediyordum –ama sadece bu değildi. Vücudum sahip olduğum enerjiyle neredeyse vızıldıyor, tenim sanki haftalardır hiç büyü kullanmamışım gibi zangırdıyordu. Susan bana iki kere daha vurduktan sonra boğuk bir şekilde homurdandım ve elini engellemek için elimi kaldırdım.

“Harry?” dedi. “Harry, uyanık mısın?”

Gözlerimi kırptım. “Evet,” dedim. “Evet. Uyandım.”

“Ya Kravos?” diye tısladı.

“Düğmelerine bastım ve kontrolü kaybetti. Beni hakladı,” dedim. “Sonra ben onu hakladım. Yapman gerekeni layığıyla yaptın.”

Susan topukları üzerinde geriye yaslandı. “Tanrım. Nefes almayı kestiğinde neredeyse çığlık attım. Eğer bana bunun olacağını söylemeseydin ne yapardım bilmiyorum.”

“İyi iş çıkardın,” dedim. Yuvarlandım ve zorlanarak ayağa kalktım, ama vücudum inleyerek protesto etti. Acı çok uzakta, başka birinin başına gelen bir şey gibiydi. Benim için bir

önemi yoktu. İçimden geçen enerji –işte o önemliydi. Bir kısmını kısa süre sonra açığa çıkarmam gerekiyordu, yoksa patlayacaktım.

Susan bana yardım ederken durup arkasına yaslandı ve bana dikkatle baktı. “Harry? Ne oldu?”

“Bir şeyi geri aldım,” dedim. “Hâlâ canım acıyor, ama önemli değil.” Kollarımı başımın üzerinde gerdim. Sonra kirli çamaşırlara doğru yürüdüm ve az çok bana uyan bir bokser buldum. Susan’a sıkılğan bir tavırla göz attım ve külodu giydim. “Justine’in üzerine uyan bir şey bul, sonra buradan çıkıyoruz.”

“Denedim. Çamaşır makinesinin arkasından çıkmıyor.”

Sinirlenerek dişlerimi sıktım ve parmaklarımı şıklatarak, “*Ventas servitas*,” dedim.

Hava aniden dalga halinde harekete geçti ve Justine ciyaklayarak çamaşır makinesinin arkasından çıktı. Bir an yerde öylece, çıplak ve sersemlemiş halde yatarak bana faltaşı gibi açılmış, kara gözleriyle baktı.

“Justine,” dedim. “Gidiyoruz. Ne kadar çılgın olduğun umrumda değil. Benimle geliyorsun.”

Kekeleyerek, “Gidiyor muyuz?” dedi Justine. “Susan oturur konuma geçmesine yardım etti ve omuzlarına kırmızı bir palto attı. Palto kızın uyluklarının yarısına geliyordu. Justine karşısına araba çıkmış bir geyik gibi titreyerek ayağa kalktı. “Ama öleceğiz.”

“Ölecektik,” dedim. “Geçmiş zaman.” Yeniden kapıya döndüm, içimde ışıldayan bütün o enerjiye uzandım, parmağımı uzattım ve, “*Ventas servitas!*” diye bağırdım. Rüzgar yine kük-

redi, ardından kapı dışarıya, büyük, boş bir odaya doğru uçarak her tarafa kıymıklar saçtı ve diğer odayı aydınlatan iki lambadan birini patlattı.

Gerginlik ve sinirden çatallaşmış bir sesle, “Arkama geçin. İkiniz de. İncinmek istemiyorsanız önüme geçmeyin,” dedim.

Kapıya doğru bir adım attım.

Kapının kenarından bir kol çıktı, ardından maskeli balo kıyafetini giymiş, et maskesine yeniden bürünmüş Kyle Hamilton görüldü. Beni boğazımdan yakaladı, havada döndürdü ve duvara vurdu.

“Harry!” diye bağırdı Susan.

Doğüstü bir güçle beni duvara mihlayan Kyle, “Yakaladım seni,” diye mırladı. Arkasından Kelly içeri girdi. Bir zamanlar hoş görünen yüzü sanki içindeki yarattığı zar zor zapt edebiliyormuş gibi et maskesinin altında kıvrılıp kabarıyordu. Yüzü çarpılmış, bükülmüş, bozulmuştu. Sanki altında yatan şey çok korkunç bir biçimde ezilmiş, bir vampirin kılık değiştirme güçleri bile iğrençliğini tamamen gizlemeye yetmiyormuş gibi görünüyordu.

“Sen de gel kardeşim,” dedi Kyle. “Zehirlenmiş olsa da, kalbini açacağız ve büyücü kanının tadına bakacağız.”

OTUZ YEDİ

İçim korku veya tedirginlikten önce hiddetle doldu. Bu o kadar kızıl parlak bir öfkeydi ki bana ait olduğuna inanmakta güçlük çektim. Belki de değildi. Ne de olsa, ne yersen osundur –büyücü olsan bile.

“Bırak beni Kyle,” dedim. “Bu işten sağ çıkmak için tek bir şansın var. Hemen uzaklaş.”

Kyle güldü ve vampir dişlerini uzattı. “Artık blöflerinin sonu geldi büyücü,” diye mırladı. “Yanılsamalarının sonu geldi. Öldür onu kardeşim.”

Kelly hızla üzerime geldi, ama onu bekliyordum. Sağ elimi kaldırıp, “*Ventas servitas!*” diye hırladım. Şiddetli bir rüzgar sütunu ona bir kum torbası gibi çarpıp havada sürükleyerek odanın diğer yanındaki duvara vurdu.

Kyle öfkeyle çılgılık attı, elini boğazımdan geriye çekip bana bir yumruk savurdu. Başımı yana eğerek ilk yumruğundan kaçtım ve elinin duvarı ezdiğini duydum. O kaçınma hareketi yüzünden dengemi yitirdim ve ben sallanırken o boynumu

hedefleyerek tekrar saldırdı. Tek yapabildiğim gelişini izlemkti.

O anda Susan aramıza girdi. Bize doğru hareket ettiğini görmedim, ama Kyle'ın elini tuttuğunu gördüm. Kalçalarını, vücudunu ve omuzlarını çevirerek döndü ve hiddetli bir çığlık koyverdi. Kyle'ı odanın öbür yanına fırlattı. Vampir havada uçup hiç inişe geçmeden kız kardeşine çarptı ve ikisi birden yeniden ötedeki duvara vurdu. Kelly'nin anlaşılmaz ve hayvansı bir şekilde haykırdığını duydum. Hoş deri maskesinin altındaki siyah, sümükle kaplı yarasa yaratık nemli, sallanan deriyi pençeleriyle parçalayarak ortaya çıktı ve pençeleriyle Kyle'ı tırmıklamaya başladı. Kyle, Kelly'ye karşı mücadeleye etti, bir şeyler bağırdı, ama her ne söylediyse ortaya çıkan kendi yaratık biçiminin çığlığıyla boğuldu gitti. İkisi çılgına dönmüş halde vampir dişleri, dilleri ve pençeleri parlayarak birbirlerini deşmeye başladılar.

Hırladım ve bileğimi çevirip elimi bana tamamen yabancı bir hareketle onlara doğru uzattım. “*Satharak, na-kadum!*” sözcükleri gürleyen heceler halinde dudaklarımdan döküldü. Kravos'tan çaldığım o kızıl, gazap dolu güç üzerimde parladı, sağ elimin hareketini izledi ve kızıl ışıklar saçan bir alev bulutu halinde ileri atılıp çıldırmış vampirlerin çevresinde dolaşarak Kızıl alev görülemeyecek kadar büyük bir hızla hareket ederek etraflarında döndü ve ikisini birden saran ateşten bir şeride dönüştü. Giderek daha parlak ve sıcak bir hal alan büyü iki vampiri alevle sarmaladı.

Vampirler ölürken hem yırtılan metal levhaları hem de korku içindeki çocukları andıran seslerle çığlıklar attılar. Isı

bize kadar gelip ayaklarımın ve göğsümün açıktaki kalan tüyle-
rini neredeyse yaktı. Yağlı, siyah, kötü kokulu bir duman ze-
min boyunca yayılmaya başladı.

Parlak alev kozasının içini göremesem de yanmalarını iz-
ledim. Bir parçam kötücül bir mutlulukla dans etmeye, elle-
rimi havaya kaldırmaya ve düşmanlarım ölürken meydan
okuma ve aşağılama ifade eden çığlıklar atmaya, öldüklerin-
de de küllerinin üstünde yuvarlanmaya can atıyordu.

Daha büyük bir parçam ise iğrendi. Yaptığım büyüye ba-
kakaldım. Onun benden geldiğine inanamıyordum –bu bü-
yünün gücünü, hattâ belki ilkel bilgisini Kravos’un yediğim
ruhundan almış olsam bile, büyü *benden* gelmişti. Onları hız-
la, etkin bir şekilde ve karınca ezer gibi hiç düşünmeden öl-
dürmüştüm.

Bir parçam, *onlar vampirdi* dedi. *Kaşınmışlardı. Canavar-
lardı.*

Susan’a göz attım. Susan nefes nefese duruyordu. Beyaz
gömleği koyu kahverengi kan lekeleriyle kaplanmıştı. Gözle-
ri faltaşı gibi açılmış ve akları kaybolarak tamamen kararmış-
tı. Ürperdiğini ve gözlerini kapadığını gördüm. Tekrar açtı-
ğında yine normalleşmiş, gözyaşlarıyla dolmuşlardı.

Büyümün sınırları içindeki çığlıklar sona erdi. Geriye sa-
dece cıvırtılar ve aşırı ısınmış ilğin kaynayıp kemikten buhar-
laşırken çıkardığı ses kalmıştı.

Kapıya doğru döndüm ve, “Gidelim,” dedim.

Susan ile Justine peşimden geldiler.

Büyük ve nemli bodrumda yürüdük. Çamaşır odasının dı-
şındaki odada zeminin merkezinde büyük bir boşaltma kana-

lı vardı. İçinde cesetler yatıyordu. Maskeli balodaki çocuklar. Paçavralar ve eski giysiler giymiş başkaları. Sokaktan kaybolmuş insanlar.

Duyularımı onları araştırmaya gönderecek kadar durdum, ama ne bir nefes alma kıpırtısı ne de hafif nabız bir sesi aldım. Cesetler hiç morarmamıştı. Ayaklarımızın altındaki zemin nemliydi ve bir taraftaki bir hortumdan hâlâ su damlıyordu.

Akşam yemeği çoktan yenmişti.

“Onlardan nefret ediyorum,” dedim. O odada sesim fazla yüksek çıktı. “Onlardan nefret ediyorum Susan.”

Cevap vermedi.

“Bu şekilde devam etmelerine izin vermeyeceğim. Daha önce yollarına çıkmamaya çalıştım. Artık bunu yapamam. Bunları gördükten sonra olmaz.”

“Onlarla savaşılamazsın,” diye fısıldadı Justine. “Aşırı güçlüler. Sayıları çok fazla.”

Elimi kaldırdım ve Justine sessizliğe gömüldü. Başımı yana eğdiğimde büyüsel algımın en uç noktasında hafif bir tıngırtı duydum. Odanın diğer yanına yürüyüp cesetlerin çevresini dolandım ve duvardaki bir girintinin yanına geldim.

Girintiyeye ucuz raflar takılmıştı ve üzerlerinde kalkan bileziğim, patlatma çubuğum ve file torba içindeki Bob’un kafatası duruyordu. Yaklaştığım anda kafatasının gözleri canlanıp aydınlandı.

“Harry,” dedi Bob. “Yıldızlar ve Gökyüzü adına, iyisin!” Bir an duraksadıktan sonra, “Ve haşın görünüyorsun. Hem de sarı ördeklerle bezenmiş bir bokser giydiğin halde.”

Aşağıya göz attım ve sarı ördeklerle bezenmiş bokser gi-

yen bir vampir hayal etmeye çalıştım. Ya da sarı ördeklerle bezenmiş bokser giyen bir büyücü. “Merhaba Bob,” dedim.

Bob ısıklık çaldı. “Vay canına. Auran da değişmiş. Sanki...”

“Kes sesini,” dedim çok alçak bir sesle.

Öyle yaptı.

Bileziğimi takıp patlama çubuğumu aldım. Etrafı taradım, bir köşeye sıkıştırılmış asamı buldum ve onu da aldım. “Bob, eşyalarım burada ne arıyor?” diye sordum.

“Ah,” dedi Bob. “O mesele. Şey. Bianca her nedense biri eşyalarıyla oynarsa onların patlayabilecekleri fikrine kapıldı.”

Sesimdeki alaycılığı duydum, ama hissetmedim. “Öyle düşündü demek.”

“Nereden çıkardı anlamadım.”

“Ücretini iki katına çıkarıyorum.” Bob’un kafatasını alıp Justine’e uzattım. “Bunu taşı. Düşürme.”

Bob ısıklık çaldı. “Selam tatlım. Üzerindeki kırmızı palto gerçekten çok hoş. Astarını görmeme izin verir misin?”

Geri dönerken kafatasına vurdum. Bob şaşkınlıkla, “Of!” diye bağırdı.

“Maskaralık etmeyi bırak. Hâlâ Bianca’nın malikanesindeyiz ve hâlâ çıkmamız gerekiyor.” Kaşlarımı çattım ve önce Justine’e, sonra hızla sola sağa göz attım. “Susan nerede?”

Justine gözlerini kırptı. “Burada, arkamdaydı...” Dönüp dikkatle baktı.

Su damlıyordu.

Sessizlik hüküm sürüyordu.

Justine yaprak gibi titremeye başladı. “Buradalar,” diye fısıldadı. “Buradalar. Onları göremiyoruz.”

“Biz’ de ne demek oluyor küçük hanım?” diye mırıldandı Bob. Kafatası file torbanın içinde kendi çevresinde döndü. “Ben bir örtü görmüyorum Harry.”

Gözlerimi sağa sola çevirerek patlatma çubuğumu kavradım. “Gittiğini gördün mü? Ya da başka birinin onu aldığını?”

Bob öksürdü. “Şey. Doğrusunu söylemek gerekirse, o sırada Justine’in nefis hatlarını...”

“Tamam Bob, anladım.”

“Özür dilerim.”

Sinirli bir şekilde başımı iki yana salladım. “Gizlice sokuldular, belki de bir örtünün altında. Susan’ı yakaladılar ve gittiler. Neden burada kalmadılar? Neden sırtıma bıçak saplamadılar? Neden Justine’i de almadılar?”

“İyi sorular,” dedi Bob.

“Sana nedenini söyleyeyim. Çünkü orada değildiler. Susan’ı o kadar kolaylıkla götüremezlerdi. Artık değil.”

“Neden?” diye sordu Bob.

“Güven bana. Karşı koyacaktır. Yaygara koparmadan götüremezlerdi, onu da fark ederdik.”

“Haklı olduğunu varsayarsak,” dedi Bob, “neden yürüyüp gitsin ki?”

Justine yeniden bana göz atıp dudaklarını yaladı. “Bianca onu zorlayabilir. Yaptığını gördüm. Susan’ı kendi kendine çamaşır odasına yürüttü.”

Homurdandım. “Görünüşe göre Bianca kendini kitaplara vermiş Bob.”

“Vampir bir büyücü,” dedi Bob. “Kara büyü. Çok zorlu olabilir.”

“Ben de olabilirim. Justine, arkamda kal. Gözlerimi açık tut.”

“Tabii efendim,” dedi alçak sesle. Önüne geçip merdivene doğru yürüdüm. Daha önce hissettiğim enerjinin bir kısmı solup gitmişti. Acım ve güçsüzlüğüm artıp bana yaklaşmış, daha fark edilir bir hal almıştı. Onları zihnimin arkasına itmek için elimden geleni yaptım. Çevik, küçük bir panik boğazımda uğuldadı ve bana çığlık attırmaya çalıştı. Onu da uzağa ittim. Merdivenin başına yürüyüp yukarı baktım.

Merdivenin sonundaki zarif, ahşap kapı açık duruyordu. Hafif bir esinti ve gece havasının kokusu merdivenden aşağı akıyordu. Gecenin geç saatleriydi ve gökyüzü şafağın yaklaştığını belli edecek şekilde solmuştu. Arkamdaki Justine’e göz attım. Kız benden kaçmamak için kendini zor tutuyordu.

“Burada kal,” dedim ona. “Bob, bazı şeyler havada uçacak. Ona elinden geldiği kadar yardım et.”

“Tamam Harry,” dedi Bob. “Kapının senin için açıldığını biliyorum. Senin oraya gitmeni bekliyor olacaklar.”

“Evet,” dedim. “Gücüm artmıyor. Ne kadar erken, o kadar iyi.”

“Şafağa kadar bekleyebilirsin. O zaman...”

Sözünü yarıda kestim. “O zaman da güneş ışığından kaçmak için zorla buraya inerler. Ve yine kavga olur.” Justine’e göz attım ve, “Başarabilirsem seni dışarı çıkaracağım,” dedim.

Risk alıp yüzüme çabucak göz attı, sonra gözlerini kaçırdı. “Teşekkürler Bay Dresden. Denediğiniz için.”

“Sorun değil evlat.” Sol elimi esnettim ve bileğimdeki kalın bileziğin serin gümüşünü hissettim. Asamı sıkıca kavra-

dım. Sonra patlatma çubuğunu ellerimde çevirerek tahtaya oyulmuş rünleri, güç, ateş ve kuvvet formüllerini hissettim.

Bir ayağımı ilk basamağa attım. Çıplak ayağım az ses çıkardı, ama tahta ağırlığının altında gıcırdadı. Omuzlarımı dikleştirip, sonraki basamağı ve bir sonrakini çıktım. Sanırım azimliydim. Kesinlikle dehşet içindeydim. İçimdeki güç köpürüyordu ve kaynayan öfke tekrar taşmaya hazır bekliyordu.

Zihnimi temizlemeyi, öfkeye tutunup korkuyu kenara itmeyi denedim. Ancak bir ölçüde başarılı oldum, ama merdivenin sonuna ulaştım.

En üstte, açık kapının ötesindeki büyük salonun diğer ucunda Bianca duruyordu. Daha önce gördüğüm beyaz elbisesini giymişti. Elbisenin yumuşak dokusu albenili kıvrımlarını sarıyor, bir sanatçı hüneriyle üstünde gölgeler oluştuyordu. Titreyen Susan yanında diz çökmüş, başını eğmişti. Bianca bir eliyle onun saçını okşuyordu.

Bianca'nın çevresine ve arkasına yayılmış bir düzine vampir vardı: zayıf uzuvlar, sarkık siyah vücutlar ve salya akıtan ağızlar. Kolları ile yanları ve uylukları arasındaki deri zarlar yer yer yarı işlevsel kanatlar gibi açılmıştı. Bazı vampirler duvarlara tırmanmış, uzun ince siyah örümcekler gibi sarkmışlardı. Hepsinin, Susan'ın bile devasa, kapkara gözleri vardı. Hepsi durmuş bana bakıyordu.

Bianca'nın önünde, tuhaf yerleri şişmiş takım elbiseler giyen yarım düzine adam diz çökmüştü. Elllerinde silahlar vardı. Kocaman, güçlü silahlar. Bir tür saldırı silahı diye düşündüm. Sanki odadakilerin sadece bir kısmını görmelerine izin

veriliyormuş gibi, gözleri biraz bulanık görünüyordu. Öylesi daha iyiydi.

Onlara yeniden baktım ve asama yaslandım. Güldüm. Gülüşüm hırıltılı bir gıdıklama şeklinde çıktı ve büyük salonda yankılanarak vampirlerin huzursuzlukla kıpırdanmasına neden oldu.

Bianca yavaşça gülümsedi. “Bu kadar eğlenceli bulduğun nedir evcil hayvanım?”

Ben de gülümsedim. Bu gülümsemede dostane bir yan yoktu. “Bütün bunlar. İki çubuğu ve sarı ördekli boksei bir adam için. Gerçekten tehlikeli bir adam olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Aslına bakılırsa öyle düşünüyorum,” dedi Bianca. “Yerinde olsam bunu bir övgü olarak alırdım.”

“Öyle mi?” dedim.

Bianca’nın gülümsemesi genişledi. “Ah. Ah, evet. Beyler,” dedi silahlı adamlara, “ateş edin.”

OTUZ SEKİZ

Sol elimi kaldırıp kalkan bileziğıme enerji yolladım ve, “*Riflettum!*” diye bağırdım.

Silahlar gürleyerek ateş kustular. Elimden en fazla on beş santim ötedeki engelden kıvılcımlar saçıldı. Muhafız kurşun yağdırırken bilezik ısındı. Kurşunlar bana varmadan hemen önce durup yana sapıyor ve pahalı ahşap işlerine saplanıyor ya da çılgınca odanın dört bir yanına sekiyordu. Bir vampir uluyarak duvardan aşağı düştü ve şişman bir böcek gibi yere indi. Muhafızlarından birinin silahı birden sıçrayıp kıvrıldı. Elleriyle yüzünden kanlar fışkıran adam acıyla bağıırıp geriye sendeledi.

Teknoloji genellikle büyüünün yakınında çok iyi işlemez. Buna otomatik silahların mekanizmaları da dahildir.

Silahlardan iki tanesi şarjörleri tükenmeden tutukluk yaptı, diğerleri de kurşunları bittiğı için sustu. Hâlâ bir elimi uzatmış ayakta duruyordum. Önümdeki zemin şekilsiz metal parçalarına dönüşmüş kurşunlarla kaplıydı. Muhafızlar boş

boş baktı ve sendeleyerek benden uzağa, Bianca ile vampirlerin arkasına gerilediler, sonrada kapıdan çıkıp kaçtılar. Onları suçlayamazdım. Eğer benim de elimde sadece bir silah ol saydı ve o da hiçbir işe yaramasaydı ben de kaçardım.

Kurşunları çıplak ayaklarımla yana iterek bir adım ilerledim. “Yolumdan çekil,” dedim. “Dışarı çıkmamıza izin ver. Başka kimsenin incinmesi gerekmiyor.”

Susan’ın saçını okşayarak, “Kyle,” dedi Bianca. “Kelly. Her halükarda o çıldırmış haldeydi. Hepsi geçişi sorunsuz atlatabiliyor.” Bakışları aşağı, Susan’a kaydı.

Gülümsemem keskinleşti. “Son şansın Bianca. Olaysız bir biçimde çıkmamıza izin verirsen bu işten canlı çıkarsın.”

Çok uysalca, “Ya hayır dersem?” diye sordu.

Öfkeye kapılarak hırladım. Patlatma çubuğumu kaldırdım, başımın etrafında çevirerek irademi içime çektim ve, “*Fuego!*” diye hırladım. Güç patlayarak çubuktan çıktı. Dairesel parıltılar vampirin başına doğru ileri atılan katı, kızıl enerji sütununu izledi.

Bianca gülümsemeye devam etti. Elini kaldırdı, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve soğuk karanlığın içbükey bir disk şeklinde önünde toplandığını, enerji mızrağını karşılayıp emdiğini, dağıttığını, küçük ateş oklarının minik, alevli birikintiler haline zemine yağdığını gördüm.

Bir an boş boş ona baktım. Birkaç numara öğrendiğini biliyordum. Belki perdeleme ve cezbetme büyüsü yapmayı ya da birini büyülemeyi öğrenmiş olabilirdi. Ama böyle dolaysız bir saptırma büyüsü herhangi birinin becerebileceği bir şey

değildi. Beyaz Konsey üyelerinden bazıları yaptığım saldırıyı yardım almadan durduramazlardı.

Bianca gülümseyip elini indirdi. Vampirler tıslayarak, insani olmayan seslerle güldüler. Ensemdeki tüyler kalktı ve soğuk bir ürperti omuriliğim boyunca neşeyle gidip geldi.

“Eh, Bay Dresden,” diye mırladı. “Görünüşe göre Mavra becerikli bir eğitmenmiş ve ben de dersimi iyi öğrenmişim. Eşit olduğumuz söylenebilir. Ama tahtaya sürmek istediğim bir taş daha var.” Ellerini çırpıp bir tarafı işaret etti.

Bir vampir kapıyı açtı. Kapının arkasında, ellerinde sık bir baston tutan orta cüsseli bir adam duruyordu. Saç ve ten rengi koyu, göğsü ve omuzları kaslıydı. Koyu gri renkte, kusursuz kesimli bir takım elbise giyyordu. Sağlam çenesi ve geniş, güçlü hatları Güney Amerikalıları aklıma getirdi.

“Takım elbisen hoşmuş,” dedim.

Bana tepeden tırnağa baktı. “Ördekler... hoşmuş.”

“Pekala,” dedim. “Bilemedim. Kim o?”

“İsmim,” dedi adam, “Ortega. Don Paolo Ortega. Kırmızı Meclis’tenim.”

“Selam Don,” dedim. “Bir şikayette bulunmak istiyorum.”

Geniş, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Eminim istiyorsunuzdur Bay Dresden. Ama ben buradaki durumu izliyorum. Ve Barones,” –başıyla Bianca’yı işaret etti– “Anlaşmalar’ın hiçbirini çiğnemedi. Ayrıca ne konukseverlik kanunlarını ihlal etti ne de verdiği sözden döndü.”

“Ah, hadi ama,” dedim. “Hepsinin ruhunu hiçe saydı!”

Ortega cık cıkladı. “Ne yazık ki Anlaşmalar’da türlerimiz kanunun bir ruhunun olmadığı konusunda mutabakata var-

miştı Bay Dresden. Sadece hükümleri vardır. Ve Barones Bianca kanun hükümlerine tam olarak riayet etti. Siz onun evinde birçok kere kavga başlattınız, yeminli kefilini öldürdünüz, mülküne ve itibarına zarar verdiniz. Şimdi de ona duyduğunuz kini gayet kanunsuz ve saygısız bir şekilde sürdürmeye hazır halde burada duruyorsunuz. Sanıyorum bu yaptığınız şeye bazen ‘kovboy adaleti’ deniyor.”

“Eğer bir ara konuyu bir yere getirmeyi düşünüyorsan,” dedim, “lütfen getir.”

Ortega’nın gözleri parladı. “Ben Kırmızı Kral’ın ve genel olarak Vampir Meclisleri’nin bir şahidi olarak bulunuyorum. Sadece bir şahidim.”

Bianca gözlerini yeniden bana çevirdi. “Kendisi şahit olarak, düzenlediğin hain saldırının ve buraya izinsiz girişinin haberini Meclisler’e iletecektir,” dedi. “Bu, bizim türlerimizle Beyaz Konsey arasında savaş anlamına gelecektir.”

Savaş.

Vampirlerle Beyaz Konsey arasında.

Orospu çocuğu. Düşünülemeyecek bir durumdu bu. Öyle bir çatışma binlerce yıldır olmamıştı. Yaşayanların hatıralarına göre olmamıştı –ve bazı büyücüler çok uzun yaşarlar.

Yutkundum ve bunu gizlemek zorunda kaldım. “Eh. Ortega şu anda haberi vermek için koşmadığına göre, bana bir anlaşma önermek üzere olduğunu varsayıyorum.”

“Asla kavrama güçlüğü olduğunu düşünmedim Bay Dresden,” dedi Bianca. “Teklifimi dinleyecek misin?”

Geçen her saniye ağırlımı daha da artırıyordu. Bedenim çöküyordu. Son dakikalarda büyüünün akıntısına kapılmıştım,

ama o büyünün büyük bölümünü harcamıştım. Geri gelecek-
ti, ama pillerimi t ketyordum –ve bunu ne kadar çok yapar-
sam zayıflığımı, baş dönmemi hiçe saymam o kadar zorlaşı-
yordu.

Kanuni açıdan kanunlar bana göre avantajlıydılar. Bir pla-
na ihtiya ım vardı. Fena halde plana ihtiya ım vardı. Zamana
 ihtiya ım vardı.

“Elbette,” dedim. “Seni dinleyeceğim.”

Bianca ellerini Susan’ın sa ından geçirdi. “Birincisi. Son
birkaç gündür yaptığın... uygunsuz aşırılıklar affedilecek. İki
Ölüm dışında hiçbir sorun halledilmez değil –ve o ikisi her
halükarda kısa süre sonra  leceklerdi. Seni affedeceğim Bay
Dresden.”

“ ok nazıksın.”

“Daha bitmedi. Giderken ekipmanını, kafatasını ve Beyaz
pi in fahişesini de yanında g t rebileceksin. Onlara bir zarar
verilmeyecek ve gelecekte başlarına kötü bir şey gelmeyecek.
Bütün hesaplar kapanacak.”

Ses tonumdaki kuruluğu belli ettim. “Nasıl hayır diyebil-
rim ki.”

Gülümsedi. “ ok değer verdiğim birini  ld rd n Bay
Dresden –doğrudan değil, ama eylemlerinle ölümüne neden
oldun. Onu da affedeceğim.”

Gözlerimi kıstım.

Bianca yeniden ellerini Susan’ın sa ından geçirdi. “Bu  o-
cuk benimle kalacak. Sen benden sevdiğim birini  aldın Bay
Dresden. Ben de senden sevdiğin birini alacağım. Böylece du-
rumu eşitlemiş olacağız.” Ortega’ya hafifçe gülümsedikten

sonra bana göz attı ve, “Eee? Ne diyorsun?” dedi. “Eğer onunla kalmak istersen, burada senin için bir yer ayarlayabileceğimizden eminim. Tabii ki sadakatınız için gerekli önlemler alındıktan sonra.”

Bir an sersemlemiş halde sessiz kaldım.

Daha sert bir sesle “Eee, büyücü?” diye çıktı. “Cevabın nedir? Teklifimi, *tavizimi* kabul et. Yoksa savaş çıkacak. Ve sen o savaşın ilk kaybı olacaksın.”

Gözlerimi Susan’a çevirdim. Boş boş bakıyordu ve ağzı hafif aralıktı. Bir tür hipnozun etkisindeydi. Muhtemelen onu uyandırabilirdim, *tabii ben uğraşırken bir grup vampir beni paramparça etmezse*. Başımı kaldırıp Bianca’ya, sonra tıslayan vampir dostlarına baktım. Salyaları cilalı zemine dökülüyordu.

Her yanıma acıyordu ve çok ama çok yorulmuştum.

“Onu seviyorum,” dedim. Çok yüksek sesle söylememiştim.

Bana dikkatle bakarak, “Ne?” dedi Bianca. “Ne dedin?”

“Onu seviyorum dedim.”

“Zaten yarı yarıya benim oldu.”

“Eee? Yine de onu seviyorum.”

“Artık tamamen insan bile değil Dresden. Çok geçmeden kız kardeşim gibi olacak.”

“Belki evet, belki hayır,” dedim. “Ellerini kız arkadaşım-dan çek.”

Bianca’nın gözleri büyüdü. “Sen *çıldırılmışsın*,” dedi. “Bu yaralı ruh uğruna kaosla, yıkımla, savaşla flört mü edeceksin?”

Asamı kuvvetle zemine vurup güç için derinlere uzandım.

Daha önce hiç erişmediğim kadar derinlere. Dışarıda sabah yaklaşırken hava gök gürültüsüyle çatırdadı.

Bianca, hattâ Ortega bile aniden şüpheye düştü. Yukarıya ve etrafa baktıktan sonra yeniden bana odaklandılar.

“Bir ruh uğruna. Sevdiğim kişi uğruna. Bir can uğruna.” Gücü patlatma çubuğuma çağırdım ve ucu akkor beyaz renkte parlamaya başladı. “Bana göre uğruna savaşmaya geçecek başka hiçbir şey yoktur.”

Bianca’nın yüzü öfkeyle çarpıldı. Kontrolünü kaybetti. İğrenç bir tırtıl gibi derisi yarıldı ve siyah hayvan pençelerini savurarak et maskesinden dışarı çıktı. Ağzı açıktı ve siyah gözleri vahşi bir hiddetle yanıyordu. “Öldürün onu!” diye bağırdı. “Öldürün onu, öldürün onu, öldürün onu!”

Vampirler hamamböcekleri veya örümcekler gibi koşuşarak zeminden, duvarlardan üzerime geldiler. İnanılmayacak kadar hızlıydılar. Bianca gölgeyi ellerinin içine toplayıp bana fırlattı.

Bir adım geriye çekildim, Bianca’nın saldırısını asamla yaladım ve vampir hizmetçilerinden birinin içine attım. Karanlıkla sarmalanan vampir bağırdı. Çevresindeki sis yok olduğu zaman geriye sadece toz kaldı. Çubuktan yeni bir ateş dalgası çıkararak karşılık verdim. Çubuğu üzerime gelen vampirlere doğru savurarak onları tutuşturdum. Kıvranıp çığlıklar attılar.

Üzerime salyaların damladığını indiğini gördüm ve son anda yana kaçtım. Tavana tutunan vampir de zehrinin ardından aşağı atladı, ama karnı bir ucunu sağlam bir şekilde zeminine bastırdığım asamın diğer ucunun üzerine indi. Vampir

bir geğirme sesiyle geri sekti ve sertçe zemine düştü. Dışarıdan gök gürültüsünün sesi gelirken asayı kaldırdım ve kuvvetle yaratığın kafasına vurdum. Güç asadan aşağı akarak vampirin kafatasını yumurta gibi ezdi. Tavandan aşağı toz zerrelere yağdı ve vampir pençelerini çılgınca zemine sürterek can verdi.

Şu ana kadar iyi iş çıkarmıştım –en yakınımıdaki vampirler dişlerini açığa çıkarmış, geri çekiliyorlardı. Ama arkalarından başkaları geliyordu. Bianca bana bir daha saldırdı ve hem asamı hem de kalkanımı araya koyduğum halde ölümcül soğuk parmaklarımı uyuşturdu.

Nefes nefeseydim. Gücüm tükeniyor, bitkinliğim ve zayıflığım beni ele geçirmek için mücadele ediyordu. Baş dönmesini yeterince defederek üzerime gelen bir vampire başka bir alev dalgası göndermeyi başardım, ama yaratık yana sıçradı ve saldırım ancak döşeme tahtalarını tutuşturabilirdi.

Vampirler geniş alev duvarıyla benden ayrıldıkları için bir an geri çekildiler, bu arada ben de nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Geliyorlardı. Vampirler beni öldürmek için geleceklerdi. Çılgına dönmüş, paniğe kapılmış beynim bana durmadan dır dır ediyordu. Geliyorlardı. Justine, Susan ve ben ölmüş sayılırdık. Diğerleri gibi ölecektik. Bütün kurbanları gibi ölecektik.

Nefes nefese merdivenin yanındaki duvara yaslanarak o net düşünceye tutunmaya çalıştım. Ölü. Kurbanlar. Aşağıdaki kurbanlar. Ölüler.

Patlatma çubuğumu bıraktım. Diz çöktüm.

Asamla etrafımdaki tozda bir daire çizdim. Yeterliydi. Daire bir güç tıngirtisiyle kapandı. O evde çok fazla büyü vardı. Doğaüstü enerji denizi köpürüyordu.

Bu tür bir büyüye kılavuzluk edecek hiçbir şeyim yoktu. Odağım, hedefleyecek bir şeyim yoktu, ama yapmaya çalıştığım o tür büyü değildi zaten. Parmaklarımı uzatır gibi duyularımı aşağıya, toprağın içine ittim. Yanan salonu, düşmanlarımı, Bianca'nın ulumasını sildim. Yangını, dumanı, acıyı, mide bulantısını uzaklaştırdım. Odaklandım ve altıma uzandım.

Ve onları buldum. Ölüler, kurbanları, alınmış olanları buldum. Sadece çöp gibi aşağıya yığılmış birkaç kişiyi değil. Diğerlerini de buldum. Düzinelerceydiler. Yüzlerceydiler. Kemikleri saklanmıştı. Hiçbiri işaretlenmemişti, hiçbiri hatırlanmıyordu. Huzursuz ruhlar toprağa hapsedilmişlerdi. Harekete geçemeyecek, intikam alamayacak, huzur arayamayacak kadar zayıftılar. Belki başka bir gece ya da başka bir yerde başaramazdım. Ama Bianca ile yandaşları benim için yolu hazırlamışlardı. Hayatla ölüm arasındaki sınırı zayıflatmayı, ölülerini bana karşı silah olarak kullanmayı planlamışlardı.

Ama o kılıcın iki tarafı da keskindir.

O ruhları buldum, uzanıp onlara tek tek dokundum.

“Memorium,” diye fısıldadım. “*Memoratum. Memortius.*”

Enerji sel halinde dışıma aktı. Onu mümkün olduğu kadar hızla dışarı iterek onlara verdim. Kaybolmuşlara. Baştan çıkarılmışlara, ihanete uğramışlara, evsizlere, çaresizlere. Vampirlerin yıllar boyunca avladığı bütün insanlara, erişebildiğim bütün ölülere. Bianca ile müttefiklerinin yarattığı karmaşanın içine uzandım ve o başıboş kalmış ruhlara güç verdim.

Ev titremeye başladı.

Aşağıdan, bodrumdan bir gümleme geldi. Önce inleme şeklinde başladı. Sonra feryada dönüştü. Ardından çığlıklar atan bir kalabalık, duyuları parçalayan, çığ kuvvetiyle kalbimi ve karnımı titreten bir kükreme sesi halini aldı.

Ölüler geldi. Zeminden fışkırarak duman, alev ve köz biçimleri aldılar. Büyüye harcadığım çaba yüzünden zayıflamış, tükenmiş halde sallanırken onları izledim. Yüzlerini gördüm. Kükreyen yirmilerin gazeteci çocuklarını ve ellilerin vıcık vıcık saçlı sokak serserilerini gördüm. Teslimat görevlilerinin, berduşların ve kayıp çocukların ölümcül bir öfkeyle yükseldiğini gördüm. Hayaletler alev alev ellerini yakıp kavurmak için uzattılar; dumanlı bedenlerini burunlara ve boğazlara soktular. İsimlerini ve onları öldürenlerin isimlerini, sevdiklerinin isimlerini uludular ve intikamları o eski, görkemli evi gök gürültülü bir fırtına gibi, bir deprem gibi titretti.

Tavan çökmeye başladı. Zeminin yanan kısımları yıkılırken vampirlerin alevlerin içine, aşağıdaki bodruma çekildiğini gördüm. Bazıları kaçmaya başladı, ama ölülerin ruhları huzur bulamadığı gibi acıma hissine de sahip değildi. Vampirlerle vurdular, onları tırmaladılar. Onlara aktardığım güç sayesinde hayali elleri ve bedenleri neredeyse somutlaşmıştı.

Vampirler öldüler. Hayaletler çığlıklar atarak her yana akın ediyorlardı. Korkunç ve güzel, yürek paralayıcı ve insanlığın kendisi kadar gülünçtüler. Sesleri bütün düşünceleri zihinden kovuyor, fiziksel darbeler gibi cildime çarpıyordu.

Hayatımda hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Mücadele ederek ayağa kalktım ve merdivenin alt kısmına el salladım.

Justine sendeleyerek merdivenden yukarı çıktı. Elindeki Bob'un göz ışıkları, dumanın içinde bir fener gibi parlak turuncu renkte parlıyordu. Justine'in bileğini kavradım ve titreyen evin içinde yürüyerek dibinde cehennemin hüküm sürdüğü kocaman deliğin çevresini dolaşmaya çalıştım.

Bir ruhun alevli ellerini uzatarak Bianca'nın üzerine sıçradığını gördüm. Vampir donmuş, siyah bir küre göndererek onu havada parçaladı. Susan'ı bileğinden kavradı ve ön kapıya doğru çekmeye başladı.

Bu sefer başka ruhlar Bianca'nın, bu evdeki katillerin en yaşlısının üzerine yürüdüler –ateşten, dumandan ve kıymıklardan oluşuyorlardı, hattâ içlerinden biri zeminde duran kurşunlardan kendine bir vücut yapmıştı.

Vampir onları savuşturdu. Pençelerini ve büyüsunü kullanarak hatlarını yarıp ön kapıya doğru ilerledi. Susan uyanmaya, çevresine bakınmaya başladı. Yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

“Susan!” diye bağırdım. “Susan!”

Bianca ile mücadele etmeye başladı. Bianca Susan'a doğru dönerek tısladı. Kız arkadaşımı kapının daha yakınına çekmeye çalıştı, ama hayaletlerden biri vampirin bacağına pençe atarak onu tutuşturdu.

Deliye dönmüş ve kontrolden çıkmış Bianca çığlık attı. Parlak siyah pençesini yukarı kaldırdı ve Susan'ın boğazına savurdu.

Vücudumda ve zihnimde kalan son güçle büyümüş Susan'ın ismiyle beraber ileri gönderdim.

Onun, Rachel'in hayaletinin yükseldiğini gördüm. Yarı saydam bir şekilde ortaya çıktı ve Bianca'nın pençeleriyle Susan'ın boğazının arasına girdi. Hayaletten korkunç bir kan akıyordu. Susan gevşekçe yana devrildi. Kanlı hayalet kollarını vampirin siyah bedenine dolarken Bianca camları patlatacak kadar tiz bir sesle haykırmaya başladı.

Büyüm de Rachel'in hayaletinden hemen sonra Bianca'ya ulaştı ve tam yüzüne isabet etti. Neredeyse somutlaşmış rüzgar sütunu onu kavrayıp yukarı kaldırdı, sonra sertçe zemine vurdu. Altındaki ahşap döşeme aşırı zorlandığı için gıcırdayıp kükreyerek çöktü ve alevler pis kokulu siyah bir duman dalgası halinde üzerime geldi. Dengemin bozulduğunu hissettim, çıkışa ulaşmak için mücadele ettim, ama yere düştüm.

Ateş ve dumandan oluşan ruhlar Bianca'nın ardından hücum edip vampir savaş büyücüsünün peşi sıra deliğe indiler. Acı çeken ahşabından ve bükülen kirişlerinden çılgığı andıran sesler çıkan ev yıkılmaya başladı.

Dengemi toplayamıyordum. Bir kolumun altına küçük ama kuvvetli ellerin girdiğini hissettim. Sonra diğer koluma da güçlü ama dehşete düşmüş Susan girdi. Beni ayağa kaldırdı. Justine diğer yanımda kaldı ve beraber sendeleyerek eski evden çıktık.

En fazla on adım uzaklaşmıştık ki, ev bir gümbürtüyle çöktü. Döndük ve evin kendi üstüne gömüldüğünü, toprağın içine, alevli bir cehennemin içine çekildiğini gördüm. İtfaiye daha sonra bunun bir çeşit ters patlama geri basıncı olduğunu söyledi, ama ben ne gördüğümü biliyorum. Ölülerin geride bıraktığı hayaletlerin hesabı kapadığını gördüm.

Susan'a, "Seni seviyorum," dedim ya da demeye çalıştım.
"Seni seviyorum."

Dudaklarını benimkilere bastırdı. Sanırım ağlıyordu.
"Şşş," dedi. "Harry. Şşş. Ben de seni seviyorum."

Bitmişti.

Artık tutunmam için sebep kalmamıştı.

OTUZ DOKUZ

Yanık koğuşu dolu olduğu için Charity Carpenter ile aynı odaya koyulmamı hayatımı gerçek bir cehennem haline getirmeye karar veren gücün sadistçe bir cilvesi olarak görüyorum. Charity bedenen olmasa da ruhen toparlanmıştı ve uyandığım andan itibaren başıma ekşimeye başladı. Kadının dili bütün kılıçlardan daha keskindi, *Amoracchius*'tan bile. Bense çoğunlukla gülümseyip geçtim. Michael benimle gurur duyardı.

Bebeğin Bianca'nın evinin yandığı sabah, şafak saatlerinden önce aniden iyileşmeye başladığını öğrendim. Benim fikrime göre muhtemelen Kravos küçük yavrucaktan bir parça almış, ben de o parçayı ondan geri almıştım. Michael ise Tanrı'nın o sabahın iyi şeylerle dolu bir gün olmasını emrettiğini düşünüyordu. Her neyse. Önemli olan neticeydi.

Michael güçlü elini Charity'ye dolayarak, "Ona Harry adını vermeye karar verdik," dedi.

Charity bana ters ters baktı, ama sessiz kaldı.

“Harry mi?” diye sordum. “Harry Carpenter mı? Michael, zavallı çocuğun sana ne kötülüğü dokundu?”

Ama bu haber kendimi iyi hissetmemi sağladı. Ve ismi değiştirmediler.

Charity benden üç gün önce hastaneden çıktı. Hastanede ki kalan günlerimde Michael ya da Peder Forthill benimle kaldılar. Hiç kimse bir şey söylemedi, ama Michael kılıcı yanında taşıyor, Forthill de elinin altında bir haç bulunduruyordu. Olur da nahoş ziyaretçiler gelir diye.

Uyku tutmayan bir gece Michael’a hareketlerimin, yaptığım zararlı büyüün sonuçlarından endişelendiğimden bahsettim. Geri dönüp bana dadanacaklarından endişeleniyordum.

“Ben bir filozof değilim Harry,” dedi. “Ama en azından sana düşünecek bir şey verebilirim. Ne ekersen onu biçersin. Kimi zaman ektiğin şeyi biçersin.” Bir an duraklayıp hafifçe kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü. “Kimi zaman da biçilen şey sensindir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Anlıyordum. Ardından kolayca uykuya daldım.

Michael, Thomas ile ikisinin köprüden kavganın başlamasından sadece birkaç saniye sonra kaçtığını anlattı. Ama Yok Diyar ile Chicago arasında zaman tuhaf bir şekilde uzamıştı ve ertesi gün öğlen ikide geri gelmişlerdi.

“Thomas bizi bu et çukuruna geri getirdi,” dedi Michael.

“Büyücü değilim,” dedi Thomas. “Sadece kalbime yakın noktalardan Yok Diyar’a girip çıkabilirim.”

Michael, “Bir günah evi!” dedi sert bir ifadeyle.

Thomas, “Bir *centilmenler* kulübü,” diye protesto etti. “Ve kenttekilerin en iyilerinden biri.”

Ses ıkarmadım. Kim demiş hiç akıllanmıyorum diye?

Murphy birkaç gün sonra uyku büyüsünden uyandı. Tekerlekli sandalyede olsam bile, Kravos'un cenazesine onunla beraber gittim. iseleyen yağmurda beni mezar yerine itti. Orada bir belediye görevlisi vardı, o da bazı belgeler imzalayıp ayrıldı. Sonra geriye sadece ikimiz ve küreklere toprakta fısıldayan mezar kazıcıları kaldı.

Gözleri çökmüş, mavi gözbebekleri neredeyse gri görünecek kadar solmuş Murphy adamların çalışmasını tam bir sessizlik içinde izledi. Onu zorlamadım ve o da çukur yarı yarıya dolduruluncaya kadar konuşmadı.

O zaman, "Onu durduramadım," dedi. "Denedim."

"Ama onu alt ettik. O yüzden biz buradayız, o da orada."

"Sen alt ettin," dedi Murphy. "Sana da çok faydası dokundu ya."

"Sana beklemediğin bir anda saldırdı. Büyücü olsaydın bile seni ele geçirirdi –beni neredeyse geçirdiği gibi." Karın kaslarımı geren acıyı hatırlayarak ürperdim. "Karrin, bunun için kendini suçlayamazsın."

"Biliyorum," dedi, ama sesi tam tersini ima ediyordu. Uzun süre bir şey söylemedi ve nihayet yağmurun benden gizlediği gözyaşlarını sesinden fark etmeyeyim diye konuşmadığını anladım. Ama başını eğmedi ve gözünü mezardan ayırmadı.

Elini tutup sıktım. O da sessizce sıktı. Son toprak parçası Kravos'un tabutunun üstüne atılmaya kadar orada, yağmurda öylece durduk.

Dışarı ıkarken Murphy tekerlekli sandalyemi durdurup

kaşlarını çatarak, bekleyen bir mezar yerinin yanındaki beyaz mezartasına baktı. “Doğru şeyi yaparken öldü,” diye okudu. Bakışını bana çevirdi.

Omuz silktim ve ağzımın kıvrıldığını hissettim. “Henüz değil. Bugün değil.”

Michael ile Forthill benim için Lydia’ya göz kulak oldular. Gerçek ismi Barbara bilmemneydi. Bavulunu toplayıp kentten taşınmasını sağladılar. Anlaşıldığı kadarıyla Kilise’nin insanları doğaötesi kötü yaratıkların ulaşamayacağı yerlere götüren Tanık Koruma Programı’na benzer bir programı varmış. Forthill bana kızın uykuya dalmaktan ölesiye korktuğu için uyarıcılar bulmak amacıyla kiliseden kaçtığını anlattı. Vampirler dışarıdayken onu yakalamışlardı, ben de hemen ardından eski binada onları bulmuştum. Bana sadece, “Özür dilirim. Her şey için teşekkürler,” yazılı bir not gönderdi.

Hastaneden çıktığımda Thomas, Justine’i kurtardığım için bir teşekkür mektubu yolladı. Mektubu küçük bir not kartına yazmış ve Justine’in giydiği tek şey olan bir fiyonga iliştiirmişti. Fiyongun nerede olduğunu tahmin etmeyi size bırakıyorum. Notu aldım, ama kızı almadım. Bir seks vampiriyle kızları paylaşmaktaki tatsızlık faktörü çok fazlaydı. Justine yeterince hoş ve güzeldi, yani duygusal dengesizliğin sınırında olmadığı zamanlar –ama bu onun suçu değildi. Çok fazla insanın dengede kalmak için bir tür ilaç alması gerekiyordu. Lityum veya süper model seks vampirleri –sonuçta işe yarıyorsa sorun yoktur herhalde.

Benimse kendi sorunlarım vardı.

Susan hastanedeyken bana çiçekler gönderdi ve her gün aradı. Ama uzun süre benimle konuşmadı. Ve ziyaretime de gelmedi. Çıktığımda dairesine gittim. Artık orada oturmuyordu. İş yerini aramaya çalıştım, ama ona ulaşamadım. Sonunda büyüye başvurmak zorunda kaldım. Dairemdeki fırçada kalan bir saç telini kullandım ve izini sürerek Michigan Gölü'nün kıyısındaki bir kumsala vardım. Yılın son sıcak günlerinden biriydi.

Onu maksimum alanını açıkta bırakan beyaz bir bikini giymiş, güneşte yatarken buldum. Yanma oturdum ve tavrı incelikli bir şekilde değişti. Dikkatimden kaçmayan sessiz bir gerginliğe büründü, ama giydiği güneş gözlüğünün arkasındaki gözlerini göremiyordum.

“Güneş işe yarıyor,” dedi. “Bazen bir süreliğine neredeyse gidiyor.”

“Seni bulmaya çalıştım,” dedim. “Seninle konuşmak istiyordum.”

“Biliyorum,” dedi. “Harry. Benim için işler değişti. Gün ı-şığında çok kötü olmuyor. Ama geceleyin.” Ürperdi. “Kendimi içeri kilitlemem gerekiyor. İnsanlara yakinken kendime güvenmiyorum Harry.”

“Biliyorum,” dedim. “Olanları biliyor musun?”

“Thomas ile konuştum,” dedi. “Justine ile de. İyi davran-dılar diyebilirim. Olup biteni anlattılar.”

Yüzümü buruşturdum. “Bak,” dedim. “Sana yardımcı ola-cağım. Seni bundan kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Bir çare bulabiliriz.” Uzanıp elini tuttum. “Of, lanet olsun Susan. Bu konuda hiç iyi değilim.” Sadece ellerim titreyerek, bece-

riksizce yüzüğü parmağına geçirdim. “Uzağa gitmeni istemiyorum. Evlen benimle.”

Oturur konuma geçti ve eline, alabildiğim ucuz yüzüğe bakakaldı. Sonra eğilip beni yavaşça, ateşli bir şekilde öptü. Ağzı eritecek kadar sıcaktı. Dillerimiz birbirine dokundu. Dilim uyuştu. Daha önce de hissettiğim, fark etmeden yoksunluğunu çektiğim bir uyuşturucu olan zevk zonklaması yavaşça içimden geçerken biraz başım döndü.

Geriye çekildi. Güneş gözlüğünün arkasındaki yüzü ifade-sizdi. “Yapamam,” dedi. “Şimdi bile senin özleminle acı çekiyorum Harry. Sen yanımdayken kendimi kontrol edemem. Açlıkla başa çıkamam.” Yüzüğü avucuma koydu ve ayağa kalkıp havlusuyla çantasını aldı. “Bir daha bana gelme. Ben seni ararım.”

Sonra da gitti.

Sonlarda Kravos’a gençliğimde kâbusları yok etmek için eğitildiğimi söyleyerek böbürlenmişim. Bir dereceye kadar doğrudu bu. Eğer bir şey savaşmak için zihnime gelirse, onunla savaşabilirdim. Ama şimdi tamamen kendime ait olan kâbuslarım vardı. Bir parçamdılar. Ve hep aynıydılar: Karanlıktaydım, mahsur kalmıştım ve vampirler etrafımı sarmış, tıslayarak gülüyorlardı.

Çığlık atıp ağlayarak uyanıyordum. Bacaklarımın yanına kıvrılmış Mister başını kaldırıp bana mırılıyordu. Ama sıvışmıyordu. Sadece yeniden yerleşiyor ve bir kar arabasının motoru gibi gurulduyordu. Bu beni rahatlatıyordu. Ve her zaman bir ışığı açık bırakarak uyuyordum.

Bir gece, “Harry,” dedi Bob. “Ne zamandır çalışmıyorsun.

Dairenden bile çok az çıktın. Haftaya kira ödemen gerek. Ve bu vampir araştırması da hiçbir yere gitmiyor.”

“Kes sesini Bob,” dedim. “Bu merhem doğru değil. Eğer onu sıvıya çevirmenin bir yolunu bulursam, belki de bir çeşit katkı maddesi haline getirebilirim...”

“Harry,” dedi Bob.

Başımı kaldırıp kafatasına baktım.

“Harry. Konsey bugün sana bir bildiri gönderdi.”

Yavaşça ayağa kalktım.

“Vampirler. Konsey savaşa girdi. Sanırım Paris ile Berlin neredeyse bir hafta önce kaosa sürüklenmiş. Konsey toplantı çağrısında bulunuyor. Burada.”

“Beyaz Konsey Chicago’ya geliyor,” diye mırıldandım.

“Evet. Neler olduğunu öğrenmek isteyeceklerdir.”

Omuz silktim. “Onlara raporumu yolladım. Sadece doğru olanı yaptım,” dedim. “Ya da doğruya elimden geldiği kadar yakın olanı. Onu almalarına izin veremezdim Bob. Veremezdim.”

Kafatası içini çekti. “Bu söylediğinin onları ikna edip etmeyeceğini bilmiyorum Harry.”

“Etmek zorunda,” dedim.

Kapım çalındı. Laboratuvarımdan yukarı çıktım. Murphy ile Michael bir ellerinde paket kapıma gelmişlerdi: Hava gidecek soğuduğu için bana çorba, odun kömürü ve gazyağı getirmişlerdi. Yiyecek. Meyve. Michael gayet anlamlı bir şekilde pakete bir ustura da eklemişti.

Murphy, “Nasıl gidiyor Dresden?” diye sordu. Mavi gözleri ciddiye.

Bir ona, bir de Michael'a dikkatle baktım.

"Daha kötü olabilirdim," dedim. "İçeri girin."

Dostlar. Böyle zamanları kolaylaştırıyorlar.

Yani vampirler beni ve çevredeki bütün diğer büyücülerini öldürmeyi amaçlıyorlardı. Şehrin önemsiz büyü uygulayıcıları, büyü dünyasının yoksulları hava karardıktan sonra dışarı çıkmamaya dikkat ediyorlardı. Pizza getiren ilk adamın bir bombayla hakkımdan gelmesine ramak kaldığı için artık eve pizza ısmarlamıyorum.

Konsey bana çok kızacak, ama bu yeni bir şey değil.

Susan aramıyor. Ziyarete gelmiyor. Ama doğum günümde, Cadılar Günü'nde ondan bir kart aldım. Kartta sadece iki sözcük yazılıydı.

Hangi sözcükler olduğunu tahmin etmeyi size bırakıyorum.

JIM BUTCHER

HAYALET TEHLİKESİ

DRESDEN DOSYALARI 3. KİTAP

HARRY DRESDEN-BÜYÜCÜ

KAYIPEŞYALAR BULUNUR.

PARANORMAL SORUŞTURMALAR. DANIŞMA. TAVSİYE.

MAKUL FİYATLAR.

AŞK İKSİRLERİ, BİTMEZ TÜKENMEZ SERVETLER, PARTİLER YA DA
DİĞER EĞLENCELER İŞ KAPSAMI DIŞINDADIR.

Harry Dresden kariyeri boyunca pek çok ürkütücü düşmanla karşılaşmış. Dev akrepler. Seks düşkünü vampirler. Psikozlu kurtadamlar. Eh, Chicago telefon rehberine kayıtlı tek profesyonel büyücüyseniz böyle şeylerle yüz yüze gelmeniz gayet normal.

Ne var ki, doğaüstü hafiyemiz Harry bu sefer daha önce hiç şahit olmadığı bir durumla karşı karşıyaydı: küplere binmiş bir ruh dünyası. İşkence görmüş, vahşi ve amansız hayaletler tüm Chicago'da akla hayale gelmeyecek sorunlara yol açıyorlardı. Birisi –ya da bir şey– ortalığı birbirine katmak için onları kışkırtıyordu. Ama neden? Ve onca kurbanın Harry'yle bağlantısı neydi? Eğer hafiyemiz bunu tez zamanda çözmezse, kendisi de bir hayalet olacaktı...

“Fantazya, korku ve dedektiflik romanlarının mükemmel bir birleşimi... Eğlenceli ve bağımlılık yaratan bir macera...”

The News-Star

Fiyatı: 59 TL www.ithaki.com.tr İnternet Satış: www.ilkokta.com

